

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WISHING^{FOR A} WEREWOLF

KRISTA LUNA

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

WISHING^{FOR A} WEREWOLF

FERNDALF FALLS FOREVER - BOOK TWO

KRISTA LUNA

Kurtadam Dileği
Ferndale Şelaleleri Sonsuza Dek
İkinci Kitap

Kapak Resmi: Phantom Dame
Kapak tasarımı Krista Luna'ya aittir.

Telif hakkı © 2025 Krista Luna
Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, kısa alıntı
metinleri hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil
olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla
çoğaltılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında yapay zekâ kullanılmamıştır ve bu kitabın
hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek
amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle,
yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar
tarafından amaçlanmamıştır.

İÇİNDEKİLER

TANIM

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

TEŞEKKÜRLER

YAZAR HAKKINDA

TANIM

**Keyifli bir sonbahar festivali + büyülu bir aksilik
= artık sonsuza dek benimle birlikte yaşamak
zorunda kalan huysuz bir kurt adam...**

Üç gizli dileğimi dilek kuyusuna fısıldadığımda, büyüümün devreye girip feci bir şekilde işleri berbat edeceğini hiç beklemiyordum! Tek bir yazı tura atışıyla, aynı anda dilek tutan yakışıklı kurt adam Rune'a bağlanıyorum.

Şimdi kasabamızdaki insanlar benden balkabağı oyma yarışmasının jüriliğini yapmamı bekliyor (beni tanıyorlar mı acaba? Sanat yeteneğimden eser yok!), o ise kasabanın saman labirentini yapıyor (yıllardır bu onuru kazanmaya çalışmadım ki!). Daha da kötüsü mü? Herkes benden kasabayı yaramaz perilerden korumamı bekliyor (şok edici bir haber: bu benim yeteneklerim arasında değil) ve ondan el yapımı balkabağı baharatlı latte sabunu istiyor (evet, sabun tam benim işim).

Birbirimizden kurtulmanın tek yolu, birlikte çalışmak ve tüm isteklerimizi gerçekleştirmektir.

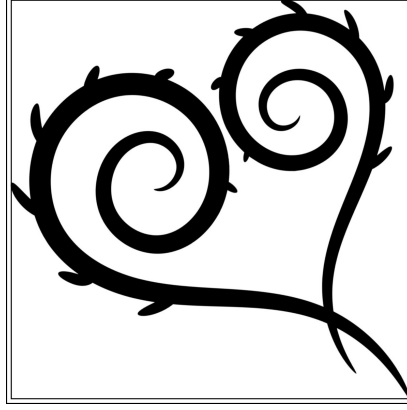
Basit olmalı, değil mi? Yanlış. Çünkü yaptığım üçüncü dilek, hâlâ gizli olan dileğim, gerçek aşkı bulmak. Rune ile ne kadar çok zaman geçirirsem, dokunuşu beni o kadar çok eritiyor ve gözlerinde de aynı şekilde bir sıcaklık yanıyor. Ama duyguları gerçek mi yoksa sadece büyülu bir karışıklık mı?

Bir Kurt Adam Dileği, huysuz ama içgüdüsel bir kurt adamı, onu neşeli bir kovalamacaya sürüklemeye can atan güneş gibi parlayan bir cadıyı, yaramaz, konuşan minik bir keçi yoldaşı, çillere olan takıntıyı ve sizi sıcak, tarçın kokulu bir kucaklama gibi saran rahat bir sonbahar mevsimini içeren, keyifli ve baharatlı bir fantastik romantik roman.

Yaramaz cinlerle ve konuşan hayvan dostlarıyla dolu, yürekleri ısıtan romantizmin, heyecan verici heyecanın, mizahın, büyüünün ve risksiz maceraların bir araya geldiği, bayılacağınız öykülerin anlatıldığı büyülu küçük kasaba Ferndale Falls'a hoş geldiniz.

Sevgili Okuyucu, rızaya dayalı eğlenceli hikayeler yazıyorum ve güvenli bir okuma deneyimi yaşamanızı istiyorum. Bu kitapta argo ve açık cinsel içerik bulunmaktadır. Burada başka bir şey açıklamak istemiyorum, bu yüzden tam içerik ve temalar kılavuzunu görmek isterseniz, lütfen web siteme bakın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Yeni döktüğüm balkabağı sabununa özel balkabağı baharat karışımımı kaşıkla dökerken havada zafer dolu bir meleme sesi yankılanıyor. Yüzümü buruşturup kameraya gülümsüyorum. Her şey yolunda, tamamen yolunda.

“Duydun mu?” Tahta kaşığın sapını kullanarak, zengin kahverengi tarçınlı karışımı kremse turuncu sabunun içinde güzel desenler halinde karıştırıyorum. “Bu, Ferndale Falls Keçi Çiftliği'ndeki keçilerden biri. Burada özgürce dolaşan mutlu hayvanlar, sabunlarımızı bu kadar lüks yapan muhteşem sütü üretiyor.”

Arka bahçenin kenarında dışarıda çekim yapıyorum; ormanın kıvılcık ve altın sarısı sonbahar yaprakları, kıvılcık saçları ve parlak turkuaz elbisemle uyumlu güzel bir fon oluşturuyor. Sunumumun bir parçası da keçi çiftliğinde doğal keçi sütü sabunu ürettiğim. Keçi sesleri de sunuma ayrı bir çekicilik katıyor.

Ama o meleme sesini biliyorum. Tüylü bir sevimlilik anlamına gelmeli ama...

"Sonbahar!" diye bağıyor annem ahırdan. "O keçi yine yaptı yapacağını!"

“O keçi”, çiftliğimiz için bir maskot yaratma girişimim. Normal boyutlardaki hayvanların hepsi sevimli, ama minik keçiler sevimliliği bambaşka bir seviyeye taşıyor. Ne yazık ki, kalbimin tellerine minik toynaklarıyla dokunan en yaramaz keçi olmaya kararlı birini seçtim.

Sabun kalıbının üst kısmını kameraya doğru hafifçe eğerek son dokunuşu yapıyorum, altın bileziklerim kolumdan aşağı doğru hafif bir tınlama sesiyle kayıyor. “Bakın, bu balkabağı baharatlı latte sabunu ne kadar güzel! Balkabağının sabuna kattığı hoş açık turuncu rengi çok seviyorum ve eklediğimiz öğütölmüş kahve de yıkarken nazikçe peeling yapacak! Keşke o güzel kokusunu da alabilseydiniz. Baharatlı ve sıcak, tıpkı rahatlatıcı bir sonbahar kucaklaması gibi.” Derin bir nefes alıp gözlerimi bir anlığına kapatıyorum. Sonra doğrudan kameraya bakıp gülümsüyorum. “Bunun biraz kurumasını bekleyelim, geri döndüğümde size nasıl kesileceğini göstereceğim.”

Telefonumun kaydını durdurmak için uzaktan kumandaya tıklıyorum, umarım annemin sesini düzenleyip videoyu YouTube kanalım için kullanabilirim. Sonra çekim için kullandığım rustik ahşap masanın etrafından dolaşıp telefonumu tripodundan alıyorum ve "o keçi"nin bu sefer ne yaptığını görmek için gidiyorum.

Önümde, beyaz boyalı ve koyu yeşil süslemeli, gösterişli bir Viktorya dönemi evi olan ana bina uzanıyor. Hemen ötesinde ikonik kırmızı bir ahır var ve evin köşesinden geçerken, yılın son otlarını yiyen ve şimdiden kahverengileşmeye başlayan keçilerle dolu güney mera manzarası beliriyor. Keçileri birkaç gün önce, yılın son otlarını otlamayı bitirdikten sonra kuzey meraya taşıdık. Bir hafta içinde, kışlık yem olarak kullanacağımız ilk büyük saman balyası sevkiyatımız gelecek.

Ama önce o saman balyalarının hepsini kullanarak Ferndale Falls'ın gördüğü en iyi saman labirentini yapacağım! Bu yıl labirent tasarım yarışmasını kesinlikle kazanacağım. Maria'ya gününü göstereceğim! Onun çiftliği son beş yıldır etkinliğe ev sahipliği yapıyor. Artık yeni birinin kazanma zamanı geldi; ailemizin çiftliğinin parlamasının zamanı geldi.

İşlerimiz idare eder ama sadece idare eder. İşler yoluna girerse, her zaman istediğim küçük dükkanımı açıp daha el yapımı sabunlarımı satabilirim. Ve şimdi Ferndale Falls şehir merkezi tekrar alışveriş yapan insanlarla dolu olduğuna göre, bu kesinlikle işe yarayabilir!

Annem beni ahır kapısında karşılıyor, alnına kolunu sürerek kızıl saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Saç rengimi ve çillerimi ondan aldım,

ayrıca en ufak bir şeyde bile kızaran soluk tenim de var. Mutlu muyum? Kızarıyorum. Kızgın mıyım? Kızarıyorum. En ufak bir fiziksel efor sarf etsem bile? Evet, tahmin ettiniz. Kızarıyorum.

"Yine mi çekimlere başladın?" diye soruyor, güzel elbisemi süzerek.

"Evet. Balkabağı aromalı latte sabunum. Bence bu gerçekten çok iyi satabilir."

Hafifçe içini çekti ve kot gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bunu daha önce de konuştuk canım. Müşterilerimiz süslü şeyler istemiyor. Daha önce denediğimizde işe yaramadı."

"Mevcut müşterilerimiz bunu istemeyebilir," diyorum. "Özel sabunlar yeni müşteriler çekecektir. İnsanlar sadece koklayıp ne kadar güzel olduklarını görselerdi—"

"Ama yapamazlar." Annem omzumu tuttu ve hafifçe salladı. "İnternet harika, ama kimse telefon ekranından sabunun kokusunu alamayacak."

"Eğer bir dükkanımız olsaydı yapabilirlerdi."

"Bunun için para olmadığını biliyorsun. Şimdi git şu keçiyi getir de geri gelip şu lavanta hasadını bitirmeme yardım et."

Lavanta. Nane ve kokusuz sabunlarla birlikte ürettiğimiz en "şık" sabun. Hepsi bu. Sabun çeşitlerimiz kapsamı bu kadar. İyi gidiyor ama zar zor. Rakamlarımız düşmeye başladı. İşletmeyi canlandırmak için yeni bir şeye yatırım yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Annem ve babam, herhangi bir risk için yeterli güvencemiz olmadığını savunuyorlar. Ancak şu anda eski tartışmayı tekrar ele almanın bir anlamı yok.

"Babybelle bu sefer nereye gitti?" diye soruyorum.

"Çayırın karşısına, doğruca çitin üzerinden, ormana doğru." Annem işaret ediyor.

Keçi geçirmez çite gözlerimi kısarak bakıyorum; bu biraz çelişkili bir ifade, özellikle de Babybelle söz konusu olduğunda. Mini bir keçi, normal boyutlardaki keçileri içeride tutan çitin üzerinden nasıl geçebilir ki?

Boş otlakta yürürken, botlarım son birkaç haftadır keçilerin otladığı, kahverengiye dönmüş otların üzerinde çıtırdadı. Burası çiftliğin en düz alanı ve çocukken büyükannem ve büyükbabamın Ferndale Şelaleleri Sonbahar Festivali için her zaman saman labirentini kurdukları yerd. Artık tekrar ev sahipliği yapma zamanımız geldi. "Bu yıl," diye fısıldadım, büyükannem ve büyükbabamın anısına bir söz vererek.

Karşı tarladan birkaç meleme sesi havada süzülüyor ve bu yılki çocuklar açık alanda enerjik bir şekilde zıplayarak koşuyorlar; bu da her

zaman yüzümü güldürüyor.

Önümdeki ormandan daha ısrarcı bir meleme sesi geliyor. Babybelle. Aman Tanrım. Şimdiden başı derde mi girdi acaba?

Kapının keçi geçirmez mandalıyla uğraşırken parmaklarım beceriksizleşti. Sonra kapıyı arkamdan hızla kapatıp, nefes nefese ormana doğru koşmaya başladım. Kızılıcak kırmızısı kovboy çizmelerim çok şirin, ama bu iş için uygun değiller. Hatta ben bile bu iş için uygun değilim. Kötü bir fiziğim yok—çok yoga yapıyorum—ama koşmak gibi ağır kardiyo egzersizleri bana hiç uymuyor.

“Babybelle!” diye bağırdım. “Babybelle, neredesin?”

Küçük, siyah beyaz bir bulanıklık çalılıkların arasından fırlayıp yanımdan hızla geçti. Benimle oynamaya karar verdiğim için mutluluktan tiz bir meleme sesi çıkardı ve aniden dönerek ağaçların arasına geri koştu. Küçük ağlamaları tıpkı "Ben! Ben! Ben!" der gibiydi ve buna tamamen inanabiliyorum. Hayvanlar genellikle saf ego sahibidir, ancak bu minik keçi bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Peşinden koşarken ağzımdan hafif bir kıkırdama sesi çıkıyor. Tüm yaramazlıklarına rağmen, bu küçük haylaz her şeyi öyle saf bir neşeyle yapıyor ki, ona kızmak zor.

Ama bu sefer gerçekten başardı, her zamankinden daha ileri gitti. Bir meşe korusunun içinden geçtik ve mülk sınırına yaklaştık.

“Babybelle!”

Tek tepkisi, kuyruğunun arsızca savrulmasını, beyaz tüylerinin çoğunlukla siyah olan sırtının üzerinde küçük bir bayrak gibi kalkmasını yakalamama izin verecek kadar yavaşlamak oldu. Ama bu beyaz bayrak, teslim olmanın tam tersi bir işaretti. Beni takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden muzipçe bir bakış attıktan sonra, minik keçi tekrar koşmaya başladı, kızıl yaprakları arkasında dalgalanarak eğrelti otlarının arasından sekerek ilerledi.

Kadın kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyor, komşu arazilere geçiyor. Jeb'in seksen dokuz yaşında vefat etmesinden beri, eski Clemmons çiftliğinde birkaç yıldır kimse yaşamıyor.

En azından orada Babybelle'in rahatsız edebileceği kimse yok.

Küçük bir açıklığa girdiğimde, minik keçinin güneş ışığı huzmesinde zıpladığını, beyaz tüylerinin siyah zemin üzerinde parıldadığını gördüm. Zıplayarak yanıma geldi, bacağıma kafa attı, sonra da dönüp tekrar uzaklaştı.

Onun peşinden doğuya, kasabaya doğru koşuyorum. Tanrım, ya onu zamanında yakalayamazsam?

Sonra içimden bir kahkaha attım. Sanki ana caddede koşan minik bir keçiye kim umursarmış gibi! Ferndale Şelaleleri'ni dolduran tüm periler, cüceler ve yürüyen lalelerle karşılaştırıldığında, bir keçi hiçbir şey olmazdı. Son birkaç ayda, küçük kasabam uykulu halinden sihir ve perilerle dolu bir yere dönüştü. Şehir merkezi, hareketli dükkanlar ve gerçekten lezzetli yemekler sunan şirin kafelerle dolup taştı.

Ve kasabamıza üç sezonluk Love Island yarışmacısı gelmiş gibi dolaşan, daha da lezzetli periler var. Dövmeli kanatlı gölge babalarımız, The Thirsty Tusk'ı işleten iri yarı orklar ve sokaklarda sessizce dolaşan seksi şekil değiştirenler...

Tamam, kurt panter Shadow sessiz biri değil belki ama Rune... İçimden bir ah çektim. Kurt adam bana tek kelime etmedi. Bu adil değil. Bir adam bu kadar yakışıklıysa en azından biraz flört etmeye yanaşmıyor demektir! Ve o muhteşem altın rengi gözleriyle sürekli bana bakması da flört sayılmaz tabii.

Yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım, birkaç çam ağacının arasına girdim; uzun iğneleri kollarımın üzerinde gıdıkladı ve havayı o keskin kokularıyla doldurdu.

Babybelle beni meşe, akçaağaç ve kavak ağaçlarının arasına götürüyor; yaprakları kıvılcık, altın sarısı ve turuncu renklerle parlıyor. Gövdeler ileride inceliyor, küçük bir vadi oluşturuyor ve Babybelle doğrudan ortadaki eski kuyuya doğru doğru dörtnala koşuyor. Dairesel taş taban birkaç metre yüksekliğinde, yaprakları uzak tutmak için sivri ahşap bir çatıyla örtülmüş. Artık kimse su için kullanmıyor – kova indirmek için kullanılan kanca boş duruyor – ama bu onun derin olmadığı anlamına gelmiyor.

Ve ona güvenmiyorum. Bu küçük yaramazlık yumağı tam bir bela mıknatısı.

“Babybelle, hayır!”

İtaat etmek yerine, doğrudan kuyuya doğru zıpladı. Sonra o sıçrayınca içim buz kesti. Aman Tanrım, işte bu! İçine düşecek!

Küçük toynakları kayaya çarparak takla atıyor, tutunuyor. Babybelle zafer kazanmış bir şekilde kuyunun kenarında duruyor, doğrudan bana bakıyor ve sanki "Bak!" der gibi mutlu bir meleme sesi çıkarıyor.

Ani bir hareketle öne doğru sıçrayarak onu kucağıma aldım, göğsüme bastırdım; göğsüm, uyumsuz bir melodiye göre hırıltılı notalar çıkaran bir

akordeon gibi inip kalkıyordu. Koşu bittiği için derin derin nefes alarak ayağa kalktım ve yanağımı onun yumuşak küçük başının üstüne bastırdım. "Artık senin için yoğun kardiyo yok, Autumn," diye mırıldandım kendi kendime. "İnsanın bir şeyler duymasına neden oluyor."

Nefesimi toparlar toparlamaz eve doğru yöneldim.

Babybelle kollarımda adeta bir girdaba dönüşüyor, minicik vücudundaki her kas geriliyor, küçük bacakları tekmeliyor. "Hayır!" Çıglıkları insana benziyor. "Hayır, hayır, hayır!"

Elim karnını daha sıkı kavırıyor ama fayda etmiyor.

Minik keçi elimden kurtuldu. Küçük toynakları yere değdiği anda, kuyunun diğer tarafına koştu ve yanına yaslanmış tahta levhaya kafa attı, alnı "Dilek Kuyusu" yazısına çarptı.

"Lise yıllarından beri Dilek Kuyusu'nu hiç düşünmemiştim." On birinci sınıfta, gece geç saatlerde buraya gelip dilek dilemek bir tür gelenektir. Gerçi hiçbir zaman bir şey gerçekleşmedi. Çömelerek tabelanın dibinde biriken yaprakları siliyorum.

Dilek Kuyusu

Üç dileği yerine getireceğim:

Bugün için bir sevinç kaynağı.

Gelecekteki mutluluk için bir tane

Kalpler için sonsuza dek sürecek bir hatıra

Babybelle başını eğip bacağıma doğru atıldı ve vuruşu "Sen" diyerek noktaladı.

"Oğlum, gerçekten insana benzemeye başladın." Yumuşak alnını okşuyorum, boynuzları olmadığı için minnettarım çünkü kafa tokuşturmak onun sevgi dili. "YouTube videoları bunun yarısını bile yansıtmıyor." Keçilerle ilgili bulduğunuz videoların çoğu çılgılık veya bebek ağlaması gibi geliyor.

Ona doğru uzandığımda, bir ayağı metal bir şeye çarparak ses çıkararak hızla uzaklaştı. Yere pençeleriyle vurarak gümüş bir parıltı ortaya çıkardı. Burnunu kenarın altına sokarak diski bana doğru fırlattı.

"Bir gümüş dolar!" Büyükbabam eskiden bir tane taşırdı, büyükbabamın bozuk para cebinden çıkan şıkırtı her zaman mutlu bir sestir, ama bugünlerde onlardan pek fazla görmüyorsunuz.

Dokunduğumda havada sihirli bir ürperti hissettim. Başımı hızla kaldırdım ve ağaçlara doğru gözlerimi kısarak baktım. Yakınlarda periler mi

var? Ama kimseyi göremiyorum. Eğer periler değilse, bu sihire ne sebep oldu? Ben mi? Ben bir cadı olmalıyım, bu yüzden sihri hissedebiliyorum, ama ne tür güçlere sahip olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de bir metal işçisiyimdir? Başparmağım madalyonun kabartmalı yüzeyinde gezinirken, yaprak kalıntılarını sildim ama hiçbir şey olmadı. İçimde bir hayal kırıklığı hissi belirdi—sanırım bir tür metal cadısı değilim—ama gümüş dolar yine de ilginç. "Hım. 2000 yılından, yani doğduğum yıldan. Ne tesadüf."

Boşta kalan elimi Babybelle'in yumuşak karnının altına sokup ayağa kalkıyorum.

"Sen." Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu ve ön toynaklarını kuyuya doğru uzattı.

"Neden olmasın?" Tabelayı tekrar inceliyorum.

"Bugün için bir sevinç kaynağı. Tamam, bu kolay. Aile çiftliğimizde kasabanın sonbahar saman labirentine ev sahipliği yapma yarışmasını kazanmayı diliyorum."

"Gelecekteki mutluluk için bir hedef. El yapımı sabunlarımı şahsen satabileceğim bir dükkan açmak istiyorum."

"Kalbe sonsuza dek sürecek bir sevgi." İlk iki dilek kolayca geldi—hatta düşünmeme bile gerek kalmadı—ama bu sonuncusu... Arkadaşım Hannah'ı ve yeni peri kocasıyla bulduğu aşkı hatırladıkça sesim fısıltıya dönüştü. "Beni gerçekten seven, delicesine, tamamen aşık olan birini diliyorum."

Parayı atıyorum, geniş gümüş disk havada dönüyor, güneş ışınları ondan yansıyor. Gittikçe daha fazla parıltı belirliyor, doğal olamayacak kadar çok, sanki biri yer seviyesinde havai fişek patlatmış gibi. Büyülü bir girdap baş döndürücü bir hızla içimden geçiyor. Dünya dönüyor - ya da ben dönüyorum - ayırt edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Geriye doğru sendeliyorum, düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Artık hiçbir şey sağlam değil.

Uzun bir kol belime dolanıyor, beni kaya gibi sert bir göğse doğru çekiyor. Dünya kadar geniş omuzlar, yumuşak pamuklu bir Henley tişörtün kumaşını geriyor; tutunmayı çok istediğim bir istikrar adası.

Yukarıya, sert ve yakışıklı bir yüze bakıyorum; bronz teni ve seksi sakalı, dik açılar çizmek için kullanılabilecek kadar kare bir çenenin üzerine yayılmış. Dişlerinin hafifçe görünen izleri dolgun alt dudağında, uzun ve koyu kahverengi saçlarının arasından sivri peri kulaklarının uçları belirliyor.

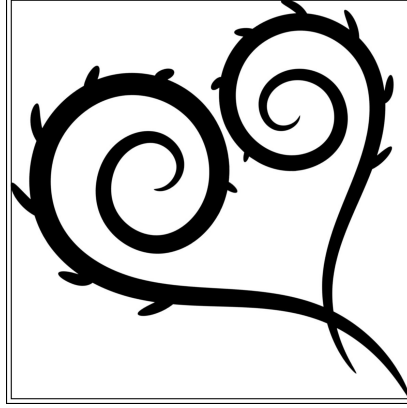
Rune. Muhteşem, iri, seksi kurt adam Rune kükreyerek ve yoğun altın rengi gözleriyle bana bakıyor.

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çekiyorum. Misk ve çam kokuyor, serin bir sonbahar akşamında ormanda koşmak gibi. Vahşi ve evcilleştirilmemiş bir şeyin, özgürlüğün ve yaşamın kokusunu taşıyor.

Sonunda benimle konuştu, derin sesi göğsünden yankılanıyordu.

"Sonbahar tanrıçası adına!" Büyük parmakları belimi kavradı, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bana ne yaptın?"

İKİNCİ BÖLÜM

Rune

Autumn'ı ilk kez kollarımda tutarken, daha önce hiç hissetmediğim bir sihir sınırlarımda cızırtılar gibi parlıyor. Göğsümün ortasında yoğunlaşıyor, sıcaklık yayıyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

O, geriye doğru eğilmiş, düşmek üzereyken yakalanmış bir şekilde asılı duruyor, ben de üzerine eğiliyorum. Aramızda minicik ve sevimli bir keçi var, tıpkı genç bir köpek yavrusu gibi, ama ben Autumn'dan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Cadının parlak mavi elbisesi, uzun kıvılcık saçlarını ön plana çıkarıyor, ateş gibi parıldamasını sağlıyor ve ben de bu ışığa kapılmış bir güve gibiyim. Yumuşak kıvrımları beni en dikkat dağınık şekilde bastırıyor ve elim belini sıkıca kavrayıp onu kendime daha da yaklaştırıyor. Burnum genişliyor, kokusunu içime çekiyorum. Peri formunda bile duyularım herhangi bir insanınkinden daha keskin ve o tarçın, zencefil ve adını koyamadığım bir çiçeğin karışımından oluşan, ağzımı sulandıran tatlı ve baharatlı bir koku yayıyor.

Geniş gözleri, baharda canlanan orman kadar yeşil ve güzel olan gözlerimle buluştu. Dudakları aralandı, dolgunluğuyla baştan çıkarıcıydı. Daha önce hiç öpüşmemiştim—Cu Sith'ler, Periler Diyarı'nın kapıları

birkaç ay önce açılana kadar peri formlarına dönüşemiyorlardı. Nasıl bir his olacak acaba?

Yanakları pembeye bürünmüş, açık tenine dağılmış minik kahverengi noktaları daha da belirginleştiriyor. Büyüleyici. Kurt adamların kurt formlarında bunlara benzer hiçbir şey yok. Sonbaharı ilk kez gördükten sonra, bu küçük noktalara ne ad verebileceğimi, takıntımı daha iyi adlandırabilmek için diğer insanlardan birine sordum. Çiller. Yanaklarını, burnunu ve elbisesinin V şeklindeki yakasının göğüslerinin dolgunluğunu gösterdiği yeri kaplıyorlar. Tanrıça, her yerinde çiller olup olmadığını çok merak ediyorum...

Sonra gözlerini kısarak sordu: "Ne demek istiyorsun, ben ne yaptım ki?"

"Üzerime nasıl bir büyü yaptın?" Mutlaka bir tür büyü olmalıydı. Dünya'da geçirdiğim tüm haftalar boyunca, bugüne kadar ondan uzak durmayı başarmıştım.

İşte oradaydım, sürümün yeryüzünde bir yeri olsun diye satın aldığım yeni mülkü keşfediyordum. Son birkaç haftadır kasabadaki apartmanlardan birinde yaşıyordum ve birçok mükemmel yeni kafeye yakınlığı takdir etsem de, bir kurt ormana aittir. Ayrıca, yeğenlerim ziyarete geldiğinde ekstra alana ihtiyacım var; yavrular Ferndale Şelaleleri'nde her saatte serbest bırakılamayacak kadar yaramazlar. Birkaç dönümlük ormanın ortasına gömülmüş büyük Viktorya dönemi konağı mükemmel.

Eski kuyuya rastlayınca küçük çizim defterimi çıkardım ve hatlarını çizmeye çalıştım. Başlangıçta el becerisine alışmak için çizmeye başladım, çünkü pençelerimle hiç geliştiremediğim büyük bir el becerisi gerektiriyordu. Ancak kısa sürede sevdiğim bir şeye dönüştü ve kuyu, kalemin her vuruşuyla şekillendi.

Tabeladaki insan yazılarını okuyamadım ama hatlarını takip ederken emlakçının bana söylediklerini hatırladım. Burası kasabanın Dilek Kuyusu ve her insana üç dilek hakkı veriyor.

Dilek dilemek, halkımızın sahip olduğu bir sihir değil, çünkü güçlerimiz şekil değiştirme yeteneğimize bağlı. Ama şimdi Dünya'da yaşıyorum ve bir insan formunda yürümenin ne anlama geldiğini öğrenmeye çalışıyorum. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve dedim ki, "Bugünkü mutluluk için, kasaba halkının sürekli bahsettiği mevsimlik kabak kesme etkinliğine ev sahipliği yapmayı diliyorum, böylece topluluğun bir üyesi gibi hissedebileyim. Gelecekteki mutluluk için,

Ferndale Şelaleleri'nde bir güvenlik şirketi kurup, sürümün Dünya'da bir yerini oluşturmayı diliyorum." Sonra en derin dileğimi itiraf ettim. "Kalbim sonsuza dek sürsün diye, kader eşimi bulmayı diliyorum."

Sürümde yalnızca birkaç kader eşi çifti var, ancak eski hikayeler birçok Cu Sith'in kader eşlerini Periler Diyarı ve Dünya diyarları arasında seyahat ederek bulduğunu söylüyor. Hayatımın büyük bir bölümünde Periler Diyarı'nın kapıları kapalı olduğundan bu imkansızdı, ama şimdi kapılar açık.

Beni Ferndale Şelalelerine getiren kader miydi?

Ayak seslerini ve bilekliklerin yumuşak metalik tınlamalarını duyduğum anda ağaçların arasına kayboldum. Böyle bir sesi olan tek kadın var: Sonbahar. Ayrılmaya kıyamadığım için, kızıl saçlı kadının ortaya çıkıp kendi dileklerini dilemesini izlemekten kendimi alamadım, ancak mükemmel peri duyma yeteneğim bile onun kalbindeki dileği ayırt edemedi.

Sonra onun büyüü beni yakaladı ve karşı koyamayacağım bir aciliyetle beni ormandan dışarı çekti. Bayıldığı anda onu yakalamak için atıldım.

Onu hareketsiz tutuyorum, ikimiz de birbirimize kenetlenmiş bir halde, bir dalgın pozisyondayız.

"Büyü mü? Büyü yaptığımı nereden çıkardın?" Kollarımın arasında kıpırdanıyor, dik durmaya çalışıyor. "Sen perisin. Her zerrenizden sihir fişkırıyor."

"Diğer peri türlerinin başkalarını etkileyebilecek büyüleri vardır, ama Sith kurt adamlarının yok." Doğrulup onu ayağa kaldırdım ve neredeyse otuz santim boyumla ondan çok daha uzundum. Kurt adamlar asla bu kadar kısa olmazlar, kadınlarımız bile. Cadının küçük boyu garip bir şekilde çekiciydi, içimde av sırasında av kokusunu aldığım zamanki gibi bir koruma ve heyecan karışımı bir duygu uyandırıyordu.

"Peki ne yapabilirsiniz?"

Yeşil gözlerinde görmezden gelemeyeceğim bir meydan okuma var. Onu bırakmadan, büyüümün kanımda özgürce dolaşmasına, gecenin ve derin ormanın şarkısını söylemesine izin verdim. Vücudumda karıncalanmalar hissettim ve dönüşümü zar zor kontrol ederek, insan ve kurt arasında bir varlık olan kurt adama dönüşmek üzere ikili formumda durdum.

Kontrol zamanla kolaylaşmalı. Eğer Peri Diyarı bütün olsaydı, üç formumun da arasında sürekli geçiş yaparak, her birine aşına olarak büyüdüm. Bunun yerine, neredeyse otuz yaşındayım ve yeni beceriler

öğreniyorum, tıpkı bir yavru köpek gibi. Bundan hoşlanmıyorum. Sürümün koruyucularından biri olarak, asla tam kapasitemin altında olmak istemem.

Siyah kürk bedenimi kaplıyor, kurt adam boyutum bir erkeğinkine yeterince benziyor ki kıyafetlerimi mahvetmiyor, ancak kuyruğumun kalın kumaşa sıkışması rahatsız edici. En büyük değişiklik kafamda, artık bir kurtunki gibi şekillenmiş ve tüm duyularım artmış durumda. Görme ve işitme duyularım keskinleşiyor, koku alma duyum da öyle. Tanrıça aşkına! Sonbaharın büyüleyici kokusu burnumu doldururken ulumak istiyorum. İçimden alçak bir hırıltı yükseliyor, parmaklarım kasılıyor.

Pençelerim ona bastırınca nefesi kesildi ve ona zarar vermiş olabileceğim endişesiyle sonunda onu bıraktım.

“İyi misin?” Gözlerim yan tarafını taradı, elbisesinde hiçbir hasar olmaması beni rahatlatmıştı—pençelerim ona zarar vermemişti. Periler insanlardan çok daha güçlüdür ve kurt adam formum daha da güçlüdür. Bir kurt olarak, pençelerimle uyguladığım basıncın miktarını en ince ayrıntısına kadar biliyorum, ancak bu forma ve gücüne henüz alışamadım.

“İyiyim.” Şaşkın bakışları bana doğru kayarak sözlerinin yalan olduğunu ortaya koydu. “Sen... sen bir kurt adamsın!”

“Aynen öyle. Ben gölge perisi ya da ejderha değilim, istediğim zaman başkalarına karşı sihir kullanamam.” Sihrimin bedenimi doldurmasına izin verdim, ta ki ateş gibi vücudumda hızla yayılana kadar. Kurt halimden daha da uzaklaşıp tekrar insana dönüşmek için çaba sarf etmeye devam ettim. “Ben bir şekil değiştiriciyim.”

“Demek az önce hissettiğin o sihir...” Autumn elini kuyuya doğru salladı. “Dilek Kuyusu’nun sihri miydi?”

“Senindi.” Kaşlarımı çatıyorum. Bunu nasıl bilmez? “Ne tür bir büyüydü bu?”

“Hiçbir fikrim yok.” Omuzları silkilir, sonra çenesini kaldırırken dikleşir. “Ne tür bir cadı olduğumu bilmiyorum.”

“Ah, evet. Benim de ona benzer bir arkadaşım var, birkaç ay önce Periler Diyarı’na getirilen insan kadınlardan biri. Grace ilk başta büyüsünü anlamamıştı.”

“Ama o bunu anladı mı?” Kızıl saçlı kadının sesine bir özlem tonu karıştı.

“Evet, yaptı.” Başımı yana eğdim.

“Bunu nasıl başardı—”

Keçi aniden harekete geçiyor, küçük bedenini döndürürken dört ayağıyla da toynaklarını yere vuruyor.

“Babybelle, hayır!”

Ama artık çok geçti. Keçi, Autumn'un elinden kurtulup yere düştü. Kuyuyu dolanarak bize doğru geri döndü, küçük başını öne eğerek ilerledi ve sonunda bacağıma çarptı.

“Aman Tanrım. Sana zarar mı verdi? Çok üzgünüm!” Autumn öne atıldı, kollarını açtı. “Keşke normalde böyle değil deseydim, ama her zaman tamamen böyle.”

“Yara almadım. Çok hafif bir darbe aldım.”

Minik hayvan, neşeli bir zıplamayla cadıdan uzaklaşıyor, sonra geri dönüp diğer buzağıma kafa atıyor. Yüksek sesle melerken, kehribar rengi gözleri bana dik dik bakıyor; yeğenlerimle yıllarca oynarken gördüğüm o bakışı çok iyi biliyorum. Saf, katıksız bir yaramazlık.

Hafifçe kıkırdadım. “Oynamak mı istiyorsun, küçük kızım?”

Babybelle kuyruğunu sallıyor ve Dilek Kuyusu'nun etrafında koşarken meydan okurcasına meliyor.

Peşinden koşmaya başladım, kovalamacayı uzatmak için yavaş adımlarla ilerledim.

Kuyunun etrafında dönüp duruyoruz ve Autumn kahkaha atmaya başlıyor, boğuk, zengin sesi büyüleyici. “İkiniz de çizgi film karakteri gibisiniz!”

“Bunun ne olduğunu bilmiyorum.” Hızlanarak eğildim ve Babybelle'i zıplamalarının en yüksek noktasında havadan yakaladım. Elim onu kucakladığında, koşudan hızla uzaklaşırken küçük kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

“Genellikle çocuklar için yapılan bir animasyon televizyon programı,” diyor Autumn, ona doğru yürürken.

“Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum ama eğer yavru köpeklerin hoşuna giden bir şeyse, öğrenmek istiyorum.”

“Çocuklarınız var mı?”

“Benim değil.” Başımı sallayıp Babybelle'i ona verdim. “Bir yeğenim ve bir de yeğenim var. Artık bir ev edindiğime göre, yakında ziyarete gelecekler.”

“Hangi ev?”

“Bu mülkün sahibi olan kişi.”

“Eski Clemmons çiftliğini mi satın aldınız? O zaman komşuyuz.” Başparmağıyla omzunun üzerinden güneyi işaret etti. “Ferndale Falls Keçi Çiftliği, mülk sınırının hemen diğer tarafında. Bu bir sorun olmayacak, değil mi?”

Dudaklarımda bir kaş çatması belirdi. Peri ırkından mı hoşlanmıyor? Hayır, kasabadaki barda ork barmene hayranlıkla baktığını gördüm, o yüzden bu olamaz. Benden mi hoşlanmıyor? Bu düşünceyle içimden bir hırıltı yükseldi. "Ne demek istiyorsun?"

“Biliyorsun, sen bir kurtsun.” Autumn bana doğru bir el salladı, sonra Babybelle’in başını kavrayıp hayvanı koruyucu bir hareketle kendine doğru çekti. “Ve biz keçi yetiştiriyoruz. Onlar senin avın değil mi?”

“Cu Sithler evcil hayvan avlamazlar.” Dudaklarım dişlerimden geriye doğru kıvrılıyor. “Bunun hiçbir onuru yok.”

"Tamam, tamam, bu kadar telaşlanma."

"Size temin ederim ki külot giymiyorum."

“Daha çok boxer tarzı mı giyiniyorsun?” Dudaklarının kenarları kıvrıldı, parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. “Yoksa hayır mı! Biliyorum! Boxer şort. Atletik tipe benziyorsun.”

“Her iki konuda da yanlış.”

Pantolonumun içini görmeye çalışıyormuş gibi beni değerlendiren bir bakışla süzüyor ve içimden bir ses o kısıtlayıcı kumaştan kurtulmak istiyor. Henüz kıyafet giymeye alışkın değilim ama insanların oldukça tuhaf çıplaklık tabularına sahip olduğunu öğrenecek kadar şey öğrendim.

"Peki, o zaman bu nedir? Çünkü senin gibi yakışıklı bir adamı dar iç çamaşırına sokmak suç olmalı."

"Beni yakışıklı buluyor musun?" diye soruyorum. Öne doğru eğiliyorum.

"Cümlelerin odaklanmanı istediğim kısmı bu değildi," diye mırıldandı kendi kendine.

"Yine de en büyüleyici bulduğum kısım da bu."

"Bunu duydun mu?" diye haykırdı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

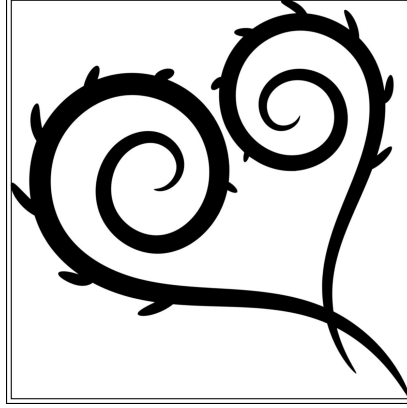
Bir kulağımın sivri ucuna dokunuyorum. "Fae, unutma."

“Lanet olsun,” diye fısıldadı. Dudaklarımın seğirdiğini görünce inledi. “Bunu da duydun. Tamam. Bu kadar. Bana utanç puanı falan borçlusun, itiraf et. Ne tür iç çamaşırı giyiyorsun?”

Ona daha da yaklaşıyorum, tıpkı bir kelebeğin alevine çekilmesi gibi. Saçları ateş gibi, benim ateşim gibi. Homurdanıyorum, "İç çamaşırı

giymiyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonbahar

Derin nefesler al, Sonbahar, diye kendi kendime söylüyorum. Derin nefesler almaya devam et.

Ama ateşli doğamı dizginlemek için yıllarca yaptığım yoga, Rune'un ezici varlığı karşısında tamamen başarısız oldu, her şey yok oldu. Devasa bedenini saran güç o kadar hissedilir ki, ondan ısı çizgileri yayıldığını göreceğimi düşünüyorum.

Zihnimin bir köşesinde, azgın Sonbahar kış uykusundan uyanıyor, geriniyor ve Rune'a bakıyor. "Merhaba büyük oğlan," diye mırıldanıyor.

Hayır, kesinlikle hayır. Bunu yapmıyoruz. Azgın Autumn'u bazı nedenlerden dolayı bir kenara bıraktım. Tamamen geçerli nedenlerdi ve o yürüyen kas yığını bunu değiştirmeyecek.

Üniversiteyi bitirip memleketime geri döndüğümde beri hiç erkek arkadaşım olmadı. Geri döndüğümde yaşlıtlarımın neredeyse tamamının küçülen kasabamıza dönmek yerine başka yerlerde iş bulduğunu gördüm. Son çıkmaya çalıştığım adam iki kasaba ötede yaşıyordu. Bu çok fazla gibi görünmeyebilir, ama Kevin üçüncü randevumuzda ciddi bir ilişkiye girirsek, taşınacak olanın ben olmam gerektiğini açıkça belirtti. Sanki aile

çiftliğinde bana ihtiyaç duyulurken bunu yapabilmemişim gibi. Ve şimdi satışlar düşerken, özellikle de flört etmeye vaktim yok.

Ancak son bir ay, azgın Autumn'u kontrol altında tutmayı çok daha zorlaştırdı. Ferndale Şelaleleri şimdi, sanki Magic Mike filminden fırlamış gibi görünen peri güzelleriyle dolup taşı.

İç çamaşırı giymeyen güzel peri kızları.

Kahretsin. Yanaklarım kızardı. Domates gibi kıpkırmızı olmalıyım. Rune'un iç çamaşırlarını ya da iç çamaşırının yokluğunu düşünmeyi bırak, Autumn! Tanrım, bu gece mutlaka bir sevgilim olmalı, ama pille çalışan bir orgazmın cazibesi, bu koca adam et yığını karşısında biraz azalıyor.

O çok daha sakın görünüyor, ben ise tam bir telaş içindeyim. İntikam almak gerek, değil mi?

"Kıyafetlerimle renk uyumlu, dantelli, transparan külotları tercih ederim," diyor şehvetli Autumn ve itiraf etmeliyim ki ona eski arsızlığımdan biraz göstermekten nefret etmiyorum. "Uyumlu sütyenlerle birlikte."

Rune'un yoğun bakışları, sanki elbisemin içinden geçip altındaki zarif su mavisi dantel ve kurdeleleri görebilecekmiş gibi, göğüs dekolteme kaydı. Vücudu birkaç saniye kaskatı kesildi. Sonra elleri o kadar sert kasıldı ki, ön kollarının kasları dalgalandı.

Sırıtmam daha da genişliyor ve zafer çılgılığı atmak istiyorum. Onu çözmek zor, ama şimdi onu çözdüm. Tanrıya şükür ki kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Ayrıca, ön kolların bu kadar seksi olabileceğini kim bilirdi ki? Ön kol pornosu—bu bir şey mi? Çünkü kesinlikle bir şey olmalıymış gibi geliyor: bir kamera yavaşça çıplak bir ön kolu tarıyor, adam elleriyle bir şeyler yaparken kol sürekli kasılıyor. Nefis.

Sonbahar, tam anlamıyla "korku" zamanı. Kol fetişi videoları izlerken, eğer bulabilirsem tabii. Ne düşünüyorum ki? Elbette bulabilirim! İnternetin 34. kuralına inanıyorum: Aklınıza gelebilecek her şeyin pornografik videosu mutlaka yapılmıştır.

"Konudan sapıyormuşuz gibi hissediyorum," diye mırıldandı sesi, gözlerini bana dikerken. "Senin yaptığın büyüden bahsediyorduk."

"Ve size söylüyorum, ben yapmadım... ya da bilerek yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Ayrıca, size hiçbir şey olmamış gibi görünüyor, değil mi? Yani, düşmemi engellediniz—bu arada bunun için teşekkürler—ama başka ne oldu? Hiçbir şey."

"Hissettiğim sihir, hiçlik olamayacak kadar güçlüydü."

“Pekala, ne söylememi istediğinizi bilmiyorum.” Elimle bir el savurdum. “Size zaten ne tür bir cadı olduğumu bilmediğimi söyledim.”

"Bunu öğrenmeniz gerekiyor," diye hırladı, gözlerini kıсарak. "Ben sürünün koruyucusuyum. Üzerimde herhangi bir büyünün olmasına izin veremem."

“Elbette, hemen hallederim,” diye mırıldandım, sesime alaycı bir ton karışmıştı. Sanki onun emri altındaymışım gibi! Arkamı dönüp omzumun üzerinden el salladım. “Görüşürüz komşu.”

Babybelle hemen kıpırdanmaya başladı ve ben de diğer kolumu onun etrafına sarıp dudaklarımı yumuşak başına bastırarak fısıldadım: "Şimdi sus. Muhteşem çıkışımı mahvetme."

Bu sefer, tam olarak istediğimi yapıyor, kucağıma sokuluyor ve Rune'un sırtımda bir delik açan yoğun bakışlarının verdiği hissiyattan dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yapmıyor, ben gözden kaybolana kadar.

Ha! Bu adamın yapmadığım bir şey için bana emir vermeye kalkışmasına ne demeli!

Ya da muhtemelen yapmadı.

Tamam, belki de yapmadım.

Ama olabilir miydi?

Beynim sakinleşmeyi reddettiği için içimden bir iç çekiş kaçıyor. Son yoga pozumu bırakıyorum, aşağı bakan köpekten oturma pozisyonuna geçiyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, kurt adam haklı. Eğer sihrim sonunda devreye girdiyse, ne olduğunu bulmam gerekiyor. Neyse ki nasıl yapacağımı biliyorum: bu akşamki Cadı Kız Baharatlı Kitap Kulübü toplantısı.

Hızla hazırlanıyorum ve otuz dakika içinde kapıdan çıkıyorum. Tank, çiftliğin toprak yolunda zıplayarak ilerliyor; modern süspansiyon, mühendisleri için duyulmamış bir lüks. Arabam, şirketin lüks SUV'lar yerine sağlam iş cipleri ürettiği zamanlardan kalma, eski ve inanılmaz derecede kutu gibi bir Land Rover. Zeytin yeşili rengi, büyükbabamın sevdiği eski II. Dünya Savaşı filmlerini hatırlattığı için, on iki yaşındayken ona Tank adını verdim, bir gün benim olacağını hiç hayal etmemiştim. O

kadar eski ki, bilgisayarı yok, sadece Joe'nun dediği gibi "gerçek motor parçaları" var. Benzin istasyonu sahibi ve kasaba tamircisi, Tank'ın hala çalışmasının tek nedeni.

Şehre giden yola girerken debriyaja basıp Tank'ı üçüncü vitese taktım; vites o kadar gevşekti ki, hissetmeden değil, pratik yaparak buldum. Sınıfın palyaçosu Trevor'ı öldürmeden liseyi zar zor atlattım. Bir kızın dayanabileceği "manuel vites mi kullanıyorsun?" şakalarının bir sınırı var, ondan sonra kendine zarar vermeyi düşünüyor. Evet, erkeklerden hoşlanıyorum. Evet, yıllar içinde birkaç erkeğin cinsel organıyla ilgilendim. Ama biraz geç olgunlaşan biri olarak, Trevor'ın şakaları her zaman hâlâ bakir olan genç halim için biraz fazla can yakıcıydı.

Ferndale Falls o kadar küçük ki, çok geçmeden kendimi Ana Cadde'de yürürken buluyorum. Geçtiğimiz birkaç yılın aksine, sevimli dükkanların çoğu açık, kaldırıma yayılan ışıklarla dolu mutlu dikdörtgenler gibi. Akşamın erken saatlerindeki hafif karanlıkta bile, her bir yenilenmiş vitrinin güzel renklerini, zıtlık oluşturan süslemelerle birlikte görebiliyorsunuz.

Cadde ikiye ayrılıp kasaba meydanını çevreliyor; burası artık geniş çimenlik bir alan, kısa ağaçlar, çalılar ve çiçek tarhlarıyla çevrili tam teşekküllü bir park. Normalde yılın bu zamanında boş olması gereken bu alan, sihir sayesinde mevsimsel değişimleri çoğu zaman görmezden geliyor.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, yürüyen laleler önümdeki kaldırıma fırladılar ve beni ani fren yapmaya zorladı. Tanrıya şükür ki saatte sadece on beş mil hızla gidiyorum! En son istediğim şey, hareket eden çiçeklerden birine yanlışlıkla zarar vermek. Çiçek başları sallanarak, hala parlak bir yaz günü kadar yemyeşil ve renkli bir şekilde, bir sıra halinde kasaba meydanına doğru geri döndüler, küçük kök ayakları farplarının ışınlarında beyaz beyaz parlıyordu.

Camı indirip başımı dışarı uzattım. "Karşıya geçmeden önce etrafa bakmanız gerek!" Çok fazla araba yok; şehir merkezi daha çok yayalara ayrılmış bir bölge; ama çiçeklerin yine de dikkatli olması gerekiyor.

Uzun yaprakları heyecanla çırpınır ve daha hızlı hareket etmeye başlarlar. Çimenlerin üzerine ve en yakın çiçek yatağına doğru aceleyle ilerleyerek, geceyi geçirmek için köklerini toprağa salarlar.

Kasabadaki kitapçı dükkanının, I Touch My Shelf'in önünde durdum ve kokteyl malzemelerimin olduğu bez çantalarımı kaptım. Tank'tan inip kapıyı kalçamla çarparak kapatırken cam şişeler neşeyle şıkırdadı.

Dükkanın ahşap kapısı, dünyanın en sevdiğim yerlerinden birine açılıyor; havayı kağıt, mürekkep ve deri kokuları dolduruyor. Çeşitli Tiffany lambaları dükkanı rengarenk ışıklarla aydınlatıyor, ahşap kitaplıklar duvarları süslüyor ve altın ve bordo renkli kumaşlarla kaplı rahat bir oturma alanı davetkar bir ortam sunuyor.

Orklar ve gölge baba periler gibi konulara adanmış olanlar da dahil olmak üzere, en yeni çok satan kitapların sergilendiği teşhir masalarının arasında dolaşırken sırtıyorum. "Önceliklerinizi çok beğendim, Naomi!"

"Ne diyebilirim ki?" Arkadaşım, dükkanın ahşap tezgahının arkasında durduğu yerden bana bakıyor, güzel esmer yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Orkları çok seviyorum."

"Çünkü sen böyle biriyle evli olacak kadar şanslısın."

Birkaç ay önce Periler Diyarı'na götürülen cadılardan biri olan Naomi, ısınlanma yeteneğini keşfetti ve kendisine tapan yakışıklı bir ork koca edindi. Eski pirinç kasayı gürültüyle kapatıp aceleyle yanıma geldi. Kısa boylu ve nefis derecede tombul olan Naomi, ork kıyafetleri, deri pantolon ve botlar ile tam benim tarzım olan, uğruna canımı verebileceğim işlemeli bir tunik giymişti.

Beni sıcacık bir kucaklamayla sararken, koyu kahverengi bukleleri yanağımı gıdıkladı. Sonra geri çekildi. "Mısır gevreği-süt kokteyllerini mi hazırlıyorsun?"

"Evet!"

"Şükürler olsun. Ork elma şarabı güzel ama insan bazen çikolatalı alkollü içeceklerin tadını özlüyor."

"Bir kakaolu mısır gevreği beyaz rus geliyor." Küçük kahve istasyonunun bulunduğu masaya doğru yöneliyorum ve çantamdan tahıllı sütler ve likörler çıkarmaya başlıyorum.

"Merhaba sevgili cadı dostlarım!" diye sesleniyor Hannah kapıdan. Uzun ve ince yapılı arkadaşım hâlâ "küçük kasaba belediye başkanı" üniformasını, yani özel dikim bir bluz ve koyu renk kot pantolonu giyiyor. Uzun kahverengi saçları mükemmel düz ve parlak; lisede saçımı o şekilde düzleştirmeye çalışmışım ama bir türlü tutmamıştı, dalgalarım da tıpkı benim gibi inatçıydı.

"Baharatlı Kitap Kulübü zamanı!" diye nefes nefese bir ses duyuldu arkamdan, Skye elinde geniş bir tepsi ikramla dükkana girerken. En yakın arkadaşım, nemli, hafif ve zengin krema ile kaplı en lezzetli vanilyalı kekleri yapıyor. Platin sarısı saçları, giydiği kırmızı rockabilly elbisesi ve

retro topuklu ayakkabılarıyla mükemmel uyum sağlayan, sevimli 50'ler tarzında; bu da onun dolgun hatlarını kusursuz bir şekilde sergiliyor. Uyumlu ruj, tenindeki çilleri (benim de sahip olduğum -ya da sahip olduğum lanetli çilleri) tamamlıyor. Çiller hakkında ne düşündüğüm, o günkü ruh halime bağlı.

İkisi birden bana doğru yaklaşıp iki yandan da sarıldılar ve Dilek Kuyusu'ndaki karmaşadan beri ilk defa rahatladım. Her neyse, arkadaşlarımın yardımıyla çözeceğim.

Ben içecekleri karıştırmaya başlarken, Skye getirdiğim ekstra mısır gevreği paketlerini kullanarak keklerinin üzerine şekerlemeler serpiyor. Grup, tarçınlı gevrek kokteyllerimi, meyveli gevrek kokteyllerimi ve kakaolu mısır gevrekli White Russian kokteyllerimi beğenme konusunda neredeyse eşit olarak bölünmüş durumda.

Daha fazla cadı kapıdan içeri akın edene kadar ilk tur hazır olmuştu bile. Skye ile gizlice gülümsüyoruz; bu bizim işimiz, arkadaşlarımızın keyif alması için uyumlu kokteyller ve kekler hazırlamak ve cadı toplantıları sayesinde bunu düzenli olarak yapabiliyoruz.

Uzun boylu ve tombul Kayla, bir içki kapıp büyük bir yudumda içiyor. Bu geceki tişörtünde şöyle yazıyor: "Sıkılmış görünüyorsam, bunun sebebi seninle konuşuyor olmamdır." Soluk yanağından bir tutam mor saçı üfleyerek uzaklaştırıyor ve içini çekiyor. "Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı."

"Uzun bir gün müydü?" diye soruyor Violeta, bronzlaşmış yüzünde küçük bir dayanışma ifadesiyle. Açık kahverengi saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak minyon kıvrımlarını sergiliyor.

"Evet, üzerinde çalıştığım yeni oyun çok can sıkıcı."

"Sürtük, biliyorsun ki halledereksin." Jasmine, Kayla'ya kalçasıyla hafifçe çarptı, bunu rahatlıkla yapabilecek kadar uzun boyluydu. Güzel esmer yüzü, parlak pembe tişörtü ve koyu saçlarını başının tepesinde bir fiskiye döndüren saten başörtüsüyle tamamlanan kocaman bir sırtışla aydınlandı. "Her zaman halledersin."

Grubun geri kalanı aceleyle içeri giriyor ve ben de Willow, Rachel, Abril, Madison, Emily ve Destiny'ye içeceklerini uzatıyorum. Sonra bir meyveli kokteyl ve ona uygun bir kek alıp Hannah ve Skye'in arasındaki kanepelerden birine sıkışıyorum.

Herkes birkaç lokma aldıktan sonra Hannah, "Cadı Sürtük Acılı Kitap Kulübü'nün bu toplantısını açıyorum," diyor.

"Cadılıkla ilgili bir şeyiniz var mı, yoksa gerçekten bir kitap hakkında mı konuşacağız?" diye soruyor Skye, kütüphaneci kimliğiyle ikinci seçeneğe umut bağlamış bir şekilde.

Diğer herkes hayır dediğinde, Skye çantasından bir cep kitabı çıkarır.

"Evet, özür dilerim," diyorum. "Ama cadılıkla ilgili eşyalarım olabilir."

Hannah çılgık atarak, "Gücünü aldın mı?" diye sordu.

"Belki?" Yüzümü buruşturarak hafifçe ekledim. "Emin değilim."

Jasmine öne eğildi. "Anlat bakalım, canım."

Ben de onlara Dilek Kuyusu'nda dilek dilemenin ve beni kendimden geçiren o büyülü anın tüm hikayesini anlatıyorum.

"Düştün mü?" diye sordu Hannah, sesinde endişe vardı.

"Hayır, Rune beni yakaladı."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Skye, gözlerinde yıldızlar parlıyordu.

"Bu çok romantik!"

Onun sıkı göğsüne yaslandığım anın bedenimdeki anısını bastırıp sonrasında olanlara odaklanıyorum. "Evet, bana bir tür büyü yaptığımı söylediğinde hiç de romantik değildi."

"Öyle mi?" diye soruyor Naomi.

"Hayır!" diye patladım, elimle havayı savurarak.

Kayla kaşını kaldırdı. "Bence hanımefendi fazla itiraz ediyor."

"Güzel bir Hamlet göndermesi." Skye, Kayla ile yumruk tokuşturmayı teklif ediyor.

Sinirlenip koltuğa yaslandım. "Tamam, belki yaptım. Ama öyleyse, kasıtlı değildi."

Violeta, "Bunun ne tür bir büyü olduğunu tahmin edebiliyor musun?" diye soruyor.

"Sıfır. Hiç. Yok." Kekten büyük bir ısırık alıyorum, tatlı mı tatlı kremanın dilimi kaplamasına ve sorunlarımı bir anlığına unutmaya izin veriyorum.

"Birinizin bir tür sihirli güç dedektörü yapması gerekiyor." Jasmine başını çevirerek herkese baktı. "Sadece söylüyorum. Şu anda çok işimize yarardı."

"Perilerin bunu yapabilmesi gerektiğini düşünüyorum," diyor Skye. "Biliyorsunuz, üzerimizde bir kristal sallayıp renginin nasıl değiştiğini görmek gibi."

"İnan bana, eğer perilerin sihirli yetenekleri belirlemenin bir yolu olsaydı, Severin bunu kesinlikle benim için yapardı." Hannah alaycı bir

gölümsemeyle, “Gelinlik sınavları çok daha kolay olurdu.” dedi.

Kral olduğu için, en yakın arkadaşım "gölge babasıyla" evlenmeye "layık" olduğunu kanıtlamak için büyümlü bir yarışma kazanmak zorunda kaldı. Severin'le son derece mutlu, ama bana her zaman işçi sınıfından bir adam verin.

“Rune bir peri,” diyor Skye. “Büyünün türünü anlayamadı mı?”

“O bir şekil değıştirici.” Omuz silkip içeceğimden bir yudum aldım, meyvemsi tatlılık romun tadını tamamen gizliyordu. “Sadece bu tür büyümlü olduğunu söylüyor.”

Hannah sırtıttı ve omzunu benimkine çarptı. “Görünüşe göre sihirli gücünün ne olduğunu anlamak için sihirli bir eğitim kampına gitme sırası sende.”

Ona yapmacık bir bakış attım ve bir çıtır meyve fırlattım, o da yakaladı ve zafer kazanmış bir şekilde ağzına attı.

Naomi, “Araştırma yapmak için sabahleyin tüm sihirli tarih kitaplarını çıkaracağım,” diyor.

Skye, “Cadılar hakkında kütüphaneler arası ödünç verme sistemiyle edinilen en iyi kitapların kopyalarını çıkardım,” diye ekliyor.

Hannah, “Severin'in peri diyarından topladığı tüm sihirli değnekleri getirebilirim,” diyor.

Kayla, çanta olarak kullandığı küçük sırt çantasından birkaç tane çıkarıyor. “Bir de insan yapımı olanlardan var.”

“O halde karar verildi. Sabah görüşürüz.” Naomi kokteylinin son yudumunu da içip ayağa kalktı. “Ama şimdilik, kocamın yanına eve gitme zamanım geldi. Dükkanı benim için kapatır mısın?” diye sordu Hannah'ya.

“Bunu yapacağımı biliyorsun.”

Birkaç kucaklaşmanın ardından Naomi, bir anda ortadan kaybolarak kasabaya adını veren şelaleye doğru kuzeye ışınlanır. Burası aynı zamanda, canlı ağaçlardan yapılmış kulübeleri olan sevimli bir ork köyünde yaşadığı Periler Diyarı'na açılan kapının da bulunduğu yerdir. Mesafe açısından teknik olarak en uzun işe gidiş-dönüş yolculuğuna sahip olabilir, ancak sihirli gücü sayesinde bu yolculuk en hızlılarından biri haline gelir.

Biz diğerleri biraz daha oyalanıp, keklerimizi ve kokteyllerimizi daha yavaş yavaş bitiriyoruz. Herkes teker teker vedalaşıp ayrılıyor, sonunda sadece ben, Hannah, Skye ve Kayla kalıyoruz.

Kapı açılır ve Finn içeri koşar. Tilki yoldaşı doğruca Hannah'ya doğru koşar ve sadece onun anlayabileceği heyecanlı havlamalar çıkarır.

"Evet, sana bir tane ayırdım." Ona doğru bir çıtır meyve fırlattı ve o da havada yakaladı.

"Beni rahat bırakmadı," diye yankılandı kapı aralığından, uzun, dalgalı siyah saçları ve soluk tenini kaplayan koyu dövmeleleriyle Severin. Siyah deri pantolonu ve düğmeleri açık gömleğiyle, gölge perisi, hayata gelmiş bir fantezi kötü çocuğu gibi görünüyor. "Finn seni özledi."

Hannah, dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle kocasına doğru koştu. "Beni özleyen tek kişi o mu?"

"Tanrıça, hayır." Severin'in dövmelelerinden fırlayan gölgeler, sanki ona dokunmadan bir saniye daha geçiremezmiş gibi, beline ve bacaklarına dolanıyor. İkisi, hızla PG-13 sınırını aşır R derecesine yaklaşan bir öpüşmeyle bir araya geliyor.

Bu da elbette ki bizlerin de gözlerimizi onlardan ayıramayacağımız anlamına geliyor.

"Çok romantik," diye mırıldandı Skye.

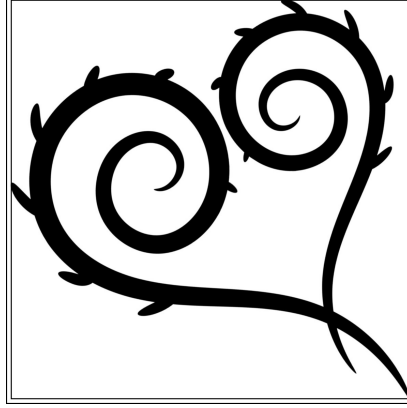
Kayla ıslık çalıyor, ben de "Hepimiz hâlâ buradayız, biliyor musun?" diye bağıyorum.

Severin öpüşmeyi durdurmak yerine, gölgelerini dışarı doğru yayarak aramızda ve mutlu çift arasında bir perde oluşturuyor. Kısa süre sonra Hannah'nın kıkırdaması zevk dolu bir nefes alışına dönüşüyor.

Aman Tanrım, aşırı derecede mutlular.

Kalbimdeki en büyük arzu zihnimde yankılanıyor: "Beni gerçekten seven, delicesine, tamamen aşık olan birini istiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rune

Akşam ormanında ağır ağır ilerliyorum, yoğun ağaç yaprakları günün son ışıklarını erken geceye doğru karartıyor. Ama bu, keskin peri gözlerim için pek bir engel teşkil etmiyor; eğretili otu kümesinin üzerinden atlıyor ve geniş bir orman gülünden sıyrılıyorum. Dökülen yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve her adımda yerden minik sihir titreşimleri yükseliyor. Büyüyle dolu bir peri diyarında büyüdüğüm için her dokunuşun tadını çıkarıyorum. Dünyadaki sihir, kıyaslandığında hala zayıf ama her gün biraz daha gelişiyor.

Tavşan kokusu havayı sarıyor ve ben de kurt formuma dönüşüp hayatım boyunca yaptığım gibi avlanmaya can atıyorum. Ancak bu, Dünya'ya taşınma nedenimin tam tersi. Peri diyarının kapıları kapalıyken nesiller boyunca hayvan formlarımızda sıkışıp kaldıktan sonra, halkım diğer dönüşmüş formlarımıza yabancı. Sürü koruyucusu olarak, halkımın peri ve kurt adam formlarını tam olarak benimsemeyi öğrenebileceği bir yer yaratmaya gönüllü oldum ve bunu yapmanın en iyi yeri burası, insanlar arasında. Bu nedenle, bu gece pişmiş yemekleri bir erkek gibi yiyeceğim.

Şehre giden doğrudan yoldan gitmek yerine, güneye doğru kıvrılıp Dilek Kuyusu'nun yanından geçtim. Taş tabanın etrafında dolaştım,

parmaklarımı ahşap çatının kenarları boyunca gezdirdim. Açıklığın üzerine eğilip bir kuruş attım ve "Keşke gömleğim turuncu olsa" dedim. Tek cevabım aşağıda suyun sıçraması oldu, gömleğimin rengi değişmedi. Düşündüğüm gibiydi—burada sihir yoktu. Ya da en azından Sonbahar'ın varlığı olmadan yoktu.

Bana ne yaptı böyle? Bir yandan, sonunda o büyüleyici kadınla konuştuğuma sevindim, ama bunun o ateşli küçük cadının beni büyülemesi yüzünden olmasını asla istemezdim!

Homurdanarak tekrar koşmaya başladım, kasabaya doğru yöneldim. Peri formunda bile bu şekilde kilometrelerce koşabiliyorum, bu yüzden binalar görüş alanıma girdiğinde nefes nefese bile kalmıyordum. Ferndale Şelaleleri'nin kuzey tarafında, şehir merkezi ormana bitişikti ve kütüphanenin yanından geçerek kendimi Ana Cadde'nin sonunda buldum.

Önümde şehrin meydanı açılıyor; dikdörtgen bir bahçe, etrafı rengarenk dükkanlarla çevrili. Sokak lambaları ve dükkanların parlak vitrinleri kaldırımları aydınlatıyor; insanlar ve periler yan yana yürüyor, gülümsüyor ve birbirlerine selam veriyorlar.

İllüzyon ve büyü konusunda her zaman uzman olan gölge perileri, kasaba üzerine bir koruma büyüğü yaptı. Büyüye açık olan cadılar ve insanlar, perileri gerçekte oldukları gibi görebilirler. Diğerleri ise bize baktıklarında sıradan insanlardan başka bir şey görmezler. Kayıt cihazlarıyla çekilen resimler ve videolar bile gerçeği göstermez.

Kurt adam formuma geçip sokakta rahatça yürüyebilirim ve kimse fark etmez. Tamamen kurt haline dönüşsem, çoğu insan sadece çok büyük bir köpek görür. Ancak kurt formunda konuşmamaya dikkat etmem gerekir ki bu da beni oldukça kısıtlıyor. Bu yüzden iki ayak üzerinde durma formlarımı daha çok çalışmam gerekiyor.

Bu yüzden söğüt yaprağı saçlı orman perisi ikinci bir bakış bile almıyor, yeşil tenli ve dişli iki metrelik ork da öyle. Yine de, bir grup iki metrelik cücenin sokakta takla atarak ve öne doğru savrularak ilerlediğini gören normal insanların ne gördüğünü merak ediyorum.

Sıcak peynir ve baharatlı etin cezbedici kokusu beni Slice of Life'a doğru çekiyor. Periler haklıymış; pizza gerçekten de insanların peri diyarından uzak kaldıkları dönemde yarattıkları en güzel şeylerden biri.

Pencereden Blue'ya el sallıyorum ve minik peri beni içeri davet ediyor. Tavandaki elektrikli lambalar kısık ateşte yanıyor ve her masadan mumlar parıldayarak duvarlardaki manzara resimlerinin gün batımının sıcaklığıyla

ışıldamasını sağlıyor. Masaların neredeyse tamamı gölge perileriyle dolu, aralarında birkaç insan da var.

Bir grup minik peri, yuvarlak bir tepsiyi odanın öbür ucuna uçurmak için etrafında dönüyor. Yemeği masaya koyar koymaz ellerini havaya kaldırıp sevinçle bağırıyorlar: "Pizza!" Restoranın geri kalanı da aynı şekilde karşılık veriyor, ardından neşeli kahkahalar yükseliyor; tüm bu ritüel, kasabanın efsaneleri arasına çoktan girmiş durumda.

"Rune!" diye tiz bir ses duyuldu. Peri ışığıyla parıldayan Blue, yüzünün önünde havada asılı kalmak için yükseldi. 15 santimetre boyunda olan Blue'nun her şeyi, mavi huş ağacı yaprağından yapılmış kıyafetlerinden tenine, saçına ve büyük güve benzeri kanatlarına kadar takma adına sadıktı. "Siparişiniz hazır."

"Bu sefer benim için ne yaptın?" Her gece farklı bir pizza denemek için onunla sürekli bir anlaşmamız var.

Küçük gözlerinde yaramazlık parıltısı var. "Yakında göreceksin ve tadacaksın."

"Ah. Deneysel olanlardan biri olacak." Benim damak tadım çok hassas olduğu için Blue, menüye eklemenden önce yeni tarifleri benim üzerimde denemeye karar verdi.

"Çok deneysel!" Kanatlarını çırparak cıvıldayan bir kahkaha attı. Sonra küçük yüzü ciddileşti ve bana parmağını salladı. "Ama güzel olacak ve begeneceksin! Kötü bir pizza yaparak pizzanın iyi adını lekelemeyi reddediyorum."

Perilerin ciddiye aldığı tek bir şey varsa o da pizzadır. Başımı yana eğiyorum. "Eminim ki yiyeceğim."

Kısık gözleriyle beni birkaç saniye daha süzdükten sonra başını salladı ve hızlı, neşeli bir ıslık sesi çıkardı.

Mutfak kapılarının arasından bir grup peri fırlayarak düz bir karton kutu taşıyor. Ot ve sarımsak kokulu bir hava esintisi eşliğinde kutu uzattığım ellerime düşüyor.

Midem memnuniyetle guruldadı ve Blue kıkırdadı. "Hesaba yazayım."

Başımı salladım ve ön kapıya doğru döndüm, azalan banka hesabım düşüncesiyle yüzümü buruşturdum. Kurt formlarımızda hapsolmuş olmamız, Periler Diyarı'nda basit bir hayat yaşadığımız anlamına geliyordu ve Cu Sith'ler yüzyıllardır parayla uğraşmıyorlardı. Eski zamanlarda, gölge peri kraliyet ailesi için koruma olarak çalışırdık ve Severin beni kısa bir süreliğine nişanlısını korumak için işe almıştı. Ama şimdi bu sessiz insan

kasabasına yerleştğine göre, koruma hizmetlerime artık ihtiyaç yok ve halkımın Dünya'da geçimini sağlayacak bir yol bulmalıyım.

Yeşilliklerin arasından geçerek en sevdiğim akşam mekanına doğru ilerliyorum. Bal rengi ahşap, The Thirsty Tusk'ın içini dolduruyor; duvarlar, zemin, bar ve tüm mobilyalar bu ahşaptan yapılmış. İçerisi, Periler Diyarı'ndaki ork barlarından birine neredeyse tıpatıp benziyor; bu barlar, kalp ağaçlarının canlı odunundan inşa edilmiş. Elektrikli aydınlatma armatürleri bile mumların titrek ışığını taklit ederek mekana sıcaklık ve rahatlık katıyor.

Maltlı bira ve tatlı elma şarabının birleşmiş kokusu, pub'ı dolduran çeşitli insanların, hem insanların hem de perilerin kokularıyla karışıyor. Tek orklar barın arkasında, dişli, yeşil yüzleri ciddi bir ifadeyle içki dağıtıyorlar. Bütün orkların huysuz olduğu doğru değil elbette—arkadaşım Branikk tanıdığım herkes kadar neşeli—ama bu ikisine bakınca bunu tahmin edemezsiniz.

“Rune.” Thorvinn, selam vermek için çenesini hafifçe eğdi ve barın kenarındaki boş taburelerden birinin önüne bira bardağı koydu.

Homurdanarak selam verdim ve oturdum, pizza kutusunu açmadan önce bira bardağından uzun bir yudum aldım.

"Bu akşam ne yemişsiniz?" diye soruyor ork.

“Bir dakika sonra söyleyeceğim.” Eritilmiş peynir, ince yuvarlak patates disklerini ve yeşil sosu kaplıyor. İlk ısırık, kabuğun mayalı ekmeğiyle dengelenen, nefis bir şekilde otlu ve sarımsaklı bir lezzet sunuyor. Beğendiğimi belirten bir mırıltı duyduğumda, kutunun kapağının içinde yazı beliriyor. Periler kutuları büyülüyor, bu yüzden ne yediğimi, beğendiğimi kanıtlayana kadar asla bilmiyorum. “Kızarmış sarımsaklı patates ve pesto soslu pizza.”

Ani bir hareketle elim, bir dilim çalmaya çalışan kişinin bileğini kavramak için hızla uzandı. Kim olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yoktu. "Aç mısın kedi? Kendine bir tane al."

"Neden alayım ki, köpek? Seninkini almak çok daha eğlenceli değil mi?" diyor Shadow, sesinde kahkaha yankılanarak. Kurt panter yanıma tabureye oturuyor ve kendi kutusunu açıp bana bir dilim pepperoni uzatıyor. "Hem de paylaşmaya da razıyım."

Gülümsememi zorla bastırıp bir dilim kaptım, çaldığım yemeği ağızma tıkip keyifle çiğnedim. "Haklısın, senden aldığımda daha lezzetli oluyor."

Benim boyumda olan Shadow, daha ince yapılı ama yine de herhangi bir insandan çok daha güçlü. Açık teni, köklerinde koyu siyahtan uçlarında gümüşe dönen uzun saçlarıyla tezat oluşturuyor. Peri formunda bile yüzünü ikiye ayıracak kadar geniş olan kedi-sith sırtışıyla pizzamdan bir parça alıyor.

Gece ritüelimiz sona erdi, yemeğe koyuluyoruz ve kısa süre sonra üçüncü kişi de bize katılıyor.

Deri gibi kanatlarının hışırtısı Lukendeverner'in gelişini haber veriyor. Ejderha formunda bir ev kadar büyük olan Luke, kurt ejderha olarak solumdaki tabureye oturuyor. Bronz tenli, uzun kızıl saçlı ve birkaç ek özelliği olan bir insan vücuduna sahip. Başından yukarı doğru kıvrılan iki siyah boynuz ve sırtını saran kanatlarla uyumlu kırmızı pullu bir kuyruk var. Pençeli elleri orkun ona uzattığı bira bardağını kavırıyor ve Luke, bir kerede bitirdikten sonra bir tane daha sipariş etmek için bara vuruyor.

"Bu gece sıvı bir yemek mi yiyeceksin?" diye takıldı Shadow.

"Hiç de değil." Luke homurdanarak pizzalarımıza doğru küçümseyici bir parmak salladı. "Ben et avladım, bu insan... ekmek ürünü için değil." Sonuncusunu sanki küfür ediyormuş gibi söyledi.

"Bu da senin ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor." Shadow pizzasından büyük bir ısırık aldı ve abartılı bir zevkle dudaklarını şapırdattı. "Peynir muhteşem. Eğer peri formuna erişebilseydin, bu 'insan ekmeği ürününün' ne kadar iyi olduğunu tam olarak bilirdin."

Luke'un dudağı öfkeyle kıvrıldı ve dişleri göründü. Tamamen insana dönüşemiyor, kurt ejderha formunda sıkışıp kalmış ve bu açıkça canını sıkıyor.

İşte tam da bu yüzden panter sürekli onu bu konuda dürtüyor.

"Biraz yavaşla." Shadow'a nefesi kesilecek kadar sert bir dirsek darbesi indirdim.

"Her zaman sadık bir köpek." Yanını dramatik bir şekilde ovuşturur ama bu sefer susar. Kedi tartışmayı ve alay etmeyi sever, ancak arkadaş olarak gördüklerine karşı tamamen acımasız değildir.

Periler bize kocaman pizzalar yapmış olsalar da, yemekler çabuk bitiyor ve kısa süre sonra üçümüz de yan yana oturup ikinci tur ork biramızı yudumluyoruz. Alkol benim için yeni bir şey, çünkü kurt olduğumda bana çekici gelmiyor. İnsanlar ork birasını güçlü buluyor, ama peri bünyem sayesinde hiçbir zaman gerçekten sarhoş olacak kadar içmedim.

Ama sonbahar... Yarım kadeh bira içtiğinde gözlerinin nasıl parladığını, gür, tok ve coşkulu kahkahasının sesini hatırlıyorum.

Kapı açıldığında, gözlerim o yöne doğru kayd, alev gibi parlayan saçların bir görüntüsünü aradım.

"Sadece ben varım." Severin, dudaklarını ince bir çizgi halinde büzerek bara doğru hışımla yürüdü. "Kadınlar bu akşam burada olmayacaklar."

"Kimseyi aramıyordum—" diye itiraz etmeye başladım, ancak kaburgalarım bir dirsek darbesi yiyen ben oldum.

"Bunun bir anlamı yok." Shadow gülüyor. "Üçümüzün de kapıyı izlediğini yakaladı ve nedenini bilecek kadar zeki."

Luke homurdanır.

Uzun boylu ve atletik kaslı olan peri kralının uzun siyah saçları ve açık teni, aslında gölge büyüünün ürünü olan dövmelele süslüdür. Severin bir içki sipariş edip bara yaslanınca, etraftakiler huzursuzca kıpırdanır.

"Tahmin edeyim," diyor Shadow. "Bu gece karını özledin mi?"

"Cadılarla ilgili kitap kulübü toplantılarından birini yapıyorlar." Severin birasının yarısını tek nefeste içiyor.

Rahatlamalıyım. Eğer Autumn cadılık işlelele uğraşıyorsa, bana yaptığı büyüünün ne olduğunu çözmeye bir adım daha yaklaşmış demektir.

Peki neden sadece hayal kırıklığı hissediyorum? Sanki onunla hiç konuşmuyormuşum gibi, hatta The Thirsty Tusk'ı ziyaret ettiğinde bile. Ama onu görmek, arkadaşlarıyla sohbet ederken ve onlarla birlikte olmanın tadını çıkarırken, her kahkaha attığında saçlarının alev alev dalgalanması...

Benim ateşim.

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak Severin'e daha acil bir konu hakkında soru soruyorum. "Yakın gelecekte başka koruma işiniz var mı?"

"Tanrıça, umarım ölelele değildir."

Homurdanıyorum. Kimsenin tehlikede olmasını istemiyorum ama peri krallarının korumaya ihtiyacı yoksa Cu Sith'lerin kraliyet korumaları olarak statülerini nasıl geri kazanabileceklerini anlamıyorum.

Halkım ne yapmalı? Sadece kurt olarak yaşamaya geri dönemeyiz, eğer her zaman olmamız gereken şekil değıştirenler olarak yaşamak istiyorsak.

Kapı duvara çarparak gürültüyle açılıyor ve bir grup sarhoş insan sendeleyerek bara giriyor.

Sarı saçlı gençlerden biri, elindeki bir avuç parayı Thorvinn'e doğru sallayarak, "Hey!" diye kekeledi. "Bize viski ısmarlayın!"

“Hayır.” Ork doğrulup iri kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Dünyada kılıç taşımıyor olabilir, ancak azıcık bile sağduyusu olan herkes onun savaşçı hazırlığını açıkça görebilir.

Bu kişilerden hiçbiri o kişi değil.

Adamlardan bir diğeri sipariş vermeye çalışana işaret ederek, "Kardeşim, az önce siparişin reddedildi!" dedi.

Diğerleri kahkaha atarak birbirlerinin üzerine yığılıyorlar.

Sarışının yüzü buruştu, kıpkırmızı oldu. Öfkeyle bara doğru yürüdü. "Bana hayır diyemezsin! Param var."

Thorvinn, derin ve uyarı dolu sesiyle hırlayarak, "Ben kime hizmet edeceğimi kendim seçerim ve seni seçmem," dedi.

İnsan ise bunu görmezden gelir. Ağzını açar, daha fazla talepte bulunmaya hazırlanır.

Sürü koruyucusu olarak tüm içgüdülerim canlandı. Tabureden kayarak indim, elimi insanın omzuna koydum. "Hadi dışarı çıkıp biraz hava alalım."

Yarı döndü, beni üzerinden atmaya çalışırken omzu seğirdi ama ben kolayca tutuşumu korudum. Sonra gözleri yukarıya doğru kayd. Sarışın adam bir insan için oldukça uzundu.

Ben daha uzunum ve neredeyse iki kat daha genişim, hepsi kas.

Aralarındaki tahta çubuk yüzünden genç adam orkun büyüklüğünü umursamadı, ama tam karşısında dururken beni o kadar kolayca görmezden gelemezdi. Gözlerindeki sarhoşluktan kaynaklanan bulanıklığın arasından bir farkındalık kıvılcımı belirdi. "Kahretsin, dostum. Hiçbir şey demek istemedim."

"Yani demek ki benim için bir anlam ifade ediyordun." Dudaklarım kıvrıldı.

"Ne?" Kaşları, sanki zor bir matematik problemi çözmeye çalışıyormuş gibi çatıldı ve ben de çift olumsuzluk kullanmasının nedenini açıklamaya zahmet etmedim.

Elim sıkılaştı ve onu kapıya doğru ittim. Grubun geri kalanı da beceriksiz adımlarla peşinden geldi. Serin gece havasına çıktıklarında, onları kaldırımdan geçirip yeşil çimenlerin üzerine doğru sürdüm ve sarışını yere yığılıncaya kadar ittim.

Diğerleri de etrafına çöktüler, içlerinden biri inleyerek, "Abi, kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

"Mad Dog'u bir dikişte içmemeliydim," diye ekliyor bir başkası.

"Kızgın köpek"in ne olduğunu bilmiyorum ama yaşından büyük davranan gençleri görür görmez tanırım. "İlk defa mı içki içiyorsun?" Anlaşma mırıltıları.

"Burada kal ve etkisinin geçmesini bekle." Parmağımı yere doğru uzatıyorum. "Ve sabah korkunç bir baş ağrın olduğunda, çok fazla içmenin gerçekte nasıl bir şey olduğunu hatırla."

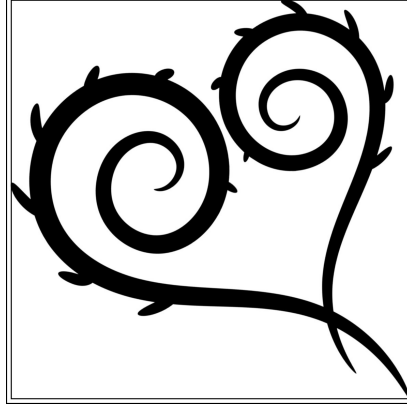
Severin ve Thorvinn, Susamış Diş'in kapısından beni izliyorlardı ve yanlarına vardığımda ork, "Teşekkürler. Onlara karşı bu kadar nazık olabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Sırıttım. Sorunu çözmek iyi hissettirdi, koruyucu görevlerimin doğal bir uzantısı gibiydi.

"Harika iş çıkardın." Severin omzuma vurdu. "Sanırım Autumn bu tür işlerle ilgilenmesi için burada olamıyorsa, sen yeterli bir alternatifsin."

Sonbahar mı? Şok, özgüvenimin her damlasını alıp götürüyor. "Tanrıça adına, az önce ne dedin sen?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Sabahımı, sihrimi anlamama yardımcı olacak hiçbir şey bulamadan, sıkıcı cadılık tarihi kitapları okuyarak geçirdikten sonra, öğleden sonra işlerimi yetiştirmek, nane sabunundan oluşan çok sayıda karışımı büyük kalıplara dökmekle geçirdim. Tüm normal sabunlarımızı sıcak işlemle yapıyoruz, bu da hızlı kurudukları anlamına geliyor, bu yüzden sertleşmeden önce düzgün bir şekilde şekillendirdiğinizden emin olmalısınız. Ama bunu o kadar sık yaptım ki, uyurken bile sabun yapabilirim. Aslında, sık sık rüyalarımda bile sabun görüyorum, düşününce bu üzücü. Henüz yirmi beş yaşındayım, seksi rüyalar görmem gerekirdi!

Kükreyen ve iç çamaşırı giymeyen iri yarı erkeklerle dolu seksi rüyalar...

"Rune'u düşünmeyi bırak, azgın Sonbahar," diye mırıldandım, başımı sallayarak ve kolumun tersiyle alnımı silerek. "Bana sadece Bay İyi Hisler'den bir 'BOO' yeter, gerisi tamam."

Endüstriyel mikserin kolunu kavrayıp son dökümü yapmak için eğdiğim sırada, Babybelle ahıra koşarak girdi ve tıpkı insan kelimesindeki gibi "Ben! Ben! Ben!" diye küçük bir çığlıkla dikkat çekmeye çalıştı.

“Senin olduğunu biliyorum.” Onu kollarımın arasına almak için eğilirken, yumuşak alnında burnumu ileri geri oynatırken yüzümden bir gülümseme kaçtı. “Gelip yardım etmek ister misin? Sana balkabağı aromalı keçi kurabiyeleri yapacaktım.”

Küçük kafasıyla yanağıma sevgi dolu bir dokunuş yapıyor ve ben bunu bir onay olarak algılıyorum.

Sabunluk kapısını kilitledikten sonra, çiftlik evinin yanından geçip arka bahçenin sonuna, küçük kulübeme doğru yürüdüm. Başlangıçta baş çiftlik işçisini barındırmak için inşa edilmişti, üniversiteden döndüğümde oraya taşındım. Günümüzde keçi sağımının çoğu otomatikleştiriliyor, bu yüzden babamın hayvanlarla ilgilenmesi için sadece bir çiftlik işçisine ihtiyacı var ve Steve'in de şehirde zaten bir evi var.

Ana ev gibi, kulübe de beyaz boyalı ve süslü yeşil pervazlara sahip; hatta salıncak sığacak kadar küçük, üzeri örtülü bir ön verandası bile var. Postalarımı ön kapımın yanına asılmış küçük kutudan alıyorum—Annem çiftliğin tüm postalarını ana yoldaki büyük posta kutusundan alıp bizim için ayırıyor, benimkini de buraya bırakıyor. Kulübenin içinde, krem rengi duvarlar ve koyu kahverengi parke zeminler akşam güneşinde altın gibi parlıyor. Mutfakta asılı duran kurutulmuş ot demetleri, biberiye ve lavanta kokularıyla havayı tatlandırıyor ve o ilk derin nefes her zaman ev kokusunu getiriyor. Bayılıyorum buna.

Babybelle'i şeftali ve krem rengi mutfagımın içine bıraktım ve kapıyı kapattım. Oturma odasındaki halıyı kemirdikten sonra, kulübede gözetimsiz dolaşmasına izin vermeyeceğim. Halının o köşesini kanepenin altına saklamayı başardım ama...

Küçük toynakları parke zemine değdiği anda, mutlu bir şekilde meleyip fırın kulbuna asılı olan güzel sonbahar mutfak havlularımdan birinin yanına koştu. Kenarına işlenmiş balkabaklarından birini ısırmadan hemen önce havluyu elinden aldım. "Hayır, Babybelle! O yiyecek değil."

Hiç yılmadan odanın içinde koşturarak, başka bir şeye bulaşmanın yollarını arıyor.

Başımı sallayarak bugünkü posta yığınının karıştırdım: reklamlar, birkaç fatura ve...

“Ahhhh! İşte bu!” Soluk pembe zarfın üstündeki gönderen adresi, kasabanın sonbahar festivalini denetleyen gönüllü grup olan Ferndale Falls Etkinlik Komitesi'nden olduğunu gösteriyor. Kazananı her zaman herkesten önce bilgilendiriyorlar ve komiteyi yöneten yaşlı kadınlar e-posta yoluyla

hiçbir şey yapmayı reddediyorlar. Parmağımı kapağın altına sokup, açıp çiftliğimin bu yılki saman labirentine ev sahipliği yapma yarışmasını kazandığını okumaya hazırlanıyorum.

Sonra donakaldım, ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Zarf benim adresime yazılmamıştı.

Bu mektup Rune'ye hitaben yazılmıştır.

“Bu bir hata olmalı,” diye mırıldandım. Ama sorun sadece ismiyle sınırlı değil. Zarfın üzerinde, gerçekten benim için olsaydı yazacağı gibi 735 yerine 739 Farmway Lane yazıyor.

“Bugün sana keçi kurabiyesi yok.” Babybelle’i yerden alıyorum. “Bunun sorumlusu büyük kötü kurt adam.”

"Hayır!" diye bağırdı.

“Biliyorum. Bu tam bir rezalet.” Girişteki masadan anahtarlarımı alıp ön kapıya doğru yürüdüm. “Hadi gidip o koca herife bunun ne kadar büyük bir rezalet olduğunu anlatalım.”

Evinin bulunduğu yere kırsal yollardan bir milden daha az bir mesafe olduğu için, Babybelle kucağında Tank'a yerleştirdim ve emniyet kemerinin omuz askısını ikimizin de üzerinden geçirdim. "Böyle kalacak mısın, yoksa seni geride bırakmak zorunda mı kalacağım?"

"Kal," diye mırıldandı bana, hayatında ilk kez hareketsiz kalarak.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama gerçekten samimi olduğunu anlayabiliyorum.

Uzun toprak yolun sonunda, ayaklarım pedallara sertçe basarak Tank'ı yavaşça ana yola çıkarıyorum.

Rune gibi birinin etkinlik komitesinden mektup alması nasıl mümkün olabilir ki? Şehre geleli daha iki saniye oldu!

Bölgeyi çok iyi tanıdığım için şanslıyım, yoksa eski Clemmons'un evine giden sapaktan dönerdim. Giriş yolunun başlangıcını otlar kaplamış, posta kutusu da yan yatmış, direği de kökünden sökülmuş. Belki de Rune'un mektubunun keçi çiftliğine gelmesinin sebebi buydu; postacı Rosie, komşuluk gereği mektubu ona ulaştıracağımızı düşünmüş olmalı.

Birkaç metre içeri girdiğimizde, etrafımızı sık orman sarıyor ve yolu gölgeliyor. Tankın süspansiyonunun olmaması, çukurlu yolda zıplayarak ilerlerken kendini iyice belli ediyor ve Babybelle, küçük ses parçalarına bölünen şikayetçi bir meleme sesi çıkarıyor: me-aa-aa-aa-aa.

"Özür dilerim, kızım." Sesim de titrek çıkıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Sinirlenmem gerekiyordu!

Arabayı evin önünde durdurduğumda, içim James Bond'un içtiği, çalkalanmış ama karıştırılmamış martini gibi hissediyordu.

Yolcu koltuğundan mektubu kapıp arabadan atladım ve tek bir adam için gülünç derecede büyük görünen, geniş Viktorya tarzı evin ön basamaklarına doğru ağır adımlarla çıktım. Muhteşem bir eski ev, ya da en azından eskiden öyleydi. Şimdi pencereler tozlu ve ön odalar ıssız görünüyor.

Kapı zili ses çıkarmayınca kapıyı çalıyorum. O da işe yaramazsa, yumrukluyorum. Ah, işte benim deliliğim! Geri geliyor.

"Rune! O güzel kışını buraya getir!"

Kapı o kadar aniden açılıyor ki, yumruğumun yan tarafı tahta yerine kaslara çarpıyor, ama o kaslar da neredeyse aynı derecede sert.

"Özür dilerim!" Kahretsin, ona kızgın olmam gerekirken, şimdi özür diliyorum. Ama kızgın olsam bile, ona vurmak istememiştim. "O kapıya vurmak istemiştim, sana değil."

"Önemli değil," diye homurdanıyor. "Kışımın iyi olduğunu mu söyledin?"

"Ne?" Utançtan sesim tizleşiyor ve yalan söylüyorum. "Hayır."

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor, dişlerinin bir kısmı görünüyor, bu da çok çekici.

Ama asıl mesele bu değil! Mektubu yüzüne doğru sallıyorum. "Bu nedir?"

"Hiçbir fikrim yok." Ayı pençesi gibi bir el elimi kavrayıp durdurdu. Zarfın üzerindeki yazıyı gözlerini kısarak inceledi ve omuz silkti. "Hâlâ okuyamıyorum."

"Neden?"

"Peri diyarının doğuştan gelen çeviri büyüsü yalnızca konuşulan dillerde işe yarıyor." Mektubu bana doğru itti ve elimi bıraktı. "Bana okur musun?"

Hayır demek komşuluk ilişkilerine yakışmazdı ama, asıl sebep başımı sallayarak onaylıyor olmam; ne yazdığını öğrenmek için can atıyorum.

Mektubu açmadan önce Babybelle harekete geçti, çırpınarak elimden kurtuldu. Küçük toynakları ön verandanın tahtasına çarptığı anda, Rune'un bacaklarının arasından hızla geçerek doğruca evine girdi.

"Aman Tanrım! Babybelle!" Onu iterek geçip peşinden koşmaya başladım.

Rune arkamdan seslendi, "Sorun yok."

“Hiç de öyle değil.” Koridorda hızla koştum. “Bir halıyı iki saniyede parçalayabilir!”

Babybelle, beni takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden geriye bakıyor, sonra zafer dolu bir meleme sesi çıkarıyor. Hızlı bir sıçrama ve beyaz kuyruğunu savurarak açık bir kapı aralığına dalıyor. "Ben! Ben! Ben!"

Oturma odasından, ardından yemek odasından hızla geçiyoruz; beyaz çarşaf lar tüm mobilyaları örtüyor ve odaları adeta hayalet gibi gösteriyor. Minik keçinin toynakları, koridordan geri koşarken ahşap zeminde dans edercesine bir ses çıkarıyor; muhtemelen bir çalışma odası veya ofis olan, beyaz örtülü bir masa ve duvarlara tırmanan boş yerleşik kitaplıklar dışında mobilyasız bir odaya giriyor.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?" diye nefes nefese sordum, kollarımı iyice açıp Babybelle'i köşeye sıkıştırmaya çalıştım, ama o neşeli bir zıplamayla yanımdan hızla geçti.

"Evet," diye homurdandı Rune, sesi beklediğimden daha yakındı.

Omzumu çevirip baktığımda, hemen arkamdan geldiğini, iri cüssesinin sessizce hareket etmesinin tüylerimi diken diken ettiğini fark ettim.

Sonunda onu büyük beyaz mutfığa ve kiler bölümüne kadar kovaladık. Rafların boş olduğunu ve bu nedenle herhangi bir çürüme girişiminden güvende olduğunu görünce, zafer kazanmış bir şekilde "Ha!" diye bağırdım ve kapıyı kapattım. Tahtaya vurdu ve ben de kapıyı araladım. Babybelle'in küçük burnu dışarı çıktı, hırıltılar çıkardı ve meledi. İçeri daldı, havada bir takla atarak arka duvardan parkur yaptı ve yanımdan hızla geçti, tam o sırada Rune tarafından kucaklandı.

Kocaman eli onun bedenini sarıyor ve Babybelle hiç bu kadar küçük görünmemişti, ama göğsüne sokulup çenesine kafa atıyor. Benim küçük kızım aptal değil; iyi bir şeyin değerini biliyor ve Rune'un sarılmaları onun yeni favorisi gibi görünüyor.

“Bir dakika. Nefesimi toparlayayım,” diye hıçkırarak, ısınan yüzümü zarfla serinletmeye çalıştım. Mutfak tertemizdi, ama temizliğe bağımlı olduğumdan değil. Aksine, kullanılmamış gibiydi; tezgahlar boş, lavabo kuru ve boştu. “Çok yemek pişirir misin?”

“Hayır.” Yüzünü buruşturuyor ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum ama ısrar etmiyorum.

Daha önemli işlerim var, onlara odaklanmalıyım. Zarf tatmin edici bir sesle yırtılıyor ve mektubu açıp okuyorum:

Sayın Rune,

Tebrikler! Çiftliğiniz, bu yılki Ferndale Falls Sonbahar Festivali'nin saman labirentine ev sahipliği yapmak üzere seçildi. Başvurunuz mükemmeldi ve tamamlanmış labirenti görmeyi dört gözle bekliyoruz.

Hatırlayacağınız üzere, bu yıl mevsim normallerinin üzerinde seyreden sıcak hava nedeniyle festival, sonbahar yapraklarının en güzel renklerini aldığı döneme denk gelmesi için Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu yerine, Cadılar Bayramı'ndan sonraki hafta sonu düzenlenecek.

Lütfen saman labirentinizi 7 Kasım öğlenine kadar kurup çalışır hale getireceğinizi teyit edin, böylece kasaba meydanından çiftliğinize saman arabası turları düzenleyebiliriz.

Samimi olarak,

Greta Greely

Ferndale Şelaleleri Etkinlik Komitesi Başkanı

"Saman labirenti mi?" Kaşlarını çatı. "Saman labirenti nedir?"

"İnsanların çözmesi için saman balyalarından geçici bir labirent oluşturuluyor. Çıkışı bulduklarında ödül kazanıyorlar." Yıllardır istediğim şeyi nasıl elde etti ki, saman labirentinin ne olduğunu bile bilmiyor? Ona dik dik baktım. "Neden başvurdu ki, bir labirentin ne olduğunu bile bilmiyorsan, nasıl böyle harika bir labirentin planlarını çizdin?"

"Başvuru yapmadım. Tek yaptığım şey bir tür kabak kesme yarışması düzenlemeyi teklif etmektir. Kasaba meydanında resim çiziyordum ve yaşlı bir kadın, sanat sevdiğim için bunu yapıp yapamayacağımı sordu. Topluluğun bir parçası gibi hissetmemi sağlayacağını düşündüğüm için evet dedim."

"Kabak oyma yarışması mı?" diye sordum mektubu ona doğru sallayarak. "O etkinlik aynı şey değil!"

"Yani bu bir hata."

"Bir bakayım." Telefonumdan etkinlik komitesinin internet sitesini açıyorum. Yavaş ve eski, sanki biri Paint 2000 ile yapmış gibi, ama Bayan Greely'nin torunu ona basit blog yazıları yazmayı öğretmiş, o yüzden...

Sonbahar festivali başvurularının yer aldığı sayfa nihayet yükleniyor ve saman labirentine ulaşmak için listede aşağı doğru kaydırıyorum. "Saman

labirenti için sadece iki başvuru var. Bunlar ben ve Maria olacağız, yani başvurmadan nasıl kazanabilirsiniz ki?"

"Sana yapmadığımı söylemiştim." Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bak, ben burada sadece gerekli araştırmayı yapıyorum, bunu anlamaya çalışıyorum." Parmaklarımı gevşetip yakınlaştırıyorum ama web sitesi aynı şeyi söylemeye devam ediyor. "Bunların hiçbirinin mantığı yok. Mantıklı değil."

"Sihir nadiren gerçektir."

Gözlerim birden onun gözlerine dikildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu sen yaptın. Büyün senindi."

"Kesinlikle yapmadım!" İçimde öfke dalgalanıyor. "Eğer sihir yapabilseydim, gerçekten ihtiyacım olan şeyi neden mahvederdim ki—" Çiftliğin geleceği hakkındaki endişelerimi itiraf etmek istemeyerek sözlerim boğazımda düğümleniyor.

"Biliyorum, büyün bana bir şeyler yaptı." Mektubu eline alıyor. "Ve işte ters giden şey bu."

"Hayır. Kesinlikle hayır. Bunu ben yapmadım ve size bunu kanıtlayacağım."

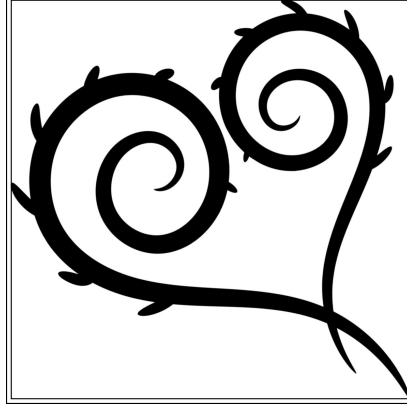
"Nasıl?"

Dudaklarım bükülerek onu baştan aşağı süzdüm. "Kolay olmayacak. Büyüleyici olman gerekecek."

"Büyüleyici olabilirim." Rune daha da kaşlarını çattı, bu da elmacık kemiklerinin her zamankinden daha belirgin görünmesine neden oldu. İyi görünüyordu ama yüz ifadesine "büyüleyici" demek aklıma bile gelmezdi.

"Öyle olsan iyi olur. Çünkü Operasyon Etkinlikleri Dosyası buna bağlı olacak." Elimle havada bir pankartı vurguluyormuş gibi bir hareket yapıp, Görevimiz Tehlike tema müziğini mırıldanmaya başladım.

ALTINCI BÖLÜM

Sonbahar

Ertesi akşam Bayan Greely Belediye Binası'nın toplantı odasına adımını attığı anda, telefonuma fısıltıyla, "Operasyon Etkinlik Dosyası başladı. Tekrar ediyorum, başladı. Bundan sonra telsizden hiç ses çıkmayacak." dedim.

Hannah ve Skye'in heyecanlı onayları, aramayı sonlandırıp telefonumdaki tüm sesleri susturmadan hemen önce kulağımda yankılanıyor.

Rune homurdanarak yanımda, ahşap panelli duvara yaslandığı yerden doğruldu.

Bakışları benimkini takip ederek Bayan Greely'nin katlanır ahşap sandalyelerin arasından geçerek ikram masasına doğru ilerlediği yere kaydı; Hannah da tabağa yulaf ezmeli çikolatalı kurabiyeler seriyordu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye mırıldandım.

Başını sertçe salladı. "Evet." Haklıydı da zaten—dün planı on kez, şimdi de beklerken iki kez daha gözden geçirdim.

"Unutmayın, gülümsemeniz ve çekici davranmanız gerekiyor."

Yaşlı kadının peşinden giderken verdiği tek cevap homurdanma oluyor.

Aman Tanrım, Bay Huysuz bunu kesinlikle berbat edecek! Ama denemek zorundayız. Bayan Greely'nin yargılamadan saman labirenti uygulamalarında neyin yanlış gittiğini anlamanın tek yolu bu.

Skye odaya girer, gülümser ve bana doğru gelir. Sıcak bir kucaklamayla, "Beni nerede istediğini söyle yeter," diye fısıldar.

"Sen en iyisisin." Bırakmadan önce ona bir kez daha sıkıca sarılıyorum.

Hannah odanın önünden bize başıyla selam verdi ve kasaba toplantısının gündemini tam istediğim gibi düzenlediğini hatırlatmak için not defterine vurdu.

Sessizce teşekkür ediyorum.

Rune, Bayan Greely'ye ulaştığında dikkatim ona çevrildi. Bir elinde bastonunu, diğer elinde ise sonbahar festivali etkinlikleri dosyasını göğsüne bastırıyordu. Saçlarına sürdüğü mavi boya, gümüş rengi saçlarına hafif bir mor tonu vermişti ve solgun yüzünde gülme çizgilerinden çok kaş çatması kırışıklıkları vardı. Kadife eşofmanı yumuşak bir sonbahar altın rengine parlıyordu; festivale yaklaşıp kurt adamın tepesinde yükseldiği şu anda hiç olmadığı kadar "yaşlı bir kadın" gibi görünüyordu.

İkisinin yanına daha da yaklaştım, rahat davranmaya çalıştım. Arka plana karışmak için, normalden çok daha sade giyindim; kot pantolon ve etek ucunda sadece minicik bir nakış bulunan krem rengi bir tunik giydim. Parlak kırmızı saçları gizlemek imkansız olduğundan, uzunluğunu büyük bir kumaş beyzbol şapkasının altına sakladım. Hatta bilekliklerimi ve kolyelerimi bile takmadım ki birbirine çarpıp beni ele vermesinler.

Rune'nin derin sesi, kelimeleri seçemeyeceğim kadar kısık bir şekilde mırıldanıyor ve başını geriye doğru eğerek, onu değerlendiren gözleriyle süzüyor.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Tamam, sonuncusu olmamalıydı çünkü tam olarak ona yapmasını söylediğim şeydi, ama yapacağını ya da yapabileceğini hiç düşünmemiştim...

Rune gülümsüyor, altın rengi gözleri sıcaklıkla parlıyor. Bu, zaten yakışıklı olan yüz hatlarını daha da karşı konulmaz kılıyor. Umarım Bayan Greely üzerinde benimle aynı etkiyi yaratmıyordur. Çünkü ben mi? Tam anlamıyla iç çamaşırlarımı eriten bir durumdayım.

Ve şoklar ardı ardına geliyor! Bayan Greely gülüyor—gerçekten gülüyor—ve bastonunun başıyla adamın ön koluna vuruyor. "Seni haylaz herif!"

Rune, peçetenin üzerine birkaç kurabiye koydu ve onu ön sıranın en solundaki koltuğa götürmek için dirseğinin kıvrımını uzattı. Onu yerleştirirken gözleri beni buldu ve "Sana söylemiştim" dercesine hafifçe sırıttı.

Ukala ama bana yardım eden bir ukala, o yüzden hoşuma gidiyor.

Yanına oturuyor. Kadın kocaman el çantasını sandalyelerinin arasına yere koyar koymaz, adam elindeki defteri kapıp yerine kurabiyeleri koyuyor. Kadın defteri başkasının eline vermemesi için itiraz etmeye başlayınca, adam defteri çantasına tıkıştırırken çantayı birkaç santim geriye doğru kaydırıyor.

Ona hakkını vermek gerek, oldukça ustacaydı.

Şimdi sıra bende.

Onun hemen arkasındaki sandalyeye oturuyorum ve Skye da yanıma yerleşiyor. Şimdi bekliyoruz, ki bu inanılmaz derecede imkansız geliyor. Dosya tam orada.

Ama insanlar hâlâ toplantı salonuna giriyor, hâlâ arkadaşlarını ve oturacak yerleri arıyorlar. Herkes yerleşip Hannah'ın ön taraftaki konuşmasına odaklanana kadar hiçbir şeyden sıyrılamayacağım.

Cadıların geri kalanı Skye'ın yanındaki ve benim arkamdaki koltukları dolduruyor. Planın tüm detaylarını bilmiyorlar, ama bana insan kalkanı sağlayacak kadar bilgiye sahipler. Ayrıca kasaba toplantılarında sık sık birlikte oturuyoruz, bu yüzden kimseyi şüphelendirmemeli.

Jared odaya hızla giriyor, serin sonbahar havasında bile vücuduna yapışan bisiklet şortu kaslı bacaklarını sergiliyor. Fit ve sürekli güneş yanığı olan sarışın, yerde en az 15 santim kar olana kadar pantolon giymeyi reddeden hevesli doğa severlerden biri. Yeni erkek arkadaşının da bunu umursadığı söylenemez. Uzun boylu orman perisi, otururlarken Jared'e hayranlıkla bakıyor.

Ardından bir peri sürüsü uçarak gelir. Minik mavi perilerden oluşan küme sandalyelerden birine konar ve bu da kasabayı saran koruma büyüünün onları sihirli olmayan insanlar için nasıl gösterdiğini bir kez daha merak etmeme neden olur.

Oda nihayet insan, peri, cüce, ork ve kek ustamızın da katılımıyla doldu. Severin, birkaç gölge perisiyle birlikte içeri girdi, sihirli güçleri havada titreşiyordu. Sonunda Luke içeri girdi ve kırmızı kanatlarını sıkıca kapatarak arka duvara yaslandı. Normalde Rune, kollarını geniş göğsünde

kavuşturmuş, ifadesi okunamaz bir şekilde hemen yanında olurdu. Bu ikisi genellikle kenarlarda durur, aralarına katılmazlardı.

Ama bu gece değil. Bu gece, kurt adam ön sırada gülümsüyor ve tatlı sözler söylüyor, Bayan Greely de bunu kaşıkla yiyor. Onu suçlayamam tabii ki.

“Pekala, herkes, başlayalım,” diyor Hannah. “Bu kasaba toplantısını açıyorum. Bu akşam gündemimizde birkaç konu var, o yüzden bu yıl şehir merkezinde yapılacak Cadılar Bayramı şeker toplama etkinliğinin hazırlıklarıyla başlayalım...”

Arkadaşımın sesini duymamazlıktan gelerek işe koyuldum. Hannah, Ferndale Şelaleleri Sonbahar Festivali'ni gündemin en sonuna koymuştu, bu yüzden on ila on beş dakikam var. Eğilip beyzbol şapkamı çıkardım ve saçlarımın turuncu perdeler gibi etrafıma dökülmesine izin verdim. Sonra üstümün altından balkabağı rengine bir dosya çıkardım. Bu, Bayan Greely'ninkiyle aynı renkte, sadece içi boş. Ciddi bir incelemeye dayanmaz, ama umarım çantasına bakarsa bir şeylerin olup bittiğini anlamasını engeller.

Skye bacaklarını öne doğru uzatıp büyük kütüphane çantasını yere koyarak odanın geri kalanından görüşümü engellemeye çalıştı.

Dosyayı "kazara" düşürüp tamamen devrildim. Hemen Bayan Greely'nin çantasından turuncu defteri kaptım ve kendi dosyayı içine yerleştirdim. Doğrulduğumda, benimkinin onunkine ne kadar benzemediğini fark ettim. Gerçek dosya, yıllarca birikmiş gazete kupürleri ve renk kodlu sekmelerle doluydu; her şey, günümüzde pek rastlanmayan türden hassas bir el yazısıyla düzgünce etiketlenmişti.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Anlaşılan dosyam onu kandırmayacak. Kimsenin bu dosyaya dokunmasına izin vermiyor, bu yüzden nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Hızlı hareket etmem ve Rune'un onu oyalayabileceğine dua etmem gerekiyor.

Odanın geri kalanından uzaklaşarak, bu yılki festivalin bilgilerine ulaşmak için sayfaları karıştırmam biraz zaman alıyor. Geçen her saniye kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Yakalanırsam, kasabadaki tüm meraklıların gözünde sosyal bir dışlanmış olacağım, sonsuza dek o "sorunlu kızıl saçlı" olarak damgalanacağım ve küçük kasaba hayatı için hayati önem taşıyan hiçbir topluluk etkinliğine katılmama izin verilmeyecek. Ama bu karışıklığı düzeltmezsem, aile çiftliği işleri yoluna koymak için ihtiyaç duyduğu ivmeyi kazanamayacak.

Hannah kostüm yarışmaları hakkındaki konuşmayı bırakıp odadaki çeşitli kişilerden gelen soruları yanıtlamaya başlıyor. Ah, bir konu daha bitti!

Sonunda bu yılın başvurularına ulaştım. Okumaya vaktim olmadığı için, sessize aldığım telefonumla her sayfanın fotoğrafını çektim. Başvurulara geldiğimde, postayla gönderilen kopyaların içine yapıştırılmış olduğunu gördüm.

Skye yaklaştı ve fısıltıyla, "İşte bu. Sonbahar festivalinden önceki son konu." dedi.

Başımı sallıyorum ve sayfaları daha hızlı çevirmeye başlıyorum, fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken baş parmağım bulanık bir hal alıyor. Tekrarlayan hareketlere o kadar kaptırıyorum ki, sonunda tamamen boş bir sayfaya geldiğimi fark etmem biraz zaman alıyor.

Zafer duygusu içimde yankılanıyor. Başardım! Tüm bilgileri aldım!

Hannah'nın sesi yankılanıyor: "Sorusu olan var mı?"

Bir saniyelik uzun bir sessizlikten sonra Bayan Greely, "Evet, biliyorum. Peki, en önemli şeyden ne zaman bahsedeceğiz, genç bayan? Sonbahar festivalinden ne zaman bahsedeceğiz?" dedi ve elini çantasına uzattı.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ellerim terliyor. Klasörleri zamanında değiştiremeyeceğim! Bir mucizeye ihtiyacım var!

"Bayan Greely, size bir kurabiye daha getireyim mi?" diye Rune dikkatini dağıtmaya çalışır. "Yoksa kahve mi istersiniz?"

Eli bir anlığına duraklıyor ve ben ileri atılıyorum.

Sonra, "Yeterince kurabiye yedim," diyor ve tekrar aşağıya doğru uzanmaya başlıyor.

"Ben!" diye tiz bir ses haykırdı. "Bana bakın!"

Odanın koridorunda Babybelle'in tahtaya vuran toynaklarının çıkardığı yüksek, çok tanıdık bir ses duyulur. Hannah'ın etrafında dörtnala döner, sonra doğruca Bayan Greely'ye doğru zıplar ve yaşlı kadının kucığına atlar. "Ben! Ben! Ben! Bana dikkat edin!"

Neler olup bittiğine ya da Babybell'in neden İngilizce konuştuğunu duyduğuma dair en ufak bir fikrim yok, ama verilen fırsatı kaçırmak istemem. Öne eğilerek Bayan Greely'nin çantasından sahte nesneyi kaptım ve dosyasını yerine geri koydum.

Doğrulduğumda, Babybelle'in yaramaz gözleri yaşlı kadının omzunun üzerinden bana bakıyordu. "Ben yaptım! Ben yaptım! Ben de yardım

ettim!"

Skye'a doğru eğilip fısıldadım, "Onu anlayabiliyor musun?"

"Kim, Bayan Greely?"

"Hayır, Babybelle."

"Hayır." Sonra arkadaşımın gözleri kocaman açıldı ve bana gülümsedi.

"Babybelle'i anlayabiliyorsan, o senin yardımcı ruhun olmalı!"

"Evet!" Babybelle, Rune'un omzuna atladı ve onu fırlatma rampası gibi kullanarak kucağıma daldı. Çeneme kafa attı. "Ben senin tanıdığımı ve iyi bir tanıdığın gibi sana yardım ettim!"

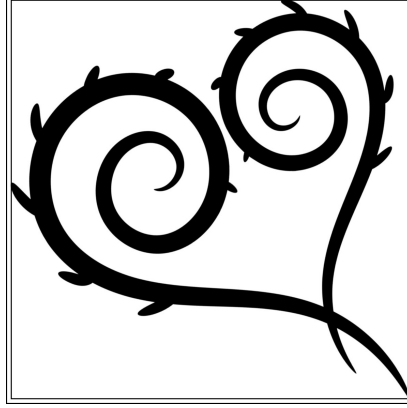
"Evet, yaptın," diye fısıldadım alnındaki yumuşak tüylere. "Buraya nasıl geldin? Yine mi çitten atladın?" Keçi geçirmez çitten.

"Evet! Bana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Bu yüzden koştum, koştum, daha önce hiç koşmadığım kadar uzağa." Kehribar rengi gözleri acı dolu bir ifade aldı. "Keçi kurabiyesi istiyorum."

Hafifçe kıkırdadım. "Onları yakalayacaksın."

Telefonumu tuttuğum kadar sıkı bir heyecanla doluyum, içindeki tüm cevapların kilidini açmak için can atıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rune

Sonbahar omzumu bir, iki, üç kez sıkıyor. Bu, Operasyon Etkinlikleri Bağlayıcısının başarılı olduğunu bana bildiren bir kod.

Artık Bayan Greely'yi meşgul etmeme gerek kalmadığı için koltuğuma yaslanıp rahatladım.

Zaten şu an beni fark etmezdi. Dosyasını, savaş öncesi saha emirleri veren bir general gibi sallıyordu. "Bu yıl birkaç güçlü başvuru aldık ve aralarında bazı yeni katılımcıların da olduğunu duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Seçilen taraftan onay alana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim ama—" Bana anlamlı bir bakış attı. "—sanırım bu yılki saman labirentinin yıllardır gördüğümüz en iyisi olacağını söylemekte sakınca yok!"

Gülümsemeye çalışıyorum ama muhtemelen daha çok bir surat buruşturma oluyor. Tanrıçaya şükür ki kasabanın koruma büyüğü sayesinde yaşlı kadın dişlerimi göremiyor.

O, her etkinliği en ince ayrıntısına kadar anlatmaya devam ediyor, Hannah'ya, belediye başkanına veya etkinlik komitesindeki diğer yaşlı kadınlara bile neredeyse hiç söz hakkı vermiyor. Sonunda Autumn'un ne demek istediğini anlayabiliyorum. Bayan Greely sadece komiteyi

yönetmiyor; sonbahar festivalini tüm hayatı haline getirmiş. Ona bir amaç duygusu veriyor. Ona bir güç duygusu veriyor.

O, sadece bu tek göreve indirgenmekten bunalmış bir sürü anaerkili gibi; bu yüzden dişlerini geçirecek ve yanına yaklaşan herkese hırlayacak. Bu onu, Autumn'un uyardığı gibi, zorlu bir rakip yapıyor. Aynı zamanda onu sempatik de kılıyor. Sürü büyüklerinin yıl boyunca alfa'ya danışmanlık yapmak yerine sadece yılda bir festivale indirgenmesini hayal edemiyorum. Zor kazanılmış bilgelikleri için saygı görmeyi hak ediyorlar, kenara itilmeyi değil.

Konuşma peçete renkleri üzerine hararetli bir tartışmaya dönüşünce, dinleyiciler huzursuzlanmaya başlıyor. Autumn arkamda sürekli kıpırdanıyor, yerinde duramıyor ve ben ona o kadar odaklanmış durumdayım ki, kıyafetlerinin en ufak hışırtısını bile duyabiliyorum.

Sonunda Babybelle tiz bir meleme daha çıkarıp aşağı atlayarak öne doğru koşmaya başladı. Hannah'ın etrafında daireler çizerek, küçük toynaklarının sert ahşap zeminde çıkardığı gürültü, kendi boyutuna göre çok daha yüksekti.

"Tamam, herkes!" diye bağırdı Hannah, gürültünün arasında, sesine kahkaha karışmıştı. "Ben kararımı verdim. Bu kasaba toplantısı bitti. Biri gelip kalan kurabiyeleri alsın da ben eve götürüp kendim yemeyeyim, çünkü Severin'in sabah bana tarçınlı çörek getireceğini biliyorsunuz, bir kadının kaldırabileceği şeker miktarı da belli."

"Elbette yapacağım," diye homurdandı kocası.

"Ve bunun için size teşekkür ederim!" diye sesleniyor Cake My Day'in sahibi olan brownie ustası Pepperpot.

Herkes gülüyor ve ayağa kalkmaya başlıyor.

Bayan Greely ağır el çantasını omzuna geri takmakta zorlanıyor, ben de eğilip çantayı onun yerine alıyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Çok iyi bir genç adamsın." Koluma hafifçe vurdu. "Bu akşamki kısa sohbetimiz, bu yıl saman labirentine ev sahipliği yapman için seni seçtiğime daha da çok sevinmemi sağladı. Onay mektubunu bu hafta bana geri gönder, tamam mı?"

"Evet." Onu duyduğumu kabul ediyorum, ama eminim saman labirentini yönetme teklifini kabul ettiğimi düşünüyor. Başvurularda bir sorun olduğunu ortaya çıkarmadan bu düşünceden onu vazgeçiremem, bu yüzden yorumumu olduğu gibi bırakıyorum. Umarım Operasyon

Etkinlikleri Dosyası, Autumn'a her şeyi yoluna koymasý için gerekenleri saęlayacaktır.

Hannah ve Severin bize katılıyor ve Hannah herkesi Belediye Binası'ndan çıkarıp kapıyı kilitledikten sonra küçük grubumuz en arkadan geliyor. Gece çökmüş, ancak şehir merkezi sokak lambalarıyla aydınlatılmış bir şekilde önümüzde uzanıyor. Serin ve taze hava, dökülen yaprakların rahatlatıcı kokusunu ve kasaba meydanındaki büyülu çiçeklerden gelen bahar çiçeklerinin kalıcı kokusunu taşıyor. Thirsty Tusk ve Slice of Life, akşam içkileri için hazır olan kasaba halkını ağırlamak üzere kapılarını açıyor, ancak biz planın son aşamasını tamamlamak için, yani brifingi yapmak için I Touch My Shelf'e gidiyoruz.

Hannah kapıyı açar açmaz, hepimiz kitapçıya doluşup kanepelere yerleştik; ben de Autumn'un yanına oturdum.

Skye soruyor: "İşe yaradı mı? Anladın mı?"

"Evet!" Autumn telefonunu çıkarıyor.

Babybelle ayaklarının dibinde neşeyle zıplayıp duruyor ve sürekli meliyor.

"Evet, bu başarı sadece senin sayende gerçekleşti," diyor Autumn.

"Aman Tanrım! Evcil hayvanını buldun!" Hannah sırtıttı ve başını yana eğerek minik keçinin melemesini dinledi. "Evet, ben Hannah'ım ve sadece evcil hayvanımla değil, tüm hayvanlarla konuşabiliyorum."

"Bu Babybelle." Autumn, minik keçiye sevgi dolu bir bakışla bakıyor, yüzündeki ifade yumuşamış.

"Peyniri sever misin?" diye soruyor Hannah.

Skye ekliyor: "Bu, en küçük keçi için en küçük peynir mi?"

"Evet, beni tanıyorsun." Autumn kıkırdıyor. "Adı tamamen peynirden geliyor. Ben sadece yazılışını daha güzel hale getirdim."

Ön kapıdan yüksek bir havlama sesi gelir ve Severin'in gölgeleri odayı boydan boya geçerek kapıyı açar. Tilki Finn hızla Hannah'ın yanına koşar ve ayağının üzerine oturur, kuyruğunu bacaklarının etrafına dolarken keçiye dik dik bakar ve sürekli havlar.

"Evet, senin cadın olduğumu biliyorum." Hannah ona sevgiyle gülümsedi. "Babybelle, Autumn'un tanıdığı bir varlık, bu yüzden elbette ona iyi davranacağım, çünkü Autumn en iyi arkadaşlarımdan biri."

Sinirle homurdanır, ama sonra susar, hâlâ minik keçiye dik dik bakmaya devam eder.

Bu onu hiç de caydırmıyor. Aksine, oturma alanında daha da hareketli bir şekilde zıplayıp, herkesin bacaklarına şakayla karışık kafa atıyor ve sonunda Autumn'un ayaklarının dibine yerleşiyor.

"Operasyon Etkinlik Dosyası başarılı oldu mu?" diye soruyorum, tüm bu süreç boyunca telefonuna bakan Autumn'a.

"Belki." Autumn ekranı defalarca kaydırarak, bir fotoğrafı diğerinin ardından inceliyor. Sonunda eli duruyor, gözleri ekranda geziniyor, okurken ağzı bükülüyor. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bu nedir?" Fotoğrafı daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum ama yine de insan dilini çözemiyorum.

"Bu senin başvurun değil, benim başvurum. Hatta benim el yazım bile, Allah aşkına!" Ekrana parmağıyla vuruyor. "Başvurudaki isim ve adres senin. Benim el yazım ama bilgiler senin! Ne saçmalık? Seni başvuruma yazmadım! Yazamazdım—bunu doldururken eski Clemmons yerinin senin olduğunu bilmiyordum." Sesi öfkeden umutsuzluğa dönüşüyor. "Bu çok adaletsiz! Saman labirenti sonunda benim olacaktı ve şimdi her şey mahvoldu!"

"Şuna bir bakayım." Hannah telefonu alıyor ve Skye ile birlikte formu okumak için bir araya geliyorlar.

İşleri biter bitmez cihazı ellerinden alıp, "Severin, benim için bir çeviri büyüsü yapabilir misin?" diyorum.

Gölge perisi parmaklarını bana doğru şıklattı ve ekrandaki kelimeler okuyabileceğim şekilde yeniden şekillendi. Ama her şey Autumn'un dediği gibiydi. "Bu benim el yazım değil ve bu formda tanıdık hiçbir şey yok. Bunu kesinlikle ben doldurmadım. Aslında hiçbir form doldurmadım. Bayan Greely, balkabağı oyma yarışmasında jüri olmamı istediğinde her şeyi kendisi yazdı."

"Ne yapacağız?" diye soruyor Skye, endişeli bir ifadeyle.

"Sorun değil." Telefonu Autumn'a geri verdim. "Bayan Greely'ye saman labirentini sana vermesini söyleyeceğim."

"Hayır, durun bir dakika." Kızıl saçlı cadı gözlerini kapatıp burnunun köprüsünü sıktı. "Evraklarla kim oynadıysa, benim el yazımı mükemmel bir şekilde taklit etmiş. Görünüşe göre hatayı ben yaptım ve Bayan Greely hata yapanlardan nefret eder. Eğer ona bunu söylersek, saman labirentini düzenlememe asla izin vermez."

Sinirleniyorum. "Ama sen yapmadın."

“Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama...” Omuz silkerek ellerini havaya kaldırdı.

"Seni destekleyebilirim," diyor Hannah. "Sonuçta, eğer bu gibi konularda sana yardımcı olamıyorsa, belediye başkanı olan bir en yakın arkadaşına sahip olmanın ne anlamı var ki?"

“Biliyorsun, burada işler böyle yürümüyor.” Autumn başını salladı. “Etkinlik komitesi gönüllü bir kuruluş ve Bayan Greely, hükümetten gelecek her türlü müdahaleye kızacaktır. Zaten Cadılar Bayramı kutlamalarını ona devretmediğin için çok üzgün. Yıllarca kasaba toplantılarını senin için çekilmez hale getirecek.”

“Anlamıyorum.” Skye’in yüzü şaşkınlıkla buruştu. “Bunu neden biri yapar ki? Kim yapar bunu?”

"Sence Maria mıydı?" diye soruyor Hannah.

Autumn telefonuna bakıyor, dudaklarını düşünür gibi büküyor. "Yok canım. Bunların hiçbiri ona fayda sağlamaz. Ona saman labirentini vermez."

“Eğer bu karışıklığı Bayan Greely’ye iletmeniz ve yaşlı kadın beklediğiniz gibi tepki verirse, öyle olurdu,” diyorum. “Tek diğer başvuruyu, yani Maria’nın başvurusunu seçmek zorunda kalırdı.”

“Belki, ama...” Autumn başını salladı, saçları ateş perdesi gibi dalgalanıyordu. “Hayır, öyle görünmüyor. Maria’nın çiftliğinin saman labirenti yarışmasını sürekli kazanmasından hoşlanmayabilirim, ama o böyle hileli bir şey yapacak türden biri değil.”

Skye soruyor: "Peki o zaman kim?"

“Ya insan olmasaydı?” diyorum.

Herkes bana bakmak için dönüyor.

“Ya sihirse? Son zamanlarda yaşanan tek tuhaf olay bu değil.” Autumn’a bakıyorum. “Koruma veya güvenlik şirketi mi açıyorsun?”

Gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

"Bir koruma şirketi."

Kahkahalarla ikiye katlanır, kollarını karnının etrafına sarar ve omuzları titrer. Babybelle meleyip ayaklarının dibinde zıplar ve minik keçinin söyledikleri kızıl saçlı cadıyı daha da çok güldürür.

Sonunda kendine gelip doğrulduğunda yanakları kızarmış, çilleri pembe bir gökyüzüne serpilmiş koyu yıldızlar gibiydi. Ateşim onun sırtışını zar zor bastırabiliyordu. "Ben mi, koruma mı? Fiziksel olarak fazla pişmiş makarna kadar tehditkar biriyim. Bu fikri nereden edindin?"

"Severin yaptı."

"Öyle mi?" diye sordu, sonra kaşlarını çatı. "Hayır, haklısın. Geçen gece öyle demiştim. Ama neden dediğimden emin değilim."

"Büyü olmalı." Sonbahara doğru sert bir şekilde başımı salladım. "Senin büyü. Dilek Kuyusu'nda yaptığın büyü."

Gözlerinde ateş parlıyor. "Sana yapmadığımı söylemişim—" İtirazı dudaklarında düğümleniyor ve telefonunu çıkarıp tekrar kaydırmaya başlıyor. "Bayan Greely ile gönüllü olarak neye katıldığını söylemiştin?"

"Kabak oyma yarışması."

Birkaç saniye sonra duraksadı. "Aha! Bir şey gördüğümü biliyordum ama saman labirentiyle ilgili değildi, bu yüzden devam ettim." Ekranı önümde tuttu. "Burada balkabağı oyma yarışmasını düzenleyen ben olduğum yazıyor, sen değil, ama ben ona hiç başvurmadım."

Hannah, "Bütün bunların Dilek Kuyusu ile ne ilgisi var?" diye soruyor.

"Saman labirentine ev sahipliği yapmak istedim," diyor Autumn, bana sorgulayıcı bir bakış atarak.

Başımı salladım. "Kabak oyma yarışmasında jüri üyeliği yapmak istiyordum."

Sonbaharın yeşil gözleri düşünceli bir ifade aldı. "Rune, güvenlik işinle ilgili bir dileğin mi vardı?"

"Yaptım."

"Sizi sabun dükkanı açmaya ikna etmeye çalışan oldu mu?"

"Henüz değil."

"Zaman ver," diye mırıldandı.

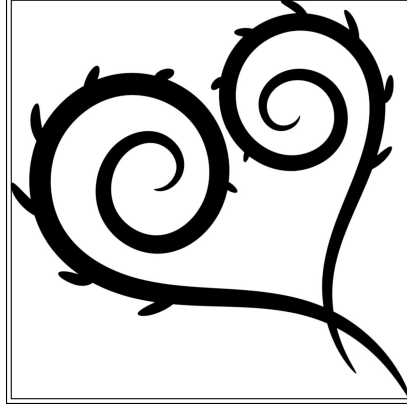
Skye soruyor: "Bütün bunların anlamı ne?"

"Dileklerimiz gerçekleşiyor—ki bu harika—ama hepsi yanlış." Autumn ellerini iki yana açtı. "Seninkini ben alıyorum, sen de benimkini."

"Yani demek istediğin..." diye kaşlarımı çatı.

"Evet." "P" harfini vurgulayarak söylüyor. "Tüm dileklerimiz yer değiştirdi!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

“Dilekler!” Babybelle bacağıma kafa attı. “Buna da ben yardım ettim!”

Eğilip onu kucağıma çektim. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni Dilek Kuyusu'na götürdüm!"

"Dileklerimizi mi değiştirdiniz?"

“Hayır, bu senin büyüün. Sen benim cadımsın.” Çeneme hafifçe vurdu.

“Sadece onu bulmana yardım ettim.”

“Bunu keçi mi yaptı?” Rune, Babybelle'e doğru eğildi, gözleri ona kilitlenmişti. Kaşlarını çatmıştı ama alnını okşarken dokunuşu nazikti.

"Dilek değişimini benim sihirimin gerçekleştirdiğini söylüyor," diye itiraf ediyorum.

"Bana büyü yaptığını biliyordum," diye gürledi derin sesi. "Bunu zaten söylemiştim."

“Evet, evet. Şu ‘Ben sana söylemiştim’ tavrını bir kenara bırak, koca adam.” Parmağımı ikimiz arasında ileri geri salladım. “Gerçi teknik olarak ikimize de büyü yaptım. Ve inan bana, bu istediğim son şeydi!”

Hannah, "Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı," diyor. "Dileklerinizi çözmenin bir yolu."

Skye, "Daha fazla kitap sipariş edeceğim," diye ekliyor. "Artık bunun dilek büyüü olduğunu bildiğime göre, daha spesifik bir şey bulmaya çalışabilirim."

Severin, "Saraydaki kütüphaneyi kontrol edeceğim, ama Lukendevener'den de yardım istemelisiniz," diyor. "Ejderha, insan büyüleri konusunda en önde gelen peri uzmanıdır ve büyülü kütüphanesi tüm diyarların en kapsamlılarından biridir."

Skye hayalperest bir iç çekişle karşılık verdi ve ben de ona sırtıtmamak için dudaklarımı ısırdım. En yakın arkadaşımın kime daha çok aşık olduğundan emin değilim, ejderhaya mı yoksa kütüphanesine mi?

"Onu sabah ziyaret edeceğim." Rune başıyla onayladı.

"Harika, ama gerçekten çok kısıtlı bir zamanımız var." Babybelle'in telefon kılıfının köşesini kemirmesini engelleyip fotoğraflara tekrar bakıyorum. "Burada, Bayan Greely'ye saman labirenti ve balkabağı oyma yarışmasıyla ilgili cevaplarımızı Cuma gününe kadar vermemiz gerektiği yazıyor. Bu bize sadece üç gün veriyor. İşleri zamanında çözemeyebiliriz."

"Ne yapmak istiyorsun?" Rune, Babybelle'in başını okşadı. "İkimiz de hayır mı demeliyiz?"

"Tam tersi," diyorum. "Gerekirse ikimiz de evet deriz. Bu bize işleri halletmek için daha fazla zaman kazandırır."

"Ya 'işleri yoluna koyamazsak'? Ya hâlâ birbirine dolanmış halde kalırsak?" Altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Saman labirenti nasıl yapılır bilmiyorum, ayrıca bunun için yerim de yok. Özellikle yoğun ormanlık arazi satın aldım."

"Öyleyse birlikte çalışırız," diyorum. "Sen benim çiftliğimdeki saman labirentini yönet, ben de senin yardımcım olarak balkabağı oyma yarışmasını düzenlerim."

"Katılıyorum. Bu bana topluluğun bir parçası olma konusunda birçok fırsat sağlayacak."

"Tamam, anlaşılan bir planımız var. Herkes ne yapacağını biliyor mu?" Herkesin başını salladığını görünce odaya baktım. "Dilek Değiştirme Operasyonu başlıyor."

Hannah, filmleri ne kadar sevdiğimi bildiği için, "Görevimiz Tehlike hayallerini mi yaşıyoruz?" diye takılıyor.

Rune, "Görevimiz Tehlike nedir?" diye soruyor.

"Aman Tanrım." Ellerimi birbirine sürdüm. "Görevimiz Tehlike filmlerini ilk kez izliyorsun. Seni hemen bir televizyonun karşısına

oturtmamız gerek.”

"Bunlar Autumn'ın en sevdiği filmler," diyor Skye. "Hepsini arka arkaya izlemeyi seviyor."

Ona doğrudan cevap vermek yerine ayağa kalkıp tema şarkısını doğaçlama bir şekilde söylemeye başladım. "Doodle-ooo, doodle-ooo, doodle-ooo. Dun dun."

Babybelle şarkıya eşlik etmeye başlıyor, minik melemeleri ritmi mükemmel bir şekilde tutuyor ve biz kaldırıma çıkarken en yakın arkadaşlarımla birlikte gülüyoruz, Severin ve Rune ise bize şaşkın ifadelerle bakıyorlar.

Bling It On adlı kuyumcu dükkanını işleten cüce Diamond, dükkanın ön kapısından yuvarlanarak çıktı ve bize doğru bir dizi takla attı. Rune'un tam önünde durdu, tıpkı bir jimnastikçinin inişi kusursuz bir şekilde tamamlaması gibi kollarını genişçe açmıştı. Sadece 60 cm boyunda, açık yeşil tenli ve beyaz saçlıydı; saçlarının tepesinde şapka gibi taktığı bir tutam yeşil yosun vardı. "Kurt! Sonbahar mevsimi için baharatlı sabunlarınızdan satın almak istiyorum."

"Ha!" diye parmağımla ona doğru işaret ettim. "Sana söylemiştim!"

"Ortağımla görüşeyim." Bana bakarken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Stoklarımızda acılı sabun var mı?"

"Evet!" diyorum. Az önce bitirdiğim balkabağı baharatlı latte sabunu henüz kurumamış olabilir, ama birkaç hafta önce başka bir parti daha yaptım ve o hazır. "İsterseniz yarın dükkanınıza biraz getirebilirim."

Birkaç saniye boyunca gözlerini benimle Rune arasında gezdirdi, sonra başını salladı. "Kurt adam da orada olacaksa."

"Yapacağım," diyor.

Diamond kaldırımda takla atarak geri dönerken, grubumuz ayrıldı. Severin'in gölge kanatları sırtından çıktı ve Hannah'ı kucağına alıp gökyüzüne doğru fırlattı. Rune bana veda edercesine başıyla selam verdi, sonra Belediye Binası'nın arkasındaki ormana doğru koşmaya başladı, Finn de peşinden koştu.

Kısa süre sonra sadece ben, Babybelle ve Skye kaldık. Arkadaşım bizi Tank'ın yanına kadar götürdü ve bana veda öpücüğü verdi. Ayrıldığımızda, güzel yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. "Dilek Kuyusu... uzun zaman oldu ama iki yerine üç dilek hakkı vermiyor muydu?"

"Evet." Tank'ın içine bindim ve gıcırtilı kapıyı kapatıp, Babybelle'i kucağıma emniyet kemeriyle bağladım.

Anahtarı çevirmeye kalktığımda, sözlerinin anlamı beni derinden etkiledi. Donakaldım, gözlerim o kadar açıldı ki sanki çizgi film karakteri gibi yerinden fırlayacaklarmış gibi hissettim.

Aman Tanrım. Üçüncü dileğim, kalbimin ebedi dileği—gerçek aşk içindi! Eğer Rune bu dileğe kavuşursa bunun anlamı ne olacak acaba?

Peki bana hangi gönül dileğini verdi?

Ertesi sabah büyük bir parti lavanta sabunu yapmayı bitirir bitirmez, mağazamızın web sitesinde balkabağı baharatlı latte sabunun için gizli bir sayfa oluşturdum. Bu aynı zamanda telefonumdaki bir uygulama aracılığıyla yüz yüze satış yapmama da olanak sağlayacak.

Sonra parlak su mavisi elbisemi tekrar giyiyorum, en güzel kırmızı mercan ve turkuaz takılarımı takıyorum ve dış mekan çekim yerimi hazırlıyorum. Hazır olan sabun kalıbını kesmem gerekiyorsa, onu YouTube kanalım için hazırladığım videoyu tamamlamak için kullanabilirim.

Kameraya sırtarak, çekime başlamak için kumandaya basıyorum. “Mutlu ve özgürce dolaşan hayvanların, sabunlarımızı bu kadar lüks kılan muhteşem sütü ürettiği Ferndale Falls Keçi Çiftliğine tekrar hoş geldiniz. Yaptığımız balkabağı baharatlı latte sabunu sonunda kıvam aldı. Keçi sütü gibi zengin bir yumuşatıcıyla yumuşatılmış soğuk işlem sabunlar için, kalıptan temiz bir şekilde çıkarabilmeniz için bir hafta beklemeniz gerekiyor.” Tepsiyi eğerek üst kısmının görünmesini sağlıyorum.

“Çıkarması en kolay kalıplardan biri olan silikon kalıp kullanıyorum.” Yaptıklarımı görebilsinler diye kalıbı eğik tutarak köşesini çekiyorum. “Silikonun sabundan ne kadar kolay ayrıldığını görüyor musunuz? Bu, kalıptan çıkarmaya hazır olduğumuz anlamına geliyor. Silikon sabuna yapışır, tekrar denemeden önce birkaç gün daha bekletin.”

Sabunun üzerindeki soluk turuncu küfü soyuyorum ve sonraki adımları anlatıyorum. “Sabununuzu bıçakla da kesebilirsiniz, ama ben bunu sık sık yaptığım için kesme kalıbı kullanıyorum. Ahşap çerçevesinde, kesme bıçağını yönlendirecek ve her sabun kalıbının aynı boyutta olmasını sağlayacak eşit aralıklı yarıklar var. Yüzeyde güzel bir desen oluşturmak

için dalgalı bir kesici kullanıyorum. Bunları kestikten sonra, suya değdikleri anda erimemeleri için birkaç hafta kurumaya bırakacağım.”

Birkaç kalıp sabun kestikten sonra durup birini kameraya doğru kaldırıyorum ve öğütölmüş kahve taneleriyle bezenmiş, tarçın ve baharatın zengin kahverengi girdaplarıyla bezeli açık turuncu sabunu gösteriyorum. "Bakın ne kadar güzel!" Derin bir nefes alıyorum. "Ve tıpkı en sevdiğiniz kahve içeceğinin kokusu gibi. Bu sabun, duş veya banyo zamanınıza bolca sonbahar sıcaklığı katmak istediğinizde mükemmel!"

Masanın arkasına saklanarak, bir ayağımın ön kısmını kaldırıp önceden kararlaştırılmış bir işaret gibi ileri geri sallıyorum.

Babybelle masanın altından fırlayıp sevimli bir "bah!" sesiyle masanın üstüne atlıyor, "Ben! Ben! Ben! Bana bakın!"

Gülerek kameraya doğru bakıyorum. "Ferndale Falls Keçi Çiftliği'nde beni ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederim. Eğer benim tarafımdan el yapımı balkabağı baharatlı latte sabunundan bir tane edinmek isterseniz, linki açıklamaya ekledim. Bir dahaki sefere kadar, mutlu keçiler ve mutlu sabunlar dilerim!"

Babybelle neşeyle zıplayıp bir kez daha sevinçli bir şekilde melemeye başladı ve ben de kaydı durdurmak için kumandaya tıkladım.

"İyi mi yaptım?" Ön toynaklarının üzerinde zıplayıp duruyor. "İyi mi yaptım?"

"Harikaydın!" Onu kucağıma alıp küçük alnından öptüm. "Herkes seni çok sevecek."

Aslında, Babybelle artık benim evcil hayvanım ve benimle skeçler yapabiliyor olduğuna göre, belki de çevrimiçi bir mağaza açmayı başarabilirim. Ama içten içe biliyorum ki, insanlar sabunlarımı bizzat görüp koklayabilselerdi daha çok satardım.

"Kurabiye! Kurabiye alacağım!"

Gülüyorum. "Öyle yapıyorsun. Hadi ama."

Kulübeye döndüğümüzde yoga kıyafetlerimi giyip saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum ki yoluma çıkmasın. Sonra iki balkabağına delikler açıp fırına koyuyorum, ardından yoga matımı oturma odasına seriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Babybelle, ilk kez aşağıya bakan köpek pozunu alırken etrafımda neşeyle zıplayıp duruyordu, coşkusu bulaşıcıydı.

"Buna yoga deniyor." Başkaları da sürekli keçi yogası yapıyor ve eğlenceli olduğunu söylüyorlar. Kobra pozuna geçerken, "Sırtıma binmek ister misin?" diyorum.

“Elbette!” diye atlıyor.

İtiraf etmeliyim ki, nasıl görüldüğümüzü hayal etmek beni gülümsetiyor. Bir dizi poz verirken kendimi gülerken buluyorum; Babybelle gerektiğinde üzerime atlayıp iniyor ve her poz hakkında ne düşündüğünü sürekli dile getiriyor. Hatta birkaç pozu taklit etmeye çalışıyor, bu hareketleri beni güldürüyor. Fırın zamanlayıcısı çaldığında, ben de gülümsüyor ve rahatlamış bir halde oturuyorum ve onu kucağıma alıp sarılıyorum.

Başını çenemin altına yaslıyor ve ben de onu öpüyorum. "Kurabiye yapmaya hazır mısın?"

“Evet!” diye bağırarak mutfığa koştu.

Fırının kapağını açtığımda fırından yayılan nefis balkabağı kokusunu içime çekiyorum ve yüzümü yıkarken ve biraz su içerken balkabağını soğumaya bırakıyorum.

Çorba yapmak için kullanacağım balkabağını bir kenara ayırdıktan sonra, büyük bir kasede ikinci bir balkabağını eziyorum, karışımı sertleştirmek için yeterli miktarda badem unu elekten geçiriyorum ve bir yemek kaşığı büyüklüğünde kurabiyeleri fırın tepsisine yerleştiriyorum. Keçi kurabiyeleri için, kabağın çekirdeklerini içinde bırakıyorum, böylece güzel bir çıtırtı katıyorlar. Şeker ilave edilmediği için insan kurabiyeleri kadar tatlı değiller, ama keçiler onları çok seviyor.

Babybelle, yemek pişirirken sürekli mutfak adasının üzerinde gezinip her şeye burnunu sokarak "yardım ediyor". El havlusunu çiğnemeye başlayınca, havluyu elinden alıyorum. "Hey, bunu yapmanı istemediğimi biliyorsun."

Büyük, kehribar rengi gözler bana doğru kırıştı. "Ama hoşuma gidiyor!"

"Bu, bunu yapmaya devam edeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Bu, unutabileceğim anlamına geliyor." Tezgahın üzerine pençeleriyle vuruyor ve toynaklarına bakıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Masumiyet numarasına bir saniye bile inanmıyorum. "Çok kötü. Seni bir şeyleri hatırlayacak kadar zeki sanıyordum."

“Ben zekiyim!” diye bağırdı ve toynağıyla granit zemine vurarak ses çıkardı. “Bütün çiftlikteki en zeki keçi benim!”

"O zaman kulübemde hiçbir şey çiğnememen gerektiğini hatırlarsın."

Bir an sessiz kaldı, sözlerimi düşündü. Sonra kulakları tekrar dikleşti. "Sadece kır evi mi?"

Aman Tanrım. Gülüyorum. Sanki dünyadaki her yeri Babybelle'in yaramazlık yapabileceği bir yer haline getirmişim gibi hissediyorum.

"Kulübem ve kitapçı."

"Kitapçıda her iyi iş çıkardığımda kurabiye alacak mıyım?"

"Çok sıkı pazarlık yapıyorsun, küçük hanım." Onu kucağıma alıp öptüm. "Ama şartlarını kabul ediyorum."

Başını çeneme sürtüyor ve göğsüme yaslanıyor. Onu kucağıma aldığım her an, bir anda yaramaz bir Deadpool'dan tatlı bir meleğe dönüşmesi çok tatlı.

Kurabiyeler pişene kadar öylece kalıyoruz ve fırından çıkardığımda birkaçını bir tabağa koyup dondurucuya atıyorum.

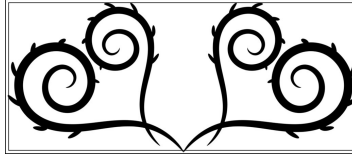
Sadece birkaç dakika sonra, Babybelle'e verilebilecek kadar soğuyorlar; Babybelle onları kokluyor ve bir saniyeden kısa sürede yiyip bitiriyor. "Daha fazla!"

"Hayır. Hepsini birden yiyemezsin, yoksa karnın ağrır."

"Ben yapmam."

Evet, muhtemelen haklı. Keçiler her şeyi yiyebilir ama her gün keçi kurabiyesi yapacak vaktim yok.

"Daha sonra daha fazlasını alabilirsin. Şehre gidip biraz sabun satmam gerekiyor." Bu düşünce adımlarımı hızlandırıyor.

Arabayla evinin önüne vardığımda Rune verandasında bekliyordu. Tank'ın kapısı protesto edercesine gıcırdayınca irkildi ve biraz tereddütle yolcu koltuğuna oturdu.

"Operasyon Etkinlikleri Dosyasındaki fotoğraflarda gördüğümüz gibi." Ona bir kağıt parçası uzattım. "Bugün Bayan Greely'den bir mektup aldım. Balkabağı oyma yarışmasına ev sahipliği yapmak üzere seçilmişim. Tıpkı sizin gibi, Cuma gününe kadar cevap vermem gerekiyor."

"Bu da bize dileklerimizi çözmek için sadece iki gün daha süre tanıyor."

“Umarım Skye’ın kitapları çabuk gelir. Hannah zaten bana mesaj atarak Severin’le birlikte saray kütüphanesinde hiçbir şey bulamadıklarını söyledi.”

“Bu sabah Lukendevener’ı bulmaya çalıştım ama kapıyı açmadı. Yarın tekrar deneyeceğim.”

“Bu arada, gidip biraz sabun satalım.” Arabayı çalıştırıyorum ama Rune hâlâ orada, korumasız bir şekilde oturuyor. “Lütfen emniyet kemerinizi takın.”

Bana şaşkın bir bakış attığında, baş parmağımı omuz askımın altına sokup birkaç santim dışarı çekiyorum, sonra da tekrar göğsüme doğru bırakıyorum.

Kemerini vücuduna geçirdi, sonra da tokasıyla uğraştı.

“Yardım edeyim. Bu eski şeyler biraz zorlayıcı—açıyı tam doğru ayarlamamız gerekiyor.” Bu da Tank’ın tuhaflıklarından biri. Uzandım, parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe geçti ve birlikte çalışırken bir karıncalanma hissi oluştu, sonunda tatmin edici bir tık sesi geldi.

Sanırım teşekkür anlamına gelen bir homurtu çıkarıyor.

Geri geri gitmeye başlar başlamaz, elleri fırtınada sallanan bir gemide dengesini sağlamaya çalışan biri gibi gösterge paneline ve yolcu kapısına yapıştı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum—saatte beş milden daha yavaş gidiyorum! "Orada iyi misin, koca adam?"

"Daha önce hiç sizin otomobillerinizden birine binmedim."

"O zaman bugün benimle geldiğiniz için ayrıca teşekkür ederim," diyorum. "İstediğiniz kadar hazırlanın, çünkü bundan çok daha hızlı gideceğiz."

Tank’ın süspansiyonunun olmaması, her sarsıntıyı kemiklerimizi titreten bir etkiyle, çukurlu araba yolundan aşağıya doğru zıplayarak ilerlememize neden oluyor.

Bu hareket, Rune’un cümlesini dış gıcirtısı eşliğinde küçük parçalara bölüyor. "Neden. Biri. Böyle. Seyahat. Etmeyi. Seçer ki?"

Ana yola çıkmadan önce, yolun sonunda yavaşça durdum ve yolculuk birden düzeldi. "Bak, o kadar da kötü değilmiş." Sonra gaz pedalına bastım ve hızımızı saatte otuz mile çıkardım.

Şekil değiştirmeye başlarken eklemleri bembeyaz oluyor ve pençeleri beliriyor, uçları gösterge paneline iz bırakıyor.

"Hey, sakın arabayı tırmalamaya kalkma!" diye patladım. "Biliyorum, bu yeni ve korkutucu ama alışacaksın."

"Umarım öyle değildir," diye homurdanıyor.

"O kadar hızlı gitmiyoruz ve daha da hızlanmayacağım. Söz veriyorum." Ona, yavaş araba sürdüğüm konusunda –ya da benim büyükannem hariç herhangi bir büyükannenin hızında– şaka bile yapmıyorum. Büyükannem tam bir hız canavarıydı, yalan yok.

"Mesele sadece hız değil." Sesi sert çıkıyor. "Mesele... kontrolü elinde tutan kişi olmamak."

"Pekala, nasıl kullanacağını öğrenene kadar arabamı sürmene izin vermeyeceğim."

Bana doğru baktı, yüzünde dehşet ifadesi vardı. "Ben bu aletlerden birini sürmeyeceğim!"

"Aynen öyle." Ana Caddeye dönüş için yavaşlamak üzere vites küçültmeden önce dizine hafifçe vurdum.

Gösterge panelindeki sıkıca tuttuğu elini gevşetip, kasabadan çıkan yola doğru parmağıyla işaret etti. "O yol neresi?"

"Şehrin yerleşim bölgesinden geçerek eski otoyola çıkıyor. Büyük bir mağaza ve bakkalın bulunduğu bir alışveriş merkezi var, hemen onun ilerisinde de Old Joe'nun benzin istasyonu bulunuyor."

"Ve bunun ötesinde?"

"Dünyanın geri kalanı." Ona sırtarak baktım. "Şehirler, dağlar, çöller ve daha fazla şehir."

"Ormanla aram iyi, teşekkürler."

"Yani bir kurda mı dönüşüyorsun? Tam bir kurt mu?"

"Evet, tam bir kurt." Şimdi de sırtıma sırası onda, dişlerini göstererek. "Hayatımın ilk yirmi sekiz yılını böyle geçirdim. Başka şekillere dönüşebilme yeteneğimi ancak birkaç aydır kullanabiliyorum."

Aklıma birden bire bir fikir geldi. Parmaklarımı şıklattım ve ona işaret ettim. "Evinizin içinde kimse yaşamıyormuş gibi görünmesinin sebebi bu mu?"

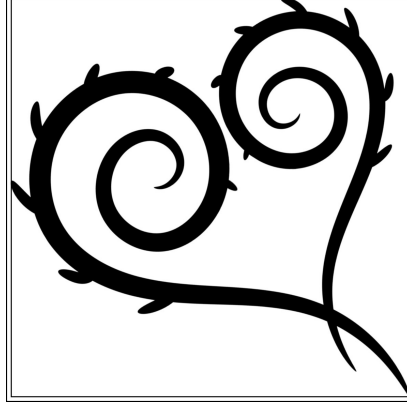
"Nasıl bir erkek gibi yaşayacağımı bilmiyorum." Kaşları çatıldı, yüzündeki somurtkan ifade geri döndü. "Yeğenlerimi ve yeğenlerimi yeryüzünde yaşamının gerçeklerine hazırlama görevimi yerine getiremeyeceğimden korkuyorum."

"Önemsediğin gerçeği, başarısız olmayacağın anlamına geliyor." Dizini bir kez daha sıktım. "Ve yardım edeceğim. Tam da doğru şeyi biliyorum."

"Bu da ne?"

"Televizyon." Ona sırtarak baktım. "Bol bol televizyon."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rune

Autumn, balkabağı baharatlı latte sabunundan bir koli dolusu satar ve cüceler de kokuya hayran kalmak için etrafına toplanırlar.

Ben de çok beğendim. Tatlı baharat kokusu bana sonbaharın büyüleyici kokusunu hatırlatıyor.

Ama beni daha da çok etkileyen şey, el yapımı sabunlarının her birine harcadığı tüm zamanı ve özeni, sürecin detaylarını anlatırken canlanmasını izlemek. Autumn, cücelerden oluşan bir çemberin ortasında çömelmiş, çeşitli özelliklerini gösteriyor. Kurt formundayken sabunla uğraşmama gerek yoktu, bu yüzden koku ve renk seçmekten, cildi yumuşatmak ve yatıştırmak için yağ ve süt eklemeye kadar sürecin ne kadar karmaşık olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Sonra da uzun ve sabırlı kürleme süreci var. Teknoloji bu dünyadaki birçok şeyi hızlı ve kişisel olmayan hale getiriyor, oysa burada benim ateşim, bu sabunları sevgiyle elle üretiyor. Açıkça bir sanatçı ve onun gerçek benliğine dair bu bakış açısını elde etmekten keyif alıyorum.

Cüceler değerli taşlar ve altın ticareti yaptıkları için Diamond ödemeleri kasaba bankası aracılığıyla düzenler. Banka memurlarından biri gölge perisidir ve perilerin bu modern insan dünyasına uyum sağlamaları

için gereken tüm evrakları yaratır ve tüm peri işletme sahiplerinin paralarını insan parasına dönüştürmelerine yardımcı olur.

Her küçük cüce, sabun kalıbını bir hazineymiş gibi sıkıca tutuyor ve birer birer, dükkanın arka köşesindeki koyu kahverengi, çıplak toprak parçasına doğru yuvarlanıyorlar. Suya giren yüzücüler gibi kolayca dalıp kayboluyorlar, geriye sadece küçük yosun başlıklarını bırakıyorlar.

Autumn keyifle nefesini tuttu. "Bunu nasıl yapıyorlar?"

Diamond, "Bu bizim sihrimiz," diyor. "Toprak bizim evimiz ve dostumuz."

Bir yosun kümesi titriyor ve bir cüce beliriyor, kollarını havaya kaldırıp bir bacağını geriye doğru uzatarak tek ayağının parmak uçları üzerinde duruyor. Bir an bu pozda kalıyor, sonra takla atarak vitrinlerden birine gidiyor ve mücevherleri parlatmaya başlıyor. Giysilerinde tek bir kir zerresi bile yok.

Diamond elini altı kalıp sabununa götürüp hafifçe eğildi. "rnlerinizi bize sattığınız için teşekkür ederim, Rune."

"Autumn'a teşekkür etmelisiniz. O bu işin ustası."

"Eminim ki sizin keskin bakışlarınız altında bunu anlayacaksınız."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Autumn elimi koluma koydu ve başını hafifçe salladı.

Ana caddeye geri çıktığımızda, "Sizin emeğinizin karşılığını kendime mal etmek yanlış geliyor," diyorum.

"Sorun değil. Bunun senin suçun olmadığını biliyorum. Bu, dilek değiştirme büyüsü." Ateşli cadı bana sırtarak baktı. "Teşekkür ederim. Bu sabun partisini bir ay önce, satıp satamayacağımı hiç bilmeden yapmıştım, bu yüzden... teşekkür ederim."

"Bu gerçekten iyi bir sabun, şimdiye kadar denediğim her şeyden çok daha stn. Bunu satmayı hak ediyorsunuz."

"Evet, iyi bir ürünün varlığından insanlar haberdar olmadığı sürece pek bir anlamı yok ve bunu sağlamanın gerçek bir yolu yok." illi burnunu buruşturdu.

Kaşlarımı çattım ve telefonunun kenarına dokundum. "İnsanların sürekli baktığı şeylerden birini yapamaz mısınız?"

"Bir internet sitesi mi? Yapabilirim ama..." Başını sallıyor, dudakları hoşlanmadığım bir şekilde büzülüyor.

Elimi omzuna koyup onu durdurdum, bana dönmesini sağladım. "Açıkla."

“Keçi çiftliğini ailemle birlikte işletiyorum ve keçi sütünden sabun yapıyoruz, ama bunlar ucuz fiyata satılan sıradan sabunlar. İnternette özel sabun satmaya veya burada, şehirde bir dükkan açmaya cesaret edemiyorlar, bu yüzden...” Omuz silkiyor ama konunun onu rahatsız ettiği açıkça belli.

“Ailenize olan bağlılığınız size büyük bir övgü kazandırıyor.” Omzunu hafifçe sıktım. “Bu konuda size elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım.”

Yeşil gözleri gözlerime dikildi. "Sahip değilsin—"

“Evet, yapacağım. Yeğenlerim konusunda bana yardım edeceksin ve inan bana, başına ne geleceğinden haberin yok. Çok yaramazlar.”

“Ha!” diye homurdanır eğlenerek. “Babybelle ile tanıştınız, değil mi?”

Yüksek sesli bir kişneme cevabımı böldü ve bir deniz perisi sokaktan aşağı doğru gürleyerek geçerken, insanları yollarından savururken hızla arkamı döndüm. Büyük at benzeri yaratığın üzeri sarı-yeşil pullarla kaplıydı, yelesi ve kuyruğu daha koyu yeşil deniz yosunu yapraklarından oluşuyordu. Ayağa kalktılar, toynaklarını havaya savurdular ve derin bir alto sesle bağırdılar: "Çekil yolumdan, zavallı insanlar!"

"Bu da neyin nesi?" diye bağıırıyor Autumn. "Bir attan bile büyük, üstelik köpekbalgı dişleri mi var?"

"Evet, öyle."

Su atı tekrar şaha kalkarken, sivri ve keskin dişlerinin iki sırası birbirine çarpıyor, ardından kasaba meydanına doğru hızla koşuyor.

“Bu bir kelpie. Bunlar... peri şekil değıştirenlerin en az hoş türlerinden biri.” Bu, durumu hafifletmek için söylenmiş bir ifade.

Bayan Greely, bir elinde baston, diğer elinde evcil köpeğinin tasmaıyla yeşil çimende ağır adımlarla ilerliyor. Köpeği çılgınca havlamaya başlasa bile, Kelpie cinsi köpeğin farkında değil gibi görünüyor. "Max, uslu dur. Sadece bir at."

"Bir şey yap, Sonbahar!" diye bağıırıyor bir orman perisi, önce deniz kelpisine, sonra da Bayan Greely'ye işaret ederek.

Sonbaharın gelmesini isteyen insan sayısı giderek artıyor.

Kolumu kavradı ve kelpie cinsi köpeği işaret etti. "Dilek takası! Benim adımlı çağırılmaları önemli değil. Herkesin senin bir şey yapmana ihtiyacı var."

İleri atılıp, deniz atına doğru hızla koşuyorum. Peri formumda herhangi bir insandan çok daha güçlü olmama rağmen, su atı benden birkaç kat daha büyük. Bir adım ile diğer adım arasında, büyümü serbest bırakıyorum. Kurt

adama dönüşürken, kuyruğum pantolonumun paçasına garip bir şekilde sıkışmış halde, değişim dalgaları üzerimde hissediliyor. Rahatsızlığı görmezden gelip daha hızlı koşuyorum.

Ama ne kadar hızlı olursam olayım, çok geç kalmış olacağım.

Yaşlı bir insana veya uysal köpeklerinden birine bir perinin zarar verebileceği düşüncesi, içimdeki tüm koruma içgüdülerini alevlendiriyor ve öfkeliendiriyor. Hızlandırıcı bir madde daha sürüyorum.

Kelpie cinsi köpek Bayan Greely'den sadece birkaç metre uzaktayken, bir lale sürüsü bir çalının arkasından fırlayarak perinin yoluna çıktı.

"Karanlık Tanrı'nın adına, sen ne tür bir varlıksın?" diye sordu kelpie aniden durarak. "Bana böyle meydan okuyacak kadar ne tür bir perisin sen? Konuş!"

Laleler uzun yapraklarını jest yapan kollar gibi sallıyor, çiçek başları geriye doğru eğik, sanki devasa ata meydan okurcasına bakıyorlar.

Bu dikkat dağıtıcı şey bana ihtiyacım olan ekstra saniyeleri sağlıyor. Gömleğimi çıkarıp ellerimin arasında döndürerek doğaçlama bir ip yapıyorum. Daha önce hiç ata binmemiş olsam da, yeterince ork ve tek boynuzlu atla seyahat ettiğim için temel şeyleri görmüştüm. Bir sıçramayla su atının sırtına biniyorum, ipi boynuna sıkıca geçiriyorum. Gömleği sıkıca çevirip kaygan yosun yapraklarından oluşan yelesini iki avuç dolusu kavrayarak yerinde tutarken pençelerim ekstra tutuş sağlıyor.

Kelpie şaha kalkıyor ve bacaklarım, pullu sırtından kaymamı engellemek için kasılıyor. Su atı daireler çizerek kasabanın derinliklerine doğru ilerlemeye çalışıyor. "Bırak beni köpek! Beni kontrol etmeye hakkın yok."

"Bu kasabayı terörize etmeye hakkı olmayan sizsiniz." Çenemi şaklattım ve gömleği birkaç kez daha sıktım, nefesleri hırıltılı bir hal aldı.

Bütün bunlar olurken, Bayan Greely yerinden kıpırdamadı. Hatta daha da yaklaştı. Kendini koruma içgüdüğü yok mu?

"Ne güzel bir at. Gençken ben de binnerdim." Tasmağını baston tutan eline geçirdi ve ceplerini yoklamaya başladı. "Bir paket şekerim olabilir. Atınıza şeker verebilir miyim, genç adam?"

Ben şaşkına dönmüşken, deniz kelpie hareketsiz kaldı. "Önümde titremelisin, insan. Titremelisin diyorum!"

"Sesini yükseltmeyi bırak, genç adam." Bastonunu yere vurup gözlerini bana dikti. "Böyle güzel bir ata böyle şeyler söyletmenin gereğı yok."

Kelpie'nin konuşabildiğini kabullenemeyen köpek, benim bir tür kukla gösterisi yaptığımı sanıyor.

Yaşlı kadın küçük beyaz bir paketi yırtarak açtı, avucuna küçük bir şeker yığını döktü ve su atının önüne doğru kaldırdı.

"Neden korkmuyor?" diye sızlanıyor kelpie. "Korkmuyorlarsa ya da kavga etmiyorlarsa eğlenceli olmaz. Ben iyi bir kavgayı tercih ederim." Kelpie altımda geriliyor, saldırmaya hazırlanıyor ve ben de tişörtü tekrar büküyorum, kıvrılmış pamuk ipliği boynunun yan tarafında izler bırakıyor.

Diğer kasaba sakinleri de koşarak geldiler, çok fazla yaklaştılar ve tüm koruma içgüdülerimi harekete geçirdiler. Kahretsin. Sadece yaşlı kadın değil. İnsanlarda tanrıçanın bir sineğe verdiği hayatta kalma içgüdüsü yok.

"Bunu gördün mü?" diye bağırdı bir adam, Autumn'u işaret ederek. "Autumn ona sorunu çözmesini söyledi ve o da çözdü! O en iyisi. Kasabamızı korumak için Autumn'a ihtiyacımız var."

"Evet!" diye haykırıyor bir kadın. "Sonbahara ihtiyacımız var!"

Kızıl saçlı cadı bir kenarda şaşkın bir ifadeyle duruyor. Gözleri gözlerimle buluşuyor ve bana mahcup bir gülümseme ve hızlı, tek omuz silkme hareketi sunuyor.

Severin küçük kalabalığın arkasına indi, gölge kanatları sırtının içine kayboldu. "Burada neler oluyor?"

Birkaç kasaba sakini dönüp aynı anda konuşmaya başladı ve hepsi aynı hikâyeyi anlattı: Autumn, bana vahşi atı durdurmamı emrederek Bayan Greely'yi nasıl kurtarmıştı.

İşleri bittiğinde, parmaklarını şıklatıp kasaba halkına hafif bir zorlama uygulayarak onların aceleyle uzaklaşmalarını ve işlerine geri dönmelerini sağlar. Bayan Greely bile sonunda oradan ayrılır, köpeği de yanında neşeyle koşar, dili ağzından sarkmış haldedir.

"Sen de gitmelisin." Severin lalelere kaşlarını çatarak baktı. "Yaralanacaksın."

"Yardım ettiler," diyorum. "Eğer onlar müdahale etmeselerdi, Bayan Greely'i kurtarmak için kelpie cinsi köpeğe zamanında ulaşamazdım."

"Bunlar ne?" diye hırladı deniz kelpisi. "Hangi yaratık bana meydan okumaya cüret eder?"

"Bunlar bitki." Severin çömelirken ve parmaklarını çiçek başlarının üzerinde gezdirirken sesi yumuşaktı, havada sihirli bir titreşim hissediliyordu. Sonra ayağa kalktı, sesi ve ifadesi sertleşti. "Bundan daha özel olmalarına gerek yok."

Kelpie şaha kalkıp beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben bunun için çok güçlüydüm. Bacaklarım kasıldı ve bez ipi bir tur daha sıktım, su atı ise hırıltılar çıkardı, boynundaki solungaçlar içgüdüsel bir nefes alma girişimiyle dışarı doğru açıldı.

Severin, "Ferndale Şelaleleri'ni ziyaret ederken, zarar vermeyeceğinize dair bir yemin edeceksiniz," diyor. "Ya da burayı hiç ziyaret edemezsiniz."

"Asla, yapmam," diye tükürdü kelpie. "Sen benim kralım değilsin."

"Yine de, ben hâlâ Periler Diyarı'nın kralıyım." Severin, alaycı bir sırıtışla dudaklarını bükerek elini onların omuzlarına vurdu. Büyü dışarı doğru yayıldı ve sesi yeşillikler arasında yankılandı. "Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

Su atı, şelaleye ve Periler Diyarı'nın kapısına doğru kuzeye yönelerek dönüyor. Dörtnala koşmaya başlıyorlar ve ben de yeşilliğin kenarına yaklaştıkları anda sırtlarından atlamak için tutuşumu bırakıyorum.

Ayaklarımın üzerine inip, yırtılmış gömleğimi sarkıtarak Autumn ve Severin'e doğru yavaşça geri yürüdüm, pençelerim botlarımın iç kısmına sürtünüyordu.

Onların önünde durduğumda Autumn koluma dokundu. "İyi misin?"

Bir homurtuyla büyümü serbest bırakıp dönüşümü zorluyorum. Kurt adamdan periye dönüşürken görme ve duyma yeteneğim azalıyor. Ama kolumdaki dokunuş... o dokunuş, tüylerin arasından hissedilen hafif bir baskıdan, tenin tene değmesinin sarhoş edici hissine dönüşüyor.

Sinirlerim alt üst olurken şok içinde nefesimi tutuyorum. Tanrı aşkına, tüm dokunuşlar böyle mi hissettiriyor? Şimdiye kadar çıplak teni, iyi bir kürkün korumasından yoksun, aşağılık bir şey olarak düşünüyordum.

Ama şimdi, aklımda milyonlarca olasılık canlanıyor; hepsinde de ateşli cadı ve onun yumuşak küçük elleri var.

Severin, dikkatimi tekrar mevcut duruma çekerek, "Eğer bir kelpie Dünya'ya açılan kapıyı bulduysa, emin olun daha fazlası da onu takip edecektir," diyor. "Autumn, sence bu durumu nasıl ele almalıyız?"

"Hey, şimdi. Gerçekten beni kastetmiyorsun herhalde." Ellerini kaldırıyor. "Seni etkileyen dilek değiştirme büyüsü. Rune'ye sorman gerekiyor."

Gölge perisi başını hızla salladı. "Haklısın. Ne kadar süre hatırlayacağımı bilmiyorum. Muhtemelen bana sürekli hatırlatman gerekecek."

"Az önce yaptığın gibi başka bir büyü daha yapabilir misin?" diye soruyorum. "Dünyadaki tüm deniz perilerini kovabilir misin?"

"Hayır." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Sadece birini sürgün edebildim çünkü zaten benim gözetimim altındaki birine zarar vermekle tehdit etmişlerdi. Olay gerçekleşmeden sürgün edemem."

"Bu da biraz geç oldu," diye mırıldandı Autumn. "Rune burada yardım etmeseydi, insanlar kesinlikle yaralanırdı."

Severin başını salladı, sonra gözleri bir an donuklaştı. "Autumn, bunun tekrar yaşanmasına izin veremeyiz. Şehri korumak için seni işe almak istiyorum."

"Ben mi? Rune'u kastetmiyor musun?"

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Sen bu iş için en uygun kişi olduğun halde neden Rune'u kasteteyim ki?"

İçini çekerek gözlerini devirdi ve bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Kolundan tutarak birkaç metre uzağa yürüdüm. "Şu anda dilek değiştirme büyüsüne karşı savaşmanın bir anlamı yok. Büyünün onun üzerindeki etkisini kırmış olsak bile, az önce gördüğümüz gibi geçici olacak."

"Biz de bu duruma ayak uyduruyoruz."

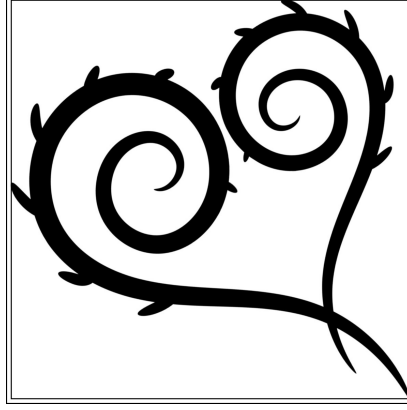
Başımı salladım. "Ben sizin sabun şirketinizin yüzüyüm, siz de benim güvenlik şirketimin yüzüsünüz. Büyüyü bozduktan sonra her şeyi halledeceğiz."

"Anlaştık." El sıkışıyoruz ve o Severin'in yanına geri dönüyor. "Beni ve ortağımı işe almanız şartıyla kabul ediyorum." Autumn başparmağını bana doğru uzatıyor.

"Tamamlandı," diyor kral.

İşte bu kadar kolay, Wild Wolf Security doğdu.

ONUNCU BÖLÜM

Sonbahar

Severin uçup gitti ve beni Rune ile çimenlikte yalnız bıraktı. Üzerinde tişört olmayan, neredeyse çıplak, yarı çıplak bir Rune.

Gözlerimi dik dik bakmamaya çalışıyorum ama bir kızı kim suçlayabilir ki? Adamın vücudu çok kaslı. Henley tişörtünün ona çok yakıştığını biliyordum ama gözlerimi koruyan o ince kumaş tabakası olmadan, kaslarının kıvrımlı hatlarına, dişlerini bir yiyeceğe geçirmiş bir keçi gibi yapışıyorlar; doyana kadar onları yerinden oynatamazsınız.

Ona doğru yaklaşırken, erkeksi, çam kokulu ve mükemmel bir sonbahar akşamındaki orman gibi ferahlatıcı bir koku alıyorum. Tam onun gibi kokan bir sabun yapmak istiyorum.

Bunun içinde yuvarlanmak, tenime işlemesini istiyorum.

Azgın Sonbahar kıpırdanıyor, kontrolü ele geçirmeye hazır. Ondan sıyrılıp Cake My Day'e doğru dönüyorum. "Ben—" Sesim titriyor, yutkunuyorum ve tekrar başlıyorum. "Akşam yemeği için biraz ekmek almam gerek."

Caddenin karşısına fırladım, dükkanın kapısı açıldığında şeker ve baharatın üst notaları, ekmeğin mayalı zenginliğiyle birleşti. Narin pembe duvarlar anında rahatlatıcıydı ve sevimli, birbiriyle uyumsuz küçük masa ve

sandalyeler pastel renklerde boyanmıştı. Dükkanın arka tarafında iki büyük cam vitrin vardı; biri tatlılarla, diğeri tuzlu ekmeklerle doluydu.

Öğle ve akşam yemeği arasındaki sakın an ve dükkânda sadece birkaç müşteri var. Masalardan birinde bir cüce ve bir orman perisi el ele tutuşmuş, kıkırdıyorlar ve küçük baloncuklardan yapılmış, o kadar hafif ki tabağın üzerinden kalkıp havada süzülen köpüklü pembe bir tatlıyı paylaşıyorlar. Kadınlardan biri her ısırık aldığında bir baloncuk patlıyor, yeni bir tatlı koku yayıyor ve sihirli ışıltılar saçıyor; önce narenciye, sonra tarçın, sonra çikolata ve ardından anason. Dudaklarını yalayıp keyifle mırıldanıyorlar, aynı lezzetin tadını çıkarıyorlar.

Çok eğlenceli ve sevgililerin paylaşması için mükemmel bir şey gibi görünüyor. Özellikle de tatlının sonuna geldiklerinde ve her biri son birkaç baloncuktan birini kovalayıp dudakları sonuncusunda buluştuğunda. Tıpkı Leydi ve Serseri'nin spagetti anı gibi, ama çok daha büyüdü.

“Bu benim yeni ‘baloncuk sürprizim’,” diyor bir kadın. Pepperpot arka odadan çıkıyor, önlüğünün ön tarafına sıkıştırdığı havluyla ellerini kuruluyor. Brownie yaklaşık 60 cm boyunda, her şeyi adıyla uyumlu: açık kahverengi ten, koyu kahverengi saç ve gözler ve çeşitli tonlarda kahverengi yapraklardan yapılmış kıyafetler. “Her bir baloncuk, onu yiyenlerin en çok istediği lezzetleri sunacak şekilde özel olarak hazırlanmış.”

"Harika görünüyor," diyorum, gerçi ben genellikle dişlerimi geçirebileceğim tatlıları severim ve pembe renkli bu tatlılardan birini paylaşabileceğim kimse de yok.

Kapının üzerindeki zil çalar ve Rune, hâlâ yarı çıplak halde içeri girer.

Üstsüz, Sonbahar. Onu üstsüz olarak düşünmeniz gerekiyor. Bu daha güvenli.

Yalan söylüyorum. Rune'un çıplaklığını güvenli hale getirecek kadar kelime bu dünyada ya da başka bir dünyada yok.

Pepperpot'un onu "gömleksiz, ayakkabısız hizmet yok" kuralını ihlal ettiği için dışarı atmasını bekleyerek kendimi hazırlıyorum. Daha akıllı davranmalıydım. O bir peri. Birazcık çıplaklık onu hiç etkilemiyor bile.

Ona doğru sırtarak baktı. "Wolf, dükkanıma uğramanın vakti gelmişti. Ne alabilirsin?"

“Bir dakika.” İnanamazlık duygusu içimden geçti. Ona doğru dönüp işaret ettim. “Bir aydır Ferndale Falls'ta yaşıyorsun ve buradan hiçbir şey

yemedin mi? Pepperpot'un ekmeği gelmiş geğmiş en iyisi, pastalarından hiç bahsetmeyelim bile.”

“Bu tür yemeklere alışkn değilim.” Dudakları ince bir çizgi haline geldi.

“İnsan yemeği mi?”

“Her türlü iki ayaklı insan yemeği.” Elini vücudunun üzerinde yukarı aşağı salladı. “Hâlâ ğreniyorum.” Son kısmı mırıldanarak söyledi.

Aman Tanrım. Utandı mı? Bunu yapmak istememiştim. Yıllarca kurt olarak yaşadıktan sonra birdenbire bir erkeğin vücuduna sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Elimle onun sıcak, kaslı kolunun kıvrımına dokunup onu tezgha doğru çekiyorum.

“Görünüşe göre birileri bu gece yine önkol pornosu izleyecek,” diye mırıldanıyor içimden azgın Autumn.

“Sus!” diye tısladım ona. “Halkın iğindeyiz.”

O sadece gülüyor.

“Birinci ders ekmek.” dedim, sesim telaşlandığım zamanki gibi aşırı neşeliydi. “Bu akşam balkabağı şorbası yiyeceğiz, bu yüzden yanına yakışacak bir şey istiyoruz, belki üzerine eritilmiş keskin bir çedar peyniri.”

“Biz mi?” Onun yoğun altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

“Biz,” diye tekrarladım kesin bir baş sallamasıyla. “Televizyon Operasyonu bu akşam başlıyor. şimdi, ıtır bir bağet nasıl olur? Ya da findık ve tohum dolu şok tahıllı rulolar? Bunlar şok lezzetli.” şaşkın bakışını görünce aceleyle ekledim, “Biliyor musun? Her birinden biraz alalım. Böylece hangisini sevdiğini görebilirsin.”

Onun muhteşem gülümsemesi beni bir kez daha hazırlıksız yakaladı, kalbim kuş gibi uçuşa geğiyormuşçasına göğüs kafesinde hızla çarpıyordu.

Fırın kapağını ağtığımda, eriyen peynirin yoğun kokusu, hafif tatlı ve muskat, bir tutam zencefil ve lezzete karmaşıklık katacak kadar sarımsakla tatlandırılmış şorbanın narin kokusuyla karışarak dışarıya yayılıyor.

Rune, mutfak tezgahına yaslandığı yerden büyük bir ilgiyle izliyor; Babybelle, onun kocaman kollarında her zamankinden daha küçük görünüyordu.

Başka bir gömlek alması için evine uğradık ve benimle çiftliğe geldi, orada sürüyü ziyaret etmek için otlakta yürüdük. Keçilerin ondan korkacağını bekliyordum ama tam tersi oldu, özellikle de ormandan topladığımız meşe palamutlarını dağıtmasına izin verdiğimde. Cheddar ve Gouda peynirli keçiler etrafını sardı ve Rune'dan daha küçük biri kolayca devrilebilirdi. Kulübeye vardığımızda, ben yemek pişirirken televizyon izlemesine izin vermeyi teklif ettim ama mutfakta kalmakta ısrar etti.

Çorbayı kaselere doldururken, "Yani bunu her zaman yapıyorsun? Yemek hazırlamak için çeşitli malzemeleri karıştırıyorsun?" diye sordu.

"Evet, yapıyor!" Babybelle daha fazla okşanmak için kafasını eline sürtüyor. "Bana kurabiye yapıyor!"

"Evet." Omuzumun üzerinden sırttım. "İyi beslenmek istiyorsanız yapmanız gereken bu. Ya kendiniz pişirirsiniz, ya da zenginseniz birine pişirtirsiniz. Ayrıca hazır yemekler de alabilirsiniz. Aceleniz varsa veya iyi yemek yapmıyorsanız bunlar iyi bir seçenek."

"Ancak siz mükemmel bir aşçısınız," diyor.

"Bunu bilemezsin. Henüz hiçbir şeyin tadına bakmadın!"

"Buna gerek yok." Burnuna dokunuyor. "Koku alma duyum çok gelişmiş ve çorbanızın kokusu da harika."

Yanaklarımda beliren memnuniyet kızarıklığını gizlemeye çalışarak ocağa doğru geri döndüm.

Rune şaşkınlıkla homurdandı ve ben de arkamı döndüğümde minik keçinin onun tasmağını kemirdiğini gördüm.

"Babybelle! Kulübede bir şey çiğnemek yok!" Tahta kaşığı ona doğru uzattım. "Söz vermiştin!"

"Ama Rune burada yaşamıyor!" Masum görünmeye çalışarak iri gözlerini bana çevirdi. "Ziyarete geldi. Onu saymıyoruz!"

"Küçük hanım, kulübede hiçbir şey çiğnemeyeceğine söz vermiştik. Peki Rune nerede?"

Kulakları aşağı sarkmış bir şekilde, "Kulübede," diye mırıldanıyor. Kaşımı kaldırdığımda ise, "Rünler sayılıyor," diye ekliyor.

"Elbiselerini çiğnemeyeceğine söz verdi," dedim ona. "Eğer 'unutursa' bana haber ver."

"Yapacağım," diye homurdandı, derin sesine sessiz bir eğlence karışmıştı.

Babybelle bunu duyar duymaz, başının beladan kurtulduğunu anladı. Kulakları dikleşti, keçi kahkahası atarak onun elinden sıyrıldı. Omuzuna

tırmandıktan sonra mutfak adasının üstüne sıçradı ve oradan sekerek koridora daldı, toynakları parke zeminde tıkırdadı.

O oturma odasına doğru koşarken çıkardığı ufak tıkırtılar azalıyor ve ben de arkasından, "Çiğnemek yok, yoksa kurabiye yok!" diye bağıyorum.

"İşe yarıyor mu? Eğer öyleyse, yeğenlerim gelmeden önce bu kurabiyelerin ne olduğunu anlamam gerekebilir."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Daha önce hiç kurabiye yememişler mi?"

"Tüm hayatlarını kurt yavrusu olarak geçirdiler. Bu yüzden onlara bu formda nasıl yaşayacaklarını iyi bir şekilde öğretmem çok önemli." Ellerine bakıyor.

Uzandım ve parmağımı avucunun üzerinde gezdirdim, nefesi kesildi. Aramızdaki hava gerginleşti ama geri çekilmedim. "Ellerin olmasına alışkın değilsin," diye fısıldadım.

"Ya da çıplak ten." Sesi boğuk çıkıyor. "Çok... hassas."

Aman Tanrım. Elimde değil. Düşüncelerim hızla akıyor. Aklımdan geçen tek şey, ona böyle dokunan ilk kişi olmak, ellerimin tüm vücudunda dolaşması, onu titretip inlettirmek...

Bunun artık şehvetli bir sonbahar olup olmadığından bile emin değilim; tüm benliğim bunu istiyor.

Zorlukla yutkunarak ocağa doğru döndüm ve her şeyi iki servis tepsisine yerleştirme bahanesiyle birkaç dakika kendime geldim. Sonra bizi oturma odasına götürdüm; Babybelle terliklerimden birini çiğnerken başını kaldırdı.

"Bebeğim! Anlaşmamız!"

"Sadece küçük bir ısırıktı." Yanıma doğru koştu ve başını hafifçe bacağıma sürttü. "Sıkıldım."

Hafif bir kahkaha attım, yarı eğlence, yarı inanmazlık karışımıydı. "Beş dakikadan az sürdü."

"Belki de çiğneyebileceği bir şey vermesi yardımcı olur." Rune onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Bu, diş çıkaran yavru köpeklerde işe yarıyor. Onlara kemirmeleri için kemik veya çubuk veriyoruz."

"Evet!" Babybelle ön toynaklarını dizime koydu. "Böyle bir şeyim olsaydı ben de iyi olabilirdim."

"Pekala. Sana bir şey sipariş edeceğim. Şimdilik..." Parçalanmış ev terliğine bakıyorum. Zaten bu kış yeni bir çift alacaktım. "İstersen bu ayakkabıları çiğneyebilirsin, ama sadece bu çifti."

"Söz veriyorum."

"Geçen sefer de aynısını söylemiştin." Turuncu, kabarık koltuğuma yerleştim.

Babybelle zıplayarak yanıma ve kolçak arasına kıvrıldı, dört bacağını da altına toplayarak keçi gibi bir pozisyon aldı. Bana baktı, kehribar rengi gözleri sevgi doluydu ve ben de onu hemen affedip yumuşak alnını okşadım.

Rune yanıma oturuyor, minder hafifçe çöküyor. Koltukta onun için bolca yer bıraktım ama o kadar büyük ki, sanki tüm yanımda bir baskı hissediyormuşum gibi, varlığını çok net bir şekilde duyuyorum.

Bir kaşık çorba alıyorum; balkabağı, muskat ve sarımsağın krema ile yumuşatılıp pürüzsüz bir püre haline getirildiği bu çorba, adeta bir kasede sonbaharın tadını andırıyor.

Rune ilk lokmasını aldıktan sonra şaşkın gözlerle bana döndü. "Bu çok güzel!"

"Bu kadar şok olmuş görünme!" diye gülüyorum. "Sanki kötü bir şey olacağını bekliyormuşsun gibi."

"Öyle değil." Utangaç bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Sebze yemeye alışkın değilim, bu yüzden onları sevdiğimde her zaman şaşıyorum." Bir lokma daha iştahla alıyor.

Kendimi durduramadan eğilip peynirli ekmeğini alıyorum; kaynayan keskin çedar peyniri yenebilecek kadar soğumuştı, ama ekmeğe hala güzelce kızarmıştı. Ekmeği dudaklarına yaklaşıyorum. "Bunu mutlaka denemelisin."

Büyük bir ısırık alıyor, dişlerinin ekmeğe saplanması kalbimi hızlandırıyor ve Rune'un sıradan bir adam olmadığını, peri ve kurt adam olduğunu ve benden çok, çok daha güçlü olduğunu hatırlatıyor.

Rune'nin iniltileri derin, gürültülü ve ihtiyaç dolu.

Aman Tanrım. Bu inleme beni çok etkiledi. Nabzım hızlandı, kan aşağı doğru akmaya başladı ve azgın Autumn zevkle mırıldanmaya başladı.

"Bu ne?" Ekmeğin üzerindeki uzayan peynir parçasını çekip, altın bulan bir kaşifin tüm merakıyla ona bakıyor.

"Bu peynir."

"Peynirli pizza yedim. Bu peynirli değil, bu—" Söyleyecek bir kelime ararken ağzı açılıp kapanıyor.

"Bu keskin çedar peyniri. Benim favorim." Onun da sevmesine sevindim, gülümsüyorum. "Pizza genellikle mozzarella kullanır. Bir sürü peynir çeşidi var."

"Çok mu?" Sesi, ağacın altında kocaman bir Noel hediyesi yığını gören bir çocuğunki kadar umut dolu.

"Yüzlerce."

"Elbette, hepsini incelemem gerekiyor," diyor. "Gerçekten erkek olmanın ne demek olduğunu öğrenmek için."

"Elbette." Dudaklarım seğiriyor. Kumandaya tıklayıp ilk Görevimiz Tehlike filmini başlatıyorum. İkonik müzik yükseliyor ve ben de mırıldanıyorum.

Karakterler ilk görevlerinde riskli ve kahramanca işler yaparken biz de yan yana yemek yiyoruz.

Rune'un gözleri tüm süre boyunca ekrana kilitlenmişti ve ben de sııttım. Aksiyon filmlerinde kendisi de iyi olduğu için keyif alacağını umuyordum. Bu filmlerle büyüdüm, çünkü bunlar annemle babam arasında aile film geceleri için varılan bir uzlaşmaydı; o aksiyonu sever, annem de Tom Cruise'u.

Yan yana oturup, güzel yemekler yiyip, eğlenceli bir film izlemek... Bunu başka biriyle, hele de bir erkekle yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Netflix ve takılma" gecemiz belki de başka bir şeyin kibar bir ifadesi değil, ama yine de kesinlikle mükemmel.

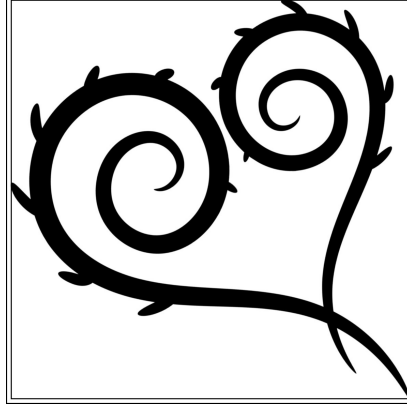
Yalancı, şehvet düşkünü Sonbahar kafamda fısıldıyor. Sen de bu örtmeceli ifadeyi istiyorsun, itiraf et.

"Şşş," diye tısladım ona.

Azgın Sonbahar gülüyor ve Rune'un hareket ederken ön kolunun nasıl kasıldığını, peynirli ekmekten her ısırık aldığında nasıl inlediğini fark ediyor.

En sevdiğim film hiç bu kadar uzun gelmemiştir.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Rune

Ertesi sabah, karmakarışık duygular beni Lukendevener'in şatosuna doğru ormanda koşarken ileriye doğru itiyor.

Bir yandan, kasabanın koruyucusu olduğumu açıkça ortaya koyabilmek için dilek değiştirme büyüsünü bozmayı çok istiyorum. Öte yandan, bu büyü, Autumn ile önceki akşamı keyifli geçirmemin tek sebebi. Büyü olmasaydı, o çekici cadıyla henüz konuşuyor bile olmazdım sanırım.

Dün gece, şimdiye kadar yeryüzündeki en güzel gecemdi. Ev yapımı yemek, minik keçinin yaramazlıkları ve Autumn ile geçirdiğim zaman, burada ilk kez gerçekten evimdeymiş gibi hissetmemi sağladı.

Film, bir erkek olmak ve Dünya'da yaşamak hakkında ne kadar çok şey öğrenmem gerektiğini son derece açık bir şekilde ortaya koydu.

Kıyafetlerden arabalara, uçaklardan diğer elektronik aletlere kadar, bu yeni dünyanın ne kadar geniş ve çeşitli olduğunu tam olarak görmemi sağladı.

Sonbahar, yeğenlerim ziyarete gelmeden önce evimi daha yaşanabilir hale getirmem için bana yardım edeceğine bile söz verdi.

Büyüyü bozarsak bunların herhangi biri gerçekleşir mi?

Ağaçların parlak turuncu ve altın sarısı yaprakları arasında bir boşluk belirliyor ve ejderha kalesinin gri taşlarını gösteriyor. Dış duvardaki kapı

açık ve ben de ejderhaların orijinal şekillerinde konabileceği kadar geniş olan avluya aceleyle giriyorum.

Kalenin ön köşelerini, pencerelerle ve yüksek kemerli bir kapıyla bezeli, mazgallı kuleler sabitliyor. Bu sefer pes etmeye niyetim olmadığı için, tahta yüzeye saatlerce vuruyorum. Sonunda açılması ise çok uzun sürüyor.

Luke bana kaşlarını çatarak baktı. "Ne?"

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

Yüz ifadesi değişmedi, ama geriye doğru bir adım attı ve beni içeri davet etti.

Bu kale peri diyarından gelmiş, sihirle Ferndale Şelaleleri'nin dışındaki ormana yerleştirilmiş. Yeni evime kıyasla çok daha yaşanmışlık izleri taşıyor. Duvarları duvar halıları kaplıyor, koridor boyunca nişlerde birkaç boş zırh takımı duruyor ve hızla geçtiğimiz odalarda mobilyalar var. Her şey peri veya kurt ejderha formundaki ejderhalar için yapılmış.

"Anlamıyorum. Yüzlerce yıldır ejderha formunda sıkışıp kalmışken nasıl böyle bir kaleye sahip oldun?" Luke'un gerçek formunu gördüm. Kırmızı ejderha, kanatlarını sırtına sıkıca kıvrıdığında bir ev kadar büyük. Kanatlarını açtığında ise tam anlamıyla devasa, muhtemelen filmdeki insan uçağından bile daha büyük. "Ön kapıdan bile geçemezsin."

"Bu kale bin yıldan fazla süredir ailemizin mülkiyetinde. Kullanılmadığı zamanlarda sihirli bir şekilde hareketsiz kalması için büyülenmiş. Dularia'da bulduğumda da bu haldeydi."

Ejderhaların ana vatanı olan diyarı daha önce hiç ziyaret etmediğim için homurdanıyorum.

Luke, her iki yanından koridorların ayrıldığı geniş bir odaya açılan kapıyı aralıyor. Süslü kemerli pencereler, her biri ağaçlarla çerçevelenmiş altın rengi bir ışık alıyor. Ağaçların kıvrımlı gövdeleri, havayı yoğun çiçek kokularıyla tatlandırıran mor çiçeklerden oluşan sarkık bir görüntü oluşturuyor. Ahşap masalar bekliyor, her birinin üzerinde birkaç açık kitap ve parşömen yığını var. Bir kütüphanede beklediğim kitaplıklar eksik, ama zaten pek fazla kütüphaneye de gitmedim.

Luke kalçasını masalardan birine yasladı, kanatlarının huzursuzca hışırdatmasıyla kollarını kavuşturdu ve bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Eee?"

"Autumn'ın yaptığı bir büyüü bozmam gerekiyor. Bu onun ilk sihir kullanımıydı ve bunu nasıl yaptığından emin değil."

Ejderha devam işareti yapıyor.

“Meğerse bir çeşit dilek büyüğü varmış, ama doğru düzgün çalışmıyormuş. Onun dileklerini bana, benimkileri de ona iletmiş.” Dilek Kuyusu'ndaki olayı ve insanların şimdi ondan koruma, benden de sabun istemelerini anlatıyorum. Sonra da sonbahar şenliklerinin nasıl yer değiştirdiğini açıklıyorum.

“Büyü altında olduğunuzdan emin misiniz? Dileklerin değiştirildiğini hiç duymadım.”

“Elbette eminim. Başka ne olabilir ki?” diye homurdanıyorum. “Yeni bir iş kurmaya çalışıyorum ve en son ihtiyacım olan şey, herkesin Autumn'ın benim yerime kasabayı koruması gerektiğini düşünmesi.”

Karnının önündeki bir noktaya uzandı, eli her ejderhanın eşya saklamak için sahip olduğu sihirli "cebin" içine kayboldu. Luke birkaç saniye boyunca etrafı yokladıktan sonra kırmızı bir kristal çıkardı. Bir aktivasyon büyüğü mırıldandı ve kristali üzerimde salladı, kristal kırmızı bir ışıkla parladı.

“Haklısın. Bir tür büyüğün etkisi altındasın, ama ne tür bir büyü olduğunu anlayamıyorum.” Dudakları bükülürken uzaklara bakıyor. Sonra dikkati tekrar bana dönüyor. “Dilek takası hakkında daha önce hiç okuduğumu hatırlamıyorum. Araştırmam gerekecek. Bana yardımcı olacak başka bir bilgi var mı? Üç dilekten bahsettin.”

Tanrıça, ona üçüncü dileğinden bahsedemem! Bu endişe benden bir hırıltı koparıyor ve başımı sallıyorum. Luke'u seviyorum ama mecbur kalmadıkça kader eşi özlemimi itiraf etmemin bir nedeni yok. “Önemli değil.”

“Pekala. Bakacağım.” Kollarını indirip masadan destek alarak doğruldu. “Ama hiçbir şey söz veremem. Bu benim araştırma alanım değil, bu yüzden dilek büyüğü hakkında fazla materyalim olduğunu sanmıyorum.”

“Sorun değil. Bekleyebilirim.”

“Anlamıyorsunuz.” Kaşlarını çatarak koridorlardan birine, sonra diğerine parmağını uzattı. “Arayacağım kilometrelerce raf var. Bir şey bulduğumda size haber vereceğim.”

Ah, kayıp kitaplıklar. “Eşyaların nerede olduğunu kayıt altına aldığınız bir sisteminiz yok mu?”

“Hayır.” Kaşlarını çattı, gözleri kısıldı.

Sabırsızlığımı ve sinirimi bastırıyorum. Bunun biraz zaman alacak olması, Luke'un bana hayal ettiğimden çok daha büyük bir iyilik yaptığı

anlamına geliyor. Gecikmeye üzülmek ters etki yaratırdı.

Yine de Autumn'ı hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ediyorum. Yarın bir cevap alamazsak, kasabanın sonbahar festivali için birlikte çalışmak zorunda kalacağız.

“Yardımanız için teşekkür ederim. Sabaha kadar bir şey bulursanız, hemen haber vermenizi rica ederim,” diyorum. “Ödeme konusuna gelince, Severin için çalışmaya yeni başladım ve önümüzdeki ayın bir zamanında ödeme yapabilirim.” Konağı satın almak için Cu Sith'in yıllar boyunca biriktirdiği tüm altın harcadı. Geri kalanını da sürümün geri kalanı için evi hazırlamak üzere ayırdım bile.

“Altına ne ihtiyacım var ki?” Parasal ödeme fikrini, sinir bozucu bir sineği kovalayan bir adam gibi savuşturdu. Ejderhanın gözleri kısıldı ve beni değerlendirir bir bakışla süzdü. “Peki ya takas yapsak? Çok şey bulsam da bulmasam da, dilek büyüsünün yeterince araştırılmamış bir alan olduğunu söyleyebilirim. Bu büyünün içinde bulunduğu her şey hakkında bilgi edinmek istiyorum ve Sonbahar ile de konuşmak istiyorum.”

"Anlaştık." Eminim kabul edecektir. Ne isteyeceğini tahmin etmeliydim. Bütün insan efsaneleri hem doğru hem de yanlıştır; ejderhalar gerçekten de biriktirmeyi severler, ama biriktirdikleri şey altın değil, bilgidir.

“Öyleyse işime bakayım.” Ve bununla birlikte, beni kaleden kendi başıma çıkmaya bırakarak, koridordan aşağı doğru hışımla uzaklaştı.

Ormana tekrar girdiğimde, kasabaya doğru koşuyorum. Kalbim sızlıyor. Ailemi, sürümü özlüyorum. Onların benimle birlikte olmalarına sadece birkaç gün kaldı ve ziyaretleri için hiçbir şey hazır değil, yine de ağaçların arasından çıkıp sevinçle ulumalarını diliyorum. Bir kurda dönüşürdüm ve bir sürü olarak koşardık. Biz—

Hayır. Bu bizim eski hayatımız, geride bırakmamız gereken hayat. Hayatımızın büyük bölümünde kurt olarak kalmaya zorlanmak Cu Sith ırkını sınırladı ve ben gelecek neslin de benzer şekilde engellenmesine izin vermeyi reddediyorum. Dünya üzerinde bize bir yuva kuracağım ve yavrular, tıpkı kurt olarak yaşadıkları gibi, peri formlarında da yaşamayı kolayca öğrenecekler. Buna yemin ederim.

İleride Ferndale Şelaleleri beliriyor ve Hannah'nın belediye başkanlığı ofisinin dışındaki ikinci kattaki pencere pervazında oturan Severin'i bulmak için Belediye Binası'nın etrafından hızla geçiyorum. Kendini sıradan insanlardan gizlemek için kısmi bir görünmezlik büyüsü yapmıştı, ama bir

peri olarak onu net bir şekilde görebiliyordum. Gölgeleleri pervazın etrafında kıvrılıyor ve duvara yapışarak onu güvenli bir şekilde yerinde tutuyordu. Beni görür görmez, gölgeleleri uzuyor ve onu kontrollü bir şekilde yere doğru bırakıyordu.

"Hala Hannah'nın güvenliği konusunda endişeli misin?" diye soruyorum.

"Hayır. Sadece fırsat buldukça onun çalışmasını izlemekten hoşlanıyorum."

"Sizi bulduğuma sevindim. Vaktiniz varsa, dün konuştuğumuz işi sonuçlandırmak istiyorum."

"Bu sabah Lukendevener ile görüştüğünüzü sanıyordum?" Severin yeşil alana doğru yürümeye başlar.

Yanına gidip onunla birlikte yürüdüm. "Evet, öyle yaptım. Henüz hiçbir şey bilmiyor. Araştıracak."

"Kütüphanesinde mi?" diye soruyor Severin. Başımı sallayınca homurdanıyor. "Ondan yakında haber almak pek mümkün değil. Orası tam bir labirent."

Çimenin üzerine adımımızı attığımız anda, laleleler minik kök ayaklarıyla hızla bize doğru geliyorlar. Severin'i çevreliyorlar, yaprakları kucağa alınmayı bekleyen küçük çocuklar gibi ona doğru uzanıyor. Severin eğiliyor, uzanıp parmaklarını nazikçe çiçek başlarının üzerinde gezdiriyor. "Bakalım bugün nasılsınız?"

Gülümsememi zorla bastırıyorum. Onu lalelelerle birlikte izlerken, hayatının büyük bir bölümünü Karanlık Tanrı'nın hizmetinde bir savaşçı kral olarak geçirdiğini asla tahmin edemezsiniz. Gölge perileri, elf ataları gibi, çok çeşitli büyüler yapabilirler, ancak her zaman bir tür büyüye yatkınlıkları vardır. Severin için bu, bitki büyüsidür ve Dünya'nın zengin yeşil bitki örtüsü ona bunu ilk kez deneyimleme fırsatı veriyor.

"Fena değil. Dün gece gerçekten uyuduğın belli. Devam et böyle." Ayağa kalkar.

Bir sincap çalının altından fırlayıp çimenlerin üzerinden geçmeye çalışırken, laleleler de onu kovalamak için koşuşturuyor. Acaba bu küçük hayvan için bir kedi sürüsü gibi mi görünüyorlar, çünkü koruma büyü, sihirli olmayan insanlar için çiçeklerin kedi gibi görünmesini sağlıyor.

Severin, onların gidişini izlerken dudakları inceliyor.

"Onlar için endişeleniyorsun," diyorum.

“Ferndale Şelaleleri çevresini olabildiğince sıcak tutmaya çalıştım, ama ben bile mevsimlerin ilerleyişini sonsuza dek durduramam. Kış geliyor.” Lalelerin bir ağacı çevrelediği yere doğru işaret ediyor, sincap birkaç metre yukarıda ağacın gövdesine yapışmış, onlara şikayet edencesine cıvıldıyor. “Onlar sihirle dolu, ama kışın soğuğuna dayanmaları için yeterli olup olmadığından emin değilim.”

“İnsanlar bunun için özel binalar inşa etmiyor mu?”

“Seralar.” Başını salladı. “Saraya bir tane yaptırdım. Gerekirse laleleri oraya götürürüm. Ama biliyorum ki, her şeyin merkezinde, burada olmanın özlemini çekecekler.”

"Burası onların evi."

Sesime bir özlem tonu karışmış olmalı, çünkü keskin bakışlı gölge perisi başını çevirip bana bakıyor. "Bu senin de."

"Belki."

“Öyle.” Sırtıma vuruyor. “Ve bunu kanıtlayacağım. Autumn buraya geldiğinde, onun güvenlik şirketini kurabiliriz ve o da seni işe almakta kararlı görünüyor.”

Dilek takasının sınırlamalarını unutmuş olduğum için kaşlarımı çatıyorum. "Ona ulaşmanın bir yolunu bulamıyorum."

“Evet.” İnsan yapımı telefonlardan birini çıkarıp ekrana dokunuyor, bu sırada da sürekli kaşlarını çatıyor.

Kütüphanenin önündeki ani bir hareket dikkatimi çekti. Sonbahar ormanından yeni çıkmış gibi, altın yapraklarla süslenmiş koyu kırmızı bir elbiseyle güzel görünen Autumn kapıdan çıktı. Yanımıza doğru aceleyle gelirken kot ceketini üzerine geçirdi. "Rune! Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Severin'i işaret ederek, "Vaktiniz varsa, dileklerden birini yerine getirebiliriz." dedim.

Gülümsemeye başladı. "Hadi gidelim."

Şehir meydanından geçip Ana Cadde'ye doğru ilerliyoruz. Severin, "Şehir merkezindeki binaların çoğunun ikinci katlarında daireler var," diyor. "Ama çiçekçi dükkanında yok. Daha dar olduğu için yatak odası için yeterli alan yoktu, bu yüzden tek odalı bölüm ofise dönüştürüldü."

Oopsy Daisy'nin dış cephesi baharın taze yeşilliğiyle, pervazları ise düğün çiçeğinin sıcak sarısıyla ışıltıyor. Pencereler çiçekler ve yemyeşil bitkilerle dolu ve Sonbahar, onlarla ilgilenen orman perisine el sallıyor. Peri de karşılık olarak el sallıyor, uzun, incecik kolu, hafif bir esintiyle sallanan bir ağaç dalı kadar zarif.

Üst kattaki ofisin duvarları bembeyaz, zemini ve masası koyu renk ahşap. Sade bir yer; bir dolap, küçük bir mutfak köşesi ve küçük bir banyo var, ama zaten çok gösterişli bir şeye ihtiyacım yok. İçeride fazla vakit geçirmeyi planlamıyorum.

Severin'in zaten bekleyen evrakları var. İnsan veri sistemlerine kaydedilebilmesi ve böylece Dünya'daki hayatımın daha resmi hale gelmesi için İngilizce yazılmış. Peri kralı bir çeviri büyüğü yapıyor, böylece her şeyi kontrol edebiliyorum.

Homurdandım. "Şehir için değil, sizin için çalışacağım yazıyor."

"Sen ve Autumn'ı kastediyorsun herhalde." Kaşlarını çattı.

"Evet, ben de!" diye cıvıldadı, sesi yapmacık bir neşeyle.

"İnsanların zaten yasalarını korumakla görevli bir kişisi var. Bir polis memuru." Severin, parmağını şıklatarak konuyu geçiştirdi. "Bu pozisyondaki kişi sihirli güçlere sahip değil. Onlara sorun çıkaran herhangi bir perinin gerçek tehdidini göremez, hele ki güvenli bir şekilde karşı koyamaz."

Okumaya devam ediyorum. "Bu bana olaylarla nasıl başa çıkacağım konusunda epey bir özerklik sağlıyor."

"Cu Sithler uzun zamandır Periler Diyarı'nın en sadık muhafızları olmuştur. Ayrıca, Varyn, Hannah'ı korumak için seni işe almadan önce tüm yetkinliklerini kontrol etmişti. Birkaç yıldır sürü koruyucusu olarak görev yaptığını biliyorum. Ve Autumn sana güveniyor. Bu benim için yeterli."

"Şehir Koruyucusu." Kelimelerin üzerinde parmağımı gezdiriyorum. "Bunu beğendim."

"Tahmin etmiştim. Şimdi imzala."

Önce sonbahar işaretleri, sonra ben.

İşimiz bittiğinde Severin, Autumn'a insan telefonlarından birini veriyor. "Bunu her zaman yanında taşıman gerekecek. Numaranı Ferndale Şelaleleri'nde yaşayan tüm perilere dağıtacağım. Herhangi birinin bir sorunu olursa arayacaklar."

"Ortağım nöbetçi olacak." Telefonu bana uzattı.

Ekranı beliren insan yazısına kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bunu okuyamıyorum."

Severin parmaklarını şıklatıyor ve kelimeler okunabilir hale geliyor. "Senin için kalıcı bir çeviri büyüğü yaptım."

Koridora çıkar ve ayrılmadan önce yaptığı son şey, ofis kapısının camına bir işaret çizmek olur: uluyan bir kurt başının silueti ve etrafında

"Wild Wolf Security" yazısı.

"Başardık! Kendi güvenlik şirketine sahip olma isteğinizi gerçekleştirdik." Autumn bana ısılt ısılt bakıyor.

Etrafımızı sihirli bir girdap sarıyor, içimden geçiyor ve farkında olmadan taşıdığım bir baskıyı hafifletiyor.

"Bunu hissettin mi?" Sonbaharın iri yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Sanırım bu, dilek değıştirme büyüsünün bizi serbest bırakmasının ilk parçasıydı, artık dileğimiz yerine getirildi."

Başımı salladım. "Ben de aynısını hissettim."

"Bu inanılmaz. Bence bu, senin dediğın gibi gerçekten bir büyünün etkisi altında olduğumuz anlamına geliyor."

"Şey, o konu..." Kaşlarımı çattım. "Lukendevener"ı bu sabah gördüm. Dilek takasları hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve biraz zaman alabilecek bir araştırma yapması gerekecek, ama üzerimde bir büyü olduğunu doğrulayabildi."

"Özür dilerim. Gerçekten bunu kastetmedim." Dudakları hafifçe buruştu. "Ve bana olanları anlattığında senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Bazen biraz aceleci olabiliyorum."

"Bazen mi?" diye kaşımı kaldırdım.

"Şaka mı yaptın? Seninle çok gurur duyuyorum!" Bana sırtırken yeşil gözleri yaramazlıkla parılıyor. Sonra telefonu çalıyor. "Gitmem gerek. Kızlarla öğle yemeğine gidiyorum."

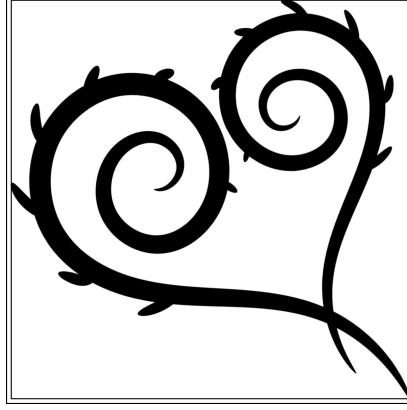
Onun peşinden sokağa çıkıyorum, şehir merkezine şöyle bir göz atarken içimi bir gurur duygusu kaplıyor. Yeni işimi kurduğuma göre, Ferndale Falls artık gerçekten de evim ve burada benim için de bir yer açacağım.

Sonbaharın kahkahası, kütüphanenin merdivenlerinde Skye ile buluşmak için yeşil çimenlerin üzerinden koşarken havayı yankılıyor. Bu ses beni ona ve alev gibi parlayan saçlarına doğru çekiyor.

Benim ateşim.

Bana ait.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Kütüphanenin önünde Skye ile buluştuğumda, "Waffle mı, pasta mı?" diye sordum. "Seç sen."

"Mecbur muyum?" diye somurtarak sordu Skye. "İkisini de sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, yapmalısın." Kalçamı onunkine çarptım. En yakın arkadaşım tanıdığım en tatlı insanlardan biri, ama bu aynı zamanda biraz fazla tatlı olabileceği anlamına da geliyor. Ben biraz ısrarcı olduğum için, Skye'ın ne yapacağımıza dair söz sahibi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. "Benim için yaptığın onca işten sonra, ne istersen onu yiyeceğiz."

"Ama sana hiçbir cevap bulamadım." Ani bir rüzgar esintisiyle sonbaharın serinliği üzerimize esti ve o da kollarını ve omuzlarını örtmek için sevimli bir hırka giydi. Üzerinde, itfaiye kırmızısı renginde, beyaz puantiyelerle süslenmiş, 50'ler tarzı bir pin-up elbise vardı. Topuklu ayakkabıları ve ruju da elbisenin rengiyle uyumluydu.

"Çok şey bulmuşsun." Saçımın bir tutamını yüzümden itiyorum, koyu kızcılık rengi elbisemin eteği rüzgarda uçuşuyor. "Tek başıma aramaya kalksaydım bulabileceğimden çok daha fazlasını bulmuşsun."

“Efsaneler ve batıl inançlar buldum. Hepsi de nasıl dilek dilemekle ilgiliydi.” Elini savurarak konuyu geçiştirdi. “Dileklerin takas edilmesiyle ilgili hiçbir şey yoktu.”

“Hadi gel.” Bilekliklerim hafifçe şıkırdayarak kolumu onun koluna geçirdim ve Belediye Binası'na doğru yürüdüm. “Sanki ilk defa böyle sıra dışı bir şey yapıyorum.”

Gölerek, “Çok doğru. Lisedeyken Matt'e, ne kadar kendini beğenmiş olduğunu herkese göstermek için şelalenin tepesinden ilk atlayan kişi olma cesaretini verdiğin zamanı hatırlıyor musun?” dedi.

“Matt tam bir pislikti.” Onu düşündükçe gözlerimi deviriyorum. “Naomi yanındayken iyiydi, yokken ise tam bir zorba.”

“O yapmayınca, sen kendin yaparak onu daha da kötü duruma düşürdün!”

“Kararımın arkasındayım hala.” diye sıırıttım. “O olaydan sonra bir daha asla eski balo kralı havasını yakalayamadı.”

“Sen kötüsün.”

“Sadece en iyi anlamda,” diyorum.

Birbirimize baktık ve kahkahalarla gülmeye başladık.

Hannah belediye binasından çıktı ve yanımıza doğru koştu. “Nerede yemek yiyeceğiz?”

“Skye seçiyor,” diyorum.

“O zaman ben de waffle derim.”

“Öğle yemeğinde waffle mı? Kesinlikle varım.” Hannah, gülümsemelerimizi süzerek bir o yana bir bu yana baktı. “Dilek değıştirme büyüsunü bozmanın bir yolunu buldunuz mu?”

“Hayır.” Başımı salladım.

Hannah'nın kaşları çatıldı. “Ama sen gülüyordun...”

“Matt ve şelale hakkında.”

“Bu muhteşemdi!”

“Kesinlikle öyleydi.” İkisinin de koluna girdim ve Slice of Life'a kadar yol boyunca sohbet ettik.

Hannah haklı aslında. Normalde, bu dilek takası karışıklığının nedenini çözemediğim için çok daha fazla üzülürdüm. Peki ne değışti?

Pizzacıya girdiğimizde, periler hep bir ağızdan selam veriyor ve Kayla en büyük pencerenin önündeki masadan el sallıyor.

“Merhaba!” diyorum. “Size katılabilir miyiz?”

“Elbette.”

Oturup kahve ve özel sessizlik mumlarından birini sipariş ediyoruz; bu mumlar, sıradan insanların bizi duymadan cadılıkla ilgili şeyler hakkında konuşmamıza olanak sağlayacak. Cinimiz siparişlerimizi almak için geri döndüğünde, Kayla ağzından kaçırıp tarçınlı waffle istiyor ve bunun üzerine beş dakikalık bir ders alıyor; bu derste en güzel yiyeceklerin neden pizza olarak adlandırıldığı anlatılıyor.

“Biz sadece pizza satıyoruz!” Minik yaramaz kız, herkesin “doğru” terimleri kullanmasına yardımcı olmak için artık resimleri olan menüdeki ürünleri işaret ederek tartışmasını sonlandırıyor. “Pizza, tatlı pizza, yumurtalı pizza, etli pizza ve patatesli pizza var.” Bu da pizza, waffle, omlet, ekmeksiz hamburger ve yuvarlak patates kızartması servis ettikleri, ancak waffle ve pizzanın menünün yıldızları olduğu anlamına geliyor.

“Tamam, tamam.” Kayla yenilgiyi kabul edercesine ellerini havaya kaldırarak bugünkü sloganlı tişörtünü gösteriyor: Evet, gerçekten de bu kadar muhteşemim. Bunu garip hale getirmeyin. “Bir tarçınlı tatlı pizza alacağım.”

Dört peri grubu, koordineli bir şekilde waffle'larımızı masamıza uçuruyor ve hepsi aynı anda "Pizza!" diye bağırıldığında, kulaklarım çınlıyor. Ama biz de restorandaki herkesle birlikte bu neşeli çığlığa katılıyoruz. Bu artık kasabamızın bir ritüeli haline geldi.

Sessizlik mumunu yaktıktan sonra, Rune ile karşılıklı dileklerden birini nasıl gerçekleştirdiğimizi herkese anlatıyorum. "Yeni güvenlik işini tamamladığımız anda, büyü'nün bizi serbest bıraktığını hissettik - ya da kısmen serbest bıraktığını, sanırım."

“Bu çok güzel bir haber!” Hannah çatalıyla beni işaret ediyor. “Bu, dilek değiştirme büyü'sünü bozamasak bile, yapmanız gereken tek şeyin görevleri tamamlamak olduğu anlamına geliyor.”

"Hâlâ bu bağı koparmamız gerekiyor," diyorum, üçüncü dileğimi hatırlayarak. Gerçek aşkı bulmam ne kadar sürecektir kim bilir? Rune ile yıllarca birlikte kalamam!

Hannah, "Saray kütüphanesinde hiçbir şey bulamadım," diyor. "Peri tarihçelerinde dilek büyü'sü hakkında pek bir şey yok. İnsanlara özgü bir şey gibi görünüyor."

“Belki öyledir, ama şehir kütüphanesindeki kitaplarımda henüz pek bir şey bulamadım.” Skye hayal kırıklığıyla dudak büzüyor. “Her şey dileklerin gerçekleşmesiyle ilgili, genellikle de ‘dileklerinizin gerçekleşmesine dikkat edin’ kavramı üzerine bir ahlak dersi.”

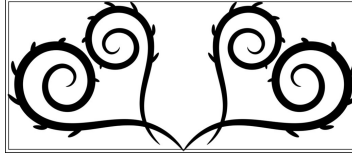
“Ya da senin durumunda—” Kayla kahve fincanıyla bana kadeh kaldırıyor. “—kurt adamın ne dilediğine dikkat et.”

“Evet, ben de koruma olarak!” diye homurdanıp başımı salladım. “Gerçi itiraf etmeliyim ki, insanların ondan ev yapımı PSL sabunu istemesi oldukça komik.”

Yeni mevsimlik balkabağı baharatlı akçaağaç şurubuna waffle'larımı bolca batırıp yemeye başladım; çıtır waffle'lar erimiş tereyağı ve şekerli lezzetle kaplıydı. “Aman Tanrım. Bu mükemmel!”

Herkes hemfikir ve harika arkadaşlarımızın eşliğinde harika yemekler yiyerek öğle yemeğimizi geçiriyoruz.

Yukarı baktığımda Kayla'nın nadir görülen kocaman gülümsemelerinden birini sergilediğini, Skye ve Hannah'nın ise güldüğünü gördüm. Ve işte tam da bu yüzden, sihrimi nasıl düzelteceğimizi henüz bulamadık diye daha fazla üzülüyorum—biliyorum ki ne olursa olsun, en yakın arkadaşlarım arkamda olacak ve onların yardımıyla her şey yoluna girecek.

Sessizliği sağlayan mum hâlâ yanarken, yemekler bitene ve hepimiz bir damla daha kahve içemeyecek kadar kafeinlenmiş olana kadar oturup sohbet ediyoruz.

Hannah'nın telefonu çalıyor. “On dakika sonra bir toplantım var! Acelem var!”

“Evet, o oyun kendi kendine yazılmayacak,” diyor Kayla.

Çok geçmeden sadece ben ve Skye kaldık. Ayağa kalktığımızda, Skye parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi ve hüzünlü bir iç çekişle, “Bunu yeterince sık yapıyoruz. Keşke tekrar birlikte öğle yemeği yiyebilseydik,” dedi.

Büyü içimde dönüp duruyor, sinirlerimde elektrik akımı gibi vızıldayıp dışarıya doğru patlıyor. Hannah ve Kayla kaldırımda pencerenin önünden geriye doğru yürüyorlar. Skye sandalyesine çökerken ben de tam o sırada sandalyeye sertçe oturuyorum. Restoranın kapısı açılıyor ve arkadaşlarım, sanki stop-motion animasyon yanlış gitmiş gibi, sarsıntılı yüksek adımlarla odanın karşısına doğru geriye doğru yürüyorlar. Masaya vardıklarında,

sanki dev bir görünmez elin oyuncak bebeklerle biraz fazla sert oynadığı bir hareketle yönlendirilmiş gibi dönüp sandalyelerine oturuyorlar.

Peri kızları mutfaktan fırlayarak bir tur daha waffle taşıdılar ve önümüze koydular. Mum ışığının yarattığı sessizliğin içinde, onların neşeli "Pizza!" çığlıkları yankılandı.

Ama dördümüz de aynı şeyi tekrarlamıyoruz, birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz.

"Pekala. Bu. Lanet. Ne?" diye soruyor Kayla, periler gittikten hemen sonra, mor saç tutamını gözlerinden çekerek.

"Sihir," diyor Hannah.

"Büyüm." Yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim!"

"Hayır, buna ben sebep oldum. Bir dilek diledim." Skye'ın kaşlarını çatması yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. "Ama bu harika! Bu, sihrinin dilekleri değiştirmekle ilgili olmadığı, dilekleri gerçekleştirmekle ilgili olduğu anlamına geliyor!"

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama bir sihir dalgası beni tekrar sandalyeme oturttu ve öfkeyle bir çığlık atmama neden oldu. "Dilek büyüsünün bu kadar harika olduğundan emin misin?"

Kayla öne eğildi. "Skye, tam olarak ne demek istedin—"

Hannah diğer kadının ağzını eliyle kapatır. "O kelimeyi söylemeyin! Autumn'ın yanında o kelimeyi söylemeyi bırakmalısınız. Ne olacağını bilmiyoruz!"

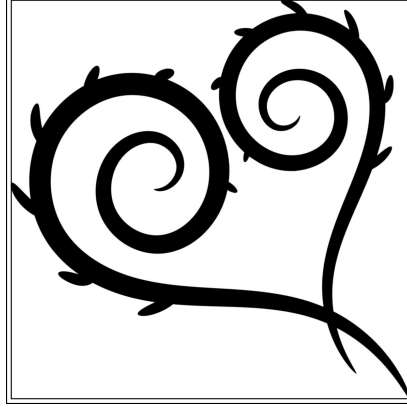
Kayla boğuk bir küfür mırıldanıp başını salladı. Ağzı açılır açılmaz, "Ne diye küfür ettin?" diye tekrarladı.

"Dedim ki—yani, tekrar birlikte öğle yemeği yiyebileceğimizi söyledim."

Masa tablasını avuçlarımla kavrayıp tüm gücümle doğruldum. Tenimde sihirli bir karıncalanma hissettim ve dev bir el beni tekrar koltuğuma itti. "Görünüşe göre... kelimeni aldın."

Bunu yapan benim sihrim, o yüzden bunu bir an önce düzeltmem lazım. Ama nasıl?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rune

Kalemim kağıt üzerinde geziniyor, yanağının kıvrımına, dudaklarının dolgunluğuna gölgeler ekliyor. Keskin peri gözlerimle bile, Sonbahar ince detaylar için çok uzakta, bu yüzden hafızamdan yanaklarına küçük çiller serpiştiriyorum.

Dört cadıyı birlikte çizmeyi planlamıştım ama başlar başlamaz sadece Autumn'u çizdim. Üç çeyrek profilden oturuyor, pencereden gelen ışık uzun dalgalı saçlarına vurup onları ateş gibi parlatıyor.

Tanrıça, yanıp kül olmayı, parmaklarımı kızıl saçlarının arasından geçirmeyi, onu saçlarından yakalayıp başını geriye doğru eğip boynunu ısırmayı çok istiyorum...

Kalem tahta gibi gıcırıyor, protesto edercesine; yanlışlıkla ikiye kırmamak için elimi gevşetiyorum.

"Fena değil, dostum," diyor Gölge, kasaba meydanında yavaşça yanımda belirirken. Kedi Sithler, gölge yollarında yürüeyebilen tek periler oldukları için en kaygan perilerden bazılarıdır. Bu gizli yollar tüm alemleri çaprazlayarak mesafeleri kısaltır ve kurt panterlerin görünmeden diğerlerini gözetlemesine olanak tanır.

Homurdanıyorum.

"Kaşlarını çatmayı bırak. Ciddi söylüyorum. Doğuştan gelen bir yeteneğin var. Bende olmayan bir yetenek."

"Çizim yapmayı mı denedin?"

Sırıttı. "Seni yaparken gördükten sonra ben de yaptım. Şunu söyleyeyim, yakın zamanda bir daha yapmayacağım." Ellerine bakarken gülümsemesi soldu. "Belki daha gençken başlasaydım..."

Sesinde bir özlem tınısı var, bu da benim göğsümde benzer bir tını uyandırıyor. Tıpkı benim gibi, Shadow da hayvan formunda hapsedilmiş, Periler Diyarı'nın kapıları kapalıyken şekil değiştiremeden büyüdü. Erkek olmak onun için de benim için olduğu kadar yeni bir şey.

"Endişelenmeyi bırak." Omzumu onun omzuna çarptım. "Eğer söylediğin kadar kötü çizim yapıyorsan, daha fazla yılın bir fark yaratacağından şüpheliyim."

Shadow şaşkın yeşil gözlerini bana çevirirken, bir eli göğsünde, birden bire kahkaha attı. "Şaka mı yaptın? Sonunda rahatlıyor musun? Benden etkileniyor musun?"

Dudaklarım seğirdi ama kadınlara baktığım anda tüm mizah düşüncelerim kayboldu. Hannah ve diğer cadılardan biri, Slice of Life'ın dışındaki kaldırımında geriye doğru yürüyorlardı, hareketleri doğal olmayan bir şekilde sarsıntılıydı. İçeride, Autumn doğal zarafetine hiç benzemeyen ani bir hareketle sandalyesine çöktü.

"Bir şeyler ters gidiyor," diye homurdandım.

"Kayla!" diye seslendi Shadow, gözden kaybolurken.

Lanet olası kedi gölge yollarından geçip benden önce oraya varacak. Küçük çizim defterimi cebime tıktırıp peşinden koşarken, onun yeteneğine hiç bu kadar imrenmemiştim.

Kapıdan içeri daldım, kafeyi geçtim ve masalarının ortasında sürekli yanan sessizleştirici mumun oluşturduğu baloncuk içine adım attım. Yanımda bir gölge belirdi. Kurt panter, kendini göstermeden önce birkaç dakika bilgi toplamak için dinlemiş olmalı, bu da bana çok uygun.

Autumn beni görür görmez yüzünde bir rahatlama belirtisi belirliyor. Onun bu bakışını görmek göğsümü ısıtıyor, içimde bir karıncalanma hissi yaratıyor. Ona ne olursa olsun, düzeltmek istiyorum. Her zaman bana böyle bakmasını istiyorum, sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi, sanki her şeyi yoluna koyacağımı biliyormuş gibi. Bu, her zamanki koruma dürtümünden daha fazlası; fizikselin ötesine geçiyor. Sadece onun güvende olmasını istemiyorum.

Onun mutlu olmasını istiyorum.

"Ne oldu?" diye sertçe sordum, endişe sesimi diken diken etmişti.

"Skye 'w' harfiyle başlayan bir kelime söyledi ve benim sihrim devreye girdi," diyor Autumn.

"K-kelimesi mi?" Shadow'un yeşil gözleri eğlenceyle parıltıyor.

"Biliyorsunuz, şu anda 'w' harfiyle başlayan kelimelerin yer değiştirmesiyle ilgili bir sorun yaşıyoruz." Autumn ikimiz arasında gidip gelerek işaret ediyor.

"Dilek mi demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Cadılar nefes nefese kalıp çömelirken, Hannah "Herkes o kelimeyi söylemeyi bırakmalı!" diye bağırdı.

"Ama hiçbir şey olmadı," diye itiraz ediyorum.

"Her 'w' kelimesinin kullanımında olamaz herhalde," diyor mor saçlı cadı. "Sonbaharın büyüğü muhtemelen sadece belirli cümle yapıları için etkinleşiyor, mesela: 'Keşke telefonumu elimde tutsaydım.'" Elini uzatıyor ve havada sihir dalgaları oluşuyor, cihaz avucunda belirince de dağılıyor.

Hannah, "Kayla," diye sızlandı, "bu riskliydi."

"O kadar da riskli değildi." Kayla omuz silkerek, "Bunu yeni bir video oyununa girmek gibi ele alıyorum. Sistemin nasıl çalıştığını anlamak için denemeler yapmalısınız." dedi.

"Yani, oyun avatarınız yeni şeyler denerken sürekli öldürüldüğünden mi bahsediyorsunuz?" Autumn başını salladı. "O kadar cesur olamayız. Bu gerçek hayat."

"Bu yüzden son derece zararsız bir şey diledim."

"Bu karmaşadan kurtulduktan sonra teoriyi test etmeyi düşünelim." Autumn parmağını waffle'ına doğru uzattı. "Çünkü Skye'ın dileği gerçekten tekrar 'ögle yemeği yememizi' gerektiriyorsa, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bilmiyorum." Skye çatalıyla waffle'ını dürttü. "Eğer bu bizi büyüünün etkisinden kurtaracaksa, mide ağrısına bile değer olabilir."

"Yemeği illa sen mi yiyeceksin, yoksa sadece yemeğin ortadan kaybolması mı önemli?" diye soruyor Gölge.

"Hiçbir fikrim yok."

Kurt panter gözüme çarptı ve başını masaya doğru eğdi. "Gidelim mi?"

"Ah, evet lütfen. Beni waffle aşırı tüketiminden kurtar." Autumn bana bakıyor ve ben başımı sallayınca ekliyor, "Senin için halledeyim." Ekmeksi hamurun üzerine şurup döküyor, kare şeklindeki oyukları altın kahverengi

tatlılıkla dolduruyor. Sonra bıçağını daha küçük kesimler yapmak için hazırda tutarak dörde bölüyor.

“Gerek yok.” Elim onun elini kavradı ve omzunun üzerinden eğilerek, çatalı tutuşundan faydalanıp bir parçayı ağzıma götürdüm. Saçlarının tatlı ve baharatlı kokusu, şurubun tarçın ve zencefil kokusuyla birleşince, duyularım adeta aşırı yüklenmiş gibi hissettim.

Oysa ben daha fazlasını istiyorum, ereksiyonum canlanıyor.

Onun yemeğini bitiriyorum, üzerine eğiliyorum, kalbinin o kadar hızlı çarptığını duyabiliyorum, elini sıkıca tutuyorum. Sonra Skye tabağını uzatıyor ve onu da yiyorum, bir açlığımı gidererek diğerini doyurmaya çalışıyorum.

Gerginleşmiş penisim aldanmıyor.

Masada, Shadow, Kayla'nın waffle'ını yedikten sonra Hannah'nın waffle'ının son lokmasını da yiyor. Tüm yiyecekler bittiği anda, sessiz bir patlamayla havada sihirli bir titreşim yayılıyor; bu, sanki bir basınç boşalması gibi hissediliyor.

Kayla hızla doğruldu ve masadan hızla uzaklaştı. "İşe yaradı."

"Oh, çok şükür." Autumn sandalyesine çöktü. "Kesinlikle hepimizi önümüzdeki bir ay boyunca bu lanet olası masaya mahkum edeceğimi sanıyordum."

"Az önce içtiğimiz onca kahveyle bu gerçekten çok garip olurdu. Bu arada konu açılmışken..." Hannah kafenin arka tarafındaki tuvalete doğru koştu.

"Kütüphaneyi yeniden açmam gerek," Skye sandalyesini geri itip ayağa kalktı, sonra eğilip elini Autumn'un omzuna koydu. "İyi misin?"

"İyiyim." Kızıl saçlı kız arkadaşının parmaklarını sıktı. "Sen yapman gerekeni yap. Geç kaldığın için özür dilerim."

"Ehh." Sarışın kadın elini savurarak geçiştirdi. "Anlayışlı bir patronum var."

"Kendi işinizin patronusunuz."

"Ve ben de çok anlayışlıyım." Skye göz kırptı ve aceleyle uzaklaştı.

"Ben de gidiyorum. Görüşürüz." Kayla restorandan hışımla çıkar, Shadow da hemen arkasından gelir.

Autumn sandalyesinde kıpırdandı ve ben de ona ayağa kalkması için yer açmak üzere kendimi zorlayarak kenara çekildim. "Kurtardığın için teşekkür ederim." Boş tabağı işaret etti.

"Lezzetli bir şey yedim." Omuz silktim. "Öyle bir zorluk sayılmaz."

“Hâlâ minnettarım.” Sonra dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. “Skye ile bütün sabah araştırma yaptık ama Dilek Değiştirme Operasyonu'na yardımcı olacak hiçbir şey bulamadık. Yarın bu sorunu çözebileceğimizden ciddi anlamda şüphe duyuyoruz.”

Başımı yana eğip onaylayarak homurdanıyorum.

“Neden sabah çiftliğe gelmiyorsunuz? Ben de Bayan Greely için kabul mektuplarımızı yazayım, böylece öğlen posta dağıtımına kadar hazır olsunlar.”

"Elbette."

“Sorun yok. Sonbahar festivali için birlikte çalışmamız gerekiyor. Bu ne kadar zor olabilir ki?” Sessizlik mumunu söndürmek için öne eğildi, elbisesinin yumuşak kumaşı kalçalarının kıvrımında gerildi.

"Oldukça sert," diye mırıldandım kendi kendime, penisim tekrar tamamen sertleşirken.

Ertesi sabah, keçi çiftliğine gitmeden önce kasabada kısa bir devriye gezdim. Hafif ama sürekli yağan yağmurlu bir sonbahar günüydü. Ağaçların altında, yapraklara düşen yağmur damlalarının yumuşak sesi yatıştırıcı bir etki yaratıyor, ıslaklık yaprakların sonbahar renklerini daha da parlak kırmızı, sarı ve turuncu tonlarıyla boyuyordu.

Ama ben ormanın sakinliğinden çıkıp tam bir kargaşanın içine düşüyorum.

İnsan eliyle yapılmış, şimdiye kadar gördüğüm en büyük araçlardan biri olan devasa bir kamyon, kırmızı ahırın önünde duruyor. Duvarları ve tavanı yerine, uzunluğunun büyük bir bölümünü dikdörtgen saman bloklarıyla dolu bir platform kaplıyor. Onları hava koşullarından koruyan tek şey, üstüne gerilmiş büyük bir branda.

“Baba, iyi misin?” Autumn, sarı-yeşil bir saman yığınının ağırlığı altında sendeleyerek yaşlı bir adama çılgınca işaret ediyor. Ahırın kapısının hemen içinde duruyor, birkaç metre uzunluğundaki alçak, düz bir arabanın sapını sıkıca tutuyor ve adam saman balyasını arabanın üzerine bırakır bırakmaz, geriye doğru çekilerek balyayı daha da içeriye doğru itiyor.

"Pekala, tatlım." İyi görünmüyor. Yanında çalışan genç adama zar zor yetiştiriyor gibi, ikisinin de bronzlaşmış yüzleri kızarmış ve terli.

Kızıl saçlı cadı kapıya döndüğünde beni görür, alnına vurur ve inler, "Tanrım, bu sabah mektupları yazacağımızı tamamen unutmuşum!" Kulübesine doğru, sonra saman taşıyan insanlara doğru, sonra tekrar geri döner, aceleyle kelimeleri birbirine karıştır. "Sanırım bir süreliğine gidebilirim. Yani, gitmeliyim. Mektupların bugünün tarihiyle damgalandığından emin olmalıyız, yoksa Bayan Greely sonbahar festivali etkinliklerini başkasına verecek ve Dilek Değiştirme Operasyonu fiyasko olacak!"

Omuzlarından tutarak onu durdurup bana bakmaya zorluyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kışlık samanımızı aylar önce sipariş etmiştik, bugün yağmur yağacağından hiç haberimiz yoktu. Balyalar çok ıslanırsa, onları gerektiği gibi kurumaları için açıkta saklayacak yeterli depolama alanımız yok, bu yüzden onları mümkün olan en kısa sürede içeriye taşımamız gerekiyor."

"Bunu yapabilirim." İki adama doğru başımı salladım. "Samanı ahıra taşıyacağım, onlar da istedikleri gibi düzenleyebilirler."

"Bunu yapar mıydın?" Umut gözlerini ısıttı, alt dudağı hafifçe titredi.

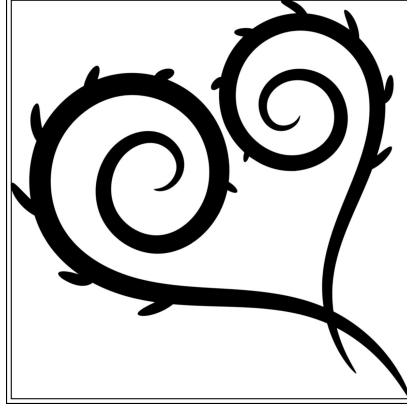
Bu titreme beni öldürüyor, kalbim göğsümde sıkışıyor. Sonbahar ateş gibi olmalı, doğanın bir gücü olmalı, böyle titreyen ve belirsiz olmamalı. Bu, onun hakkında ve çok uzun zamandır taşıdığı tüm yükler hakkında her şeyi anlatıyor.

"Hadi mektupları yaz, sevgilim." Omuzlarından elimi çektiğimde, parmaklarım istemsizce topuzundan kurtulmuş kızıl saç tutamlarına dokundu, yumuşaklığı büyüleyiciydi.

"Benim ateşim mi?" diye tekrarladı, sesi hayretle yumuşamıştı.

Tanrıça, bunu sesli söyledim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonbahar

Rune'nin gözleri bir an için irileşti. Sonra, ne dediğini açıklamadan harekete geçti, traktör römorkunun kasasına atladı ve her iki koluyla birer saman balyası kaldırdı.

Babama ve Steve'e yeni planı anlatıyorum. Anneme sabunluktaki her şeyi taşımada ve istiflemeye yardım edecekler.

Şansımız yaver gittiğinde, yonca samanımız güneşli bir günde teslim ediliyor ve onu dışarıda bırakıp bir hafta boyunca yavaş yavaş iki ahıra da taşıyabiliyoruz. Sabun kurutma raflarını ve depolama kaplarını bir kenara ittik bile, ancak saman balyalarını kaldırmak için bir makara kullanmadan samanın yarısını bile buraya sığdıramıyoruz ve bu da zaman alıyor. Yağmurda ise zamanımız yok. Keçi ahırda da aynı şekilde, saman için sadece yarısı mevcut, geri kalanı sağım makineleri ve keçi ağıllarıyla dolu.

Rune ortaya çıkana kadar durum tam bir fiyaskoydu.

Aman Tanrım, kurt adamın yüz kiloluk saman balyalarını sanki hiçbir şey yokmuş gibi savurmasını izlemek, gelmiş geçmiş en müstehcen ön kol pornosu. Ve omuz pornosu, sırt pornosu ve tüm pornolar, çünkü o sıırıslıklam Henley tişörtü tek bir şeyi bile gizlemiyor.

Beni yağmurda ayakta yakalıyor, şehvet dolu Autumn bedenimin tam kontrolünü ele geçirmişken, ben de ona hayran bir genç kızın film yıldızına olan aşkını izlemesi gibi bakıyorum. Rune'un dudakları seğiriyor, dişlerinin uçlarını gösteriyor ve homurdanıyor, "Mektuplar mı?"

"Tamam!" diye hızla harekete geçtim, yanaklarımdaki kızarıklık gizlemek için hızla arkamı döndüm, yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

Babybelle ahırdan fırlayarak, yaramazca zıplayarak Rune'un bacaklarının etrafında koşuşturdu. "Ben de geliyorum!"

"Çayırdan nasıl çıktın?" diye soruyorum. Ama bu sözler ağzımdan çıkarken bile, bunun anlamsız bir soru olduğunu biliyorum. Tanıdık hayvanım, keçi geçirmez çiti bir kez daha aşmıştı. Koşmaya başlıyorum, spor ayakkabılarım arka bahçede şapırdayarak ses çıkarıyor. "Hadi bakalım!"

Babybelle önümden hızla geçti ve kulübenin kapısına poposuyla bastı, kuyruğunu sabırsızlıkla sallıyordu. "Çabuk! Kurumak istiyorum!"

"Evet, küçük hanım," diye homurdandım sonunda ona yetişip ön kapıyı açarken.

Dörtnala giriş kapısına giriyor ve bir köpek gibi titriyor, vücudundan damla damla su fişkırıyor.

"Hey, dur şunu!" Yüzümü korumak için kollarımı yukarı kaldırdım. "Seni havluyla kurulayacaktım!"

"Elimde değil." Sırtındaki deri seğirdi. "Tekrar yapacağım!" Ve yaptı, üzerime ve parke zemine bir su sıçratıp, mutlu bir melemeye öne doğru zıpladı. "Daha iyi hissediyorum!"

"Birinin bunu yapmasına sevindim," diyorum. "Çünkü o havlu şimdi yerdeki suyu siliyor."

Keçi gibi meleyerek kahkaha atıyor ve koridorda gürültüyle ilerliyor. Yüzümü ve saçımı kuruladıktan sonra havluyu ıslak zemine seriyorum. Dizüstü bilgisayarımın üzerine damlamayacak kadar kuruduktan sonra kabul mektuplarımızı yazıp yazdırıyorum, plastik bir poşete koyup gömleğimin altına saklıyorum.

Girişe döndüğümde, Babybelle havlunun yanında yatmış, uslu uslu terliklerimden birini kemiriyordu. "Bak!" diye ayağa fırladı. "Usluydum. Havluyu kemirmek istiyordum ama verdiğim sözü hatırladım!"

Onu kucaklayıp sarılıyorum, yumuşak alnına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim." Görünüşe göre Rune haklıymış; onun

içsel doğasına karşı savaşmaktansa onu yönlendirmek daha iyi.

Başını çenemin altına sokup çene kemiğime sürtünüyor. Sonra kollarımın arasına yığılıp, pilleri bitmiş bir oyuncak gibi gevşiyor. "Uyku vakti mi?"

"Üzgünüm tatlım. Bugün olmaz. Samanı depolamamız gerekiyor."

"Neden sihirle yapmıyorsun?" Kehribar rengi gözleri bana yalvarırcasına bakıyor. "Bir dilek tut, sonra da uyuyabiliriz."

Gülüp başımı salladım. "Sihrimi önemli bir şeyde kullanmadan önce çok daha fazla pratik yapmam gerekiyor. O saman kış boyunca seni ve diğer keçileri beslemeli." Ve eğer ben hata yapıp samanı mahvedersem, yerine yenisini koymak için çiftliğin tüm acil durum fonunu harcamamız gerekecek ve bu da bizi en kıt sezonumuza hiçbir şeyimiz olmadan girmemize yol açacak.

Keşke sabun satışlarını artırabilseydim, daha rahat bir bütçemiz olurdu. Ama insanlar Noel hediyesi olarak güzel şeyler istiyor, sıradan sabunlar değil. Lavanta ve nane sabunlarımız ne kadar güzel olsa da, kalıpları tamamen süssüz ve ambalajı da... yani, çok sıkıcı, diyebiliriz.

Sonbahar, her şeyi birer birer halledeyim, diye kendime hatırlatıyorum. Her şeyi birer birer.

"Tekrar koşmaya hazır mısın?"

"Evet!" Babybelle kollarımda kıvranıyor, minik bedeni canlanıyor. Kapıyı açtığım anda aşağı atlıyor ve yüksek zıplamalarla dörtnala koşmaya başlıyor. Omzunun üzerinden geriye bakarak, "Yakala beni eğer yakalayabilirsen!" diye bağırıyor.

Gülerek peşinden koştum ve kırmızı ahıra kadar olan yolculuğu bir oyun haline getirdim.

Kimsenin beklemediği yer.

"Hım." İçeriye göz attığımda, önceki karmaşanın yerini ahırın bir tarafında düzgünce sıralanmış, devasa saman balyaları yığınının aldığını görüyorum. Dışarıya geri döndüğümde, keçi ahırının bulunduğu güney meraya doğru yola koyuluyorum. Ana evden uzakta olmasının sebebi, erkek keçimiz Limburger'ın çiftleşme döneminde inanılmaz derecede kötü kokması. İnanın bana, bu oğlanın yaydığı kokunun yakınında kimse olmak istemez. Tabii ki dişi keçiler hariç.

"Merhaba, merhaba, merhaba!" diye meleyerek daha büyük keçilerin etrafında daireler çizerek koşuyor Babybelle.

Kızların hepsi yavaş yavaş otlamayı bırakıp canlandılar, bana doğru ağır ağır yaklaştılar, ödöl maması arıyorlardı.

“Üzgünüm Brie. Üzgünüm Gouda. Bu sefer keçi kurabiyesi ya da meşe palamudu yok.” Durup ellerimi boş olduklarını göstermek için uzattım ve her birinin kulağını kaşıdım. Cheddar öne doğru uzandı ve kolumun ucuna dudaklarını yapıştırdı, ben de gülerek kolumu ağzından çektim. “Sen de Babybelle kadar yaramazsın!”

Bu yılki yavrulardan biri olan Mozzarella neşeyle yanımıza geliyor ve ben de ona özel ilgi göstermeye özen gösteriyorum.

Son bir kez daha okşadıktan sonra, çiseleyen yağmurdan kurtulup bu mektupları postaya vermek için tekrar koşmaya başlıyorum.

Traktör römorku keçi ahırının önünde duruyor ve ben Rune'un son birkaç saman balyasını boşaltmasını izlemek için tam zamanında yetişiyorum; iri cüssesi hala rahatça hareket ediyor, sanki iki yüz kilo taşımak hiçbir şey değilmiş gibi. Tanrım, hava çok sıcak. Özellikle de ön kolları sanki olimpiyat sporunda altın madalya için yarışmış gibi kasıldığında.

Bu da azgın Autumn'u yeniden uyandırıyor. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve kendimi bunun tamamen koşudan kaynaklandığına ikna etmeye çalışıyorum, ama midemin alt kısmındaki karıncalanma yalan söylediğimi gösteriyor.

Onu ahıra kadar takip ettim ve annemle babamın ve Steve'in bizim makara sistemlerimizden biriyle balyaları üst üste yığdıklarını gördüm. Annem beni yanına çağırdı, Rune'a gizlice baktığını sanıyordu ama bir çekiç kadar kaba bir bakıştı, bu yüzden sesi duyuldu. "Bu genç adam kim, Autumn? Ve iş istiyor mu?"

"Steve'in bunu söylediğini duymasına izin verme," diye fısıldadım. "Buralarda deneyimli çiftlik işçisi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

Bu, Ferndale Falls'ın son birkaç yıldır yaşadığı işgücü kaybının bir parçası; gençlerin iş bulmak için başka yerlere taşınması gerekiyor. Perilerin ve peri altınlarının (ve hileli türden olmayan) akını sayesinde kasabanın mali durumunun düzelmesi harika, ancak daha fazla insanı buraya taşınmaya çekmek biraz zaman alacak. Steve bir lütuf ve şaka değil.

“Bu Rune. Sonbahar festivali için birlikte çalışıyoruz.” Mektupları çıkarıp sesimi yükseltiyorum. “Aslında, size iyi haberlerim var.”

Rune son iki balyayı da vinçe bırakıyor ve babam onları Steve'e doğru vinçe çekiyor; Steve de dikdörtgen blokları yerlerine yönlendirmek için bir merdivende duruyor. Hepsi bittiğinde, sağım ahırlarının önündeki açık alanda toplanıyoruz.

“Rune’un yardımıyla—” Başımı ona doğru eğdim. “—bu yıl çiftliğimizde saman labirenti düzenlenecek!”

Mutlu gülümsemeler ve sonunda başardığımız için tebrikler bekliyordum, ama bunun yerine belirsiz bakışlarla karşılaştım.

“Bu, saman arabası turlarının insanları çiftliğe getireceği anlamına geliyor. Sabun örneklerinin sergilendiği bir masa kurabilir ve çocukların keçilere ilgi duyması için küçük bir hayvanat bahçesi oluşturabiliriz.”

“Sonbahar,” diyor babam, son günlerde hep kullandığı o temkinli ses tonuyla. Bronzlaşmış yüzü, bir yıl öncesine göre daha da kırışık görünüyor ve bunlar dışarıda geçirilen bir hayattan değil, endişeden kaynaklanan çizgiler. Kum rengi saçlarında da çok daha fazla gri tel var. Babam ne zaman bu kadar yaşlandı? “Saman labirentini kurabileceğimizi sanmıyorum.”

"Ne demek istiyorsun? Ben küçükken büyükannem ve büyükbabam her yıl düzenlerdi."

“Çiftlik o zamanlar daha iyiydi. Hala süt ve peynir ürettiyorduk. Hala dört çiftlik işçimiz vardı.” Steve'e baktı. “Kusura bakma.”

"Sorun değil. Ben harikayım ama dört kişinin yaptığı işe denk bir iş çıkarmam mümkün değil."

Göğsümde acı ve kafa karışıklığı girdap gibi dönüyor. "Ama..." Aman Tanrım, onları ikna etmek için bir şey söylemeliyim, ama ne? Son birkaç yıldır denemek istediğim hiçbir yeni şeyi kabul etmediler. Aslında, on yıl önce çiftliği süt üretiminden sabun üretimine geçirmeleri oldukça şaşırtıcı, ama bu değişiklik tamamen çaresizlikten kaynaklandı. Sürüyü ve personeli küçültmek ve daha az emek yoğun bir ürüne odaklanmak, çiftliği kurtarmanın tek yoluydu.

“Sonbahar’ın söylemeye çalıştığı şey şu: Bunu yalnız yapmayacaksın.” Rune sesini yükseltmez ama derin uğultusu yine de tüm ahırı doldurur.

“Ben ve sürüm seninle olacağız.”

Ona bakarken gözlerimi kocaman açtım. "İnsanlar 'sürü' demez," diye fısıldadım, duyacağını biliyordum.

"Ailemi kastediyorum," diyor Rune.

Anne ve baba birbirlerine bakiştılar, tekrar itiraz etmek istiyorlardı ama misafire kaba davranmak da istemiyorlardı.

Onların tereddütünden faydalanarak, “Rune zaten kabul etti,” diyorum. Çiftliğı ayakta tutmak için bazı şeylerin değışmesi gerekiyor ve biz çaresiz kalana kadar hiçbir şey yapmayacakları için, ben bu işi zorlayacağım. Rune'un mektubunu çıkarıp bir kalemle ona uzatıyorum ve imza satırını gösteriyorum. “Buraya imzalayın.”

İş bitince, onu katlayıp hazırladığım zarfa koyuyorum. Sonra dönüp ahırdan hızla çıkıyorum, Babybelle de yanımda koşuyor. Giriş yolunun sonuna çok uzak değiliz ve beyaz posta arabası ana yolun virajını dönerken posta kutusuna varmam uzun sürmüyor.

Rosie'nin gelmesini bekledim ve mektupları doğrudan ona verdim. Bayan Greely'nin adını okuyunca esmer yüzünde bir gülümseme belirdi ve “Bu yıl sonbahar festivaline yardım ediyor musunuz?” dedi.

“Bildiğın gibi.” diye sıırttım. Rosie, etkinlik komitesindeki en iyi insan.

“Bunu doğru yaparsan, gelecek yıl tekrar yapacağını görebiliyorum.” Arabasını hareket ettirip yolda ilerlemeye başlarken bana göz kırptı.

Arkamı döndüğümde Rune'un bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Mektuplar gönderildi. Balkabağı oyma yarışması ve saman labirenti için rollerimizi resmen kabul ettik ve birbirimize yardım edeceğimize dair bir not ekledik.” Bu, kasabanın yaşlı kadın dedikodu ağını kesinlikle kızıştıracak. Muhtemelen ikimiz için düğün çanları çaldığını düşünecekler, bunun romantizmden ziyade destansı boyutlarda büyülu bir karışıklık olduğunu asla anlamayacaklar.

“Güzel.” Tam önümde durdu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun.” Çiftliğe doğru işaret ediyorum. “Saman labirentine yardım etmek zorunda değilsin.” Onsuz bunu nasıl yapacağım kim bilir, ama belki Cadı Kadınlardan yardım isteyebilirim ya da Hannah, Severin'i balyaları sihirle yerlerine yerleştirmeye ikna edebilir. “Şey, eee... birini bulurum.”

Rune sesimdeki tereddüdü duymuş olmalı, çünkü altın gibi parlayan bakışlarının tüm yoğunluğuyla bana baktı. “Ailen yardım etmeyecek mi?”

“Saman labirentine pek de bayılmadılar.” Göğsümde bir duygu karmaşası oluştu ve hayal kırıklığıyla karışık acıyı sesimden gizleyemedim. “Büyükanmem ve büyükbabam küçükkken sürekli saman labirenti düzenlerlerdi, bu yüzden çok seveceklerini sanmıştım, ama yanılmışım.”

Büyük bir el omzumu kavradı, tişörtümün nemine rağmen sıcacık bir his verdi. "Anlat bana."

Sıkı tutuşuna yaslanarak, içimde biriktirdiğim her şeyi sonunda ağzımdan döktüm. "Çiftlik iyi gitmiyor. Henüz sıkıntıda değiliz, ama işler böyle devam ederse sıkıntıya düşeceğiz." Gözlerim, yağmur dindiği için ahırdan çıkıp otlamaya başlayan küçük keçi sürümüze ve otlaklara takıldı. Çedar, Gouda'ya sürtünüyor ve ikisi de otları eşelerken kız kardeşler gibi birbirlerine sokuluyorlar. Tanrım, burayı çok seviyorum! "İşleri nasıl iyileştirebileceğim, yeni müşteriler nasıl çekebileceğim konusunda sürekli fikirler üretiyorum ama..." Boşta kalan omzum hızlı bir omuz silkme hareketiyle kasıldı.

"Sabun dükkanı bu fikirlerden biri mi?" diye soruyor, derin sesi yargılamadan uzak, rahatlatıcı bir mırıltı gibi.

"Evet. Çiftliğimizin ürettiği sabunlar iyi, kaliteli sabunlar ama özel değiller. Rakip firmaların ürettikleriyle kıyaslanamazlar. O müşterileri çekmek için el yapımı sabunlardan oluşan bir ürün yelpazesi eklemek istiyorum ama ailem buna karşı çıkıyor çünkü bunun için para ve kaynak harcamamız gerektiğini düşünüyorlar ve bu riski göze alamayacağımızı söylüyorlar."

"Ne düşünüyorsun?" Omzumu güven verici bir şekilde sıkıyor.

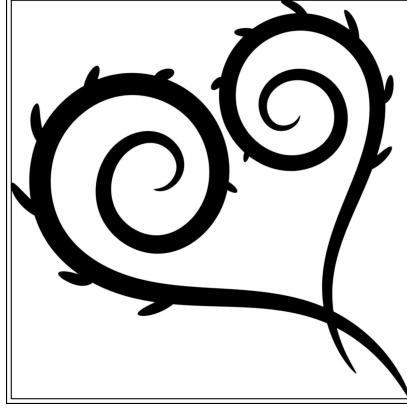
"Annemle babam sürekli bildiğimiz şeylere odaklanmamız gerektiğini söylüyorlar, ama veriler satışlarımızın her ay daha da düştüğünü gösteriyor. Aynı şeyi yapmak işe yaramıyor." Annem ve babam iyi niyetliler, ama bu aralar endişeden başka bir şey değiller, hayatlarını zorlukla sürdürüyorlar. Satışlar düşmeye başladıkça, yaptığımız şeylere daha da sıkıca tutunuyorlar, benim söyleyeceklerimi dinlemek istemiyorlar. Ama haklıyım – içimden hissediyorum – ve birinin beni dinlemesi büyük bir rahatlama. "Bu yüzden bence asıl risk yeni bir şey denememek. Ayrıca saman labirentini düzenlemek istememin sebebi de bu, böylece herkese burada olduğumuzu ve harika bir ürün ürettiğimizi hatırlatabiliriz."

"Söylediklerinin hepsi son derece mantıklı geliyor ve saman labirentinde sana yardım edeceğim." Omzumu son bir kez sıktı. "Daha önce de söylediğim gibi, bu işte birlikteyiz."

Onun sözleri, nihayet birinin benim tarafımda olması kalbimi hızlandırıyor. Rune'nin ahırda bana verdiği destek, çiftliğe nasıl yardımcı olabileceğimle ilgili fikirlerimden birine aldığım ilk gerçek destektir. Bu, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Ve ikimizden bahsederken "birlikte" kelimesini kullanma şeklini çok beğeniyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rune

Samanı depolamama yardım ettiğim için teşekkür etmek amacıyla Autumn, ertesi gün evimi yuvaya dönüştürmeme yardım etmekte ısrar ediyor.

Ertesi sabah erkenden beni aldı ve doğruca şehir merkezine götürdü.

"Gideceğimiz mağazaların otoyolun kenarında olduğunu sanıyordum?"

"Öyleler." Ateşim yüzümde muzip bir sırıtış belirmesine neden oldu.

"Ama önce..."

Arabayı kenara çekip Ana Cadde'nin alt ucundaki kaldırıma park etti. Önümüzde, sabah ışığının eğik çizgileriyle yıkanmış kasaba meydanı uzanıyordu; yürüyen laleler hala çiçek tarhlarında uyukluyordu. Daha önce hiç açık görmediğim dükkanlardan birinin önündeydik. Dün soluk şeftali rengindeydi, şimdi ise koyu yeşil süslemelerle zengin bir yanık turuncu renge yeni boyanmıştı. Pencereleler o kadar temizdi ki sabah güneşinde parıldıyorlardı ve gölge perisi büyüsiyle yeni restore edilmiş binalardan birinin tüm özelliklerini taşıyordu.

Arabadan inerken, serin sonbahar rüzgarı saçlarımı omuzlarımdan savururken, "Bu ne?" diye sordum.

“Hannah’nın son zaferi! Kasabanın yeni kahve dükkanı, Grounds for Celebration. Hadi gelin. İlk balkabağı baharatlı latte benden olsun.” Autumn kapıyı açarken sırtıyor ve biz de koyu kahverengi ahşapla döşenmiş bir dükkana giriyoruz. Tavandan sarkan altın küreler sıcak bir ışık yayıyor. Topraksı bir koku, süt ve şeker ile baharatın tatlı karışımıyla havayı sarıyor. Küçük masaların çoğu insan dolu, ancak köşede bir orman perisi var ve başka bir masanın üzerinde parlayan mavi noktalar çılgınca dönüyor. Periler teker teker yavaşlayıp neredeyse siyah olan koyu kahverengi bir sıvıyla dolu minik beyaz bir fincanın üzerinde havada asılı kalıyorlar. Minyatür bir pipet kullanarak her biri bir yudum alıyor ve ardından “Vay canına!” diye bağırarak sürüye katılmak için uçuyorlar.

“Aman Tanrım.” Autumn, omuzları titrerken kahkahayı bastırmak için elini ağzına kapattı. “Periler espresso içiyor. Sanki zaten aşırı hareketli olmalarına gerek yokmuş gibi!”

“Hey!” Blue sürüden ayrılıp yüzümüzün önünde havada asılı kaldı, perilerin lideri küçük parmağını bize doğru salladı. “Periler doğaları gereği gececidir. Bütün gün ayakta kalmamıza yardım etmeniz gerekiyor, çünkü siz insanlar sadece o zaman pizza yiyorsunuz.”

Sürünün geri kalanı "Pizza!" diye bağıyor.

“Özür dilerim.” Autumn avuç içleriyle havaya vurarak, “Pizza yapmanıza yardımcı olan her şey harika.” dedi. Yanlarından sıyrılıp dükkanın arka tarafına doğru yöneldi.

Tezgahın arkasında, orta kahverengi tenli, uzun, düz siyah saçlı ve sıcak bir gülümsemeye sahip kısa boylu bir kadın duruyor. "Grounds for Celebration'a hoş geldiniz. Ben Devina, işletme sahibiyim. Size ne yardımcı olabilirim?"

"Sence de balkabağı aromalı latte zamanı geldi, değil mi?" diye kıkırdadı Autumn.

“Bunlar benim uzmanlık alanım.” Devina gülümsedi ve bana döndü. “Peki ya senin?”

Kahve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ve başının üstündeki tahtayı kaplayan yazıları da okuyamıyorum, bu yüzden kolay yolu seçiyorum. Ayrıca, ateşin nelerden hoşlandığını merak ediyorum. "Onun içtiğinden ben de istiyorum."

Autumn onlara gitmelerini söyler ve Devina tezgahın arkasında telaşla birkaç makineyi sorunsuz bir şekilde çalıştırır. Rekor sürede önümüze iki tane dumanı tüten kağıt bardak koyar.

"Sana ne borçluyum?" diye soruyor Autumn.

"Bugün ücretsiz. Kasabanın buraya taşınmam için bana sunduğu desteğin bir parçası," diyor Devina. "Dükkanı da tam istediğim gibi düzenlediler ve inanılmaz derecede hızlıydılar."

"İnanılmaz derecede hızlı. Evet, kulağa doğru geliyor." Autumn'un dudakları hafifçe kıvrıldı, ikimiz de binanın peri büyüyle yenilendiğini biliyorduk. "Ferndale Falls'a hoş geldiniz. Burada olmanızdan gerçekten çok memnunuz. Uzun zamandır iyi bir kahve dükkanımız olmamıştı."

"Benim de her çeşit çayım var ve hatta hazır karışım almak yerine aile tarifimizi kullanarak kendi chai çayımı bile kendim hazırlıyorum."

"Bir dahaki sefere mutlaka alacağım," diye söz veriyor Autumn. "Güzel bir chai çayına bayılıyorum."

"Afiyet olsun, tekrar bekleriz."

Autumn içeceğinden bir yudum alıp homurdandı: "Ah, kesinlikle geri geleceğim. Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve."

Kendi kahvemden temkinli bir yudum alıyorum, Periler Diyarı'ndaki orkların insan kahvesinin çok acı olduğundan sürekli şikayet ettiklerini hatırlıyorum. Ama bunun yerine, dilimde hoş bir baharatlı tatlılık dalgası yayılıyor ve bana ateşimin büyüleyici kokusunu tekrar hatırlatıyor.

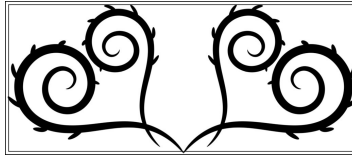
Dışarıda, Autumn bir yudum daha alıp bardağının kenarından bana gülümsedi. "İç bakalım. Bundan sonraki kısmı atlatmak için o çift shot espressoya ihtiyacın olacak."

"Sırada ne var?"

"Hayatınızın en büyük meydan okuması." Hızlı adımları yerde sekerek ilerliyor, tüm varlığı neşe saçıyordu.

Onun sıcaklığının tadını çıkarmak için ona daha da yaklaşıyorum.

Arabasının kapısı metalik bir gıcırtyla açılırken, kızıl saçlı cadı omzunun üzerinden anlamlı bir gülümseme fırlattı. "Alışverişe gidiyorum."

Eve girip sayısız plastik poşeti yere bırakırken rahatlama dolu bir inilti ağzımdan dökülüyor. Onlara katılmayı çok istiyorum. Tahtanın sert ve acımasız olması bile önemli değil. Yere uzanmak mükemmel olurdu. Alışveriş, çok fazla fiziksel efor gerektirmeyen bir şey için garip bir şekilde

yorucu. Aslında, tüm o yavaş yürüyüşten, koşarak geçirmiş olsaydım hissedeceğimden daha fazla yorgun hissediyorum. Ve tüm o kafa karışıklığını ve bitmek bilmeyen karar verme sürecini de ekleyince...

“Ha!” Autumn kapıdan içeri girerken çantalarını av ganimetleri gibi havaya kaldırıyor ve bilekliklerinin birbirine çarpma sesi çıkarıyordu. Yüzü mutluluk ve sağlıkla ışıldıyordu, tam anlamıyla kendi ortamındaydı.

“Alışverişte tam bir acemiymişsin.”

"Tanrıça adına yemin ederim ki, bunu bir daha asla yapmak istemiyorum," diye homurdandım.

“Bir dahaki sefere bu kadar uzun süre alışveriş yapmak zorunda kalmamalısın. Bu gezi en kötüsüydü çünkü kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyin yoktu. İnan bana, ben genellikle nevresim, kıyafet, tuvalet malzemeleri, tabak, temizlik malzemeleri ve yiyecekleri aynı gün içinde almıyorum.” Çantalarını yere bırakıp omzuyla beni dürttü. “Ben bozulacakları buzdolabına koyarken sen de Tank'tan geri kalan eşyaları al.”

Sonunda vites değiştirme hızımın tamamını kullanarak aceleyle ilerledim, giriş holünde bir yığın poşet birikti ve kalbim canlanmış bir yaşam enerjisiyle gümbür gümbür atıyordu.

Ya da belki de evimi saran ve benim kokumla karışan sonbaharın cezbedici kokusu yüzünden böyle hissediyorum.

Alışveriş ne kadar sinir bozucu olsa da, bütün günü sevgilimle geçirmek, ona tekrar tekrar çeşitli insan yapımı aletlerin ne işe yaradığını sorarak onu güldürmek de harika bir deneyimdi. Tanrıçam, onun kahkahasına bayılıyorum, çok parlak ve hayat dolu.

Çarşafı ve havluları çamaşır makinesine atıyor ve bana nasıl çalıştırılacağını gösteriyor. Makine çalışırken, tüm banyo malzemelerinin nasıl kullanılacağını anlatıyor ve onları banyolara yerleştiriyor. Kurtlar basittir; kirlenirsek kendimizi yalayarak temizleriz. Ama insanlar, Tanrı aşkına, raflar dolusu kişisel bakım ürünüyle karşı karşıyayız.

Mutfakta, bana farklı türdeki yiyeceklerin hepsini nereye koyduğunu gösteriyor. “Oldukça kolay. Marketten soğuk reyonundan aldıysanız, buzdolabına koyuyorsunuz. Dondurucu için de aynı şey geçerli.” Kapıyı açıp, çoğunlukla tavuk parçaları ve dondurma gibi “çocuk dostu yiyeceklerle” dolu olan küçük bölmeyi gösteriyor.

Autumn bana yeni aldığım tüm tabak ve tencereleri nasıl yıkayacağımı gösteriyor ve yan yana çalışıyoruz; ben yıkıyorum, o da kurutup yerleştiriyor.

Ardından arşıaflar kurutucuya giriyor, biz de tüm mobilyaların örtülerini çıkartıyoruz ve o bana temizlik malzemelerini nasıl kullanacağını gösteriyor. Son olarak yatak odamda işi bitiriyoruz, o da çıplak olan yatağın üzerindeki toz örtüsünü çekiyor. "Tamam, ama ciddi olarak. Nerede uyuyordun? Çünkü kesinlikle burada değildin."

"Ön verandada," diye itiraf ediyorum biraz mahcup bir şekilde. "Kurt kılığında."

"Ah." Donakaldı, bir an bana baktıktan sonra hızla hareketlenerek iki yastığı plastik ambalajından çıkardı ve tozunu almış şifonyerin üzerine koydu. Kurutma makinesi kapandığında, tüm sıcak arşıafları kollarıma itti ve banyo ve mutfakta havluları asarken onu evin içinde takip ettim. Yatak odama döndüğümüzde, Autumn bana yatağı nasıl yapacağını gösterdi ve son olarak elini yatağın üzerine serilmiş mavi battaniyenin üzerinden geçirdi. "Bence bu gece burada uyumalısın. Peri formunda."

"Yapacağım," diye söz veriyorum. "Benim için her şeyi güzel hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Her şey için teşekkürler. Yardımınız olmadan bunların hiçbirini yapamazdım."

"Erkek gibi yaşamayı öğrenmek senin için gerçekten çok önemli."

"Öyle." Yastıklardan birinin yumuşak dokusuna dokunuyorum. "Ama mesele sadece ben değilim. Sith kabilesinin hiçbir üyesi kurt adam veya peri formlarımızı tanımıyor. Yetişkinler ellerinden gelenin en iyisini yapıyor, ama yavrular..."

"Ne oldu?" Güzel yeşil gözleri endişeyle dolu bir şekilde yaklaştı. Autumn diğer kurt adamlardan hiçbirisiyle tanışmamıştı, ama işte buradaydı, onlara önem veriyordu. Ateşimin çok iyi bir kalbi var, bu da ona en büyük endişemi, kimseye itiraf etmediğim şeyi anlatmayı kolaylaştırıyor.

"Yavruların hiçbirisi yer değıştirmede. Pantolon giymek kadar kolay olmalıydı, hatta daha kolay. Ama yapmıyorlar." Odayı, evi incelemek için elimi salladım. "İşte bu yüzden buradayım, Dünya'da. Onların tam anlamıyla kendileri olmayı öğrenmeleri için bir yer yaratmaya gönüllü oldum." Parmaklarım yastığın kenarını çekiştiriyor. "Ama öğrendiklerime rağmen, bilmediğim milyonlarca şey var. Tanrı aşkına, yatak yapmayı bile bilmiyordum! Nasıl yeterince iyi bir öğretmen olabilirim ki?"

Autumn elimi tuttu ve göz göze gelene kadar sıktı. "Onlar için yaptığın şey inanılmaz. Sen de inanılmazsın. Bütün hayatın boyunca kurt olduktan sonra tamamen farklı bir dünyaya taşınmanın ve bir insan gibi yaşamayı

öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu kadar çok önemsemen bile, başaracağın anlamına geliyor.”

"Nereden biliyorsunuz?"

Dudakları kıvrıldı. "Daha azını kabul edecek kadar inatçısın."

"Teşekkür ederim." Başparmağımla parmak boğumlarının üzerinden geçtim, teninin yumuşaklığına hayran kaldım. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

"Elbette." Bana doğru sırtarak baktı, çilli burnu sevinçle kıvrılmıştı. "Ödeme olarak bana akşam yemeği yapacaksın."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Eksik olduğum bir başka beceriyi daha keşfettiğim için kaşlarımı çatıyorum.

"Endişelenme. Aldığımız her şeyin yapımı kolay. Öğle yemeğinde yediğimiz sandviçleri hatırlıyor musun? Çoğu pişirme gerektirmiyor!" Beni mutfaka geri götürdü, buzdolabını açtı ve bir şeyler işaret etmeye başladı. "Ekmek, et ve peynir var. Şurada da hardal, mayonez ve tereyağı var. Bunu yapabilirsin."

"Altı farklı çeşit peynir aldık. Hangisinin hangisiyle uyumlu olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Evet, peyniri temel besin gruplarından biri olarak gördüğüm için biraz abartmış olabilirim." Bana kısa bir gülümseme ve omuz silkme hareketi yaptı. "Ama merak etme! Peynir mükemmel bir besindir. Peynirle yanlış yapamazsın."

Onun yönlendirmesiyle birkaç malzeme çıkarıyorum. Kısa süre sonra, mikrodalgada önceden hazırlanmış domates çorbasını ısıtıyorum ve tavada birkaç farklı sandviç çeşidi cızıldamaya başlıyor.

Yemek odasında yemek yemek yerine, her şeyi mutfak adasının üzerine yaydık ve yan yana taburelere oturduk.

Autumn sandviçlerden birini dört parçaya ayırıp tabağıma koydu. "Tamam, burada geleneksel ızgara peynirli sandviçimiz var. Yeğenleriniz muhtemelen bunu en çok sevecekler."

Çıtır ekmeği ısıtıyorum, tereyağı dilimi yalıyor, ardından erimiş peynirin yapışkan merkezine ulaşıyorum. "Beğendim," diyorum. "Geçen akşam bana ikram ettiğin keskin çedar kadar yoğun bir tadı yok."

Başını salladı. "Biraz domates çorbasıyla dene." Parlak kırmızı sıvıdan kaşıkla biraz aldı ve mutlu bir şekilde mırıldandı.

Kaseye dikkatlice bakıyorum. Sonbahara güvensen de sebzelere güvenmiyorum.

"Hadi ama. Domatesi seviyorsun, değil mi?"

Kaşlarımlı çattım ve kaşığımı kaldırdım, koyu kırmızı sıvı kaseye geri sıçradı. "Hiç yemedim."

"Elbette, biliyorsunuz. Slice of Life'taki perilerin servis ettiği pizzaların çoğunun sosunu oluşturan şey bunlar."

Homurdanarak bir yudum aldım, tadı canlı ve ekşiydi. "Fena değil." Sonra emin olmak için bir kaşık daha aldım ve sandviçimden bir lokma daha ısırđım; çorba ve daha yumuşak peynir ilginç bir tezat oluştıuruyordu.

"Tamam, bu bir sonraki daha çok yetişkinlere yönelik bir tost. Bunun için ekstra keskin çedar ve Gruyere peyniri kullandık." Autumn bana bir parça uzattı.

Daha yoğun peynir tadı damaklarımda adeta patlıyor ve iç harcı ilk sandviçtekinden bile daha kremsi bir his bırakıyor. Homurdanıyordum. "Bu çok güzel."

"Bu benim en sevdiğim tost." Autumn'un mutlu gülümsemesi dünyamı aydınlatıyor. "Ama elimizdeki peynirlerden herhangi birini kullanabilirsin, yine de lezzetli olur." Diliminin köşesinden ısırırken, dolgun dudakları tereyağında kızarmış ekmeğın üzerinde öyle bir hareket ediyor ki, penisim sertleşiyor.

Taburemde kıpırdandım ve bakışlarımlı çorbamı içmek için başka yöne çevirdim.

"Ve son olarak, sürüdeki etoburların çok seveceğini düşündüğüm bir şey."

Ona tüm kurtların etobur olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum.

Son sandviçi dilimleyip bana bir parça uzattı. "Bu, çavdar ekmeğı üzerinde ızgara jambon ve İsviçre peyniri."

Avladığım hiçbir yaban domuzuna benzemese de, tuzlu kurutulmuş et güzeldi. Peynirin ve ekmeğın tadı da yine farklıydı. "Bütün bunlara basit şeyler diyorsunuz ve marketinizdeki ürünlerin sadece küçük bir kısmını aldığımızı biliyorum, ama insanların yediğı yiyeceklerin çeşitliliğı..." diye sözümü yarıda kesip başımı salladım.

"Çok mu bunaltıcı?" Sesi yumuşak.

Başımı sallıyorum.

"Yavaş ilerlemekte sakınca yok." Elini koluma koyuyor. "Bir seferde sadece birkaç şey denemek ve neyi sevdiğine bakmakta fayda var."

Parmakları çıplak tenime değdikçe bedenim canlanıyor ve şok içinde nefesimi tutuyorum. Hemen aklıma sevdiğim bir şey geliyor. O. İçimdeki

ateş.

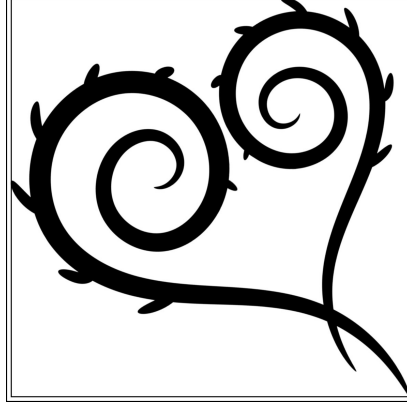
Autumn elini hızla geri çekti. "Aman Tanrım. Seni incittim mi?"

"Tam tersi." Elini yakalayıp koluna geri götürdüm, sesim hırıltılı bir şekilde çıktı. "Erkek olmaya alışkın değilim. Cildim o kadar hassas ki, dokunuşun daha önce hiç hissetmediğim bir şeye benziyor."

Yeşil gözlerinde yaramazlık kıvılcımları parlıyor ve parmakları kolumun kenarıyla oynamaya başlıyor, dokunduğu her yere ateş izleri bırakıyor.

Bütün vücudum canlanıyor, dudaklarımda öyle bir karıncalanma hissediyorum ki, daha önce hiç öpüşmemiş olmama rağmen, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak için can atıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sonbahar

Rune'un porno filmlerine yakışır kaslı ön kolunun kasları elimde gerilip kasılırken, hava gerilimle doluyor. Sözlerini dinlerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Heyecan damarlarımda bir karıncalanma hissediyor, klitorisim zonkluyor. Onun tenine bu şekilde dokunan ilk kişi olduğumu bilmek baş döndürücü.

Birdenbire, gelmiş geçmiş en inanılmaz "BOO" bile bu adamın gerçekliğinin yanında tamamen yetersiz kalıyor.

Azgın Sonbahar kontrolü ele geçiriyor ve normal Sonbahar'ın sunabileceği her türlü mantıklı itirazı bir kenara atıyor. Rune'un bakışlarına karşılık vererek eğilip koluna bir öpücük konduruyorum, dudaklarımı sert yüzeyde gezdirerek onu tahrik ediyorum.

Mutfak adasının kenarını o kadar güçlü kavradı ki granit gıcırdadı. Sesi sert ve boğuk bir şekilde çıktı: "Şu an bir kurda böyle bakmanın bir meydan okuma olarak algılandığını biliyor musun?"

"Öyle mi?" Dilim dışarı fırlayıp ön kol kaslarının bir çıkıntısını takip etti, bu da onun tıslamasına neden oldu. "Peki, ne yapacaksın?"

Homurdanarak tabureden kalktı, elleri omuzlarımı kavradı ve beni mutfak adasına kaldırdı. Kenarına oturdum, büyük elleri iki yanımdan beni

kavradı ve öne eğildi. Ondan yayılan sıcaklık, dokunmadan bile tenimi ısıttı. Rune'un gözleri dudaklarıma kilitlendi ve ben de onları yaladım, bu da onun inlemesine neden oldu.

"Öp beni," diye fısıldadım.

Göz bebekleri büyümüş bir halde, "İstiyorum," diye mırıldanıyor. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Şok oldum. "Bakire misin?"

"Hayır, ama bir erkek olarak hiç cinsel ilişkiye girmedim."

"Yani sen bir..." olarak seks yaptın. Aman Tanrım, beynim kısa devre yaptı.

"Bir kurt," diye homurdanıyor.

Klitorisim zonkluyor. Bir yanım bu fikri bu kadar tahrik edici bulmamın doğru olup olmadığını sorguluyor, ama azgın Autumn geri kalanıma susmamı söylüyor. Ellerim göğsünden yukarı kayarak gömleğinin içine giriyor. "Şey, daha önce hiç şekil değiştiren biriyle birlikte olmadım. Eminim ikimiz birlikte bir şeyler çözebiliriz."

Dudaklarının ilk nazik dokunuşu içimde elektrik akımı yaratıyor. Nefesim kesiliyor, ağzım onun altında açılıyor, dilim dışarı fırlayıp dudaklarını okşuyor. Kollarının beni kendine sıkıca bastırmasıyla, ihtiyaç dolu iniltisi göğsümde yankılanıyor.

Rune ağzımı kemiriyor, dişleri, sivri dişleri ve açlığıyla... Tanrım, o kadar çok açlık var ki başım dönüyor.

Dudakları benimkilerden kayıp yanağımı, burnumu tattı, sıcak nefesi tenime fısıldayarak beni ürpertti. "Bu küçük noktalar. Bu çiller. Tanrı aşkına, beni çıldırtıyorlar." Rune gözlerime bakmak için geri çekildi. "Daha önce hiç böylelerini görmemiştim. Takıntımı adlandırabilmek için birine bunların ne olduğunu sormak zorunda kaldım."

"Onları beğeniyor musunuz? Herkes beğenmez."

"Onları çok seviyorum." Eli kazağımın kenarının altına kayd, parmakları yanıma ısıttı. "Ve hepsini gördükten sonra onları daha da çok seveceğim."

Hafifçe içimi çektim, hem eğlenmişim hem de inanmamıştım. "Bunu bilemezsin."

"Ateşim, gördüğüm en güzel şeysin." Eli saçlarıma dolanıp başımı geriye çekerken gözleri altın renginde parlıyor. "Beni yakmaya teşvik eden ateşsin. Ve ben hazırım. Seninle birlikte yanacağım." Ağzı boynumu buluyor, dişleri tenimde cızırtılı bir hisle sürtünüyor.

Üstümdeki tunik kumaşın yırtılmasını zar zor fark ediyorum, Rune'un ağzı her yerimde, tenimi yalıyor ve emiyor; sakalının ve dişlerinin sürtünme sesi, dilinin sıcak ve ıslak dokunuşuyla baş döndürücü bir tezat oluşturuyor.

“İç çamaşırları konusunda yalan söylemedin.” Parmakları, kurdelelerle süslü, şeftali rengi, güzel sütyenimin kupalarının kenarlarını okşuyor; sanki tek bir parmak hareketiyle vücudumdan düşecekmiş gibi duruyor. Meme uçlarımın koyu rengi narin dantelin arasından görünüyor ve büyük başparmağının pürüzlü ucu onlara dokunarak onları keskin uçlar haline getiriyor.

“Gerçekten yapmadım,” diye fısıldadım, parmaklarım ön tokasını çevirerek kapatmayı açtı. Yırtık bir gömlek büyük bir sorun değil, ama süslü iç çamaşırlarımı çok seviyorum. Bu benim tek zevkim.

Rune, narin kumaşı dişleriyle kenara çekiyor ve ağzı göğsüme yapışıp, kıvrılırken dudaklarımdan hayvani sesler dökülene kadar emiyor. Onunla olduğum kadar arzulandığımı hiç hissetmemiştim. Karnımı yalayarak, her bir çilliği öpüyor ve pantolonumun engeline takıldığında hırlıyor. Kocaman eller kalçalarımı kavrayıp beni mutfak adasının üzerine çekiyor. Bir yırtılma daha oluyor ve keten pantolonum da gömleğimle birlikte yere düşüyor, beni sadece dantelli, şeffaf külotumla bırakıyor.

“Tanrıça, Sonbahar.” Rune bir adım geri çekildi, gözleri altın renginde parlayarak beni süzdü. “Sana bir bak.”

Burada kendimi çok açıkta, çok göz önünde hissediyorum. Güzel olduğumu biliyorum ama kendimi hiçbir zaman bundan daha fazlası olarak görmedim—çok çilli, çok kızıl, çok soluk tenli olduğum için mükemmel bir güzellik tanımına uymuyorum. Ama Rune'un gözlerindeki sıcaklık tüm özgüvensizliğimi yok ediyor ve hayatımda ilk kez kendimi güzel hissediyorum.

Parmakları külotumun bel kısmına takılıp yavaşça bacaklarımdan aşağı doğru çekiyor, ağzı da onu takip ediyor. “Çiller.” Dizimin içini yalıyor. “Burada bile çiller var.”

“Her yerdeler,” diye iç çektim ve titredim. “Her yerdeler.”

“Öpülecek ne çok yer var.” Dantelli kumaş ayak bileklerime kadar gıdıklayıcı bir şekilde düşüyor ve Rune ayaklarımı tek tek kaldırıp serbest bırakıyor. Sonra geriye yaslanıp, saf bir hayranlıkla bana bakıyor, bir eliyle uyluklarımın en üst noktasındaki kısa kıvrıcık saç tutamıyla oynuyor.

“Ateşim. Burada da çok güzel alevleniyorsun. Yanmayı dört gözle bekliyorum.”

Aşağı doğru eğildi, klitorisime hafifçe dokundu ve bu hissin şiddeti dizlerimi titretti. Rune düşmeden önce beni yakaladı ve mutfak tezgahının üzerine geri bıraktı.

Küçük bir çığlık attım. "Çok soğuk."

Beni hırlayarak tekrar kucağına aldı ve oturma odasına, tereyağı gibi yumuşacık eski, kaliteli deriyle kaplı büyük bir kanatlı koltuğa taşıdı. Tüm mobilyaları ortaya çıkardığımızda koltuğa hayran kalmıştım ve o da bunu hatırlamış olmalı.

Beni koltuğa oturttuğunda, ona doğru uzandım, ellerim gömleğinin eteklerinin altına kayarak teninin sıcaklığına dokundu. "Üzerinde çok fazla kıyafet var."

Derin bir nefes alıyor ve ben de parmaklarımı karnının üzerinde döndürüp, kumaşı yukarı kaldırarak karın kaslarına bir öpücük konduruyorum. Kaslar seğiriyor. Dilimi teninde gezdiriyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi yalayarak ve tahrik ederek, Rune alçak ve derin bir iniltiyle parmaklarını saçlarımın arasına sokup, sanki yerinde duramıyormuş gibi kafa derimi yoğuruyor.

Tanrım, o kadar hassas ki, insanı sarhoş ediyor. Daha önce hiçbir erkekte böyle bir etki yaratmamıştım ve karnımda bir ateş yanıyor, kaslarım kasılıyor.

Sandalyeden kalkıp ayağa kalkarken kollarımı kaldırıyorum ve tıpkı beni kuyuda yakaladığından beri yapmak istediğim gibi, üzerindeki Henley tişörtünü sıyrıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir aydan fazla bir süre önce onu ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum; Hannah'nın birkaç adım gerisinde, tam bir koruma gibi ana caddede yürüyordu.

Gömleğini başının üzerinden hızla çıkarıyor, uzun saçları omuzlarına doğru dökülüyor. Göğüs kaslarını hafif bir koyu kıl tabakası örtüyor, karnının ortasından aşağı doğru incelerek kot pantolonunun altındaki belirgin çıkıntıya doğru uzanıyor.

Mmm, şehvetli sonbahar zihnimde dudaklarını yalıyor. Sonra ben de dudaklarımı yalıyorum, göz bebeklerinin genişlemesini, gözlerinin ağzıma kilitlenmesini seviyorum. Göğsüne bir öpücük konduruyorum, hızlanan kalbinin atışı içimdeki arzuyla eşleşiyor. Kokusu burnumu dolduruyor ve dilimde dans ediyor; erkeksi, çam ve karanlık bir gecede ormanın vahşi kokusu.

Göğsünü yaladım, dilimi meme ucunun üzerinde gezdirdim ve inlemesine neden oldum. Vücudundan aşağı kayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve o çıkıntıya açık ağızlı bir öpücük kondurdum, kumaşın içinden sıcak nefes üfleyerek gelecek olanların habercisi oldum.

“Sonbahar!” Rune’un kalçaları birden sarsıldı.

Parmaklarımı kot pantolonunun ön kısmına geçirip düğmesini açıyorum. Fermuar günahkar bir sesle aşağı kayıyor.

Sonra, o muhteşem derecede büyük ve sert penisi öne fırladı, o kadar uzundu ki neredeyse dudaklarıma çarpıyordu.

Ona sırtıtarak baktım. "Gerçekten de iç çamaşırı giymiyorsun."

Cevabı, ihtiyaç dolu bir hırıltı.

Dilimi tüm uzunluğu boyunca gezdiriyorum, hassas başa ulaşmadan önce duruyorum ve kirpiklerimin arasından ona utangaç bir şekilde bakıyorum.

“Benim ateşim, hiç kimse...” Rune inledi, parmakları tekrar saçlarıma dolandı.

Kaslarım kasılıyor. Daha önce hiç oral seks yapmamış mı? Kahretsin, ilk ben olacağım düşüncesi çok tahrik edici.

Yukarı doğru yalayarak, başının çıkıntısını hafifçe okşadım, sonra ucuna doğru kaydım. Tatlı krema gibi süt kıvamında bir sıvı dilimi kapladı ve içimde bir ateş gibi yanan arzu, doğrudan klitorisime doğru yöneldi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Bu da ne?"

“Benim tohumum afrodizyak etkisi yaratıyor.” Altın rengi gözleri parlıyor. “Seni benim düğümümü almaya hazırlamak için.”

"Düğüm mü?" diye nefes nefese sordum, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Penisi daha da mı büyüyordu? Bacaklarımı birbirine sürterken, ihtiyaç duyan klitorisim his talep ederken, ağzımdan bir inilti çıktı.

Ama bu onunla ilgili. Ellerimi penisinin dibine doluyorum ve ucunu ağzıma alıp emiyorum.

“Sonbahar!” Rune başını geriye attı, boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde öne çıktı.

Onun penisini olabildiğince ağzıma alırken, başım sallanıyor, penis ağzımı dolduruyor, boğazımın arkasına kadar ulaşıyor ve biraz öğürmemeye neden oluyor... ve her saniyesinden zevk alıyorum.

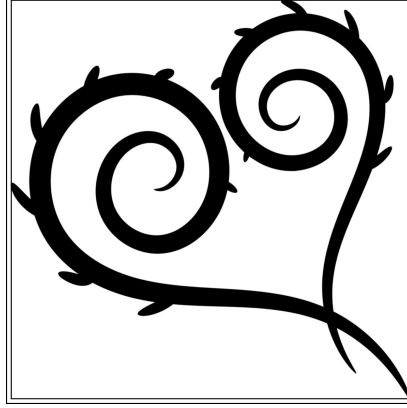
Dilimin her dokunuşunda inliyor, her emişimde parmakları kasılıyor. Ona yaptığım her şeye o kadar hassas ki, bu beni çıldırtıyor. Onu emerken

kıvraniyorum, klitorisim ihtiyaçtan zonkluyor, içimdeki acı gittikçe artıyor...

“Sonbahar, benim ateşim!” Elleri saçlarımı daha sıkı kavradı. “Ben—”

Onu derinden içime alıyorum, yanaklarım vakum etkisiyle içeri çöküyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rune

Sonbaharın muhteşem dudaklarının verdiği zevke kapılmışken, doruk noktasına ulaştığımda kükredim; zevkin yakıcı dalgası omurgamdan aşağı doğru akarak penisime yayıldı. Kalçalarım öne doğru fırladı, ellerim saçlarına dolanarak onu kendime doğru çektim.

Ağzından taşan sıvı, dudak kenarlarından sızarak güzel göğüslerine sıçradı. Bu manzara beni altüst etti. Autumn dizlerinin üzerinde, penisimi yutuyor ve benimle kaplıydı.

Hayatımda bundan daha erotik... ya da daha güzel bir şey görmedim.

Tanrı aşkına, zevkten delireceğim sanırım. Cildim o kadar hassas ki, ellerinin en ufak dokunuşu bile beni inlettiriyor. Sonbahar'ın ağzının tenimde, hele ki ereksiyonumda nasıl bir his olacağını hiç hayal etmemiştim. Dudaklarının yumuşak okşayışı ve dilinin ıslak kayması beni alt üst ediyor. Sonra da kendimi ağzına gömmenin verdiği zevk var. İnliyorum. Daha önce hiç kimse penisimi emmemişti – kurtlar böyle şeyler yapmaz. Bu kadar harika hissettireceğini hiç bilmiyordum, keşfedilmeyi bekleyen engin bir cinsel zevk alanını ne kadar kaçırdığımı bilmiyordum.

Ve düşünün ki bunu yapan Autumn, isteyerek penisimi ağzına alıyor, o güzel pembe dudakları iyice aralanmış...

O, nefes nefese geri çekilirken, baştan çıkarıcı küçük cadı memnun gözlerle bana bakıyor ve beni büyüsünün altına alıyor. O kadar heyecanlıyım ki ereksiyonum geçmiyor. Onu hemen şimdi alabilir, kendimi onun tatlı derinliklerine gömebilirim.

Ama bu yeni ağzımı, dudaklarımı ve dilimi onun üzerinde kullanmak, bana yaşattığı zevki ona da yaşatmak istiyorum. Ayrıca daha ilkel bir ihtiyacım da var; onu tatmak istiyorum.

Çömelerek onu yerden kaldırdım ve sandalyeye oturtmak için döndürdüm. Parmaklarım göğsündeki tohumun içinde dönüyor, güzel ahududu rengi koyu meme uçlarını sertleşene ve o da ihtiyaçtan inleyene kadar ovuyorum. Göğüsleri de vücudunun geri kalanı kadar güzel ve beni büyülüyor, çünkü onlara olan hayranlığımı başka nasıl açıklayabilirim ki? Kurt olmak yerine erkek olmanın tadını çıkarabileceğim yeni bir şey daha bu.

Yumuşaklıklarını yoğururken, Autumn'ın en çok neyi sevdiğini görmek için yüzünü dikkatlice izliyorum. Parmaklarım meme uçlarını çekiyor, daha da sertleşene kadar tahrik ediyorum, ta ki nefesi kesilip kıvranana kadar. Dilimin ilk dokunuşu onu ellerini saçlarıma gömmeye itiyor ve adımı fısıldarken sırtıyorum. Teninde kendi tadımı hissettiğimde vahşi bir tatmin duygusu beni sarıyor—onu, geçici de olsa, kendime ait olarak kokumla işaretledim. Meme ucunu ağzıma alıp dilimle yalıyorum, ta ki öne doğru gerilip sırtı sandalyeden kalkana kadar. Sonra aynı zevki diğer meme ucuyla da tekrarlıyorum.

"Aman Tanrım, Rune!"

Yeni ağzımın başka neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanarak tenine doğru gülümsüyorum. Bacaklarından birini alıp yastıklı bir sandalye koluna yerleştiriyorum, ardından aynı hareketi diğer bacağıyla tekrarlıyorum.

Ateşim, okuma lambasının yumuşak ışığında, koltuğa iyice yayılmış bir şekilde geriye doğru gevşiyor.

"Muhteşem." Dudaklarımı iç uyluğuna bastırıp, dilimle çillerinin üzerinden geçiyorum. "Mükemmel." Diğer bacağını öpüp yukarı doğru kayıyorum, dişlerim yumuşak tenine sürtünüyor. Göğsümde ilkel bir ihtiyaç kabarıyor—onu düğümlemeyi, onu kendime ait kılmayı özledim. Bu şaşırtıcı bir duygu, çünkü düğümüm daha önce hiç kimse için oluşmamıştı.

Sonbaharın tatlı ve baharatlı kokusu daha da gürleşiyor, derinleşiyor ve ağzım sulanıyor. Henüz yapmadığım bir şey olsa da, karşı koyamıyorum.

"Bana o güzel küçük amını göster," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Nerenin yalanmasından hoşlandığını göster."

Elleri aşağıya uzanıp kıvrımlarını araladı, bir parmağı girişini hafifçe okşadıktan sonra yukarı kayarak şişkin, koyu pembe bir inciye ortaya çıkardı. Ona dokunduğunda nefesi kesildi ve ben de vahşi bir sırıtışı bastıramadım.

Dilim üzerinde gezindi ve Autumn nefes nefese kaldı. "Buna ne diyorsun?" Tekrar yaladım.

"Benim... benim klitorisim."

"Mmm," diye mırıldanıyorum, dudaklarım sert çıkıntının üzerinde vızıldıyor.

"Aman Tanrım!" Ateşten elleri saçlarıma gömüldü, kalçaları yukarı kalktı.

Bu bana gereken tüm cesareti veriyor. Dilimi girişinden klitorisine kadar üzerinde gezdiriyorum, tadına daha çok özlem duyana kadar bu hareketi tekrarlıyorum. Sıkı sıcaklığına dalıyorum, onu yalayarak, dilimi sonbaharın tatlı aromasıyla kaplıyorum.

"Aman Tanrım, tadın muhteşem." İçimde vahşi bir açlık yükseliyor ve doymak bilmeden yalıyorum ve emiyorum. Başparmağım klitorisini buluyor, ıslaklığını okşayarak onu kıvranıp ihtiyaçtan inlemesine neden oluyor.

"Dilimin her yerine boşalmanı istiyorum." Yanaklarının kızarmasına, dudaklarının aralanmasına, gözlerindeki alevlenen arzuya hayran kalarak ona bakıyorum. "Benim için yan, ateşim."

Dilimle içine girip, tıpkı penisimle yapmayı çok istediğim gibi, defalarca içini doldurdum. Bir avuç menimi topladım ve klitorisine sürdüm.

"Rune! Tanrım, Rune!" Adım, Autumn'ın kasları dilimin etrafında titrerken ve vücudu orgazmın şiddetiyle sarsılırken, kulakları tırmalayan bir çığlık gibi çıkıyor.

Hayatımda duyduğum en güzel ses.

Dudaklarımı ondan yavaşça çekiyorum, ellerim hâlâ iç uyluklarını okşuyor.

Autumn'ın gözleri aralanıyor ve bana yavaş, doymuş bir gülümseme veriyor. "Merhaba."

"Merhaba."

"Ben..." Sandalyede kıpırdanıyor. "Normalde bundan sonra iyi olurum—hatta çok iyi olurum—ama kendimi çok boş hissediyorum."

Güzel yeşil gözleri gözlerimle buluşuyor. “İçimde olmanı istiyorum.”

“Tanrıça, evet.” Ayağa kalkıp kot pantolonumu çıkarıp kenara fırlattım. Cinsel organım, ihtiyaçtan ağırlaşmış bir şekilde sallanıyordu.

Onu kucağıma alıyorum, yumuşak teni büyüleyici bir his dalgasıyla tenimin üzerinde kayıyor, onu kendime daha çok bastırıyorum, her zaman daha fazlasını istiyorum. Bacakları belime dolanıyor, kıvrımlarının ıslak sıcaklığı penisimin üzerinde kayıyor. Ağzını ısıırıyorum, içeri girmeyi talep ediyorum.

Etrafımda dönerek sandalyeye oturdum, Autumn bacaklarını üzerime attı, saçları vahşi bir ateş bayrağı gibi etrafında savruluyordu.

"Çok güzelsin," diye homurdanıyorum.

"Sen de öylesin."

Elimi saçlarına doladım ve onu kendime çekerek dudaklarını öptüm. İhtiyaç dolu küçük bir nefes verdi, dudakları benim için aralandı ve kendimi tutamadım. Sonbaharın öpücüğü hayat değiştiriciydi. Sanki birdenbire neden bu ağız şekline, bu dudaklara, bu dile sahip olduğumu anladım.

Hepsi onu öpmek, hak ettiği gibi ona tapmak için oradalar.

Dillerimiz birbirine dolanarak kanımın damarlarımda hızla akmasına neden olan bir dansa dönüşüyor, kalbimin çift ritmi onun adını haykırıyor: Sonbahar, Sonbahar, Sonbahar.

Nefes nefese kalmış bir halde, ayrılırken onun ağzına inleyerek sesler çıkarıyorum.

Elini omzuma dokundurdu. "Düşünmeyi çok zorlaştırıyorsun ama... sana korunma önlemi aldığımı söylemek istedim."

"Elbette ki öyle yapacaksın." Kaşlarımı çatıyorum. "Seni ve kasabadaki herkesi koruyacağım."

"Yani hamilelikten korunmayı kastediyorum." Sırıttırıyor ve ereksiyon halindeki penisime sürtünüyor. "İmplantım var, yani sorun yok."

Perilerin düğüm olmadan hamile kalması zordur ve daha önce hiç kimse benim düğümümü tetiklememişti, bu yüzden bunu bir sorun olarak görmemiştim. Yine de onun için bir endişe kaynağı olmaması beni sevindirdi. Aramızda sadece mutluluk istiyorum.

Kalçalarını kavrayıp, ona doğru sürtünüyorum. "Öyleyse devam et."

Bana ateşli bir gülümseme fırlattı ve ereksiyon halindeki penisime uzanarak, beni girişine yerleştirmek için dizlerinin üzerine kalktı. Ateşim üzerime doğru kaydı, çekirdeğinin ıslak sıcaklığı penisimi lezzetli bir basınçla sardı. Sonbahar yükselip alçaldı, beni daha da derine çekti ve ben

büyülenmişim. Saçları ve göğüsleri en büyüleyici şekilde sallanıyordu, yüzü zevkini çok iyi yansıtıyordu.

Bu benim için yepyeni bir deneyim, yüz yüze olmak. Gözlerinin kapanmasını, dudaklarının nefes nefese aralanmasını izlemek büyüleyici. O kadar heyecanlıyım ki, boşalmaya hazır bir şekilde testislerim kasılıyor. Dişlerimi sıkarak orgazmımı erteliyorum, ondan daha fazlasını istiyorum.

Onun muhteşem sıcaklığında yanmaya can atıyor.

Kalçalarım yukarı doğru hareket ediyor, onun yavaş inişlerine karşılık veriyor ve sonunda beni tamamen içine alıyor. "Tanrıça, çok sıkısın," diye inliyorum. "O enfes küçük vajinan, penisimin etrafına sarıldığında çok iyi hissettiriyor."

Sonbahar iniltileri, beni tatlı derinliklerinde gömülü tutarak, kalçamı gevşetip baş parmağımı klitorisine bastırarak hassas noktayı okşuyorum. Sesi kelimesiz bir iniltiyle yükseliyor.

"İşte bu, benim ateşim. Benim için yan."

Başını geriye doğru eğiyor, saçları alev gibi dökülüyor. Sonra kasları sıkıca kasılıyor, büyüleyici bir dansla penisimi sıkıştırıyor. Baskı ilahi bir hisle inliyorum.

Ama işi biter bitmez, tanıdık bir arzu beni ele geçiriyor. Onun üzerinde olmak, küçük bedenini kendi bedenimle örtmek istiyorum. Kollarımı ona sarıp ayağa kalkıyorum, bizi yere indiriyorum ve ereksiyonumu serbest bırakmadan onu yere yatırıyorum. Sonra onun üzerine çıkıp derinden penetrasyon yapıyorum.

Göğüsleri titriyor, saçları canlı bir şeymiş gibi yerde kayıyor. Autumn'ın elleri üst kollarımı kavıyor, insan tırnakları hafif bir acıyla batıyor ve bu da zevkimi daha da artırıyor. Beni çıldırtan küçük sesler, küçük iç çekişler ve zevk inlemeleri çıkarıyor.

Dirseklerimin üzerine çöküp açığı değiştiriyorum ve ayakları kalçalarımın doğru kayarak uyluklarımın arkasına yerleşiyor. Birlikte sallanıyoruz, vücudum klitorisine bastırıyor, penisim onu tekrar tekrar dolduruyor. Doyamıyorum.

"Sonbahar," diye inledim. "Ateşim." Sonra kelimeler ağzımdan kaçtı, daha vahşi bir şey kontrolü ele geçirdi. Yavaşlayamayarak ona sertçe vurdum.

"Rune, Rune, Rune," diye adımı tekrarlayarak bir mantra söylüyor.

Arzu tüm vücudumu sarıyor, her sinirim alev alev yanıyor. Testislerim tekrar kasılıyor ve penisimin dibinde daha önce hiç hissetmediğim bir

karıncalanma oluyor. Olamaz, değil mi? Sonbahar, benim düğümümü atesleyecek kadın mı?

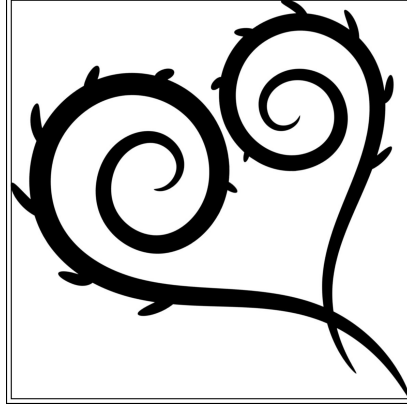
Boğazımdan hırıltılı bir inilti koptu. Tanrıçam, bunu istiyorum. Onu saatlerce bana kilitli tutmak istiyorum.

Onun bir sonraki orgazmına doğru ilerlerken, zevkten kızarmış yüzünün, tatlı mutluluk çığlıklarının ve kasıklarının penisimi çılgınca sıkmasının görüntüsüne kendimi kaptırıyorum.

Artık daha fazla erteleyemem. Zirveye ulaşıyorum, omurgamdan aşağıya doğru bir şimşek çakıyor, bir zevk patlaması yaşıyorum. Penisimin dibinde bir başka zevk karıncalanmasıyla son saniyede kısmen geri çekiliyorum.

Tanrıça adına. Sonbahar düğümümü ateşledi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Rune'un kocaman bedeni, nefes nefese kalmış bir halde birkaç an hareketsiz yatarken, nefis bir ağırlıkla üzerime çöktü. Neyse ki, acı verici hale gelmeden hemen önce o kendine geldi ve yana doğru döndü.

Beni de peşinden sürüklüyor, ereksiyonu hâlâ bacaklarımın arasında sert. Aslında... yeni boşalmış bir adam için fazla mı sert? Bir şeyler kesinlikle farklı hissettiriyor. Elimini aşağı uzatıyorum, parmaklarım tenis topu büyüklüğünde şişmiş penisinin dibine değiyor.

"Bu nedir?" Daha iyi görebilmek için üstteki bacağımı kaldırıyorum.

"Bu benim düğümüm."

"Aman Tanrım, kocaman!" Evet, işte bu seksi, seksi ben, çizgi film karakteri gibi kocaman gözlerle. "Ne kadar sürüyor?"

"Hikayelere göre, senin içinde olsaydım yaklaşık on iki saat sürerdi. Ama böyle olunca emin değilim."

"Hikayeler mi? Bilmiyor musun?" Gerçekten de bakire olmadığını, sadece insan olarak bakire olduğunu söylemişti.

"Benim düğümüm asla başkası için oluşmadı, benim ateşim."

Bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Sadece cinsel bir şey mi, yoksa daha fazlası olabilir mi? Ama bu ilk buluşma için oldukça ağır bir

konuşma. Bu yüzden uzanıyorum, üst kolunu yastık olarak kullanıyorum, parmaklarım göğsündeki kıllarla oynuyor, tenime değen o canlı ve sert kıllar.

Sırt üstü döndü ve beni de beraberinde çekerken irkildim. "Bence bir dahaki sefere yatağa kadar gidelim."

Birden doğruldu, kaşlarını çatarak beni kucağına çekti. Altın rengi gözleri vücudumu taradı, elleri yara izi arıyordu. "Sana zarar mı verdim?"

"Hayır, öyle değil." Elimle yanağını okşayıp gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Anlaşılan parke zemin, tahmin edebileceğiniz gibi, sertmiş."

"Gerçekten iyi misin?"

"Benim."

Bana anlamlı bir bakış attı. " 'Bir dahaki sefere' demiştin."

"Duydun işte, ha?" diye sııttım. "Lanet olası peri duyma yeteneği."

"Çok güzel." Kulağının ucuna dokundu, dudaklarının kenarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Özellikle adımı haykırdığınızı duymayı çok seviyorum."

"Evet, son birkaç yıldır sadece 'BOO'larla karşılaşsaydın sen de çılgılık atardın." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yanaklarım kızardı. Ona vibratörümünden bahsettiğime inanamıyorum! Bazı erkekler bu konuda tuhaf davranıyor.

"BOO'lar mı? İnsanların süslemek için kullanmaya başladığı, beyaz kumaştan yapılmış küçük şekiller mi?"

Gülmemi bastırıyorum. Alışveriş yaparken bir sürü Cadılar Bayramı süsü gördük ama hiçbiri "iyi hisler" uyandırmıyor. "Bunlar hayaletler, 'boo' derler ama ben 'boo'lardan, yani pille çalışan orgazmlardan bahsediyorum." Şaşkınlıkla kaşlarını çatmasına karşılık ekliyorum, "Vibratörüm." Ya da çoğul vibratörler, ama oraya girmeye gerek yok.

"Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum."

"Şey, eee... çantamı nereye koydum acaba?"

Uzun bir kol uzanıp onu kanepeden kapıyor. İçeriye uzanıp acil durumlar için sakladığım küçük mermi şeklindeki vibratörü, Bay Buzzy'yi çıkarıyorum. Rune'ye verdikten sonra nasıl çalıştırılacağını gösteriyorum. Elinde canlanıyor ve güçlü bir vızıltıyla çalışmaya başlıyor.

Onu incelerken gözleri kısılıyor ve midem alt üst oluyor. Nasıl tepki verecek? Cinsel oyuncaklar kullandığımı itiraf ettiğim için kendimi birdenbire daha da savunmasız hissediyorum—bu genellikle sadece en

yakın arkadaşlarıma bahsettiğim özel bir bilgi ve o bile daha çok belirsiz bir şakadan ibaret. Orgazm sonrası Autumn, açıkça aşırı konuşkan bir Autumn.

Rune vibratörü diğer avucunda gezdiriyor, sonra bana ateşli ve şeytani bir gülümsemeyle bakıyor. "İnsan teknolojisi bir mucize. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Bunu senin üzerinde kullanacağım."

Bacaklarım kasılırken ağzım açık kaldı. Seks oyuncaklarıyla oynamak mı istiyor? Gerçekten mükemmel. Ben de onun sırtışına karşılık verdim. "Öyleyse, kabul etmeyi seçersen, yeni görevin Autumn'ı zevkten çılgılık attırmak olacak."

"Kabul ediyorum." Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına alıp yerden kalktı ve yatak odasına taşıdı.

Ertesi sabah, parlak ışık beni uykudan uyandırdı ve sıcak yorganların altına sokulup başımın üzerine bir yastık çekmeye başlarken sessizce "Hayır" diye mırıldandım.

Durun bir dakika. Ne?

Yatak odamda karartma perdeleri var. Gözlerim birden açılıyor. Aman Tanrım. Burası kesinlikle benim odam değil. Mavi battaniye, uykunun sisini dağıtarak tanıdık bir his uyandırıyor. Rune için seçtiğim battaniye bu. Onun yatak odasıdayım.

Dün, içimde tarifsiz bir mutlulukla tekrar tekrar canlanıyor. Bütün günü birlikte alışveriş yaparak geçirmemiz. İnsanların sahip olduğu her şeye duyduğu sürekli hayret ve arada sırada yaşadığı komik şaşkınlık, mesela otomatik bir yay üzerinde üzerimize atlayan iskelet dekorasyonunun neredeyse kafasını koparması gibi. Evini daha çok bir yuva haline getirmek, ona orada yaşamının keyfini nasıl çıkaracağını göstermek çok ödüllendiriciydi. Bana akşam yemeğini pişirme şekli, her hareketinin inanılmaz derecede hassas olması, her şeyi mükemmel yapmaya tamamen odaklanması, böylece güzel yemekler yiyebileceğimiz gerçeği.

Göz kamaştırıcı derecede ateşli seks, burada o yoğun dikkatini bana ve zevkime verdi. Sonra daha da göz kamaştırıcı derecede ateşli seks, Bay Buzzy ve ağzını kullanarak beni tekrar tekrar orgazma ulaştırdı. Ve son

olarak, vibratörü klitorisime sıkıca bastırarak beni penisinin üzerinde hareket ettirdi ve benden bir orgazm daha kopardı.

Beni yine kucaklaşmalarıyla şaşırttı. Onun gibi iri bir adamın kucaklaşmayı seveceğini kim bilebilirdi ki? Ama benden daha çok seviyor gibiydi, beni sıkıca kucakladı ve bol bol ten teması kurdu. Geceyi son bir sürprizle bitirdik; ona dondurmayı tanıttım ve yatakta çıplak bir şekilde kıvrılıp yedik.

Son yıllarda yaşadığım en güzel gündü ve şimdiye kadarki en iyi randevumdu. Hele ki seks... Aman Tanrım, seks hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

“Tanrım,” diye fısıldadım. “Bu adam beni başka hiç kimseye karşı mahvetti.”

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Rune'un kalın sesi.

Yanımda döndüğümde onu bir sandalyede uzanmış, sadece gri bir eşofman giymiş ve küçük bir deftere çizim yaparken buldum.

Konuyu değiştir, Sonbahar! Ciddi olmak için henüz çok erken.

Dün geceki aktivitelerden dolayı vücudum alışılmadık ve harika şekillerde ağrırken, battaniyeyi göğsüme bastırarak dik oturuyorum. "Ne çiziyorsun?"

Defteri çevirip bana inanılmaz bir portremi gösteriyor. Uyuyorum, yüzüm aynada gördüğümünden çok daha huzurlu. Bir elim bilinçsizce dışarı fırlamış, saçlarım ise yastığın üzerinde bir taç gibi dalgalanıyor.

Çok güzel görünüyorum. Çillerim bile harika görünüyor, burnumu ve yanaklarımı kaplayan gölgeli noktalar, köpüğün üzerine serpilmiş tarçın gibi.

Mmm. Kahve istiyorum.

Ve o.

“Yatağa geri gel.” Ona doğru uzanıp ellerimi uzatıyorum. Sonra yanıma kayabilmesi için örtüleri kaldırıyorum ve odanın sabah serinliğinde onun sıcaklığına sokuluyorum, çok hoş. “Yatakta uyuduğun ilk gece nasıldı?”

“En sevdiğim kısımlarda uyku yoktu.” İşte o şeytani sırıtış yine karşımızda. Tanrım, kim Bay Huysuz'un böyle iç çamaşırlarını eriten bir gülümsemeye sahip olacağını tahmin ederdi ki?

“Ne demek istediğimi anladın.” Koluna hafifçe dokundum. “Beğendin mi?” Nefesimi tuttum, sorunun ne kadar önemli olduğunu ummadığım kadar derinden hissettim. Ona daha da aşık olmadan önce, çözmem gereken

büyük şeyler vardı. Erkek gibi yaşamak istiyor mu? Ferndale Falls'ta gerçekten mutlu olabilir mi?

Benim gibi küçücük bir insanla mutlu olabilir mi?

“Bayıldım.” Yatağı okşadı. “Alışık olduğum her şeyden çok daha rahat. Üzerimde battaniye hissini seveceğimi düşünmemiştim ama yanılmışım. Onlar...” Kelimeyi bulmakta zorlandı.

"Sıcak ve sevimli mi?" diye soruyorum.

Başını salladı ve beni kendine daha da yaklaştırdı. "Sevgilim."

Elindeki çizim defterini alıp resme bakıyorum. "Yakından bakınca daha da güzel."

Sonra önceki sayfaya dönmeyi deniyorum.

Rune tableti geri almaya çalışıyor ama benim inatçılığım devreye giriyor ve bırakmıyorum. "Lütfen?"

Başını sertçe sallayarak homurdanarak, "Pekala," dedi.

Sayfanın başına dönüp, her çizimde yeteneğinin nasıl hızla geliştiğini izliyorum. Doğadan birkaç şey var: çeşitli ağaç türleri, bir sincap, bir geyik. Sonra insanları çizmeye başlıyor; kollarını yukarı kaldırmış, ağzı bağırmak üzere olan bir peri; takla atan bir cüce; Luke'un kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve duvara yaslanmış hali. "Bunlar inanılmaz."

Sonraki sayfalar kurtlarla dolu: ormanda avlanan devasa bedenlerin çizimleri; dereden su içen yalnız bir kurt; birbirleriyle güreşen iki yavru; ve aynı yavruların etrafına kıvrılmış, uyurken onları izleyen yetişkin bir kurt.

“Bu benim ikiz kız kardeşim, yeğenlerim ve yeğenimin oğlu.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sesi özlemle doluydu. “Pazartesi geliyorlar.”

"Onları özölüyorsun."

“Evet.” Parmakları kağıdın üzerinde nazikçe gezindi. “Onlar benim ailem.”

Bir insan bu tür duyguları saklamaya çalışabilir, yeterince "erkeksi" olmadığından endişe edebilir. Ama Rune öyle değil. Onlara duyduğu sevgiyi gururla taşıyor ve bu o kadar güzel ve gerçek ki, kalbimi en güzel şekilde acıtıyor. Dün gece bana anlattığı her şeyi, onların şekil değiştirmeyi öğrenebilecekleri bir yer yaratmak için Dünya'ya nasıl geldiğini düşünüyorum. O sert, huysuz dış görünüşünün ardında tanıdığım en büyük kalp yatıyor.

Başka bir sayfayı çevirmeye çalıştığımnda, Rune'un bedeni benimkine doğru geriliyor. Sonraki çizim benim, gülerkenki hızlı bir izlenimim. Ondan

sonraki çizimde ellerimi belime koymuş, kararlı bir şekilde ayakta duruyorum. Sonrakinde ise hüzünlü bir ifadeyle uzaktaki bir şeye bakıyorum. Sayfa sayfa çizimler ve hepsi de benim.

"Bunları ne zaman yapmaya başladınız?" diye soruyorum.

"Geçen Pazar."

"Dilek Kuyusu'nda tanıştıktan sonra..." Gözlerine bakıyorum.

"Evet."

"Neden?"

"Seni çizmeyi seviyorum." Parmakları saçımın bir tutamıyla oynuyor.

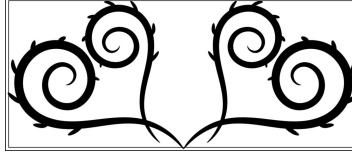
"Önce saçın, Sithlerin sahip olduğu hiçbir şeye benzemeyen rengiydi. Sonra ruhunun ateşiydi." Kalbimin üzerindeki göğsüme dokunuyor.

Derin bir nefes alıyorum.

"İnandığın şeylere ne kadar bağlı olduğunu, arkadaşların ve ailen için her şeyi yapmaya hazır olduğunu görüyorum." Beni kendine daha da yaklaştırıyor ve sonraki sözleri dudaklarımın üzerinden fısıldıyor. "Bunlar çok hayran olduğum şeyler. Beni sana çekiyorlar, benim ateşim."

Ah! Dudaklarım titriyor. Çok ağlayan biri değilim ama sözleri çok tatlı! Sadece bir gecelik birlikteliğin ardından duymayı beklediğimden çok daha fazlasının olabileceğine dair ipuçları veriyorlar.

Rune beni öptü ve yataktan kalktı. "Gel. Kahvaltı yapmayı deneyeceğim." Elini uzattı ve ben de sıkıca kavradım, beni yataktan çekip kollarına aldı, kalbim sevinçten çarpıyordu.

Bütün gün çalışırken kendimi bulutların üzerinde dans ediyormuş gibi hissediyorum. Pazar olmasına rağmen, her zaman birinin keçileri sağması ve onlara bakması gerekiyor. Sabun yapımı işinde biraz daha esnekliğimiz var, bu yüzden Steve'in izinli olduğu günlerde annemle birlikte hayvanlara yardım ediyoruz.

Eve dönmeden önce güneydeki otlakta son bir yürüyüş yaparken güneş batıdaki ağaçların arkasına doğru batıyordu. Serin bir esinti, yakındaki ormandan dökülen yaprakların ve çam ağaçlarının kokusunu, keçilerin daha keskin kokusuyla karıştırarak taşıyordu.

Cheddar yanıma doğru koşuyor, karamel rengi başıyla bana sürtünüyor; bu hem sevgi gösterisi hem de cebimde ödül maması olup olmadığını koklama isteği idi.

Babybelle beni fark etti ve tarlanın karşısına doğru koşmaya başladı, Mozzarella da peşinden koştu, bembeyaz yavru benim tanıdığım kadar yükseğe zıplıyordu.

“Eğlendin mi?” Babybelle’in kulaklarını kaşımak için eğiliyorum. Onu çok sevsem de, 7/24 yanımda tutmaya çalışmıyorum. Keçilerin koşup oynamaları için geniş bir alana ihtiyaçları var ve sürü hayvanları oldukları için diğer keçilerin arkadaşlığına da ihtiyaç duyuyorlar.

“Evet, yaptım!” Ön toynaklarının üzerinde zıplıyor. “Gerçi Mozzarella benden daha büyük olmaya başladı bile.”

"Gelecek yıl annesi kadar büyük olacak." Gouda'yı işaret ediyorum.

"Öyleyse kiminle oynayacağım?"

Bu iyi bir soru. Sabun üretimine geçtiğimizde çiftliği küçültmenin bir parçası da daha küçük bir sürü tutmak oldu. Keçilerin süt üretmeye devam etmesi için onları çiftleştiriyoruz, ancak sürekli olarak sürüyü genişletemeyiz.

Babybelle'i kucağıma alıp kulübeme doğru giderken onu kendime sarılıyorum. "Sana arkadaş olması için başka bir cüce keçi daha getireyim mi?"

"Onlar da bizimle konuştuğumuz gibi benimle konuşabilecekler mi?"

"Hayır tatlım. Mozzarella gibi normal bir keçi olacaklar, sadece senin boyunda kalacaklar."

"Benim gibi konuşkan bir arkadaş istiyorum!" Kulakları sarktı.

"Bu çok şey istemek." Ona hafif bir gülümseme verdim. "Tüm dünyada benim ruh eşim olmaya layık tek bir hayvan var, o da sensin."

"Ben! Ben! Ben!" Kulakları dikleşti. "Ben özelim!"

"Kesinlikle öylesin." Yumuşak alnından öpüyorum.

"Kız arkadaş keçisi mi olacak yoksa erkek arkadaş keçisi mi?"

"Hım. Bunu hiç düşünmemiştim. Erkek arkadaş düşünmeye başlamadan önce biraz daha büyümen gerekiyor." En az bir yıl, belki iki yıl daha. "Ama bu istediğin bir şey mi? Bebek sahibi olmak?"

"Bilmiyorum! Benimle oynarlar mı?"

"Eğer onlar senin bebeklerinse, eminim ki öyle yapacaklardır. Ayrıca senin tüm ikramlarını da isteyeceklerdir. Paylaşmak zorunda kalacaksın."

“Bebek istemiyorum!” diye protesto edercesine bacaklarını dümdüz uzatıyor.

Gülüyorum. Açgözlü küçük şey. Ama bu onun için mükemmel bir çözüm. Onu seçmemin sebeplerinden biri de çoğu cüce keçiden bile daha küçük olması ve sahibinin onu üreme için uygunsuz olarak işaretlemiş olmasıydı.

Kulübenin içinde, ona aldığım yenilebilir yaban mersinli diş temizleme ödülllerinden birini veriyorum. Bunlar köpekler için yapılmış, ancak içerikleri keçiler için de uygun. "Birini bitirdiğinde bana haber ver, sana bir tane daha vereyim. Ama sadece yemek için yeme. Bu yiyecek değil, çiğnemen için bir şey."

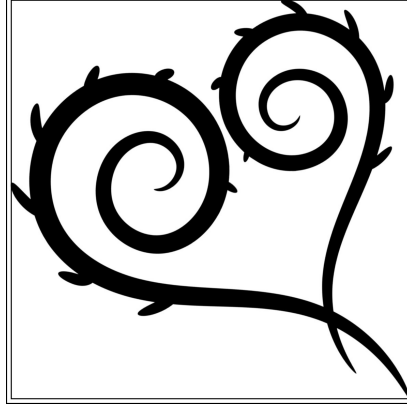
Kabul etmek yerine, onu elimden kaptı ve hızla oturma odasına koştu.

Ne söylesem de ilk birkaçını çabucak bitireceğimiz hissine kapılıyorum neden? Kıkırdayarak başımı sallıyorum, ellerimi yıkıyorum ve bu akşamki kokteyller için mısır gevreğini sütte bekletmeye başlıyorum.

Tam da ihtiyacım olan şey bir Cadı Sürtüğü Baharatlı Kitap Kulübü toplantısı. Bütün cadı grubum bu sorun üzerinde çalışırken, eminim ki çözeceğiz.

Dilek Değiştirme Operasyonu başarılı olunca, Rune ile gerçek anlamda çıkmaya başlayabiliriz.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonbahar

“Unutma, söz vermiştin. Çiğnemek yok!” I Touch My Shelf’in kapağını açmadan önce Babybelle’e bakıyorum. “Özellikle de kitapları.”

“Çiğnemek yok.” İleri geri dans ediyor, toynaklarının kaldırırma çıkardığı neşeli melodi eşliğinde. “Söz veriyorum.”

Kapıyı ardına kadar açtım ve o da bir saniyede sıfırdan altmışa fırlayarak içeri daldı. Babybelle odanın içinde hızla dolaşüyor, kehribar rengi gözleri neşeyle parlıyor ve önce neyi keşfetmek istediğine karar veriyor. "Kedi kadar meraklı" deyimini kim uydurduysa keçilerle hiç tanışmamış olmalı, çünkü keçiler her şeye burnunu sokar.

“Bayıldım! Bayıldım!” Kitap raflarının arasında dolanıp duruyor. “Ne kadar çok kitap!”

"Çiğnemeyin!" diye tekrar bağırdım kokteyl malzemelerini kahve istasyonunun bulunduğu ahşap büfeye taşıırken. Grounds for Celebration daha bir gün önce açıldı ama Naomi'nin eski kahve makinesini daha az kullandığını şimdiden anlayabiliyorum.

“Oh, ne güzel, erken geldiğine sevindim,” diye seslendi Naomi arka odadan. “Peri Diyarı’na eve gitmem lazım. Wranth beni yeni bir şelaleye akşam yemeği ve daha fazlasıyla ‘sürpriz’ yapıyor.”

“Her şeyi biliyorsanız, bunun neresi sürpriz olabilir ki?”

“Benden sakladığını düşünmesi çok komik.” diye gülüyor.

“Muhtemelen onu kovalamaya başlamadan hemen önce söyleyeceğim. Beni yakaladığında daha da keyifli olacak.”

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu. "Chase?"

Naomi sırtıttı, yakındaki bir masadan bir kitap alıp ellerime tutuşturdu. Lara Jade'in yazdığı, kurt adam temalı bir aşk romanıydı, adı Primal Play'di. "Eğer doğrudan heyecan verici kısımlara geçmek istiyorsan, on dokuzuncu bölümden yirmi ikinci bölüme kadar olan kısımlara bakabilirsin." Anlamlı bir şekilde göz kırptı. "Gitmem gerek. Hannah benim için kitabı kilitler mi?"

Başımı salladım, gözlerim tekrar kitaba kaydı.

Naomi hafif bir patlama sesiyle ortadan kayboluyor, ışınlanıyor. Bu asla havalı olmaktan çıkmayacak. Ve ışınlanma, benim arızalı dilek büyümden çok daha iyi geliyor kulağa.

Kapı ardına kadar açılıyor, Hannah kapıyı tutuyor, Skye içeri giriyor, kollarında bir tepsi kek taşıyor. Hepimiz aynı anda "Merhaba!" diye sesleniyoruz.

“Ben! Ben! Ben!” Babybelle bir kitaplığın arkasından fırlayıp doğruca arkadaşlarıma doğru koştu. Durmaya çalışırken toynakları kaygan parke zeminde kaydı ve Hannah'nın bacaklarına çarptı. “Bana merhaba demedin bile!”

Arkadaşım gülüyor ve minik keçiyi sevmek için yere eğiliyor. "Merhaba!"

Skye kekleri masaya bırakmak için yanına doğru yürüdü ve sabırsız küçük tanıdığım da peşinden zıplayarak büfenin üzerine çıktı. "Bunlar ne? Bir tane alabilir miyim?"

“Hayır!” Onu kucağıma aldım. “Senin için çok fazla şeker.”

Skye, minik keçinin başını okşarken kıkırdadı. "Şekerden dolayı aşırı enerjik olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Hayır, asla. Dalga bile geçme. Benim hizmetkarım olduktan sonra daha da zeki oldu ve bu onu daha da kötüleştirdi."

“Ben çürümüş değilim! Güzel kokuyorum. Limburger gibi altıma işemiyorum!”

Hannah kahkahaya boğulurken, "Küçük iyilikler için şükürler olsun," diyorum ve Babybelle'in Skye'a ne söylediğini açıklıyorum.

Evcil hayvanıma çiğneme ödüllerinden birini veriyorum, ellerimi yıkıyorum ve tahıl sütü kokteylleri yapmaya başlıyorum. Sonbahar festivali ve Cadılar Bayramı nedeniyle, önümüzdeki iki hafta sonu Cadı Kötü Adam Baharatlı Kitap Kulübü toplantıları için muhtemelen çok meşgul olacağız, bu yüzden Skye ve ben bu hafta balkabağı baharatlı ikramlarımızı sunmaya karar verdik.

Çalışırken, "Şey... Neyse ki ikiniz de herkesten önce buraya geldiniz. Rune ile yattım." diyorum.

Skye şaşkınlıkla nefes nefese kaldı, parlak pembe dudakları şaşkınlıkla bir O şeklini aldı.

"Artık zamanı gelmişti," diyor Hannah.

"Peki ya?" Skye bana doğru eğildi. "Nasıl geçti?"

Bir an duraksıyorum, arkadaşımın dalga geçiyorum—arkadaşım tam bir romantik—sonra da sırtıyorum. "Muhteşemdi. Bütün günü birlikte geçirdik, ailesinin ziyareti için evini hazırladık ve akşam yemeğinden sonra her şey kendiliğinden oldu."

Hannah, "Öylece mi oldu?" diye tekrarladı, sonra beni işaret etti. "Buna pek inanmıyorum."

"Pekala, yani... işleri başlatmak için onu yalamış olabilirim." Sırttım.

"Bunu yapmadın!" Skye'in sesi hem sevinçli hem de dehşete kapılmış gibiydi.

"Sadece kolunu. Aklını kirli düşüncelerden arındır." Başka bir kokteyl dolduruyorum ve en masum ses tonumla konuşuyorum: "En az beş dakika boyunca başka hiçbir yerimi yalamadım."

Kahkahalara boğuldular.

"Senin adına çok mutluyum." Hannah yan yana bir kolunu bana dolayarak sarıldı.

Skye diğer taraftan söze katılıyor: "Ben de."

"Teşekkürler. Onu gerçekten çok sevdim. Ve o da bana çok ilgi duyuyor gibi görünüyor. Beni çiziyor falan."

Skye heyecanla çığlık attı. "Bu çok romantik!"

"Biliyorum!" Bu düşünce içimi ısıtıyor. "Bir erkeğin gerçekten önemsemesi çok güzel bir şey!" Bunun nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu söylemeyi çok isterdim ama çıktığım erkeklerin hiçbiri böyle özel bir şey yapmamıştı.

Geri kalan Cadı Kızlar da aceleyle I Touch My Shelf'in ön kapısından içeri doluşup, keklerin ve kokteyllerin önünde toplanmaya başladılar.

“Bu gece tam anlamıyla sonbahar havasına giriyoruz.” İçeceklerle doğru elimi salladım. “Balkabağı baharatlı latte kokteylleri yaptım. Eğer balkabağı baharatlı latte'lerden nefret ettiğinizi düşünüyorsanız, hayır, yanılıyorsunuz! Bunu deneyin.”

Kayla bana bakıp gözlerini devirdi ama dudaklarında beliren gülümsemeyi fark ettim.

"Ve ben de ona uygun balkabağı baharatlı kekler yaptım," diyor Skye.

Babybelle ayaklarımın etrafında dans ediyor. "Ben de bir tane istiyorum!"

“Çok fazla şeker, hatırlıyor musun?” Bez çantalarımın birinden kilitli bir poşet çıkarıyorum. “Sana keçi kurabiyesi getirdim. Balkabağı da balkabağı gibi! Temelde aynı şeyi yiyorsunuz.”

“Hayır!” Küçük toynaklarıyla yere vuruyor. “Senin yediğinden istiyorum!”

Hannah, keçi şeklindeki kurabiyelerden birini alıp ısıırıyormuş gibi yaparak, "Bal kabağını çok seviyorum," diyor.

“Hey!” Tanıdık köpeğim kafasıyla bacağına vuruyor. “O benim!”

Arkadaşım kurabiyeyi geri koydu. "Eğer gerçekten istiyorsan..."

“Evet!” Minik keçi önümde kendi etrafında dönüyor, sürekli bana bakıyor. “Onları istiyorum!”

Hannah'ya ters psikolojiyi mükemmel bir şekilde kullandığı için teşekkür ediyorum. Sonra eğilip Babybelle'e özel kurabiyelerinden birini veriyorum. "İyi olursan birini şimdi, birini de toplantının sonunda alırsın."

Elimdeki ikramlığı kapıp iki hızlı lokmada bitirdi.

O kısa molada bir kek ve kokteyl kapıp kanepelerden birine çöktüm. Kekin ilk dilimi nemli ve mükemmeldi; tarçın ve zencefilin belirgin tadı, balkabağının meyvemsi tatlılığıyla yumuşamıştı. "Mmm, Skye. Bunlar muhteşem."

"Teyzem Betty'den tarifini ödünç almak istedim," diyor arkadaşım. Büyükannesi kasabanın fırıncısıymış ve vefat etmeden önce ailedeki herkese gizli tariflerinden birini vermiş. Skye, yıl boyunca harika olan, tereyağlı krema ile kaplı meşhur vanilyalı kekleri aldı, ancak bu PSL'li olanlar toplantımıza mükemmel bir sonbahar sıcaklığı katıyor.

"Aaa, canım arkadaşım, bu çok güzel." Jasmine bardağıyla bana kadeh kaldırıyor.

Kokteylimden bir yudum alıyorum, baharatlı kahve aromasının dilimde yayılmasına izin veriyorum. İçine her zamanki tarçınlı gevrek sütümü,

espresso votkası ve balkabağı baharatı şurubunu ekledim.

Violeta, "Bu çok güzel," diyor. "Orklara bunları barda yaptırmalısın."

Kayla, "Fena değil," diye itiraf ediyor; bu, başka herhangi birinden gelse mükemmelliğin bir ifadesi sayılır. Mor renkli sloganlı tişörtünde şu yazıyor: "Aslında burada değilim. O kadar takıntılısın ki beni rüyada görüyorsun."

"Biraz alabilir miyim?" Babybelle zıplayarak ön toynaklarını dizime koydu ve içeceğimi koklamak için öne doğru uzandı. "Lütfen?"

"Hayır, bu gece sarhoş küçük keçiler yok."

"Ancak-"

Bir çiğneme oyuncağı çıkararak dikkatini dağıtıyorum, o da oyuncağı elimden kapıp parçalamaya başlıyor.

"Büyük köpekler için bile yeterince dayanıklıymış, yalan!" diye mırıldanıp bir yudum daha aldım.

Hannah, "Bu akşam toplantımıza geç başlayacağımıza göre, neden hemen konuya girmiyoruz?" diyor. "Autumn'a yardım edecek bir şey bulan var mı?"

Kimse herhangi bir bulguyu mesajla bildirmedi, bu yüzden herkesin hayır demesi çok da şaşırtıcı değil.

"Gelen kitapların çoğunu okudum. Her şey dilek dilemek ya da dilek gerçekleştirmekle ilgili, genellikle de 'dileklerinize gerçekleşmesine dikkat edin' gibi bir ders içeriyor." Skye yüzünü buruşturup elini çırpı. "Dilek takaslarıyla ilgili bir şey bulamadığım için üzgünüm."

"Bak, bunun hiç de senin suçun değil." Kekimi kucağıma koydum ve kolumu onun omzuna doladım. "Bu tamamen benim ve berbat sihir yeteneğimin suçu."

"Bence berbat değildi." Kayla beni işaret ediyor. "Geçen gün Slice of Life'ta yaptığın sihir oldukça işe yaradı."

"Bize ikinci kez öğle yemeği yedirmenin 'iyi' sayılacağından emin değilim."

"Katılmıyorum." Omuz silkip mor saç tutamını omzunun üzerinden geriye attı. "Dilek tam olarak Skye'ın istediğini yaptı, yani işe yaradı."

Violeta ve diğerlerinden birkaçı hikâyeyi öğrenmek istiyor, ben de arkama yaslanıp kekimi bitirirken Skye ve Kayla herkese geçen gün sihrimin bizi restorandan ayrılmamıza izin vermediğini anlatıyorlar.

"Öğle yemeğimizi çok düşündüm ve evet, dileğim bir hataydı ama önemli bir şey öğrendik." Skye bana umutla baktı. "İkinci öğle yemeği

turunu bitirir bitirmez dileğim sona erdi.”

Aklıma birden bire bir fikir geldi! Parmaklarımı şıklattım. "Yani dileklerim, gerçekleştiği anda sonsuza dek devam etmek yerine sona eriyor."

"Yani dilek değiştirme büyüsünü bozamasak bile, senin ve Rune'un yapması gereken tek şey sonbahar festivali etkinliklerinizi tamamlamak ve büyü kendiliğinden dağılacak!" Hannah ellerini caz hareketleriyle salladı.

"Tam olarak değil." Yüzümü buruşturdum. "Yeni işine başlamış olabilir ama benim... sabun dükkanım olma hayalim hâlâ var."

"Rune'un sabun dükkanı için kullandığı 'w' harfiyle başlayan kelimeyi mi kastediyorsun?" diye soruyor Skye.

"Tabii," diye yalan söylüyorum, her şeyi düzeltmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Büyü çok tuhaf—durum hakkında genel olarak konuştuğumuzda, arkadaşlarım benimle Rune arasında bir dilek takası olduğunu hatırlayabiliyorlar. Ama biri gerçek dileklerle ilgili bir şeyden bahsettiği anda, hepsi benim güvenlik şirketi kurmak istediğimi, onun da sabun yapmak istediğini düşünüyor.

"Gücünüzle ilgili çözeniz gereken daha birçok şey var." Kayla, telefonunu elinde tutmak için ettiği dileği herkese anlatıyor. "Mükemmel çalıştı. Aslında..." Elini uzatıyor. "Keşke telefonum elimde olsaydı."

Büyü, içimde hafif bir elektriklenme gibi titreşiyor ve telefonu avucunda beliriyor.

Herkes nefesini tuttu, sonra hep birlikte konuşmaya başladılar, hepsi de telefonda dilek dilemeye çalışıyordu.

Gücüm sinirlerimde vızıldayarak tekrar tekrar aydınlanıyor.

Hepsi de farklı şeyler istiyor: kayıp anahtarlar, New York'taki bu moda mekandan alınabilen naneli şekerler, yirmi dolarlık bir banknot...

Tam da itiraz etmek üzereydim—çünkü sihrimin parayı yoktan yaratmak yerine birinden aldığını hissedebiliyordum—o sırada Babybelle ayağa fırladı ve "Balkabağı baharatlı kek istiyorum!" diye bağırdı.

Büyüm dışarı doğru yayılıyor ve büfedeki yedek keklerden biri kaybolup minik kecinin tam önünde beliriyor; keçi mutlu bir şekilde meleyip ben hareket edemeden kekin içine yüzüstü düşüyor.

"Tamam, yeter!" diye bağırarak eğilip, tanıdığım yaratığın elinden ödülü zorla aldım. "Artık dilek yok!"

Oda sessizliğe büründü ve ben de kek savaşını kaybettim, çünkü o dişlerini keke geçirmişti ve bırakmayı reddediyordu, küçük bacakları

Çekişme için hazırdı. Görünüşe göre sonunda şekerden beslenmiş minik bir keçi edineceğim.

Doğrulup, "Herkes cüzdanlarını kontrol etsin. Madison'ın istediği yirmi doların birimizin cüzdanından geldiğinden oldukça eminim," dedim.

"Bendim." Destiny cüzdanını salladı. "Bir tanesi eksik."

Madison parayı uzatıyor. "zr dilerim!"

"şimdilik dilek dilemeye ara vereceğim, çünkü dileklerin bir bedeli olabiliyor gibi görünüyor." Destiny ve Madison'a doğru başımı salladım. "Beklemediğimiz bedeller."

"Ama pratik yapmanız gerekiyor," diyor Hannah. "rneğin, bir dileğin yerine getirilip getirilmemesi üzerinde herhangi bir kontrolünüz var mı? Bir dileği yerine getirmeyi reddedebilir misiniz?"

"Hım." Gözlerimi uzaklara diktim. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bence bunu çözmeniz gerekiyor," diyor Skye. "nk ya sokakta yürürken küçük bir ocuk 'Bütün ağaçlar pamuk şekerden yapılmıştı' derse?"

"Lezzetli," diyor Kayla, sesi düşünceli bir tonda. Sonra sesi sertleşiyor. "Ama kötü. Çok kötü. Çevresel etkisi falan filan."

"Hayır, haklısın." İçimden bir ah çektim. "İnsanların mecaz olarak ortaya attığı tüm dilekleri kazara yerine getirerek hayatımın geri kalanını geiremem."

"Bütün o öfkeli ergenler anne babalarını yerden yere vuruyorlar." Hannah yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, ben de birkaç kez öyle yaptım. Ama bunun gerçek olmasını asla istemezdim."

Odada bulunan herkes başını sallayarak onayladı.

"Pekala, o zaman dilekleri engelleme alıştırması yapalım." Kayla telefonunu çanta olarak kullandığı mini sırt çantasına geri koyuyor. "Telefonum için tekrar 'w' kelimesini kullanacağım. Bunu engellemeye alış bakalım."

"Başka bir kek için 's' harfiyle başlayan kelimeler kullanmayı deneyebilirim!" Babybelle ayağa fırladı. "Eğer bir tane gelirse, onu ben yiyebilirim."

"Güzel deneme, küçük yaramaz." Onu kuağıma aldım ve oturttum. "Neden buraya gelip bana yardım etmiyorsun?"

"Nasıl yardım edebilirim?"

Gözlerim, yanında bir yardımcı yaratığı olan diğer tek Cadı Kadın olan Hannah'ya kaydđ, ama o sadece başını hafifçe salladı.

Babybelle'in yaramazlıklarını en aza indirmeme yardımcı olacak kurtarıcı rolü Skye üstleniyor. "Tarihsel kaynakların çoğu, yardımcı ruhların cadıların güçlerini artırmaya ve odaklamaya yardımcı olduğunu söylüyor."

"Evet, dediği gibi." Skye'a başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdim.

"Tamam!" Babybelle kucağıma atladı, küçük bacaklarını altına kıvrarak keçi somunu şeklini aldı. "Bunu yapabilirim. Gelmiş geçmiş en iyi evcil hayvan olacağım."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum, sonra Kayla'ya başımı sallıyorum. "Dileklerini uzaklaştır."

Telefonunu istiyor ve sihir benden geçerek telefonu elinde beliriyor. Tekrar tekrar deniyoruz, sihir benden akıp her seferinde dileği tamamlıyor. Dişlerimi sıkıp zorlamayı deniyorum, bağırmayı deniyorum, Babybelle'i göğsüme sıkıca bastırmayı deniyorum, belki işe yarar. Hiçbiri işe yaramıyor.

"Mola, işim bitti." Nefes nefese kanepeye yaslandım. "Yapamam. İşte bu kadar. Ya bir münzevi gibi yaşamak zorundayım ya da sürekli kulak tıkacı takarak dolaşmak zorundayım."

Hannah, "Henüz sihrinizi kontrol edemezsiniz," diyor. "Zamana izin verin."

"Belki de yardımcı olacak bir şey buluruz," diye ekliyor Skye, dizime hafifçe vurarak. "Luke'un kontrol etmesi gereken kocaman bir kütüphane var." Gözleri hayalperest bir hal alıyor.

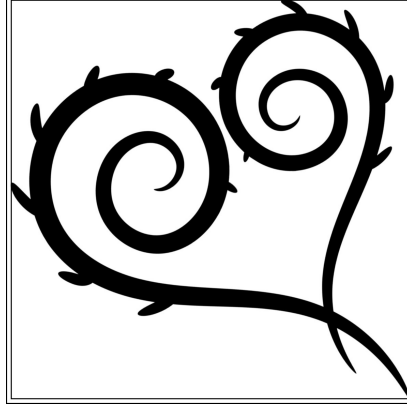
Keyifle burnumdan ses çıkardım. "Evet, onun büyük... kitaplarına el koymak istiyorsun herhalde." Kaşlarımı oynattım.

"Duyduğuma göre iki büyük kitabı varmış." Hannah iki parmağını kaldırıyor.

Skye kıpkırmızı oldu ama gülümsemesi hevesliydi, kütüphaneci arkadaşımın içinde saklı olan o ateşli tarafın bir ipucunu veriyordu.

Hannah'nın telefonu titrediğinde, telefona bakıp ayağa fırladı. "Cinler, yeşil alanda insanları büyülüyor!"

YIRMİNCİ BÖLÜM

Rune

Autumn ile kahvaltıdan sonra, günün geri kalanını evin hazırlıklarını tamamlamakla geçirdim ve onu her odada gördüm. Eğer burası bir ev ise, bu ancak dün bana yardım ettiği her şey sayesinde mümkün oldu.

Bir önceki gecenin anıları aklıma gelmeye devam ediyor; onun uyarılmasının kokusu, teninin tadı, penisimin etrafında paramparça olurken ismimi haykırışı...

Tanrıça, tanıdığım en büyüleyici kadın o. Dün geceki tadı, açlığımı dindirmek yerine, onu daha da alevlendirdi. Açlıktan ölüyorum.

Ön kapıya yapılan sinirli bir vuruş, düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

“Henüz bir şey bulamadım.” Lukendevener bana kaşlarını çatarak baktı, katlanmış kanatları huzursuzca kıpırdanıyordu. “Severin bana yeterince bilgi vermediğimden şikayet etti, bu yüzden sana haber vermek istedim.”

“Teşekkür ederim.” Kapı aralığında tereddütle durdum, sonra kapıyı ardına kadar açtım. “İçeri gelin. Şu lanet olası insan yapımı aleti çözmeye çalışın bakalım.”

Homurdanarak beni oturma odasına kadar takip etti ve sonraki bir saat boyunca televizyonu siyah ekrandan başka bir şey gösterecek şekilde ayarlamaya çalıştık. Meğerse mükemmel bir periden yardım istemişim, çünkü Luke bana cihazın üzerine yerleştirebileceğim bir çeviri kristali verdi ve bu sayede menüleri okuyabildim. Çokça küfür ettikten ve telefonumda çeşitli nasıl yapılır videoları izledikten sonra, sonunda televizyonu açıp Autumn'un yeğenlerimin seveceğini söylediği birkaç çizgi film kanalını oynatmayı başardık.

Ejderha kanalları hızla değiştiriyor, siyah pençeleri kumandadaki düğmelere tıkırdıyor. Geniş, bronz tenli ve uzun, kıvrırcık kahverengi saçlı bir kadının yakın çekiminde duruyor. Kadının ela gözleri sevinçle dolarken, "Sanırım ona aşık oldum! Biliyorum çok hızlı oldu. Ama ne derler bilirsiniz: kalp ne isterse onu ister ve benim kalbim Julian'ı istiyor." diyor.

"Aşık olmak için çok mu erken? İnsanlar bu tür şeyleri mi düşünüyor?" diye soruyorum. Autumn'ı ilk gördüğüm andan beri ona karşı bir çekim hissediyorum. Ona bunun saçlarından kaynaklandığını söylesem de, bunun daha fazlası olmalı, çünkü şehirde başka kızıl saçlılar da var ve hiçbiri beni onun kadar cezbetmiyor.

Hiçbiri benim tutkum değil.

Luke homurdanarak kanepeye yerleşti; Autumn de kanepenin yüzünü televizyona doğru çevirmemi istemişti.

Yanına oturuyorum ve ikimiz de ekrandaki olaylara dalıyoruz; olaylar bir adada gerçekleşen insan çiftleşme ritüelleriyle ilgili.

Telefonum çalıyor, sesi beni düşüncelerimden sıyrılıyor.

"Rune, sana kasaba meydanında ihtiyacımız var!" diyor Diamond.

"Çabuk ol. Periler var. Bütün insanları büyülemeye çalışıyorlar.

Müşterilerimin yarısını kaybettim!"

"Yoldayım." Telefonu cebime koyup Luke'a baktım. "Duydun mu?"

Evet diye homurdanır, perilerin duyma yeteneği özellikle kurt ejderha formundayken çok keskindir.

Dışarıya aceleyle çıktık ve o, kırmızı pullu kanatlarını genişçe açarak havaya fırladı. "Orada görüşürüz."

Büyümün bedenimde hızla akmasına izin verdim ve daha hızlı kurt adam formuma dönüşerek ağaçların arasına daldım, doğrudan kasabaya doğru ilerledim. Güneş batıda alçalırken, ışık akşamın daha sıcak altın rengine büründü. Kuşlar cıvıldayarak gece için yerlerine yerleştiler ve bir tavşanı ürküttüm; tavşan, cezbedici kokusuyla avlanma kovalamacasına

davet ederek eğretilti otlarının arasına sıçradı. Onu görmezden gelerek son hızla ilerlemeye devam ettim, kısa süre sonra kütüphaneyi geçip çimenlik alana çıktım; burada küçük bir insan kalabalığı çimenlikte duruyordu.

Ortada, bir grup peri, parçalanmış bir balkabağının kalıntıları üzerinde süzülüyor. Sadece 15 santimetre boyunda olan bu perilerin hepsinin çiçek pembesi teni ve dik duran beyaz, yumuşak tüyleri var. Hepsi de çok renkli kelebek kanatlarıyla uyumlu, yeşil ve mavi yapraklardan yapılmış çeşitli kıyafetler giyiyorlar.

Havada sihirli bir titreşim yayılıyor ve kanatlarından dökülen ışıltılı parıltılar aşağıda bekleyen balkabağını büyülüyor. "Gelin, insanlar! Gelin, peri meyvelerimizi yiyin! Gelin, dans edin!"

Kırkklı yaşlarında olmalarına rağmen, iki insan yerde yuvarlanıyor, öpüşüyor ve hevesli ergenlerin çılgın hareketleriyle birbirlerine sürtünüyorlar.

Başka bir adam Peri Meyvesi'ne doğru ilerlerken Luke yolunu kapatmak için kolunu uzatır. "Ben tavsiye etmem, eğer bir partneriniz yoksa —" Kıvranan çifte başıyla işaret eder. "—ya da yorgunluktan yere düşene kadar dans etmek istemiyorsanız."

"Dans etmeyi çok seviyorum," diyor insan, sesi biraz hayalperest, gözleri perilere kilitlenmiş.

İleri atılmak üzere olan bir kadını durduruyorum, elim gömleğinin arkasındaki gevşek kumaşı sıkıca kavırıyor. Büyülü meyveye doğru uzanmaya devam ediyor ama ben o kadar güçlüyüm ki neredeyse fark etmiyorum bile. Sonra diğer kolumu kullanarak iki kişiyi daha geri tutmak zorunda kalıyorum.

Cinlere dik dik bakarak, "Neden buradasınız? En son duyduğuma göre, periler diyarında elfleri arıyordunuz." diye bağırdım.

"Lanet olsun sana, kurt, bize kaybettiğimiz elfleri hatırlattığın için!" diye tiz bir sesle bağırdı erkek bir cin, diğerleri de onun feryadına katıldı.

"Kaybolmadılar." Ana Cadde'deki kaldırımda yürüyen birkaç gölge perisini işaret ediyorum.

"Bunlar elf değil." Cin bana doğru atıldı, elinde minik bir gümüş kılıç belirdi. "Böyle bir şeyi nasıl söylemeye cüret edersin!"

"Karanlık Tanrı yüzyıllar önce elfleri gölge perilerine dönüştürdü." Kurt adam formumda en etkileyici olan dişlerimi gösteriyorum. "Bunu yapmaya cesaret ediyorum çünkü elde edebileceğiniz en yakın şey bu."

“Elflere hiç benzemiyorlar. Parti vermiyorlar. Balo düzenlemiyorlar!” Kılıç kayboluyor ve küçük cin kederle saçlarını çekiştiriyor. “Kral dedikleri kişinin doğru dürüst bir sarayı bile yok!”

Hafifçe güldüm. "Severin'in 'gerçek bir kral değil' dediğini duymasına izin verme."

"Ah, merak etmeyin," diye alaycı bir ses duyuldu yanıma gelen peri. "Zaten bunu yüzüme karşı söylediler."

Ona şöyle bir baktım. "Ve onların yaşamasına izin mi verdin?" Şaka yapmıyordum aslında.

"Ne diyebilirim ki?" Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Evlilik beni olgunlaştırdı." Bakışları, Hannah, Autumn ve diğer cadıların kitapçı yönünden bize doğru aceleyle geldikleri yere kalktı.

"Neler oluyor?" diye soruyor Hannah.

Severin ve ben periler ve Peri Meyvesi'nin insanlar üzerindeki etkisi hakkında bilgi veriyoruz.

Onlar dinlerken, Autumn'ın yüzü bembeyaz oldu, çilleri doğal olmayan soluk yanaklarında daha da belirginleşti. "Demek bu Peri Meyvesi insanlara hissetmek istemedikleri şeyleri hissettiriyor?" Dehşete kapılmış gibiydi ve bakışları bir bana, bir de diğerlerine kaydı.

Gözlerindeki o kederli ifadeyi beğenmediğim için kaşlarımı çattım.

"Hayır! Bu bir çekim yaratmaz," diyor baş cin. "Sadece zaten hissettiğiniz şeye göre hareket etmenizi teşvik eder. Yakınıınızda kimseye ilgi duymuyorsanız, dans edersiniz." Havada döner ve sürünün geri kalanı da etrafında döner, kanatları batan güneşin son ışınlarında yanardöner bir parıltıyla ışıldar. "Ve biz dans etmeyi çok severiz!"

Kıyafetler yırtılır ve çift, aşk dolu aktivitelerini bir sonraki seviyeye taşır.

"Evet, söyledikleriniz kulağa harika geliyor ama Bay Drexler ve Bayan Bernstein yıllardır birlikte çalışıyorlar ve böyle bir şey hiç yaşanmadı." Kızıl saçlı cadı, inleyen çifte doğru parmağını uzattı.

"Bilmiyorum," diyor Skye. "Hatırlıyor musun, eskiden hep birbirlerine çok aşık olduklarına dair dedikodu yapardık? Görünüşe göre haklıymışız."

"Gençlerin dedikodusu, evliliğinizi mahvetmekle aynı şey değil!" Autumn, yerde yuvarlanan çifte şaşkınlıkla bakan adama işaret ederek, "Bay Bernstein'a bir bakın." dedi.

Yüzümü buruşturuyorum. Bunu görmek onun için kolay olmasa gerek.

Ardından Bay Bernstein öne atılır, bir parça balkabağını kapar ve kimse onu durduramadan ağzına tıkar. Arkasını dönerek yanındaki adamın omuzlarından tutar. "Daniel, sensin. Hep sen oldun."

"Ah, James, bunu senden duymayı ne kadar zamandır beklediğimi bilemezsin!"

Birbirlerine doğru atılırlar ve ikinci adam yeni sevgilisinin dudaklarında kalan Peri Meyvesi'nden birazını yutar yutmaz, oldukça coşkulu bir fiziksel sevgi gösterisiyle çimenlere yığılırlar.

Hannah kocasına yaklaşp fısıldadı: "Burada işler biraz yetişkinlere yönelik bir hal alıyor. Bununla ilgili bir şey yapabilir misin?"

Severin'den çıkan gölgeler, her çiftin etrafında gizleyici bir gölge balonu oluşturuyor. Ardından, onların etrafına da bir sessizlik büyüsü yapıyor. Baş periye bakarken gözlerini kısıyor. "Meyve üzerindeki büyüyü kaldır."

"HAYIR!"

Severin kaşlarını çatarak, diğer insanların balkabağına ulaşmasını engellemek için daha fazla uzantıyı öne doğru gönderip etrafında bir kalkan oluşturuyor.

Kadının tişörtünü bıraktım ve kadın dizlerinin üzerine çöktü, yumruklarıyla Peri Meyvesi'nin etrafındaki bariyeri dövdü. Diğer kolumu da bıraktığımda, geri tuttuğum diğer insanlar da ona katıldı.

"Bakın!" Cin parmağını ekrana doğru uzattı. "İnsanlar bizimle oynamak istiyor. Bunu bizden esirgemeyin."

"Hayır, Peri Meyvesi insanlar için güvenli değil." Periler için bu meyveyi yemek, birkaç bira içmek kadar sarhoş edici. Ama insanlar ya bayılana kadar dans ederler ya da etkisinden kurtulmak için defalarca orgazm olmak zorunda kalırlar.

"Ama ben bunu istiyorum." Kadın, elleri hâlâ bariyeri yoklarken bize bakıyor. "O heyecanı hissetmek istiyorum..." Yanakları kızarıyor, ama bu kızarıklık benim yanaklarımdaki ateş kadar çekici değil.

Severin burnunun köprüsünü sıktı ve içini çekti.

En büyük tehdit atlatıldıktan sonra, sihrimi kullanarak tekrar insana dönüştüm ve kot pantolonumun kuyruğumu sıkıştırmasının verdiği rahatsızlıktan kurtulduğum için minnettardım.

Peri Meyvesine ulaşmaya çalışan insanlar, özlem dolu sesleriyle inliyorlar.

Hannah, "Severin," diyor, sesi kararlı, dudakları ince bir çizgi halinde. Belediye başkanının halkı için endişelendiği açıkça belli.

"Dilediğiniz gibi olsun, karım." Elini sallar ve bir gölge küresi perileri çevreleyerek onları şelaleye ve Periler Diyarı'nın kapısına doğru götürür. Sonra diğer elini sıkar ve büyülü balkabağını saran gölgeler içe doğru çöker, tamamen yok olana kadar küçülür.

Basıncın aniden boşalmasıyla yerdeki insanlar öne doğru düşüyor, elleri çimenlere çarpıyor. Başlarını sallıyorlar, sersemlemiş gözleri şaşkınlıkla dolarken ayağa kalkmaya çalışıyorlar.

"İyi misiniz?" diye soruyor Hannah. "Biraz başınız döndü." Omuzunun üzerinden Autumn ve Skye'a bakıp hafifçe yüzünü buruşturduktan sonra, hâlâ yerde yatan insanlara geri döndü.

Kısa süre sonra tüm cadılar etkilenen kasaba halkını çevreler, Autumn önde giderek herkesin iyi olduğundan emin olur. Kafası karışmış tüm insanlar teselli edilip evlerine gönderildikten sonra cadılar bize katılır.

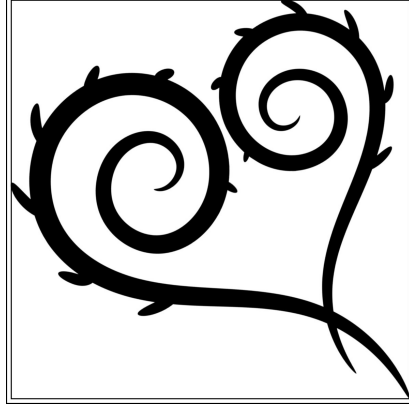
"Cinleri de tıpkı deniz perisini kovduğun gibi kovdun mu?" diye soruyor Autumn.

"Yaptığım şey geçici." Severin başını salladı. "Kalıcı bir sürgün için yeterince zarar vermediler."

"Bunun tekrar yaşanmasına izin veremeyiz," diyorum.

"Evet," diyor Autumn. Bana kısa bir bakış attıktan sonra hızla gözlerini kaçırırken gözlerinde endişe beliriyor. "Artık sihir insanları istemedikleri şeyleri yapmaya zorlamayacak."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Diğer cadı kızlar, I Touch My Shelf'e döndüğümüzde lise öğretmenlerimizden ikisinin birlikte olduklarını görmeleri hakkında hâlâ dedikodu yapıyorlar.

Doğrudan arkadaki banyoya yöneldim; Babybelle'i orada bırakmıştım, çünkü şekerden dolayı çok hareketliydi ve ne içecek içebiliyordu ne de Naomi'nin tüm kitaplarıyla yalnız bırakılabiliyordu.

Kapı kar fırtınası eşliğinde açılıyor. "Bu da ne?"

Fırtınanın siyah beyaz merkezi dönmeyi bırakıyor ve parçalanmış tuvalet kağıdının minik parçaları her yüzeyi kaplayarak banyoyu yeni sarsılmış ve şimdi yerleşmekte olan bir kar küresine dönüştürüyor.

Babybelle'in sırtında birkaç beyaz kar tanesi var ve hatta bir tanesi burnuna düşerek bana kocaman, masum gözlerle bakma girişimini geçici olarak bozdu.

"Aman Tanrım, hiç sorma." Kolumu iyice yana açarak etrafa bakındım. "Bunların hepsi ne? Bıraktığım ödül mamalarını neden yemedin?"

"Sıkıldım." Yağmurdan sıyrılan bir köpek gibi homurdanıp titredi, kağıt parçaları etrafa saçıldı. "Çok uzun sürdü!"

"Yarım saat olmuştu!"

"Bak." Bana doğru bir toynak uzattı. "Çok uzun zaman oldu!"

Bir el süpürgesi ve faraş kapıp onun bıraktığı pisliği temizlemeye koyuldum, dış bakım ödülleri ortaya çıkardım ve üzerlerinde tek bir ısırtık izi bile yoktu. Kendi kendime, "Tahmin etmiştim," diye mırıldandım.

Aslında, bu dikkat dağıtıcı şeyden biraz memnunum. Herkes yeşil alanda olanlardan eğleniyor ve hala neşeyle bunun hakkında konuşuyor, konuşmalarının uzaktan gelen uğultusu kahkaha patlamalarıyla kesiliyor. Bir hafta önce ben de aynı olurdum, azgın Autumn diğerleriyle birlikte gülerdi.

Ama şimdi...

Şimdi, büyü'nün bir insanı normalde yapmayacağı bir şeyi yapmaya nasıl itebileceğini düşünmeden edemiyorum. Peri Meyvesi'nin o yeşil alandaki insanları akılsız şehvet düşkünlerine dönüştürmesi bana çok dokundu.

Çok yakın.

Bugünün tüm mutluluğu, Rune'un bana aşık olabileceğine dair tüm umut...

Ya dilek değiştirme büyüsü, gerçek aşka dair kalbimdeki dileği ona yansıtıyorsa? Ya yaşanan her şey Rune'nin gerçekten hissettikleri değilse? Büyü etkisini gösterdikten sonra ancak beni çizmeye başladı.

Hatta o huysuz kurt adam, büyüü yapana kadar benimle konuşmadı bile.

Üstelik konuşup her şeyi çözebileceğimiz bir durum da değil; eğer kalbimdeki dileğe kapılmışsa, söyleyeceği her şey büyü'nün etkisi olacak, kendisinin değil.

İnliyorum. Tanrım, bu ne kadar da berbat bir durum!

"Özür dilerim." Babybelle vücudunu bacağıma bastırdı. Daha önceki sahte masumiyetinden farklı olarak, sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. "Böyle bir karmaşa yaratmak istememişim."

"Ah, tatlım." El süpürgesini bırakıp onu kollarıma aldım, sıkıca sarılıp yanağımı yumuşak alnına yasladım. "Üzgün olduğumun farkındasın, ama bu seninle ilgili değil."

Bir toynak hareketiyle göğsüme dokundu. "Söz mü?"

"Söz."

Minik bedeni gevşiyor ve çenemi küçük bir keçi öpücüğü gibi yalıyor.

"Hey," diye fısıldadı Skye arkamdan, "iyi misin? Herkes gidiyor."

Babybelle kollarımın arasından sıyrılıp dükkanın önüne doğru koşuyor ve okşanmak istiyor. "Ben! Ben! Ben!"

Kıkırdadım, tuvalet kağıdının son parçalarını süpürdüm ve Skye ile Hannah'dan biraz geride kalmalarını rica ederek veda etmeye gittim.

Kayla bana uzun uzun sarıldı, bu onun için biraz yeni bir şeydi, ve yüzümü görmek için geri çekilirken omuzlarımdan tutmaya devam etti. "Büyünü güvenli bir şekilde uygulamak için yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Teşekkür ederim, çok naziksin."

Ellerini indirip tek omuz silkerek biraz utanmış bir ifadeyle, "Oyun oynama deneyimim sayesinde bu tür şeylerde iyiyim," dedi.

"Erkeklerle ilgili sorunlarda iyi misin?" Eğer öyleyse, kalmasını rica edeceğim.

"Hayır, asla." Başını salladı ve dükkandan aceleyle çıktı.

Bir sürü veda kucaklaşmasının ardından, sonunda en yakın arkadaşlarımla yalnız kaldım.

"Neler oluyor?" diye sordu Skye, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

Hannah oturdu ve yanındaki koltuk minderine vurdu. "Anlat bakalım."

Babybelle kucağımda, aralarına yerleşip tüm bunları nasıl anlatacağımı düşünüyorum. Gözlerim kokteyl malzemelerine kayıyor, araba kullanmak zorunda olmadığım için içkiye çok ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Hatta üç içkiye bile, çünkü yaptığım kokteylleri çok sulandırıyorum. Aptal sihir, her zaman işleri berbat ediyor. Kayla ne derse desin, bu—

"Boş yere çabalamayı bırak." Hannah omzunu benimkine dayadı. "Ne olursa olsun, bize anlatabilirsin."

Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu kadar belli mi ettim?"

"Evet." "P" harfini vurgulayarak parmağını yüzünün önünde havada daire şeklinde çevirdi. "İnatçı bir Sonbahar havası vardı."

"Yoksa sonbahar mı üzgün?" diye soruyor Skye.

"Evet, o." Babybelle'in alnını kaşıdım, bana yaslanmasından teselli buldum. "Peki, Rune ile olan randevumun ne kadar harika geçtiğiyle ilgili tüm o şeyleri hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabiliriz ki?" Skye ellerini göğsünün önünde birleştirdi ve gözlerinde kalplerin belirdiğini neredeyse görebiliyordum. "Onun seni çizdiğini görerek uyandın! Çok romantik."

“Öyle. Eğer gerçekse.” İçimden bir ah çektim. “Dilek Kuyusu'nun üç dilek gerçekleştireceği konusunda haklıydın.”

Alnında ince bir kırışıklık vardı, mavi gözleri endişeyle doluydu.

“Üçüncü bir dilek daha diledim. Birinin bana delicesine aşık olmasını diledim.” Kelimelerim birbirine dolanıyor, ağzımdan dökülüyor. “Ya dünkü her şey bundan ibaretse? Ya dilek değiştirme büyüsü onu da kalbimdeki dileğe karıştırdıysa?” Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Belki de benden hoşlanmıyor bile! Büyüden önce benimle hiç konuşmadı. Ya tüm bunları yapmasına neden olan sihir ise?”

“Öyle değil.” Sarışın kadın başını salladı.

“Bunu bilemezsin.”

“Büyüden önce sürekli sana bakıyordu,” diyor Hannah. “Bir süredir senden hoşlanıyor.”

“Belki.” Dudaklarım kıvrılıyor.

“Sanırım yanılıyorsun, ama emin olmak istediğini de anlıyorum.” Hannah omzuma elini koyup beni hafifçe sarstı. “Dilek Değiştirme Operasyonunu bitirip büyüü bozacağız. O zaman bileceksin.”

“Her şey yoluna girecek,” diyor Skye. “Bunu hissediyorum.”

“Geç saate kadar kaldığınız için teşekkürler, ikiniz de.” Öne doğru eğildim.

“Bitti mi?” Babybelle yere atladı. “Kurabiyemi istiyorum!”

“Hayır, küçük hanım. Kek ve tuvalet kağıdıyla yaptığın numaralardan sonra olmaz.”

“Ne numaraları?” Bana son derece masum gözlerle bakıyor.

Gülüyorum. “Seni çözdüm.”

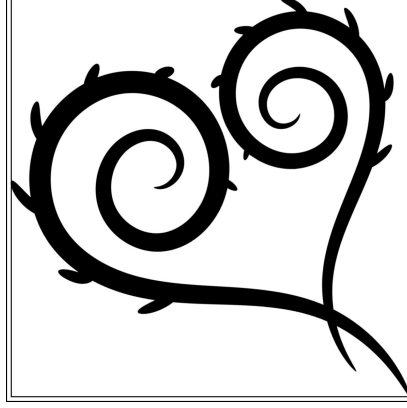
Ayağa kalktığımda, Hannah ve Skye büyük bir grup kucaklaşmasıyla beni iki yandan kucaklıyorlar.

“Teşekkür ederim, hepinize.” Onların şefkatiyle rahatlarken gözlerim yaşlarla doldu.

Haklılar. Dilek değiştirme büyüsünü nasıl bozacağımı bulmalıyım. Her zamankinden daha önemli.

Rune ile aramda olanların gerçek olup olmadığını anlamamın tek yolu bu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Rune

Ertesi sabah güneşle birlikte uyandım, uyuyamadım. Ailem bugün gelecek!

Evi son bir kez daha geziyorum, mutfakta bekleyen yemeklerden banyolardaki malzemelere ve çarşaflarla kaplı yataklara kadar, yaşanabilir kılan tüm yeni dokunuşları görüyorum. Göğsüm gururla doluyor. Sürüm için bir yuva kurdum, yavruların dünyayı iki ayak üzerinde yürümenin ne demek olduğunu öğrenebilecekleri bir yuva.

Ve tüm bunlar için Autumn'a teşekkür etmeliyim.

Kahvaltıyı atlıyorum, herkesi peri formundaki ilk yemeklerine kavuşturmak için sabırsızlanıyorum.

Ön verandama adımımı attığım anda, bir anda gölge beliriyor. Peri diyarında insan telefonlarına benzer bir şey olmadığı için, kurt panterin gölge yollarında yürüyebilme yeteneği, uzun mesafeler arasında iletişim kurmanın en hızlı yolunu sağlıyor.

"Planlandığı gibi geliyorlar mı?" diye soruyorum.

"Evet, öyleler." Geniş gülümsemesi dişlerinin çoğunu gösteriyor. "Hatta az sonra kapıdan içeri girecekler."

“Ne? Hayır.” Onları karşılamak için orada olmak istiyordum. Onu iterek geçmeye çalıştım.

Elini göğsüme koyuyor.

Hızlıyım ama onlar kapıdan içeri girmeden önce oraya varmam imkansız ve herhangi bir gecikme kesinlikle kabul edilemez. Göğsümde bir hırıltı yükseliyor, içimi bir öfke kaplıyor. “Çekil yolumdan, kedi. Onlara ulaşmam gerek. Ben—”

"Sakin ol, av köpeği. Seni gölge yollarından geçireceğim."

İleri doğru itmeyi bırakıyorum. "Bunu yapar mıydın?" Beni daha önce de gizli yollardan geçirmişti, ama sadece daha ciddi sebeplerle, örneğin Periler Diyarı'nda düşmanlarla savaştığımız zamanlarda.

“Elbette.” Dirseğimi tutarken yeşil gözleri neşeyle parlıyor. “Derin bir nefes al.”

İleriye doğru bir adım atıyoruz ve dünya kayboluyor, ağaçların renkleri soluyor, kuş cıvıltıları susuyor, çam ve kuru yaprak kokuları yok oluyor. Geriye kalan tek şey, ayaklarımızın altında zar zor görünen silik bir patika ile gri bir hiçlik. Kedi Sith'lerin bu sisin içinden nasıl yol buldukları ise bir muamma.

Gölge hiç tereddüt etmeden beni peşinden sürüklüyor. Koşuyoruz ve sadece bir düzine adımda, dünya etrafımda yeniden netleşiyor, uyuşmuş tüm duyularımı canlandırıyor. Rüzgar, yakındaki şelalelerden gelen su kokusunu taşıyarak rengarenk ağaçları sallıyor. Önümüzde Kristal Kaya duruyor, koyu renkli taş, dibinde gömülü olan kristali, yani Periler Diyarı'na açılan kapıyı tutan büyülü kristali ima eden kristallerle süslenmiş.

Büyü, açıklıkta titreşiyor ve kayanın önünde hava parıldıyor. Gölge beni tam zamanında buraya getirdi.

Gözlerime baktım ve başımı hafifçe eğdim. "Teşekkür ederim."

“Elbette.” Kenara çekilerek gözden kayboldu, gülümsemesi en son kaybolan şey oldu.

Sonra kız kardeşim kapıdan içeri girdi; yeryüzünde bulunanlardan çok daha büyük, simsiyah kürklü ve altın sarısı gözlü, tıpkı benimkiler gibi bir kurt. "Rune!"

“Riselda!” Kollarımı ona doladım, ikizimin tanıdık kokusunu içime çektim. Büyüm göğsümde öfkeyle patlıyordu, vahşi bir şey kaburgalarımın kafesini tırmalıyordu. Şekil değiştirme, kurt olma arzusu çok büyüktü. Geri çekildim, zar zor bastırabildim...

İki küçük tüy yumağı kapıdan içeri girdi ve üzerime atıldı. "Rune Amca!" "Rune Amca!" Astrid ve Agnar, küçük bedenlerine göre çok büyük olan patileriyle göğsüme vurdular.

Abartılı bir "oof" sesi çıkardım ve sanki beni devirebilecek kadar güçlüymiş gibi sırt üstü yere yığıldım. "Beni yakaladınız."

Göğsümün üzerinde duruyorlar, minik kuyruklarını o kadar hızlı sallıyorlar ki popoları ileri geri kıpır kıpır oluyor. Yassı küçük köpek yavrularının yüzleri bana sırıtıyor, altın rengi gözleri neşeyle parlıyor.

"Başardım!" diye haykırdı Astrid. "Seni yere devirdim!"

"Hayır, bendim!" diye itiraz eder Agnar.

"İkiniz de yaptınız." Onlar çenemi küçük öpücüklerle yalarken ben de ellerimi kullanarak kulaklarının etrafını kaşıdım. Tanrım, onları çok özledim!

"Ahhh." Astrid göğsüme iyice sokuldu ve daha da yaklaştı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Agnar, ben biraz daha kaşırken gözlerini kısarak, "Elleri severim," diyor. "Eller iyidir."

"Kendi çocuklarından birazına sahip olmaya hazır mısınız?" diye soruyor Riselda, ses tonunda endişe hissediliyor. Saklamaya çalışıyor ama kız kardeşimi iyi tanıyorum.

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. Bir aydan fazla bir süre önce Periler Diyarı'ndan ayrıldığımda, yavrular henüz şekil değiştirememişlerdi. Umarım durum düzelmiştir.

Başını hafifçe sallaması her şeyi anlatıyor. Hâlâ şans yok.

İşte bu yüzden dünyaya geldim, sürüdeki yavruların iki ayak üzerinde yaşamaya tamamen adapte olabilecekleri bir yuva kurmak için.

Teoriyi test etmek için yeğenlerim ve kuzenimle başlıyoruz, çünkü onların beni tanımasının, bu kadar farklı bir dünyaya uyum sağlamanın şokunu hafifleteceğini umuyoruz.

"Önce sen, anne!" Yavrular aşağı atlıyor, böylece ben de oturabiliyorum.

Riselda'nın kurt formu kaybolup yerini kurt adam formuna bırakırken havada büyümlü bir titreşim hissediliyor. Altı metreden uzun boylu, simsiyah kürkü sağlıklı parlıyor. Sürümüzün alfası olan kız kardeşim, müthiş bir savaşçı, ama pençeli parmaklarıyla yavrularının karınlarını gıdıkladığında bunu tahmin edemezsiniz.

Kıkırdıyorlar, kıpırdanıyorlar ve yapraklarla kaplı zeminde saf bir neşeyle ciyaklayarak yuvarlanıyorlar.

"Pekala, sıra sende," diyor Riselda.

Birden ayağa fırlarlar, küçük yüzleri konsantrasyonla buruşur, zorlanırlar. Onlardan minik sihir patlamaları çıkar, ama hiçbir şey olmaz ve kulakları sarkar.

"Sorun değil," diyorum. "Bunun için daha sonra bolca zamanımız var. Kahvaltıda pişmiş yemek denemeye kim hazır?"

"İğrenç!" diye hep bir ağızdan haykırmaları beni güldürüyor. "Bunu sadece pastaları denemediğiniz için söylüyorsunuz."

Ben de kurt adam formuma dönüşüyorum ve onlar şaşkınlıkla nefeslerini tutuyorlar.

"Amca, kuyruğun nerede?" diye soruyor Astrid.

Agnar etrafımda dönüp duruyor, şaşkınlıkla havlıyor.

"İnsan pantolonumun içinde sıkışmış." Arkaya uzanıp ucunu bel kısmından yukarı çekiyorum. Bu şekilde, uyluğum boyunca uzanmasından daha rahatsız edici ama onların endişelenmesini istemiyorum.

Ablam kuyruğumu çekiştiriyor. "Kuyruklarımıza daha iyi uyacak şekilde kıyafetlerde değişiklik yapmamız gerekiyor."

Homurdanıyorum. Ortama uyum sağlamaya o kadar odaklanmışım ki, insan kıyafetlerini değiştirmeyi hiç düşünmemiştim.

Çizmelerimi çıkardıktan sonra bağcıklarını birbirine bağlayıp boynuma doladım. Sonra ormana doğru koştum, kasabayı dolanarak eve doğru ilerledim, pençeli ayaklarım dökülmüş yaprakların yumuşak toprağına saplandı. İçimi yoğun bir sevinç kapladı. Böyle koşmak çok güzel, ailem yanımda, küçük bir sürü olarak tekrar bir aradayız.

Eve yaklaştıkça rüzgar yön değiştiriyor ve doğrudan güneyden esmeye başlıyor. Keçi kokusu havayı sarıyor.

"Bu nedir?" diye sordu Astrid öne doğru atılarak.

Agnar'ın burnu kalkıyor ve ona doğru atılmadan önce birkaç duyulabilir derin nefes alıyor.

"Bekle! Yapma!"

Ama yavrular birden hızlanarak, annelerinin ve benim etrafından dolaşmak zorunda kaldığımız orman güllerinin ve diğer çalılıkların altından geçmeye başladılar.

Çok geçmeden ağaçların arasından çıktık ve yavruların ön patilerini bir çitin üzerine koymuş, ilerideki tarladaki keçilere havladıklarını gördük.

“Durun şunu,” diye seslendim. “Bunlar Autumn’un keçileri. Onlara dokunmayacağımıza söz vermiştim.”

“Ama kahvaltı gibi kokuyorlar,” diye sızlanıyor Agnar.

“Evcil hayvanlar bir Cu Sith için yiyecek değildir. Onları avlamanın hiçbir becerisi yoktur,” diyorum. “Hatta, şuna bakın.”

Peri formuma dönüşüp çiti aştım. Keçiler hemen yanıma koşup ellerimi ve kıyafetlerimi koklayarak yiyecek aradılar.

“Hey!” Tarlanın üzerinden bir çığlık yankılandı ve yukarı baktığımda Autumn'un Babybelle ile birlikte bana doğru koşarken el salladığını gördüm. Birkaç adım ötede durdu, koşudan yanakları pembeleşmişti. Benim kızım her zamanki takılarını takmamıştı ve gömleği ve kot pantolonu sade iş kıyafetleriydi. Yine de her zamanki gibi güzel görünüyordu. “Keçilerin uyarı çığlıkları attığını duydum.”

“Yeğenlerim hayvanların kokusuna çok heyecanlandılar.”

Autumn kaşını kaldırdı. “Heyecanlı mı? Bu hiç iyiye işaret değil.”

“Sorun olmayacak.” Kaşlarımı çatıyorum. “Söz verdim.”

“Evet, küçüklerin ne kadar yaramaz olabileceğini biliyorum.” Küçük keçiye doğru işaret etti, keçi de bir dizi meleme sesi çıkararak çite doğru koştu. Autumn onun peşinden koştu ve yanımdan geçerken bağırdı, “Ne demek istediğimi anladın mı?”

Hızla yanından geçip çiti aştım, dönerek ve çömelerek yeğenlerimi keçiden kurtarmaya hazırlandım.

Şok beni olduğum yerde dondurdu, kollarım açık kaldı. Yavru köpekler Babybelle’i tehdit etmiyor. “Ne yapıyorsunuz?”

Astrid ve Agnar, minik keçiye yalayabilmek için kısa burunlarını çitteki deliklerden içeri sokmuşlar. Babybelle ise zıplayıp duruyor, meleyip başını onlara sürtmeye çalışarak sevgisini gösteriyor.

“Evet, Rune izin verirse birlikte oynayabilirsiniz.” Autumn bana sorgulayıcı bir bakış attı.

“Bekle, keçi konuşabiliyor mu?” diye soruyor Astrid.

Agnar itiraz eder: “Ama onu anlayamıyorum!”

Riselda, “Keçi peri değil,” diyor. “Alarria'daki evimize benziyor. Tek boynuzlu atlarla konuşabiliyoruz çünkü onlar peri, ama geyiklerle konuşamıyoruz çünkü onlar hayvan.”

“Ama kadın onunla konuştu!”

“Evet,” diye onaylıyor Autumn. “Çünkü Babybelle artık normal bir hayvan değil. Ben bir cadıyım ve o da benim yardımcı ruhum.”

Astrid "Ahhh," derken Agnar aynı anda "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf etti. Kız kardeşine baktı. "Ne anlama geliyor?"

Omuz silkti.

Babybelle biraz daha zıplıyor ve meliyor.

"Sana dünyanın en özel hayvanı olduğunu söylememi istiyor, çünkü bana bu kadar bağlı olan tek hayvan o." Autumn tanıdığına gülümsüyor, yüzündeki sevgi dolu ifade beni büyüledi.

Onun bana sevgi dolu gözlerle bakmasını istiyorum.

"Ben Riselda, Rune'un kız kardeşiyim." Autumn'a yaklaşp kurt adam formuna el salladı. "Kadına dönüşebilirdim ama kardeşim insanların çıplaklıktan hoşlanmadığını söyledi."

"Ama bazen öyle yapıyorlar," diye homurdanıyorum, televizyon programında bikini diye adlandırılan, o kadar küçük şeyler giyen insanları düşünerek. "Çok kafa karıştırıcı."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Autumn.

"Onlara ilk ev yapımı kahvaltılarını hazırlayacağım," diyorum.

"Gelmek ister misin?"

Autumn'ın gülümsemesi kayboluyor ve dün akşam ilk gördüğüm endişe gözlerinde beliriyor. "Üzgünüm, yapamam. Yaklaşan sonbahar festivali etkinlikleri için izin alabilmek adına bu hafta fazladan sabun üretmem gerekiyor."

"Sana yardım edeceğimi söylemiştim." Kaşlarımı çatıyorum. "Bunları birlikte yapacağız."

"Bu harika olur, ama bu labirentin her gün birkaç saat açık olacağı gerçeğini değiştirmiyor ve öncelikle aile şirketine karşı görevimi yerine getirmem gerekiyor." Gözleri benden öteye, diğerlerine kaydı. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum. Eminim yakında tekrar görüşürüz."

Protesto eden Babybelle'i kucağına alıyor; küçük keçi tekmeleyerek yavruların yanına geri dönmeye çalışıyor.

Ateşim uzaklaşırken, çiti atlayıp ona yetişiyorum, tıpkı alevine çekilen bir kelebek gibi. "Birlikteyiz. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Endişesini silmek istiyorum.

"Kasaba her yıl aynı şeyi yaptığı için, balkabağı oyma yarışması için gereken çoğu şey tamamdır. Ama yine de kontrol edebileceğiniz şeyler var." Bana teyit etmem gereken şeylerin bir listesini veriyor, sonra da "Etkinliğe eklemek istediğim bir şey daha var" diyor.

"Ne istersen," diyorum, bu sözleri tüm benliğimle söylüyorum. "Her şey olabilir." Ve gerçekten de, önerisini beğendiğim için her şeye razı oluyorum.

"Perşembe günü görüşürüz. Sabah çiftliğe gelersen, her şeyi hazırlamak için bolca vaktimiz olur."

Perşembe gününün üç gün sonra olduğuna neredeyse itiraz edeceğim. Onu bu kadar uzun süre görmeden durmak istemiyorum. Ama onun işi var, benim de ailem. "Perşembe gününe kadar."

Çitin yanına döndüğümde, mız mızlanan yavru köpeklerin dikkatini dağıtmak için onlarla kovalamaca oynadım ve evime kadar onlarla yarıştım.

Yeğenlerim kapıdan içeri dalıyor, etrafta koşuşturup her odayı ilk gören olmak için yarışıyorlar. Autumn'un onlar için seçtiği oyuncakları kokluyorlar ve yataklarının ne kadar yumuşak olduğuna hayran kalarak yataklarına atlıyorlar.

Riselda onları yanına çağırıyor ve örnek olmak için tamamen peri formuna dönüşüyor. Uzun boylu ve kaslı, bronz tenli ve benimki gibi koyu kahverengi saçlı. Ablamın yüz hatları güçlü ve yavruların karınlarını okşarken geniş bir gülümsemesi var. "Çok yumuşaksınız." Elini hayranlıkla inceliyor.

"Cilt çok hassas. İnsanların bu kadar tuhaf çıplaklık tabularına sahip olmasının nedenlerinden biri de bu olabilir." Ona Autumn'un seçmeme yardım ettiği bir takım kıyafet uzattım: eşofman altı ve uzun kollu bir tişört; bedenleri bilmediğim için her şey bol ve esnek. Yavru köpekler için de birkaç tane aldım, böylece sonunda cinsiyet değiştirdiklerinde hazır olacağız.

Mutfakta, temel yemek pişirme becerilerimi sergiliyorum; dilimlenmiş muzlu hazır yulaf ezmesi yapıyorum ve domuz pastırması kızartıyorum, köpekler de iştahla üzerlerine atılıyor, çıtır çıtırtısını ve tuzunu çok beğeniyorlar.

Herkes yemeğini bitirir bitirmez, onları oturma odasına götürüyorum ve televizyonu açıp çocuk çizgi film kanallarından birine ayarlıyorum.

Yavrular çılgına dönüyor, heyecanla havlıyor ve nasıl çalıştığını soruyorlar. Açıklayamadığım için buna insan büyüğü diyorum. Ve gerçekten de büyü gibi görünüyor, çünkü sessizleşip kanepeye yerleşiyorlar, kurt gözleri ekrana kilitlenmiş durumda. Karakterlerden biri ellerini kullanarak karmaşık bir numara yaptığında, yavrular alkışlıyor. Televizyon, onları eğlendirmekten ve insanların nasıl yaşadığını göstermekten daha fazlasını

yapabilir; ellerin neler yapabileceğini daha fazla gördükten sonra dönüşüme daha istekli hale gelmelerini de sağlayabilir.

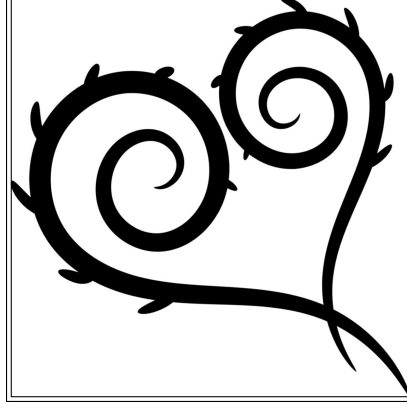
Riselda beni koridora çekiyor. "Bunu yaptığınız için tekrar teşekkür ederim. Bu kadar uzun süre kendinizi sürüden izole etmenizi istememin çok şey gerektirdiğinin farkındayım."

"Yavrular, Cu Sith'lerin her zaman yaşaması gerektiği gibi, tüm dönüşmüş hallerini bilerek yaşayacaklar," diyorum. "Buna değecek."

Dünyada bulunmak için daha bencil bir sebep bulduğumu, belki de bir daha asla Periler Diyarı'na dönmeyeceğimi kabul etmiyorum.

Üçüncü dileğim gerçekleşirse ve kader arkadaşımı bulursam, hayır.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonbahar

Rune'ye yalan söylemedim. Sonraki birkaç gün sadece sabun, sabun ve evet, tahmin ettiğiniz gibi, daha çok sabunla geçecek.

Perşembe sabahı geldiğinde, yine dökümler, kalıplar ve kesiciler hakkında hayal kurmaya başlıyorum; bu da azgın Autumn'un kalın botlarıyla zihnimde dolaşmasına, sanki on altı yaşındaki gibi bir emo döneminden geçiyormuş gibi surat asmasına neden oluyor. Özellikle de her gece yatağa o kadar yorgun düşünüyorum ki, "BOO" demeyi bile denemiyorum, bu yüzden çok sinirli.

Ama benim özlediğim şey bir BOO değil... ya da en azından Rune'dan sonra tek başına bir BOO değil.

Perşembe sabahı saçlarımı dağınık bir topuz yaparken yansıma fısıldadı: "Rune beni mahvetti. Artık başka hiçbir erkeğe tahammülüm kalmadı."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Bugün onu görecekim. Biliyorum, duygularının sihirli bir şekilde oluşmadığından emin olana kadar ilişkimizi ertelemem gerekiyor, ama onu özledim. Ne kadar meşgul olsam da, onu her gün görmemek çok zordu.

Sabah rutinimin geri kalanını aceleyle tamamlıyorum. Babybelle'in konuk oyuncu olarak yer aldığı YouTube videom iyi izlenme ve tıklama alıyor ve neredeyse bir parti balkabağı baharatlı latte sabunu sattım. Çalışırken mırıldanarak, özel sabunlarım için aldığım güzel küçük geri dönüştürülmüş malzeme kutularına PSL sabunlarımı paketliyorum.

Annem içeri girdiğinde beni son kargo etiketlerini yapıştırmakla meşgul buldu, dudaklarının kenarları büzüşmüştü. "Dünkü naneli şekerini bitirdin mi?"

"Evet, öyle yaptım." Kurutma raflarını işaret ediyorum. "Kesilmeye hazır olmalılar."

"Bu hafta Cadılar Bayramı malzemeleriyle uğraşacaksınız, önümüzdeki hafta da saman labirentinde eğleneceksiniz."

"Yapacağım." Ses tonumu nötr tutuyorum. Onu bu hale getiren şey endişe ve bu endişenin bir fırtına bulutu gibi üzerinde asılı durup, bakış açısını karartmasından nefret ediyorum.

Yine de keşke bana daha çok güvense, yargılarıma inansa. Fikirlerimi hemen reddetmek yerine dinlemek için zaman ayırsa. Ama sorun değil. İşletmeyi nasıl geliştireceğime dair teorilerimin iyi olduğunu kanıtlayacağım. Balkabağı oyma ve saman labirenti, insanlara Ferndale Falls Keçi Çiftliği'nin harika bir ürüne sahip yerel bir işletme olduğunu hatırlatacak. Yardımcı olacak, biliyorum.

Rune'nin sesi dışarıdan geliyor ve ben de onu ve kız kardeşini karşılamak için aceleyle dışarı çıkıyorum.

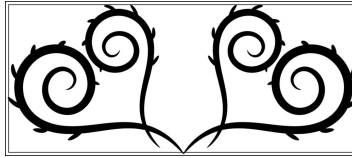
"Yavrular nerede?"

"Ormanda bekliyorlar." Çiftliğin kenarını işaret ediyor.

"Onları şehre gitmeye hazır hale getirmeliyiz."

"Bunu nasıl yapabiliriz?" diye soruyor ve kaşlarını çatıyor. "Henüz yer değiştiremiyorlar."

"Bir fikrim var."

"Bu çok utanç verici," diye homurdanıyor Astrid, biz de onu ve erkek kardeşini tasmalarla kaldırımda yürürken.

"Çok utanç verici," diye sızlandı Agnar.

"Konuşmak yok!" diye fısıltıyla ağzımın kenarından, yanından geçen şaşkın insanlara aşırı neşeli bir sırıtışla bakıp, Babybelle'in ön bacaklarından birini elimle onlara doğru sallarken söyledim.

Çiftin şaşkın bakışları, minik keçiyi görünce gülümsemelere ve "Ayyy!" nidalarına dönüşüyor; keçi de mutlulukla meleşiyor. "Beni çok seviyorlar!"

"Elbette öyleler," diye mırıldanıyorum alnına.

Çift öldükten sonra Riselda, "Yer değiştirmeyi reddeden yavru köpeklerin başına gelen budur," diyor.

Kurt yavruları sızlanmaya başlar ve Rune, "Sessiz olun. Şehirde sadece iki ayaklılar konuşabilir," der.

"Bu doğru değil," diye mızımızlandı Babybelle. "Ben sürekli konuşuyorum."

"Bu geçerli değil, çünkü seni anlayabilen tek kişi benim."

Cake My Day'in önünde durduğumuzda, yavrular zıplayıp ön patilerini pencere pervazına koyarak içeriye bakıyorlar.

"Bir sürü pasta, kurabiye ve tatlı var." Ön taraftaki bir masayı işaret ediyorum; küçük bir aile oturuyor, küçük bir kız kurabiye yiyor, büyük bir ısırik alırken yüzü mutluluktan ışıldıyor. "Çocukların isteyebileceği tüm tatlılar burada."

Yavrular mızımızlanıyor, dilleri sarkık ve salyaları akmaya başlıyor.

Riselda, Agnar'ın tasmaını Rune'a veriyor, böylece iki yavru da onun elinde oluyor. Babybelle'i ona doğru uzattığımda, boşta kalan koluyla onu kucağına alıyor.

Riselda, benimle birlikte içeri girmeden hemen önce, "Peri formundaki çocuklar içeri girip kendi ikramlarını seçebilirler," diyor.

"Gerçekten de şekil değiştirme işini çok zorluyorsunuz, değil mi?" Arkama baktığımda kurt yavrularının kocaman, yalvaran gözlerle bizi izlediğini gördüm.

"Yapmak zorundayım," diyor, ses tonunda sessiz bir acı var. "Şimdiye kadar değişmiş olmaları gerekirdi. Değişmemiş olmaları iyi değil ve bu durum uzadıkça, asla değişmeyeceklerinden daha çok endişeleniyorum."

"Hadi, onları şekil değiştirmeye teşvik edecek bir sürü lezzetli ikram alalım. Kurtlar çikolata yiyemez ve çikolata inanılmaz derecede lezzetli."

Gülümsüyor. "Senden hoşlanıyorum."

Dışarı çıktığımızda, Riselda'nın elinde bulabildiğimiz en lezzetli pastalarla dolu iki kağıt torba vardı.

Küçük köpek burunları kıpır kıpır, ikizler tasmalarının ucunda ileri geri dans ederek ödüllere doğru uzanıyorlar. Küçük ağızlar açılıyor ve Rune'nin konuşmama uyarısı son anda geliyor.

Ardından Riselda'yı Grounds for Celebration'a götürüyorum ve yetişkinler için balkabağı aromalı latte'ler, küçükler için de bir kase suyla geri dönüyorum.

"Haydi yeşil alanda piknik yapalım." Herkesi küçük parka doğru yönlendirdim.

Lloyd, kasaba meydanının bir ucuna her zamanki gibi balkabağı sergisini kurmuş ve etrafında alışveriş yapan bir kalabalık toplanmış durumda.

Parkın diğer tarafındaki sakin bir yere gidiyoruz. Çimenlerin üzerine bir daire şeklinde oturuyoruz ve altın rengi şeker kristalleriyle kaplı akça ağaç şekilli kurabiyelerden, balkabağı keklerine ve elimden daha küçük elmalı turtalara kadar çeşitli ikramlıklar çıkarıyorum.

Riselda her birini üç parçaya bölüyor, yavrulara tattırdıktan sonra bir tanesini kendine alıyor. Babybelle düşük şekerli hayvan şekilli bir kraker alıyor. Ben ceviz ve kuru kıvılcıkla dolu yulaf ezmesi bir kurabiye yiyorum, Rune ise minyatür balkabağı turtalarından birini deniyor.

"Sırada ne var?" Astrid poşetlerden birini kokladı.

Agnar kuyruğunu salladı. "Her şeyi denemek istiyorum!"

"Biliyorsun, eğer insan çocuklarına benzeseydin, içeri girip vitrinden istediğini seçebilirdin," dedim Rune'a göz kırparak, Operasyon Vardiyası'na dahil olduğumu belli ettim.

Bana teşekkür etmek için hafifçe başını salladı.

"Ve eğer kurt formunda olmasaydın, çikolata yiyebilirdin." Tam o sırada yeşil alanın diğer ucundan bağırışlar geliyor.

"Aman Tanrım! Bunlar ne?" diye çığlık attı bir kadın, titreyen parmağıyla bu açıdan göremediğim bir şeyi işaret ediyordu.

Rune ayağa fırlarken Riselda'ya, "Yavruları burada tut," dedi.

Hemen yerimden fırladım ve kahkaha atmaya başladım.

Babybelle yanımda zıplıyor, boyu kısa olduğu için göremiyorum. "Bu ne? Bu ne?"

Çimenlik alanda, yürüyen lalelerin kovaladığı minik balkabaklarından oluşan bir küme yuvarlanıyor. Her bir balkabağı yaklaşık 15 santimetre çapında ve yuvarlanmayı kolaylaştırmak için yan yatmış durumda. Önümüzde durup, sapları gökyüzüne doğru bakacak şekilde tabanlarının

üzerine çöküyorlar. Her bir balkabağı, bize bakan tarafında küçük bir boyalı yüz belirene kadar kıpırdanıyor. Her biri farklı; biri gülümsüyor, biri kaşlarını çatıyor, biri şok olmuş, biri kafası karışmış ve sonuncusu uykuyla görünüyor.

Birkaç cadı kadın, balkabağı tezgahından aceleyle yanımıza geldi.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Kayla.

"Balkabaklarına bakıyorduk ve bu boyanmış olanların ne kadar sevimli olduğundan bahsediyorduk, ve bir şekilde..." Violetta elini balkabaklarına doğru salladı, sesi tereddütlüydü. "Canlandılar mı?"

Skye, "Tıpkı lalelerin yeniden açması gibi," diyor.

"Bunu yapan kesin sizden biri olmalı. Nesneleri canlandırmak sizin sihriniz olmalı," diyorum. "Kim olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?"

Diğer üç kadın birbirlerine sorgulayıcı bakışlar attıktan sonra omuz silkip başlarını salladılar.

Babybelle aşağı atlayıp lalelerden birinin yaprağını kemirmeye başlar; lale de diğer yaprağıyla ona vurmaya başlar, çiçek başı bir o yana bir bu yana sallanır.

"Hayır, Babybelle!" Tanıdık yaratığımı kollarımın arasına alıyorum. "Yürüyen çiçekleri yemiyoruz!"

"Peki ya bunlar?" diye soruyor ve toynaklarıyla balkabaklarını işaret ediyor.

"Ya da yürüyen balkabakları!"

"Yürüyemedikleri için onları yiyebilirim."

"Tamam, yuvarlanan balkabaklarını yemiyoruz." Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, seni kim kelime polisi yaptı?"

Kurt yavruları, Riselda'nın tuttuğu tasmaların ucunda havlayarak ve gerilerek koşarak geliyorlar. "Bunlar ne?" diye soruyor Astrid. "Periler mi bunlar?"

Agnar derin bir nefes alarak, "Peri gibi kokmuyorlar," diyor.

"Arkadaşlar, bunu daha önce de konuştuk." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanımadığınız kişilerin önünde konuşmamanız gerekiyor."

Küçük kulakları ve kuyrukları sarkık.

"Ama bu üç kadının önünde konuşmanızda sakınca yok çünkü onlar cadı." Arkadaşlarıma döndüm. "Bunlar Rune'un kız kardeşi, yeğeni ve yeğeninin oğlu."

Herkes selam veriyor.

Yavrular tekrar çiçekleri kokluyorlar. "Ama bunlar ne?"

"İnsan büyüyle, cadı büyüyle yaratıldılar," diyorum. "Ya da en azından biz öyle düşünüyoruz."

"Oynayabilirler mi?" diye soruyor Astrid.

"Onlar oynayabilir ama sen oynayamazsın," diyor Rune. "Eğer şekil değiştirebilseydin, tasmalara ihtiyacımız olmazdı..." Kaşını kaldırıyor.

Havada sihirli bir enerji dalgası belirir ve Astrid bir kurt yavrusundan iki ayak boyunda bir kurt adama dönüşür. Ayağa fırlar, tıpkı büyük bir dalganın tepesine çıkan bir sörfçü gibi dengesini sağlamak için kollarını yana açar. "Vay canına, bu çok tuhaf hissettiriyor!"

"Garip hissetmek istiyorum!" diye itiraz eder Agnar ve havada bir başka sihirli kıvılcım cızırdar. Yeni mini kurt adam ayağa kalkar ve kız kardeşinin yanına katılır.

Riselda kurt adam formuna dönüşür, dizlerinin üzerine çöker ve çocuklarının her birine sıkıca sarılır. "Ah, küçüklerim! Sizinle çok gurur duyuyorum."

Ardından Astrid ve Agnar kendilerini Rune'un üzerine atarlar; Rune güler ve onları güçlü kollarına alır.

Birisi çığlık atarak, "Bu çocuklar çıplak mı?" diye sordu.

"Piknik kazası!" diye yalanı bağıriyorum, ceketimi çıkarıp Agnar'ın üzerine atıyorum. Sonra fısıltıyla bağıriyorum: "Büyü yapmayan insanlar kurt adam görmüyorlar, çıplak çocuklar görüyorlar. Hemen kıyafetlere ihtiyacımız var!"

Skye hırkasını çıkarıp Astrid'in etrafına sarıyor, ben de sihirli olmayan insanların bize tasmalardan bahsetmesi ihtimaline karşı tasmaları çözüyorum.

Rune, Haute & Bothered'a doğru koşar ve gölge perisi terzilerinden biriyle geri döner. İkizlere bir bakış atar ve parmaklarını şıklatır. Havada sihir dalgalanır ve üzerlerinde kot pantolonlar, uzun kollu tişörtler ve spor ayakkabılar belirir. Tuzağa düşmek yerine, kuyrukları arkalarında uzanır ve mutlulukla sallanır.

"Teşekkür ederim," diyor Rune.

Uzun boylu, zarif kadın bana, "Kasaba koruyucusuna yardım etmekten mutluluk duyarım," diyor; dilek takası hâlâ benim işimi Rune'unkiyle karıştırıyor.

Riselda, "Kurt adam formuna geçtiğimizde kuyruklarımızın özgürce salınabilmesi için kıyafetlerimize de büyü yapabilir misin?" diye soruyor.

“Elbette.” Gölge perisi parmaklarını Riselda ve Rune'a doğru şıklatarak bir sihir dalgası daha yaydı.

Kurt yavruları lalelerin yanına doğru koşuyorlar. "Hadi oynayalım!"

“Elbette, ama onlara dikkat edin. Sizin kadar güçlü değiller.”

"Ben de!" diye meleyerek yere indirilmek için bacaklarını çırpı.

“Uslu duracağına söz veriyor musun?” Ses tonumu sertleştiriyorum.

“Bu sefer ev terliklerinde olduğu gibi bir hata yapamayız. Laleler canlı ve onlara zarar vermek ciddi sonuçlar doğurabilir.”

Babybelle hareketsiz kalır ve sessizleşir, gözlerindeki her zamanki yaramaz parıltı kaybolur. "Bu sefer gerçekten söz veriyorum."

Başımı salladım. "Tamam. Seni seviyorum ve sana güveneceğim, o yüzden beni gururlandır."

“Yapacağım!” Onu yere bıraktığım anda, kemirmeye çalıştığı lale çiçeğine gidip ona küçük bir keçi öpücüğü verdi. “Özür dilerim.”

Sonra yavru köpekler koşmaya başlar ve balkabakları yan yatıp çimenlerin üzerinde yuvarlanarak onları kovalamaya başlar, küçük yüzleri hızla göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Babybelle, lale sürüsünün ortasında onların peşinden dörtmala koşar.

"Böyle bir şeyi her gün göremezsiniz," diyor Kayla, hepsinin birlikte oynadığını izlerken.

Skye başını salladı. "Bayıldım."

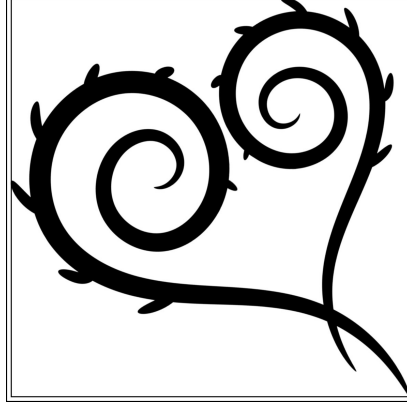
"Ben de." Yanaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi.

"Sonunda yer değiştirdiler." Riselda, çocuklarının koşuşturmasını izlerken gözleri dolmak üzereydi.

“Evet, yaptılar.” Rune yan yana bir kol hareketiyle omzuna sarıldı, sonra bana baktı. “Teşekkür ederim.”

Gözlerindeki duygu yoğunluğu beni hayrete düşürüyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonbahar

Akşam saat altıda başlayacak olan balkabağı oyma yarışmasına kadar, kasaba meydanında her şeyi hazırlamış oluyoruz. Lloyd'un balkabağı standı bir kenarda, son dakika alışverişi yapanlara balkabağı satmaya hazır bekliyor. Jüri masası ortada, iki yanında da oyma istasyonları olarak kurulmuş masalarla çevrili.

Ve hemen onların ötesinde, bu yılki etkinliğe eklediğim şey var: en cana yakın beş keçimizi barındıran geçici bir ağıl. Önündeki tabelada şunlar yazıyor:

Bana kabak artıklarını ver!
Ben onları seviyorum!

Babybelle ayaklarımın dibinde koşuşturuyor. "Ben de balkabağı yemek istiyorum!"

"Öyleyse içeri girsen iyi olur." Diğer keçileri içeride tutmak için kapıyı vücudumla kapatıyorum ve tanıdığım keçinin ağıla girebilmesi için kapıyı aralıyorum.

"Bu harika bir fikir." Hannah yanıma gelip bana sarıldı. "Gelecek yıl balkabağı oyma yarışmasıyla ilgili başka bir işin olmasa bile, lütfen bana

keçileri tekrar getireceğini söyle.”

“Belediye Başkanı Wylde ile aynı fikirde değilim.” Bayan Greely yaklaşıp bastonunu ağıla doğru salladı. “Daha önce hiç balkabağı oyma yarışmasına keçi getirmemiştik.”

Rune, tüm çekiciliğini en üst seviyeye çıkararak ona gülümseyerek, "Yeni olması kötü bir fikir olduğu anlamına gelmez," diyor.

O gülümseme o kadar iç çamaşırı eritici ki, üzerine uyarı etiketi konulmalı! Bayılmadan veya kendiliğinden alev almadan bunun tüm şiddetine nasıl dayanabileceğini anlamıyorum. Tam hedefinde değilim ama bacaklarım o kadar sıkı kasıldı ki ceviz bile kırılabilir.

"Bu, gereksiz israfı ortadan kaldırıyor ve çocuklara hayvanlarla ve doğayla bağlantı kurma imkanı veriyor," diye ekliyor. "Bunların ikisi de küçükler için değerli dersler, değil mi?"

Bayan Greely ona bakakaldı, ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra sert bir şekilde başını salladı. "Pekala. Nasıl gideceğini göreceğiz."

Kasaba halkı gelmeye başlıyor, birçoğu önceden hazırlanmış balkabağı fenerlerini jüri masasına yerleştirip yarışmanın başlamasını beklerken Cake My Day veya Grounds for Celebration'a giderek bir şeyler atıştırıyor. Diğerleri ise Lloyd'dan bir balkabağı alıp oymaya başlıyor.

Riselda ikizleri getirir. Artık dik kurt adam formlarına dönüşebildikleri için, koruma büyüsü tüm sihirli olmayan insanların onları insan çocukları olarak görmesini sağlar. Rune onları iki küçük balkabağıyla yerleştirir ve bıçakları pek ustalıkla değil, büyük bir coşkuyla kullanırlar.

Kurt yavruları, keçilere kabak artıkları götüren ilk canlılardan bazılarıdır ve hayvanlar kurt ellerinden kaygan çekirdekleri yutarken keyifle kıkırdarlar.

"Ben! Ben! Ben!" diye zıplayarak ilgi isteyen Babybelle'e Astrid de oyun arkadaşının ödüllerden biraz almasını sağlamak için çömeliyor.

Ardından ikizler aceleyle balkabaklarının yanına geri dönüp oyma işlemine başladılar.

Rune yanıma gelirken, "Bunu yapmak onlar için iyi," diye mırıldandı. "Eğlenceli olduğu için el becerilerini geliştirdiklerinin farkına bile varmıyorlar."

"Biliyorum!" Parmaklarımı şıklattım. "Onlara boyama kitapları ve boya kalemleri alabiliriz. Çocuklar boyamayı çok sever."

Bana keskin altın rengi bakışlarını dikti, sesi ciddiye. "Teşekkür ederim."

Elimle onu geçiştiriyorum. "Önemli değil."

"Bu kesinlikle bir şey." Rune elimi yakalayıp avuçlarının içine aldı, başparmağıyla parmak boğumlarımı okşadı.

Dudaklarımı yalıyorum, kalbim hızla çarparken ağzım birden kuruyor ve şehvetli Autumn, "İstediğim şeyin ne olduğunu biliyorum," diyor.

"Sus!" diye tısladım ona. "Lanet olası bir aile etkinliğinin ortasındayız!"

Kısık ve baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdadı.

"Sonbahar, Sonbahar! Gel de bana yardım et!" diye sesleniyor bir anne; dilek takası etkinliğinin benim düzenlediğimi düşünmesine neden olmuş.

"Hadi bakalım, koca adam." Kolumu Rune'un koluna geçirdim.

"Biliyorsun, eğer sanatsal bir şeyse, sana gerçekten ihtiyaçları var."

"Bunu birlikte başaracağız."

Tanrım, kulağa harika geliyor.

Oyma işlemi devam ederken, çocuklar keçilere kabak artıkları yedirmeyi çok seviyor ve Babybelle, yanına yaklaşan herkese abartılı hareketler yapıyor. Edam ve Cheddar, küçük keçinin çok fazla yiyecek aldığını fark edince, öne doğru itmeye başlıyorlar ve onun yalvarışlarına kendi melemelerini de ekliyorlar.

Laleler saklandıkları çalılıkların arasından fırlayıp yeşillikler üzerinde dörtlüla koşmaya başlayınca heyecan çığlıkları daha da yükseldi. Yuvarlanan balkabakları da arkalarından gelerek, küçük yüzleri hızla dönerek hızla ilerlediler.

"Yine o vahşi kediler!" Bayan Greely bastonunu çiçeklere doğru bir saniye salladıktan sonra bastonu düştü ve yüzündeki ifade sinirlilikten şaşkınlığa dönüştü. "Ve... kirpiler? Burada kirpi var mı? Avrupa'ya özgü olduklarını sanıyordum."

Öyleler, ama kasabanın koruma büyüşü, hareketli balkabaklarını gizlemek için en uygun hayvan olarak kirpiyi seçmiş olmalı. Yaratıcı olma zamanı. "İnsanlar onları evcil hayvan olarak getiriyor," diyorum. Bildiğim kadarıyla bu bir yalan değil, ama şu sonraki kısım kesinlikle yalan.

"Birçoğu serbest kaldı ve şelalenin yakınındaki ormanda yaşıyorlar."

Yaşlı kadın homurdanıyor, gözleri yeşillikler üzerinde dönen balkabaklarını takip ediyordu.

Hannah, Severin'le birlikte aceleyle yanımızdan geçti ve çok geçmeden yürüyen laleleri ve yuvarlanan balkabaklarını, Severin'in gölgelerinin oluşturduğu bir çitle çevrili başka bir çalılık kümesinin içine sakladılar. En

yakın arkadaşım bana başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi ve ikimiz de gülümsedik. Büyülü küçük kasabamızda asla sıkıcı bir an yok!

Rune ile birlikte oyma masalarının etrafında dolaşmaya devam ediyoruz; ben de aslında ondan gelen tasarım tavsiyelerini veriyormuş gibi yapıyorum.

Her şey yolunda giderken, havayı yırtan tiz bir çığlık duyulur. Küçük bir kız, yere düşmüş ve parçalanmış balkabağının başında hıçkırarak ağlıyordu.

"Yeni bir tane alacağız," diye söz veriyor babası.

"Zaman yok!" diye feryat ediyor.

Haklı. Değerlendirme on dakika sonra başlayacak.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Keşke—" Tam o sırada "keşke" kelimesini kullanmaktan kendimi alıkoydum, ama bu beni düşündürdü. Eğer asla kullanamayacaksam neden bu güce sahibim? Çenemi kaldırarak, "Keşke balkabağı yere düştüğünde hasar görmeseydi," dedim.

Büyünün bir dalgası içimden akıp dünyaya yayılıyor. Parçalanmış balkabağı parçaları birbirine doğru kayıyor, sonra tersten oynatılan bir film gibi tekrar bir araya geliyor.

"Bak, bir şey olmadı!" Eğilip artık sağlam kalmış balkabağını yerden aldım ve ona uzattım. "Çimler düşüşünü yumuşatmış olmalı. Hiçbir şey olmamış!"

Küçük kızın hıçkırıkları boğazında düğümlenirken, elinden balkabağını kaptı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Babası balkabağına kaşlarını çatarak baktı. "Ama ben gördüm ki—"

"Işığın bir oyunu," diye yalan söylüyorum ve elimi sallıyorum. "Güneş batmaya başlayınca ama sokak lambalarının gerçekten etkili olmaya başlayacak kadar karanlık olmadan önceki o anı bilirsiniz."

Sonra kasabanın koruma büyüğü devreye giriyor, hafızasını bulanıklaştırıyor ve yüz ifadesi rahatlıyor. "Evet. Işığın bir oyunu."

Küçük kız boynuma kolunu doladı ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı: "Senin yaptığını biliyorum. Teşekkür ederim."

"Nasıl görünüyorlar?" diye fısıldadım ikizleri işaret ederek.

"Tıpkı kurt adamlar gibi! Cadılar Bayramı kostümlerini bir gün önceden mi giydiler?"

"Öyle bir şey." O, anne babasına dönerken sııttım. İşte cadıların yeni neslinden biri.

O zaman içimi daha da büyük bir sevinç kaplıyor. Büyümü kullandım ve bu bir karışıklık ya da hata değildi. Büyüm faydalı bir şey yaptı. Onunla iyilik yapabilirim. Güçlerim devreye girdiğinden beri ilk defa bir umut ışığı hissediyorum.

Yanına döndüğümde Rune eğilip kulağıma fısıldadı: "Yaptığın şey çok iyi oldu."

"Sihrimi kullandım!" Onun onaylaması, içimde tutamadığım bir mutluluk hissine yol açtı. Kollarımı ona doladım. "Ve hiçbir şey ters gitmedi!"

Beni sıkıca kucaklıyor, onun o sağlam, güçlü duruşu insanı mest ediyor. Onun sıcaklığında kaybolmak istiyorum, kalbim yepyeni bir sebeple hızla çarpıyor.

Bayan Greely jüri masasından zamanı bitirdiğini söyleyerek bizi birbirinden ayırdı. Son dakika katılanların hepsi aceleyle balkabaklarını eklemeye koyuldu.

Rune ile masanın etrafında yan yana yürüyoruz ve bunu benimle yaptığı için çok mutluyum, çünkü aksi takdirde asla seçim yapma şansım olmazdı.

Anlaştığımız gibi, tek bir kazanan yerine birkaç kazanan seçiyor. Çok sayıda harika eser varken, tek bir kazananın olduğu yarışmaları hiç sevmem. Yaptığım kurdeleleri dağıtıyoruz: en komik balkabağı, en korkunç balkabağı, en iyi çocuk eseri ve en iyi genel eser.

Küçük cadı, en iyi çocuk ödülünü kazanınca bana gülümsüyor. Jared, tüm mutlu kazananların fotoğraflarını çekiyor. Ferndale Falls, resmi bir gazeteye sahip olamayacak kadar küçük bir yer, ancak kasabadaki herkesin okuduğu küçük bir internet sitesi işletiyor.

Herkes yeşilliklerden uzaklaşmaya başlarken, Bayan Greely bana memnuniyetle başını salladı.

Rune'ye baktım. "Başardık! Balkabağı oyma yarışmasına ev sahipliği yapma isteğinizi yerine getirdik."

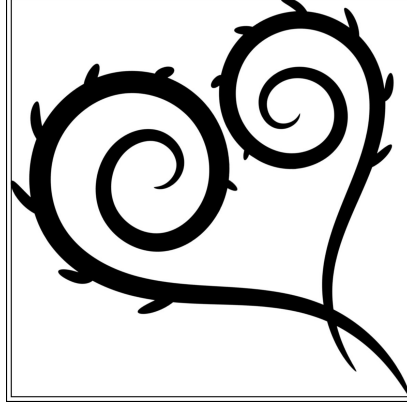
Memnuniyetle gülümsedi. "Evet, öyle yaptık."

Etrafımızda sihir dönüyor ve bir gerginlik azalıyor, dilek takasının bir başka parçası da dağılırken daha özgürce nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Bu akşam başardığım her şey beni heyecanlandırıyor. Büyümü anlamaya bir adım daha yaklaştım, dilek değiştirme büyüsünü bozmaya bir adım daha yaklaştım...

Ve Rune ile aramdaki ilişkinin gerçek olup olmadığını keşfetmeye bir adım daha yaklaştım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rune

Balkabağı oyma yarışmasındaki diğer çocuklar, yavru köpeklere Cadılar Bayramı'nın kostümlü eğlencesinden bahsettiler; bu yüzden ertesi sabah, anneleri ve ben, onların da gitmek istediklerine dair bitmek bilmeyen mızızlanmalarından başka bir şey duymadık.

Pes ediyorum ve telefonumu kullanarak Autumn'u arıyorum. "Bir durumumuz var."

"Nedir?"

Doğrudan cevap vermek yerine, oturma odasına geçip telefonu Astrid'in sürekli tekrarladığı "Şeker mi şaka mı istiyorum!" ve Agnar'ın "Ben de! Ben de!" seslerini duyacak şekilde uzattım.

Onu başımın yan tarafına bastırarak, mutfağın nispeten sakın ortamına çekildim. "Duydun mu?"

O kıkırdadı. "Bunu kaçırıamazdım."

"Kostümlü bir geziye hazır değilim," diye homurdandım. "Bugün bir şeyler satın alabilir miyiz?"

"Her şey iyice didik didik edilecek ama bir fikrim var," diyor. "Sizi sonra arayacağım."

Mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyor, mutfak adasının etrafında telaşlı turlar atıyorum. İnsanların Cadılar Bayramı hakkında konuştuklarını duydum ama hepsi ne anlama geldiğini biliyor, bu yüzden hiçbir ayrıntı yoktu. Kostüm giyme unsurunun olduğunu ancak dün akşam fark ettim.

Yeğenlerimin en önemli insan geleneklerinden birini deneyimlemeleri için gerekli malzemelere sahip olmamak, benim açımdan bir başarısızlık gibi geliyor. Başarısızlığı nefret ediyorum.

Yavrularla iyi ilerleme kaydettik, ancak Riselda yakında Periler Diyarı'ndaki sürü sorumluluklarına geri dönmek zorunda kalacak ve ziyaretleri sona ermeden önce onlara tam bir Cadılar Bayramı deneyimi yaşatmak istiyorum.

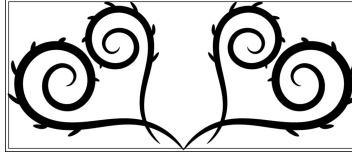
Telefonum titriyor ve cevap veriyorum.

"İyi haber," diyor Autumn. "Hepiniz için kostümlerim var."

Rahatlama kaslarımı gevşetti. "Teşekkür ederim."

"Saat altıda gelirim, istersen birlikte şeker toplamaya gidebiliriz."

"Bunu çok isterim." Onunla vakit geçirmek güzel olacak.

Aman Tanrım. Autumn böyle görünürken onunla vakit geçirmek hiç hoş değil.

Bu bir işkence. Tam anlamıyla işkence.

Kırmızı ve siyah bir korse belini sıkıca sarıyor ve göğüslerini o kadar yukarı kaldırıyor ki, neredeyse üst kısımdan fırlayacaklarmış gibi duruyor. Eteğin etek ucu uyluklarının üst kısmına değiyor, o kadar dolgun ki en ufak bir rüzgar esintisi bile eteği kaldırıp cinsel organlarını herkesin gözüne sokmakla tehdit ediyor. Beyaz çoraplar bacaklarını dizin hemen üstüne kadar örtüyor ve gözlerimi sürekli olarak çorapların ve eteğin arasında kalan çilli tenin çıplak görüntülerine çekiyor. Omuzlarından sarkan saten kırmızı bir pelerin ise onu hiç örtmüyor.

"Bu da ne?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

"Beğendin mi?" Sonbahar giriş holümde bir tur dönüyor ve eteği tam da beni homurdanmaya itecek kadar havaya kalkıyor.

"Beğenmek" kelimesi kesinlikle aklıma gelen ilk kelime değil.

“Bu birkaç yıl öncesinden kalma bir kostüm. Hala içine sığabildiğime sevindim. Kırmızı Başlıklı Kız kostümü.” Bana beklentiyle bakıyor, güzel yeşil gözleri, onları daha da çekici kılan siyah bir çizgiyle çerçevelenmiş. Dudakları, elbisesiyle uyumlu koyu kırmızıya boyanmış.

Bu renk beni onu öpmeye, o kırmızı dudakların penisimi sarmasını görmeye özlem duymama neden oluyor. Onu tutup parke zemine fırlatmamak için vücudumdaki her kası kaskatı tutmak zorundayım.

“Biliyorsunuz, o kötü kurt hikayesi gibi? Bence çiftler temalı bir şey yapabiliriz. Siz de kurt olabilirsiniz.”

Yavrular günün yorgunluğuyla kurt formlarına geri dönmüş bir halde koridora doğru koşuşturuyorlar.

"Kostümlerimiz için kurt olacağız, öyle mi?"

Başlarını okşayarak selam verdi. "Bunu başarabilirseniz, kurt adam olacaksınız."

“Nasıl?” diye soruyorum. “Kasabanın koruma büyü, sihirli gücü olmayan insanların bizi sıradan insanlar olarak görmesini sağlayacak. Bu da kostüm gibi görünmeyecek.”

“Bu gece değil!” diye bize gülümsüyor. “Hannah sonunda Severin'i ikna etti. Koruma büyü bu gece devre dışı bırakılacak, böylece tüm periler kostüm giymiş gibi davranabilecekler. Herkes seni kurt adam olarak görecektir ve inan bana, herkes senin gelmiş geçmiş en iyi kostümlere sahip olduğunu düşünecek!”

Riselda, oturma odasının girişinden, "Sonbahar'ı duydun," diyor. "Kurt adamsanız, şeker mi şaka mı oyununa katılabilirsiniz, o yüzden şekil değiştirin."

Kız kardeşim şekil değiştiriyor ve ben de büyümü serbest bırakıp aynısını yapıyorum. Büyü vücudumda karıncalanma hissi yaratırken, ellerimi koyu renkli kürk kaplıyor ve tüm duyularım keskinleşiyor. Yeni büyülenmiş kot pantolon, gölge perilerinin vaat ettiği gibi tam olarak işe yarıyor; kurt adam formuma dönüşürken, kuyruğumun kumaşın altında sıkışıp kalmak yerine sırtımdan çıkmasına izin veren bir yırtık oluşturuyor. Kuyruğumu bir yandan diğer yana sallıyorum ve Riselda'ya bakıyorum. "Bu harika bir fikirdi. Teşekkür ederim."

"Sana söylemiştim." Kuyruğunu neşeli bir şekilde sallıyor.

Büyümüzü hissetmek, yavruların kendi büyülerini bulmalarına yardımcı olur ve onlar da kurt adama dönüşürler.

Yavrular dün gölge perilerinin yarattığı kıyafetleri giydiğinde, Sonbahar, "Çok güzel görünüyorsunuz! Herkes kostümlerinizi nasıl yaptığınızı soracak. Bunu örtbas etmek için gerçekten iyi bir yalan bulmamız gerek," dedi.

"Yalan yok," diye homurdanıyorum Tank'ın arka kapılarından birini açıp yavruların içeri girmesine izin verirken. "Bu, Sithlerin usulü değil."

"Bazı yalanlar iyidir." Autumn o büyüleyici kırmızı dudaklarını büzdü ve bana kararlı bir bakış attı. "Bu tür yalanlar seni korur ve kimseye zarar vermez."

"Haklısın," diyor kız kardeşim, köpek yavrularının emniyet kemerlerini takarken.

"Yavrular hırlayıp gerçek kurt adam olduklarını söyleyebilirler, bu işe yarar." Autumn arabayı çalıştırıyor. "İnsanlar bunu komik bulacak."

"Ben gerçek bir kurt adamım," diyor Astrid.

Agnar da "Evet!" diye ekliyor.

"Aynen öyle." Autumn, şehre doğru arabayla giderken başını salladı. "Daha iyi bir cevaba ihtiyacı olanlar yetişkinler. Televizyon için özel efektler yapan bir arkadaşınızın kostümlerinizi yaptığını söyleyebilirsiniz."

Ana caddenin başlangıcında, ofisime çok yakın bir yere park ediyoruz; ofisimi pek kullanmıyorum çünkü zamanımın çoğunu yaya devriye gezerek geçiriyorum.

Ferndale Falls şehir merkezi gündüz gibi ıslık ıslık ve her dükkan kapıları ardına kadar açık, müşterileri bekliyor.

Astrid, "Cadılar Bayramı'nda şeker toplamanın evlerde yapıldığını sanıyordum," diyor.

Agnar, "İçinde şeker olan evler," diye ekliyor.

Yavrular tüm öğleden sonrayı Cadılar Bayramı ile ilgili çocuk programları izleyerek geçirdiler.

"Bu, şehir merkezindeki tüm yeni işletmelerin düzenlediği özel bir Cadılar Bayramı etkinliği." Autumn sepetinden her biri parlak turuncu, gülen bir balkabağıyla kaplı iki plastik torba çıkarıp uzatıyor. "Ve hâlâ şeker alacaksınız."

Sevinçle bağırıp çantaları elinden kaptılar ve ilk açık dükkana doğru koşular; Riselda da onlara yetişmek için acele ederken, ben Autumn'un yanında yürümeye devam ettim.

Oopsy Daisy çiçekçisinin içindeki orman perileri, şeker ve çiçeklere olan sevgilerini yansıtarak şekerlenmiş gül yapraklarından oluşan paketler

dağıtıyorlar. Küçük bir kız çocuğu, onların uçuşan, söğüt yaprağı gibi saçlarına ve bu özel gün için giydikleri çiçek yaprağı elbiselerine hayranlıkla bakıyor.

Grounds for Celebration'a girdiğimizde, insanlar nefeslerini tutarak Autumn'un tahmin ettiği gibi kostümlerimiz hakkında sorular sormaya başladılar. Autumn bana "Ben size söylemiştim" dercesine sıırttı. Yavru köpekler tüylerini düzelterip oyun oynarcasına homurdanarak etrafta koşturup "Ben bir kurt adamım!" diye yüksek sesle bağırdılar.

Devina, vücudunu saran, metalik altın işlemeli, parlak renkli bir elbise giyiyor. Çocuklara çikolata, yetişkinlere ise çikolata kaplı espresso çekirdekleriyle dolu küçük kağıt bardaklar dağıtıyor.

"Memnuniyetle," diyor Autumn, koyu kahverengi şekerlemelerden birkaçını ağzına atarken. Bana da bir tane uzatıyor ve ben de tatlı kaplamayı ısıırıp içindeki acı fasulyeyi çıkartıyorum. Yüzümü buruşturunca kıkırdıyor. "Beğenmedin mi?"

"Bana sipariş ettiğin balkabağı aromalı latteyi bundan çok daha fazla beğendim."

"Tatlı seviyorsun, değil mi?" Autumn bana gülümseyerek baktı.

Eğilip kulağına alçak sesle, "Tatlım, senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım, bunun üzerine yüzü kıpkırmızı oldu.

Cake My Day'de kalabalık daha da yoğundu ve sonunda içeri girdiğimizde bunun nedenini anladık. Pepperpot, brownie ustasının yaptığı her şey kadar lezzetli olan meşhur balkabağı şekerli kurabiyelerini dağıttı. Autumn bir tane alıp ikiye böldü, daha büyük parçayı bana uzattı ve bu tatlı balkabağı kurabiyesi, acı kahvenin son izlerini de unutturdu.

Hatta elbise dükkanı bile kutlamaya katılıyor; dükkanın sahibi olan gölge perileri çocuklara çeşitli meyveli şekerler sunuyor. Parlak renkli bu şekerler, çocukların sırtlarından fışkıran siyah gölge kanatlarıyla uyumlu, renkli peri ipek elbiseleriyle bütünleşiyor.

"Siz melek misiniz?" diye soruyor küçük bir çocuk, bu da kadını güldürüyor.

Agnar, avucundaki pembe kareyi koklayarak Autumn'a fısıltıyla, "Karpuz da ne?" diye sordu. "Sanırım hiç hoşuma gitmedi."

"Karpuzu çok seviyorum!" Elini uzatıp karpuzu alıyor. "İstemiyorsan ben alırım."

Elini hızla geri çekti. "Hayır, deneyeceğim."

Keyifle burnumdan ses çıkardım ve eğilip kulağına fısıldadım: "Bu numarayı aklında tutmalıyım."

Nefesi kesiliyor ve kalbinin hızlandığını duyabiliyorum. Ateşimin tatlı ve baharatlı kokusu havayı dolduruyor. Sonbahara bu kadar yakın olup da onu tekrar kucaklayamamak, özellikle o kıyafetle, bir işkence. Aklımdan geçen tek şey, öpüşlerinin tatlı tadı ve dilimi kaplayan sıvılarının daha da cezbedici tadı.

Yavru köpekler kaldırımda önümüzden koşarak I Touch My Shelf'e gidiyorlar; burada Naomi, kalp şeklinde küçük "Kitapları seviyorum" şekerleri dağıtıyor. Siyah bir elbise ve ucu sivri, tuhaf, geniş kenarlı bir şapka takıyor ve yanına da rustik bir süpürge dayıyor.

Autumn kıkırdadı. "Tam bir cadıya dönüşmüşsün galiba."

"Uygun görünüyordu." diye gülümsedi Naomi.

Yeşil alanın diğer tarafında, orklar Susamış Diş'in önündeki kaldırıma bir masa kurup su ve alkolsüz elma şarabı dağıtıyorlardı. Thorvinn, geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuş, arkasında durmuş, çocuklara kaşlarını çatarak ve hırlayarak bakıyordu; çocuklar ise her dişini gösterdiğinde sevinçle çığlık atıyorlardı.

Bling It On'daki cüceler yaprak kıyafetleri yerine mavi kumaş ceketler ve kırmızı koni şapkalar giyiyorlar; bu da sonbaharın kıkırdamasına ve "bahçe cüceleri" hakkında bir şeyler söylemesine neden oluyor. Tüm çocuklara büyük şeker taşlarıyla süslenmiş plastik yüzükler sunuyorlar.

Dışarıya geri döndüğümüzde, yavrular son dükkana doğru acele ediyorlar. Slice of Life'daki periler, açık kapı bırakmak yerine, insanların gruplar halinde içeri girmesini şart koşuyorlar. Biz de tam son çıkan grubun arasına karışıp, içeri giren bir sonraki gruba katılıyoruz.

Masalar ve sandalyeler yok olmuş, restoranın içi gece ormanındaki bir açıklığa dönüşmüş, odanın duvarlarını ağaçlar kaplamış. Dalları tavanı çaprazlıyor, imkansız esintilerde titriyor. Yürüyen laleler ağaç gövdeleri arasında ileri geri koşuşturuyor, yuvarlanan balkabakları ise çeşitli yatay dalların üzerinde oturmuş, küçük yüzleri herkese bakabilsin diye sağa sola dönüyor. Işıklar loş, bu da küçük beyaz çarşaflara sarılı perileri odanın en parlak şeyleri yapıyor.

"Aman Tanrım!" Autumn neşe dolu bir sesle kahkaha attı. "Küçük hayaletler gibi giyinmişler!"

"Vay canına," diyor küçük bir çocuk. "Buradaki özel efektler bir üst seviye!"

Parlayan hayaletlerin her biri bir kişinin önünde havada asılı kalır ve tiz bir ses, "Ellerinizi uzatın!" diye bağırır.

Herkes aynı şeyi yaptığında, periler her kişinin avucuna küçük bir waffle kurabiye bırakır ve ardından yüksek sesle "BOO!" diye bağırırlar.

Birkaç kişi çılgık attı, ardından utanç verici bir şekilde güldüler.

Sonra periler hep birlikte havaya yükselip başımızın üzerinde spiral çizerek uçmaya başlıyor ve "Mutlu Cadılar Bayramı!" diye bağırıyorlar.

Autumn'a doğru eğilip kulağına kısık bir sesle, "Bu BOO da iyi, ama seninkini çok daha fazla tercih ederim," diye fısıldadım.

"Ne?" diye haykırdı ve irkildi, gözleri benimkilerle buluştu. Loş ışıktaki bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Kalabalığın mırıltısının üzerinde fısıltıyla bağırdı, "Benim gibi bir sevgiliden herkesin önünde bahsetmeyiz."

"Senin 'BOO'ndan ne tür bir zevkin var?" diye soruyor Astrid, sivri küçük şekil değiştirici kulaklarını öne doğru dikmiş bir şekilde.

"Waffle kurabiyeleri! Nefis. Uzun zamandır yememiştim." Autumn, cevap vermek zorunda kalmamak için bütün kurabiyeyi ağzına tıktırıp çiğneme numarası yapıyor.

Onun tahrik olmuş halinin cezbedici kokusunu içime çekerek, ona alaycı bir şekilde baktım.

Peri kızları son bir grup insanı içeri almak için bizi restorandan dışarı kovuyor ve Autumn bizi kasaba meydanına götürüyor. "Kostüm yarışması için neredeyse zaman geldi. Haydi!"

Yavrular heyecanla havlayarak öne doğru koşuyorlar.

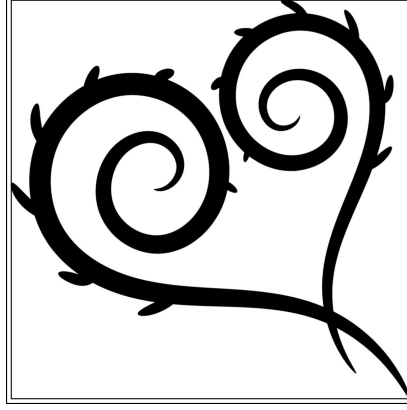
Riselda, yanımdan aceleyle geçmek yerine bir anlığına bizim hızımıza ayak uydurdu. "Teşekkür ederim, kardeşim. Bu ziyaret yavrular için iyi oldu ve eve döndüklerinde anlattıkları hikayeler, sürüdeki herkesin seni ziyaret edip şekil değiştirmiş formlarımızda nasıl yaşayacağımızı öğrenmek için can atmasını sağlayacak. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasını başardın."

Sözleri beni gururlandırıyor ve yavruların kurt adam formlarında gelişip ellerinin neler yapabileceğinin tadını çıkarmalarını görmek bana ayrı bir keyif veriyor. Peri formlarına da erişebildiklerinde her şey daha da güzel olacak.

Sonbahar bana gülümsüyor ve onun onayının sıcaklığı göğsümde bir karıncalanma hissi yaratıyor.

Kolumu onun etrafına sarıp kendime doğru çekiyorum. "Başarım tamamen senin sayende, benim tutkum."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sonbahar

Rune beni sert bedenine bastırıyor ve ona bakarken içimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Peri formunda o kadar yakışıklı ki, kurt adama da aynı derecede ilgi duyacağımı hiç hayal etmemiştim.

Ama öyleyim. Gerçekten, gerçekten öyleyim.

Bacaklarım kasılıyor, külotum ıslanıyor, elim onun koluna, tenime değdiğinde günahkar derecede yumuşak gelen tüylü koluna yapışıyor.

Duyulabilir bir nefes alıyor ve bakışları keskinleşiyor, kuyruğu bir yandan diğer yana sallanıyor. Aman Tanrım, tahrik olduğumu koklayabiliyor mu acaba? Bu düşünceyle içimde bir arzu ürpertisi belirliyor.

Bu muhteşem sonbahar akşamında kasaba meydanı ışık ve hayat dolu, ama onun gözleri beni büyüledi. Sanki tüm dünyada sadece ikimiz varmışız gibi.

Ona, hissettiklerinin gerçek olup olmadığını anlayana kadar uzak duracağıma söz vermiştim, ama bu gece bu imkansız. İkizlerle her oynadığında kalbim eriyor. Sonra, heyecanlı bir grup çocuk yanımızdan geçerken beni dengelemek için dirseğine uzanması var. Ya da bana attığı ateşli bakışlar, korseyle kaldırılmış göğüslerime, diz üstü çoraplı bacaklarıma takılıp kalması ve kuyruğuyla defalarca okşaması, ta ki

titreyene kadar. Ve Tanrım, bana sürekli "BOO" diye sataşması. Ben bir azize değilim. Bir kız nasıl karşı koyabilir ki? Ve bir kez daha olsa sorun olmaz, değil mi? Çünkü o da açıkça istiyor.

Küçük eller kıyafetlerimizi çekiştirerek bizi dalgınlığımızdan çıkarıyor ve Astrid ile Agnar'ın sesleri birbirine karışıyor: "Rune Amca!" "Sonbahar!" "Kaçıyorsun!" "Hadi!"

Yeşil alanın ortasına doğru çekilmek için birbirimizden ayrılıyoruz. Altın rengi Belle balo elbisesi giymiş ve kıvrımlı hatlarıyla muhteşem görünen Skye'ın yanında duruyorum.

Çimenlik alanın ortasında, Severin, Hannah ile birlikte kostüm yarışmasına başkanlık etmeye hazır bir şekilde duruyor.

"Aman Tanrım!" Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Hannah, Severin'e Loki kostümü giydirdi mi acaba?"

"Evet, öyle yaptı," diye neşeli bir şekilde karşılık verdi Skye. "Teşekkür ederim, Hannah."

Başımı sallıyorum. Bu, önceki filmlerdeki boynuzlu taç ve vücuda oturan zırhıyla Loki kostümü ve Severin, Hiddles'tan bile daha iyi görünüyor ki bu imkansız olmalıydı—ya da en azından yasa dışı. Yanında Hannah, Kara Dul kostümü giymiş, uzun saçları geçici olarak benimkine uyan kırmızıya boyanmış.

Shadow, kurt panter formunda yanımıza doğru yavaşça yaklaşıyor. Rune ve ailesi gibi normal kıyafetler giymek yerine, iri kedi, gözleriyle uyumlu yeşil bir yelekle, özenle dikilmiş üç parçalı bir takım elbise giymiş. Sadece tüylü başı ve elleri görünüyor, ancak hayvan yüz hatları ile özel dikim takım elbise arasındaki kontrast çarpıcı. Bize baktığımızı fark ediyor ve ellerini genişçe açıyor. "Evet, gerçekten de muhteşem görünüyorum."

Luke, boynuzları, kuyruğu ve kanatları tamamen görünür halde, bize doğru hışımla geliyor.

Peşinden kovboy kılığına girmiş bir çocuk geliyor ve "Hayır, sen bir şeytansın!" diyor.

"Ben bir ejderhayım." Luke'un burun deliklerinden bir duman girdabı yükseldi ve kırmızı kanatları sonuna kadar açıldı.

Herkes, özellikle de ayakta durabilmek için koluna tutunan Skye, şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Aman Tanrım, çok büyükler!"

"Eminim öyledirler." Gülmemi bastırmaya çalıştım ama boğuk bir kıkırdama kaçtı ağızımdan. Arkadaşım gözlerini kocaman açtığında, iki

parmağımı kaldırıp kaşlarımı oynatarak ona kurt ejderhanın ne kadar eşsiz yeteneklere sahip olduğunu hatırlattım.

Skye kıpkırmızı olur ama gülümsemesi ıslıl ışıldır.

Hannah, belediye başkanının ses tonunu kullanarak, “Bu yılki Ferndale Falls Cadılar Bayramı kutlamasını bu kadar başarılı kıldığınız için hepinize teşekkür ederim,” diye sesleniyor. “Bu yıl bize böylesine eğlenceli ve güvenli bir şeker toplama deneyimi sunmak için ellerinden gelenin en iyisini yapan tüm şehir merkezindeki işletmelerimize büyük bir alkış verelim!” Alkışlarını abartarak yapıyor ve kalabalık da coşkulu bir şekilde ona katılıyor.

“Şimdi sıra kostüm yarışmasında! Katılmak isteyen tüm yetişkinler lütfen buraya gelsinler.”

Birkaç kişi öne çıktı, aralarında birkaç Mando ve K-Pop Şeytan Avcıları üçlüsü kılığına girmiş Kayla, Violetta ve Jasmine de vardı. Skye, beni ve Rune'u Kırmızı Başlıklı Kız ve Büyük Kötü Kurt olarak girmeye ikna etmeye çalıştı, ama ben başımı salladım ve eğilerek fısıldadım, "Ben kurt köpekleri olarak girmek istiyorum. Odak noktasının onlarda olmasını tercih ederim."

Rune'un kuyruğu bana değdi ve başımı kaldırıp onun bana baktığını gördüm. "Sorun değil mi?" diye fısıldadım.

"Mükemmel." Kuyruğu bacağımı okşarcasına sarıyor ve bu da kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Skye ve ben, cadı arkadaşlarımızın yetişkin kostüm yarışmasını kazanıp en havalı pozlarını verdiklerinde sevinçle alkışlıyoruz, Jared de kendi internet sitesi için fotoğraflar çekiyor.

Hannah çocukları yukarı çağırdığında, Astrid ve Agnar'a doğru eğilip, "İçeri girmek ister misiniz?" diye sordum.

"Yapabilir miyiz?" diye hep bir ağızdan soruyorlar, yalvaran gözlerle annelerine bakarak.

Riselda, Rune'ye "Ne düşünüyorsun?" diye sorar.

"Evet diyorum."

Yavrular mama dolu poşetlerini annelerinin ellerine tutuşturup kasabadaki neredeyse tüm çocuklara katılmak için hızla ileri koşuyorlar. Minyatür KPop Şeytan Avcıları, Wednesday Addams, Stitch ve Superman gibi giyinmiş çocukların yanı sıra Minyonlar ve My Little Pony gibi eski favorilerle birlikte dönen bir çocuk kalabalığı oluşturuyorlar.

Hatta beyaz arşıflara sarılmış küçük hayaletlerden oluşan, her zaman sevilen birkaç kostüm bile var. Her ne zaman biri Hannah ve Severin'in yanından geçse, Rune yaklaşıp kulağıma şeytani bir "BOO" diye hırlıyor ve tüm vücudumu alev alev yakıyor. Tüm çocuklar kostümlerini sergilediğinde, bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, tenim karıncalanıyor, yanıyor ve dokunulmak istiyorum. Rune'un arkamdaki varlığı durumu daha da kötüleştiriyor, onu fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor ve titriyorum.

Kurt yavruları, gerçek kurt adam oldukları için, insan yapımı tüm kostümleri gölgede bırakıyorlar; bu biraz haksızlık olsa da, Astrid ve Agnar o kadar çok eğleniyorlar ki, bu durum beni çok üzmüyor. Zeki en iyi arkadaşım durumu kurtarıyor, minyatür bir insan Wednesday Addams'a "yerleşik" ödülü ve ikizlere de ikinci bir "ziyaretçi" ödülü veriyor.

Kurt yavruları, içlerinde şekerlemelerle dolu plastik bir balkabağı taşıyarak, kazandıklarını durmaksızın anlatıp durarak bize doğru koşarak geri geldiler.

Hannah'a şöyle bir baktım ve "teşekkür ederim" diye fısıldadım, Skye da çocuklara uygun ürkütücü bir hikaye okumaya hazırlanırken ona hızlıca sarılıp veda ettim.

İkizler, arkadaşımın farklı sesleri taklit etme yeteneğine hayran kalarak öne doğru itişip kakıştılar.

Rune ve Riselda'ya "Bundan sonra ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordum. "Sanırım bazıları The Thirsty Tusk'a gidiyor ama orası çocuklar için uygun değil."

Riselda, "Siz ikiniz gidebilirsiniz," diyor. "Bizim için endişelenmeyin."

"Eve nasıl gideceksin?" diye soruyorum.

"Koşacağız." Riselda, aşırı hareketli yavru köpeklere doğru başını eğdi. "Bu şekerin bir kısmını yakmaları gerekiyor, yoksa bu gece asla uyuyamayacaklar."

"Emin misin?" diye soruyor Rune.

O da karşılık olarak bizi uzaklaştırdı.

Rune hiç tereddüt etmeden kolunu omzuma doladı ve beni yeşil alandan pub'a doğru yönlendirdi. Ancak o kadar uzağa gidemedik. Yeşil alanın kenarındaki ilk büyük orman gülü kümesini geçer geçmez, beni onların arasına çekti ve gözlerden sakladı.

Beni kendine doğru sıkıca bastırırken nefesim kesildi, burnu boynuma gömüldü ve tenimi yaladı. "Kahretsin, Autumn, kokun... Islaklığını

hissedebiliyorum. Artık dayanamıyorum. Seni tatmak istiyorum."

Parmaklarım başının arkasındaki tüylere saplanıp onu kendime doğru çekerken, ağzımdan bir inilti kaçıyor. Küçük bir ses, Rune'un hâlâ dilek değiştirme büyüsünün etkisinde olabileceğini fısıldıyor, ama şehvetli Autumn susmasını istiyor. Tartışamıyorum, bedenim arzuyla yanıyor. Onun her hırıltılı "BOO" sesi, kuyruğunun her dokunuşu, altın rengi gözlerinin her ateşli bakışı, tutunduğum tüm kısıtlamaları yok etmek için bir araya geliyor.

"Bu kısa kumaş parçası seni zar zor örtüyor." Pençeli elleriyle eteğimin kenarını kaldırarak vücuduma doğru eğildi, sesi de gücenmiş gibiydi. "Bütün akşam beni çıldırttı. Bir rüzgar esintisinin onu kaldırmasını bekleyip durdum."

"Evet," dedim nefes nefese. "Zaten asıl mesele de bu."

"Başkaları da görebilirdi," diye homurdanıyor, elleri uyluklarımı daha da sıkıca kavıyor, pençeleri yeni yeni saplanmaya başlıyor.

"Bu kostümü senden başka kimse için giymedim," diye itiraf ediyorum.

İnleyerek burnunu bacaklarımın arasındaki yarığa doğru kaydırıyor ve zaten ıslak olan külotuma ulaşıyor. "Kahretsin, harika kokuyorsun. İhtiyacım var—"

Birkaç çocuk, Skye'ın anlattığı hikayeye şaşkınlıkla tepki vererek bağırıyordu.

"Aman Tanrım, bunu burada yapamayız. Herkes bizi bulabilir." Başka bir yetişkinin bizi görmesi düşüncesi biraz heyecan verici, ama bir çocuk mu? Asla istemem.

Rune isteksizce gitmeme izin veriyor ve ben sendeleyerek açık alana geri dönüyorum, arabama doğru ilerlerken adımlarım neredeyse koşmaya dönüşüyor. Bara da gerek yok. Şimdi onunla yalnız kalmak istiyorum.

"Tanrıça adına, ateşim adına," diye homurdandı Rune tam arkamdan, sesi hayal kırıklığı ve özlemle doluydu. "Beni öldüreceksin. Eğer gerçekten beklememi bekliyorsan, benden böyle kaçamazsın."

Ana caddedeki iki dükkanın arasında kaldırımda durdum. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kaçarsan kendimi tutamam." Göğsünden bir inilti koptu, pantolonunun ön kısmı belirgin bir tahrikle kabarmıştı. "Kaçarsan karşı koyamam, özellikle bu haldeyken peşinden koşmalıyım."

Ah! İlkel bir kovalamaca, tıpkı kitaptaki gibi... Yutkunuyorum, ağzım aynı anda kuruyor, külotum ise sıırılsıklam ıslanıyor. Tanrım, onu çok

istiyorum, hem de kurt adam olarak.

Onun beni kovalamasını, yakalamasını, yere sermesini istiyorum...

Bakışlarının sıcaklığı, tüm tereddütlerimi yok etti. Heyecandan nefes nefese, binaların arasından dönüp koşmaya başladım ve hemen ötesindeki ormana doğru ilerledim.

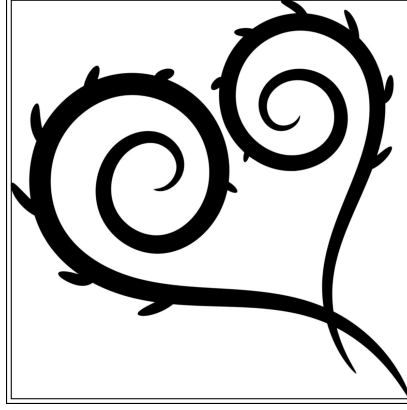
Rune bir kez hırladı ve yapraklarla kaplı zemine vuran ayaklarımın sesinden ve daha da yüksek sesle atan kalbimin gümbürtüsünden başka bir şey duymadım.

Dolunay tepede kocaman parlıyor, soluk bir patikada olabildiğince hızlı koşarken yolumu aydınlatıyor. Rune beni çoktan yakalayabilirdi ama yakalamıyor. Kovalamacayı uzatıyor, bu da beni daha da heyecanlandırıyor. Şimdi mi olacak... yoksa o ağacın hemen ötesinde mi... yoksa belki de şimdi mi? Gerilim her saniye artıyor, belirsizlik beni çıldırtıyor, ta ki beni yakalamazsa, bana dokunmazsa derimden çıkacakmışım gibi hissedene kadar...

Ormanda o kadar sessiz ki, omzumu çevirip arkama baktığımda hemen arkamda volta attığını, gözlerinin yansıyan ay ışığıyla altın renginde parladığını görüyorum. Üzerinde tişört yok ve yalınayak, simsiyah tüyleri gecenin karanlığına karışıp onu görmeyi zorlaştırıyor.

Heyecandan nefesim kesildi ve gaza bir kez daha bastım, kalbim gümbür gümbür atıyordu, iç çamaşırım sırılsıklam olmuştu, ense tüylerim diken diken olmuştu, yaklaşan kurdun farkındaydım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Rune

Sonbaharın benden kaçıışı, kontrolümün son kırıntısını da koparıyor. Çelişkili arzularla parçalanmış bir halde onun peşinden koşuyorum. Onu hemen yakalama, yere serme ve tatlı derinliklerine gömülme ihtiyacı...

Ve bu kovalamacayı, ikimiz de arzuyla titreyene, kalplerimiz hızla çarpıncaya, her sinirimiz yoğun bir duyguyla alev alev yanana kadar uzatma ihtiyacı.

Önümden koşuyor, kızıl saçları ve pelerini geriye doğru dalgalanıyor, iki alev demeti beni kendine çağırıyor, tıpkı bir kelebeğin onun alevine çekilmesi gibi.

Benim ateşim.

Bana ait.

Onun heyecanı havayı mis gibi kokutuyor, tepedeki dolunaya ulumak istememe neden oluyor. Yine de sessiz kalıyorum, en tatlı avı kovalayan bir yırtıcı gibi.

Orman etrafımızı sardıkça içimde vahşi bir his büyüyor ve kıyafetlerim daralmaya başlıyor. Botlarımı çıkarmak için kısa bir süre duruyorum; kurt adam ayaklarım ormanda herhangi bir ayakkabıdan daha iyiydi. Ona kolayca yetişip tişörtü başımdan çekip bir kenara atıyorum.

Ay ışığında parıldayan güzel yüzü ve özlemle aralanmış kırmızı dudaklarıyla geriye bakıyor.

Pençelerim pantolonumun ön kısmını parçalayıp, dizime kadar yırtıyor. Sonra kumaşı yumruklayıp yırtıyorum, bedenimi ormana ve geceye bırakıyorum, ağır penisim her adımda sekip duruyor.

Sonbaharın adımları yavaşlamaya başlıyor. Ateşim insan dayanıklılığının sonuna yaklaşıyor. Tanıdık bir açıklığa girmek için ağaçlık bir alanı yarıp geçiyor. Dilek Kuyusu, her şeyin başladığı yer.

Daha mükemmel bir yer isteyemezdim.

Arkadan ona doğru hamle yaptığımda çığlık attı. Onu kollarımın arasına alıp, omzum yere saplanacak şekilde döndüm, düşüşün şiddetini ben üstlendim. Sonra üzerine atladım, pelerinini kenara fırlattım.

Vücudumu onun üzerine eğerek kulağına hırladım: "Eğer kaçarsan, ateşim, bil ki her zaman peşinden koşacağım... ve yakalayacağım."

Pençelerim alev alev yanan saçlarına dolanırken, o da ihtiyaçtan hıçkırarak ağlıyor, saçlarını yana çekip boynunu ısııyorum. Sonbahar, dişlerim narin tenini çizdikçe titriyor ve ben de onu bir yalamayla yatıştırıyorum; tatlı ve baharatlı tadı dilimi kaplıyor ve ereksiyonumu hızlandırıyor.

"Bana yaptıklarının farkında mısın?" Saçlarının arasına gömülmüş elimle onu dizlerinin üzerine kaldırdım. Sonra ellerinden birini alıp penisimin dibindeki şişliği hissetmesini sağladım.

"Düğümün!" diye haykırdı nefes nefese. "Ama henüz gelmedin, değil mi?"

"Bu benim tam düğümüm değil." Kurt adam formumda hiç seks yapmamış olsam da, penisimin dibinde bir ağrı hissedebiliyorum, daha da büyümeyi bekleyen bir umut duygusu. Başka farklılıklar da var. Ereksiyonum peri formuma göre daha uzun, rengi farklı; tabanı siyah, ucuna doğru parlak kırmızıya dönüşüyor.

Küçük, sıcak parmakları üzerinde gezinirken nefesi kesildi. "Yani bu... bu, sevişmemiz boyunca içimde mi olacak?"

"Evet."

Onun heyecanının taze bir dalgası havayı mis gibi kokutuyor.

Onu doyasıya yeme isteğiyle, onu tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine ittim, sonra da minik eteği beline kadar yukarı çekip kalçalarını açığa çıkardım. İncecik kırmızı saten şeridiyle ortaya çıkan çıplak kalçalarını görünce içimden bir hırıltı yükseldi. "Tanrıça aşkına, Sonbahar, sadece bu

minicik kumaş parçasını giydiğini bilseydim, kendimi bu kadar uzun süre tutamazdım."

Onu üzerinden çekip aşağı doğru kayarken inliyor. Ellerim kalçalarını kavrayıp yukarı doğru kaldırıyor. "Şu güzel küçük vajinaya bak, şimdiden çok ıslak. Kokusunu alabiliyorum." Duyulabilir bir nefes alıyorum. "Bütün akşam senin ihtiyacını kokluyorum. Beni çıldırtıyor."

Dilim dışarı fırladı, peri dilimden çok daha uzundu. Kıvrımlarını yaladım, zengin tadı damaklarımda patladı. Şişmiş klitorisini kıvranıp adımı haykırana kadar tahrik ettim, sonra içine daldım, tatlı derinliklerini doldurdum. Çekirdekleri etrafımda kasıldı ve inledim, penisimin etrafında ne kadar iyi hissedeceğini hayal ettim.

Her hareketimde sırayla, önce hassas bölgesini okşayıp sonra dilimi içine sokuyorum ve Autumn ilk orgazmını çığlıklar atarak yaşayana kadar giderek hızlanıyorum.

O halde daha fazla bekleyemem. Onu almalıyım.

"Tanrıça adına, bana neler yaptığının farkında mısın?" Elimle Autumn'un ateş gibi saçlarına dalıp, sırtı önümde kavislenene, güzel kalçaları havada yükselene kadar çekiyorum. Penisimin başı girişini tahrik ederken, yüzüne bakabilmek için öne eğiliyorum.

Afrodizyak tohumum onun ıslaklığını kaplıyor ve o titreyerek, nefes nefese bana bakıyor. "Rune!" sesi tiz bir inilti, ihtiyaç dolu. "Ah, Tanrım, Rune!"

Onu önümde elleri ve dizleri üzerinde görmek inanılmaz derecede erotik. O kadar küçük, çıplak teni o kadar narin ki, içimde vahşi bir alma, sahip olma isteği uyandırıyor. Kurt adam formumda hiç seks yapmamış olmamın bir önemi yok; biliyorum ki bu yoğun arzum tamamen ondan, içimdeki ateşten kaynaklanıyor.

Sertleşmiş penisimi vajinasının kıvrımlarında yukarı aşağı gezdirerek, onu kremamsı sıvıyla kaplıyorum. Sonra pençelerimden ikisini ısırıp koparıyorum, penisimin ucundan bir avuç meni alıp içine itiyorum, daha büyük boyutumu ve kısmen düğümlenmiş halimi almaya hazırlıyorum. Parmaklarımin etrafını sıkıca kavırıyor, beni içine çekmeye can atan bir ağız gibi. "Kahretsin, Autumn. Açgözlü küçük vajinanın penisimi ne kadar çok istediğini hisset."

"Evet," diye nefes nefese kaldı, ben de saçındaki elimi kullanarak sırtını öne eğik tutmaya çalışırken kırmızı dudakları aralandı. "Kesinlikle evet."

Daha fazla bekleyemeyip kalçalarından kavradım ve ileri doğru hamle yaparak kendimi derinlere gömdüm.

Sonbahar ılık atıyor, gelirken duvarları etrafımda titriyor, yeni oluşan düğümümün etrafındaki sıkışma sarhoş edici.

Isı ve basınç, testislerimin kasılmasına neden olan zevk dalgaları halinde beni sarıyor. Çenemi sıkıyorum, dişlerim birbirine sürtünüyor, kontrolümü korumak için abalıyorum. Her şeyin bu kadar çabuk bitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Hareket etme, ileri atılma ihtiyacı dayanılmaz hale geliyor. Geri çekiliyorum ama sonra tekrar ileri atılıyorum; serin gece havası ile onun büyüleyici ateşli sıcaklığı arasındaki zıtlık inanılmaz.

Her itişte içimdeki ateş inliyor, beni çılgına eviren muhtaç, sözsüz küçük sesler çıkartıyor. Ona tekrar tekrar sert ve hızlı bir şekilde giriyorum. Vücutlarımız birbirine çarpıyor, seks kokusu havayı dolduruyor, onun tatlı baharatının benim misk kokumla karışması ilkel bir düzeyde tatmin sağlıyor.

"Hadi gel sikime, Autumn," diye hırlıyorum. "Tatlı ateşinde beni yak."

"Rune!" diye haykırıyor ismimi gökyüzüne, tepede parlak bir şekilde parlayan aya doğru. Bedeninin özü beni sıkıca kavırıyor, beni alev alev yakan çılgın bir dansla titreşiyor.

Sırtımdan aşağıya doğru bir ateş cızırdıyor, gergin testislerimden alev alev yanıyor ve penisimden zevk alevi fişkırıyor. Ereksiyonumun dibi yanıyor ve düğümüm iki katına çıkarken tam zamanında kısmen geri çekiliyorum. Sonra tekrar ileri itiyorum, onu sürmeye devam ediyorum, ıslaklığı düğümüme sürtünürken zevk sonsuza dek sürüyor.

Tekrar tekrar geliyor, her orgazmda vücudu titriyor ve penisimin düğümü her itişte klitorisine çarpıyor.

Sonunda Autumn'ın dizleri pes etti ve ağırlığıı onu yere serdi; ben de o son kez boşalana kadar ona vurmaya devam ettim, sesi çok bağırmaktan dolayı boğuk bir zevk ılığına dönüştü.

"Ateşim!" diye kükredim, kalçalarımı öne doğru iterek düğümümü ona sıkıca bastırdım ve içimde bir zevk patlaması daha yaşandı. Üzerine yığıldım, küçük bedenini tamamen örttüm.

Uzun süre nefes nefese yattık. Sonra yanıma döndüm, ateşi de yanımda çekerek yüz yüze geldik.

"Bu..." Derin bir nefes veriyor. "Söz bulamıyorum."

Ay ışığında onu daha iyi görebilmek için saçlarını kenara iterek, pençelerimle yüzünün yan tarafını okşadım. "Her şey yolunda mıydı?"

"Harika bir deneyimdi."

"Bu halde olmamın bir sakıncası yok mu? Benim penisim daha büyük."

Kahkahası kısık ve boğuktu. "Evet, tam olarak bir sorun değil."

Onu memnun ettiğimi bilmek beni gururlandırıyor. Kuyruğum bacaklarının üzerine kıvrılıyor ve tenine değdikçe titriyor, bana daha da sokuluyor.

Öylece, birbirimize sarılarak duruyoruz, etrafımızdaki gece ormanı yeniden canlanıyor. Uzaktan bir baykuş ötüyor ve yakındaki bir eğretili otu öbeğinin arasından küçük bir şey hızla geçiyor.

Autumn'ın parmakları göğsümü kaplayan tüylerin arasına girdi ve başını kolumun üzerindeki yastıktan kaldırdı. "Tüm vücudunu görebilir miyim?" diye sordu, sesi kısık.

"Ne görmek istersiniz?"

"Senin kurdun."

Derin bir nefes alıyorum. Bunu soracağını hiç hayal etmemiştim ve beni tüm yönleriyle tanımak istemesi çok dokunaklı.

Birkaç saniye sonra, kayarak geri çekiliyorum ve yuvarlanarak çömeliyorum, hareketle yapraklar hışırdıyor. Sonra içimde bir sihir kıvılcımı esiyor, dönüşümüm üzerimden akıp gidiyor ve beni bir kurt olarak bırakıyor.

"Yüzün kurt adam halinden çok farklı görünmüyor ama seni her halükarda tanırım—aynı altın rengi gözlere sahipsin." Ay ışığıyla aydınlanmış bir havuzda dururken Autumn'un bakışları üzerimde gezindi. "Muhteşemsin." Doğrulup alnıma dokundu, sesinde korku yerine hayranlık vardı.

Onun cesur doğasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eğer içimdeki ateş benden korksaydı ne yapardım bilmiyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

"Teşekkür ederim."

"Konuşabilirsiniz!"

"Elbette konuşabiliyorum. Tüm biçimlerimde tamamen bilinçliyim."

"Bunu biliyorum. Sadece... Kurtun da konuşabildiğini fark etmemiştim."

Oturup onun beni biraz daha okşamasına izin verdim.

Meraklı küçük elleri omuzlarımda, sırtımda geziniyor. "Kurtların bu kadar büyük olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bir Danimarka köpeğinin iki katı kasına sahip olmanız gerekiyor."

"Sıradan kurtlar öyle değil. Bir peri olarak, bu tür kısıtlamalara bağlı değilim."

"Şehirde asla kendi kurt halinle dolaşmıyorsun." Gözlerimi yakalıyor. "Neden?"

"Bunun bir kısmı pratiklikten kaynaklanıyor. Koruma büyüsü olsa bile, büyüsüz insanlar benim büyüklüğüme iyi tepki vermeyecekler. Dediğin gibi, benim kadar büyük köpek yok."

"Peki diğer sebep?"

"Hayatım boyunca olduğum kurt olmak istemek çok rahat, çok kolay." İçimden bir ah çekip kimseye söylemediğim bir gerçeği itiraf ediyorum. "Evi ilk aldığımda her gece bu formda uyuduğumu söylemişim. Ama sana söylemediğim şey, her sabah bir adam olmak için ne kadar çok çaba sarf ettiğimdi."

"Öyleyse neden taraf değiştiriyorsun? Neden hiç erkek olmaya devam ediyorsun?"

"Kurtumu seviyorum, ama Cu Sith'lerin amacı asla bu değildi. Her zaman şekil değiştirebilme yeteneğine sahip olmamız gerekiyordu."

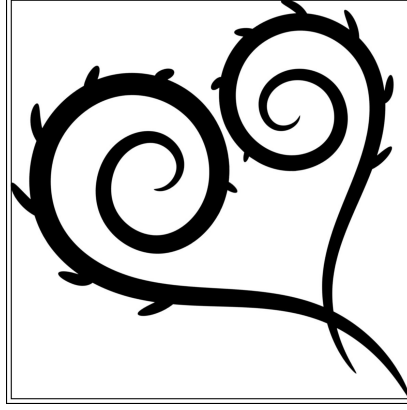
Başını salladı, sözlerimi düşünürken kaşlarında hafif bir çatma belirdi.

"Kurt olmayı ne kadar çok sevsem de, bu formun bazı özellikleri eksik." Bunları, Autumn hayatıma girene kadar fark etmemiştim. Onun tenine ilk dokunduğum andan itibaren, sadece bir hayvan olmakla asla yetinemedim. "Kurtumun seni tutacak kolları yok. Sana dokunacak elleri yok. Ve öpüşünün tatlılığını tadabilecek bir ağzı yok."

"Ah, Rune." Dudakları titriyor. "Bu, bana söylenen en güzel şey."

"Senin kadar güzel değilim, ateşim." Büyü havada dalgalanırken peri formuma büründüm ve dudaklarını açlık dolu bir öpücükle öptüm, bu da onu bana sıkıca sarılmasına neden oldu. Buna ihtiyacım var—ona ihtiyacım var—hayal edebileceğimden çok daha fazla. Bu ilkel bir arzu, doldurulmayı bekleyen bir boşluk ve bunu ancak Sonbahar başarabilir.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rune

Sonraki birkaç günü ailem ve yeni gelen bir grup sürü arkadaşımın evimde geçirdim. Astrid ve Agnar onlara televizyonu nasıl kullanacaklarını göstermekten büyük keyif aldılar. Yetişkinler hareketli görüntüler fikrine o kadar yabancıydılar ki çizgi filmlere aldırış etmediler, ancak küçükler yatağa girdikten sonra, diğer film türlerinin nasıl olduğunu görmeleri için onlara Görevimiz Tehlike'yi açtım.

Basit yemekler pişirmeyi öğreniyoruz ve herkes peyniri neredeyse Autumn kadar seviyor. Ayrıca, uzman bir brownie ustasının elinden çıkmış en lezzetli yiyeceklerin nasıl olduğunu göstermek için Cake My Day'den çeşitli fırın ürünleri de ikram ediyorum.

Evim gürültü, hareket ve eşya dolu ve bu bana çok doğru geliyor.

Yine de içimdeki ateşi özlüyorum ve keşke o burada olsaydı, kahkahası ve zekasıyla odayı aydınlatsaydı diye düşünüyorum.

Çarşamba gecesi, Riselda'yı yavrularla evde bırakıp diğerlerini Ferndale Şelaleleri'ne götürüyorum. Küçük bir grup halinde ormanda koşuyoruz ve bundan büyük keyif alıyorum: ayaklarımın yere yumuşak vuruşu, ağaçların arasından esen rüzgarın hışırtısı, çalılıkların arasında

hışırdayan bir gece hayvanının koşuşturması, tenimde ferahlatıcı bir etki bırakan serin gece havası.

Kendimi serbest bırakmak içimde başka bir tür açlık uyandırıyor. Sonbaharın önümde koştuğunu, saçlarının arkasında büyüleyici bir alev parıltısı gibi uçtuğunu görmeyi özlüyorum. Onu kovaladığımı, nereye düşersek düşelim onu aldığımı, penisimin onun tatlı derinliklerine gömüldüğünü hayal ederken ereksiyonum seğiriyor.

Görüntü o kadar net ki, Slice of Life'ın arkasındaki ormandan hızla çıkıp binanın etrafını dolaştıktan ve ana caddeye yavaşça girdikten sonra, etrafıma odaklanmak için gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum. Şehir merkezi önümüzde uzanıyor, renkli dükkanlar sokak lambalarının altın rengi parıltısıyla aydınlanıyor, parlak vitrinler insanları içeri davet ediyor.

Mirella, "Burası sürü yuvasından çok farklı, ama çok güzel," diyor.

Herkes başını sallıyor ve ben de, "Yüzyıllar önce, peri diyarında evlerde yaşıyorduk," diyorum. İlk başlarda peri formlarımıza dönüşebildiğimiz zamanlardan bahsediyorum. "Ejderha bana onların eskizlerini gösterdi."

Slice of Life'tan periler bir pizza daha getirdiğinde yüksek bir sevinç çığlığı yükseliyor, ama ben herkesi caddeden aşağıya ve yeşil alanın karşısına doğru yönlendiriyorum. Laleler dikkat çekmek için küçük yaprak kollarını sallayarak bize doğru koşuyorlar ve balkabakları önlerinde yuvarlanıp tabanlarının üzerine düşerek yüzleri bize bakana kadar dönüyorlar.

Çömelerek parmağımı balkabağının üzerinde gezdiriyorum ve balkabağı, okşanmak isteyen bir köpek yavrusu gibi sevinçle kıpırdanıyor. Hepsi etrafımı sarıyor, her biri ilgi istiyor.

Mirella kıkırdadı ve balkabaklarını okşadı, sonra bana baktı. "Bu nasıl bir sihir? Tanıdığım hiçbir periye benzemiyor."

"Bu insan büyü, cadı büyü," diyorum.

"İnsan cadıların bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim."

Sonbaharın dilek değiştirme büyüünün gücünü düşününce homurdanıyorum.

Yolumuza The Thirsty Tusk'a doğru devam ediyoruz. Bal rengi ahşaptan yapılmış bara adımızı attığımız anda, sürü arkadaşlarım biraz rahatlıyor. Odanın dört bir yanına dağılmış masalarda oturan birkaç insan dışında, tıpkı Periler Diyarı'ndaki bir ork barı gibi görünüyor. Bir tur bira

sipariş ediyorum ve onları bir masaya yerleştiriyorum, sonra da Lukendevener'in yanına bara gidiyorum.

"Hâlâ bir cevabım yok," diye homurdanıyor, selam vermek yerine kanatlarını birkaç santim yukarı kaldırarak.

Homurdandım. "Tahmin etmiştim, madem benimle iletişime geçmedin."

"Aramaya devam edeceğim." Kanatları yerine oturuyor.

Ork barmen başıyla selam verip her zamanki siparişimi hazırladı.

Bira bardağımdan hoş bir yudum alıyorum.

Shadow diğer tarafımda beliriyor, bir içki sipariş ediyor ve selamlaşır gibi bardağı bize doğru kaldırıyor. "Tazı. Ejderha."

Luke homurdanırken ben de "Kedi," dedim.

Ve işte böylece, alışlagelmiş akşam rutinimize geri döndük.

Ta ki neşeli bir kahkahanın sıcaklığı beni taburemde döndürene kadar; kapıdan içeri birkaç cadı arkadaşıyla birlikte Autumn'un girdiğini gördüm.

Shadow, gözlerinde muziplik parıltısıyla, "Thorvinn," diyor, "hepimize bir iyilik yapıp barın arkasındaki duvarı aynayla kapla."

"Neden?" İri yarı ork, bize kaşlarını çatarak bira bardağını daha doldurdu.

"Sebeplerim var." Kurt panterin gözleri, barın diğer ucunda toplanmış kadınlara doğru kayd. "Ya da en azından bir tane."

Thorvinn, "Peki ya siz ikiniz?" diye soruyor.

"Sonbahara bakarken görülmeye razıyım," diyorum.

"Defol git. Daha birkaç hafta önce bunu saklamaya çalıştın, değil mi?" Luke, boynuzlarıyla daha da tehditkar hale gelen sert bir bakışla bana baktı. Sonra barmene başıyla işaret etti. "Bir ayna iyi olurdu."

Shadow, yanımdan uzanıp kurt ejderhanın üst koluna hafifçe vurdu. "İşte bundan bahsediyorum. Biraz gizlilik. Biraz incelik."

"Ha!" Luke pençesini kurt pantere doğru uzattı. "Cadılık oyunun nasıl gidiyor?"

Shadow gözlerini devirdi ama cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Luke.

"En azından ben kendi köpeğimle konuştum." Shadow, dostça olmaktan çok daha fazla dişini göstererek genişçe sırıttı. "Bu, senin söyleyebileceğinden daha fazlası."

"Thorvinn!" diye sesleniyor Autumn. "Hepimiz senin elma tarçınlı şarabından yarım pint istiyoruz."

"Tarçınlı olanından var mı?" diye sordum ona.

"İnsanlar sürekli bunu istiyorlardı. Hatta ısıtılmasını bile istiyorlar."

Ork dehşete düşmüş bir halde kaşlarını çatıyor, dişleri üst dudağına saplanıyor. Yine de, buharı tüten sıvıyı birkaç el yapımı seramik kupaya doldurmaya başlıyor. "Alkolün yarısı buharlaşıyor."

"Bu muhtemelen insanlar için daha iyi, her neyse. Hiçbiri içkiye dayanıklı değil," diyor Shadow. Sonra, dolgun hatlara sahip uzun boylu, mor saçlı cadiya bakarken ses tonunda bir takdir beliriyor. "Gerçi Kayla ona çok yaklaşıyor."

Bira bardağımın geri kalanını bitirip bardağı bara sertçe vuruyorum. "Ben de şu tarçınlı elma şarabından bir tane alayım. Sonbaharın tüm geleneklerini deniyorum." Sonbaharın sevdiği şeylerden herhangi birini denemek istediğimi sesli olarak itiraf etmiyorum.

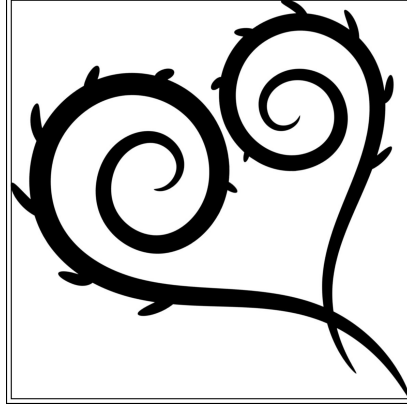
Thorvinn bana sanki yulaf lapasına işemişim gibi bakıyor ama yine de bana bir kupa dolduruyor.

Elma şarabının tatlı meyvemsi tadı ısıtıldığında daha da zenginleşiyor ve tarçının baharatlılığı da bu etkiyi artırıyor. Ateşimin neden bu kadar hoşuna gittiğini anlıyorum; sonbahar gün batımı gibi sıcak, sevdiğiniz insanlarla güzel bir yemek paylaşmak gibi, kamp ateşinin ışığının alev alev yanan saçlarını parlatması gibi sıcak. Arkadaşlarıma da ikram edip, sonbaharın yanımda durduğunu görünce arkamı dönüyorum.

"Yarın sabah gelebilir misiniz? Labirenti kurmak bütün gün sürecek. Sonra tüm hafta sonu açık olacak ve Pazartesi günü de sökebiliriz."

"Orada olacağım." İçimi sessiz bir sevinç kaplıyor; bu sevinç, dilek takasının bir diğer aşamasını tamamlamakla değil, tüm hafta sonunu Autumn ile geçirecek olmakla ilgili.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonbahar

Bir yandan nane sabunu yapmayı bitirirken bir yandan da mırıldanıyorum, Rune'u ve o ilkel kovalamacanın ne kadar inanılmaz derecede ateşli olduğunu hayal ediyorum.

Ne zaman kaçarsam beni tekrar kovalayacağına söz verdi ve bu düşünce bile vücudumu alev alev yakıyor.

Kendime not: Rune'dan düzenli olarak kaç.

Birkaç gün önce yaşandığından beri başka hiçbir şey düşünemedim. İlk defa, azgın Autumn ile tamamen aynı fikirdeyim. Periler dünyasında, penisi şimdiye kadar birlikte olduğum tüm erkeklerden çok daha büyük.

Ama kurt adam olunca... Bacaklarım kasılıyor. Kurt adam penisinin tüm uzunluğu ve dibindeki şişkin düğüm o kadar inanılmaz derecede büyüktü ki, hareket edememiştim, nefes almakta bile zorlanmıştım. Tanrım, bu şey inanılmaz derecede muhteşem.

Mantık bana, duygularının gerçek olduğundan emin olana kadar ondan uzak durmam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyor, ama bedenim onu özlüyor.

"Mahvoldu." Yeni bir kalıbı yerine yerleştirip sıcak sabun eritme karışımını içine döküyorum. "Tamamen ve bütünüyle mahvoldu."

Dışarıdan derin bir ses adımı çağırıyor—Rune! Dökme işlemini bitirip ahır kapısına doğru acele ediyorum.

Rune, kız kardeşi ve aynı uzun boylu, kaslı yapıya sahip dört kişiyle birlikte duruyor.

Şok dalgası içimi kapladı. "Bu da ne?"

Rune, "Size sürümün yardım edeceğini söylemiştim," diyor. "Bu yüzden Periler Diyarı'ndan daha fazla insan getirdim. Bizi işe koydum."

Sırıtiyorum ve aynen öyle yapıyorum. Ve açıkçası, Rune'un ağır saman balyalarıyla mucizeler yaratmasını izlemek bir şeyken, altı şekil değiştiricinin onları sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi hareket ettirmesini izlemek inanılmaz.

Rune, sabunluktaki istiflenmiş saman balyalarına tırmanıyor, merdiven kullanmaya bile zahmet etmiyor. Sonra tepeye çıkıp balyaları diğer şekil değiştiren kurt adamlara birer birer atıyor. Her kurt adam balyalarını kuzeydeki boş otlaklara götürüyor ve bir sonraki yükü almaya hazır bir şekilde geri dönüyor. İstif sadece altı fit yüksekliğe indiğinde, Rune aşağı atlıyor, iki balya alıyor ve onları tarlaya taşıyor.

Orada durup ona bakakalıyorum, kalın kaslarının gömleğinin kumaşına karşı gerilmesini, ön kollarının kaslarının sanki tüm ön kol fantezilerim gerçekleşmiş gibi kasılmasını izliyorum. Uyluklarım kasılıyor. O kadar... erkeksi ki. Tanrım, bu kelimeyi şimdiye kadar hiç anlamamıştım ama ona mükemmel uyuyor. Hareket halindeki güç ve kudret, iri vücudu benimkini kasıyor, her hareketinde midemde yanma hissi artıyor.

Annem bile sabun kesmeyi bırakıp bana bakıyor. Endişe yerine, yüzünde hafif bir gülümseme var; sanki bana gerçek bir yardım edildiğini görmek, hayallerimin nihayet ulaşılabilir olduğunu hissettiriyor.

On dakikadan kısa bir süre içinde Rune son iki balyayı da yerden alıp bana doğru döndü ve kaslı kalçalarına hayranlıkla baktığımı fark etti.

Azgın Autumn'ı suçlayamam bile, çünkü tüm benliğim onu istiyor. Büyünün onda neler hissettirdiğini düşünmek bile ona olan çekimimi azaltmıyor.

"Yani." Balyalarla işaret ediyor. "Sanırım bunları sadece tarlaya yığmaktan daha fazlasını yapacağız, değil mi?"

"Ne? Ha, evet." Şaşkınlığımdan sıyrılıp saman labirentinin planlarını topladım.

Sabahın parlak ışığına doğru ilerliyoruz; masmavi gökyüzü, otlak kenarındaki ağaçların turuncu alevlerini daha da belirginleştiriyor.

Kurt yavruları tarlanın kenarında birbirlerini kovalıyor, içlerinden biri atladığında çırpınan uzuvlardan oluşan bir top gibi yuvarlanıyorlar. Hemen koşuyorlar. "Sonbahar! Babybelle nerede? Oynamak istiyoruz!"

"Diğer keçilerle vakit geçiriyor. Ama birazdan onu içeri alabilirim."

"Tamam!" "Evet!" Hemen oyun alanlarına geri koşup tekrar güreşmeye başladılar.

"Saman labirenti bu genel alana kurulmalı." Elimle tarlanın en düz kısmını, yani ahır avlusunun kapısına yakın olan yeri işaret ediyorum. Planları yere serdikten sonra ilk işaret kazığını dikiyorum ve Rune'un yanına gelip bir ucunu mezura ile tutmasını sağlıyorum. Sonra yürüyerek labirentin dış kenarlarından birini ölçüp diğer ucunu işaretliyorum. İşlem bittiğinde, diğer kurt adamlar işaretlediğimiz yol boyunca saman balyalarından oluşan temel katmanı yerleştiriyorlar.

Bütün labirent yere yayılana ve sadece bir saman balyası yüksekliğinde olana kadar böyle devam ediyoruz; bu da küçük sorunları erken yakalamamızı sağlıyor. Son bir kez labirentin içinden geçip kontrol ediyorum, sonra diğer kurt adamların duvarları daha da yükseltmeye başlamasına izin veriyorum.

"Sağım ahırından kalan samanı da almamız gerekiyor." Çiftliğin diğer tarafındaki koyu lekeye işaret ediyorum.

"Koşmak için çok uzun bir yol." Rune kaşlarını çatı.

Kaşımı kaldırdım. "Yani bunu yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Bütün gün koşabilirim." Yaklaşıyor, sesi derin bir hırıltıya dönüşüyor. "İstersen bunu kanıtlayayım?"

Sesindeki vaat, tenimde bir heyecan dalgası yaratıyor, vücudumdaki küçük tüyler diken diken oluyor. "Hayır, sana inanıyorum," diyorum nefes nefese. Boğazımı temizleyip daha normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Sadece şaka yapıyordum. Traktörün çekebileceği küçük bir römork var. İki seferde halledebiliriz."

"Hadi gidelim."

Günlük iş için spor ayakkabı giydiğimden, yavaş bir koşuyla yola koyuldum ve Rune de yanımda rahatça, belli ki kendini frenleyerek ilerledi.

Sonra öne geçmeme izin veriyor. Arkamdan gelen ayak sesleri, arkamda olduğunu, peşimden koştuğunu, beni kovaladığını bilmek...

Vücudumda elektrik akımı hissediyorum, kalbim hızla çarpıyor. Daha hızlı koşmaya başlıyorum ve onun da hızını artırdığını duyabiliyorum.

Aman Tanrım. Aklımdan sadece kovalamaca geçiyor. İhtiyaçtan titriyorum. Bu kadar seksi hissettirmemeliydi, değil mi?

"Bu tür konuşmaları boş ver," diye mırıldanıyor içimden azgın Autumn. "Seksilik, senin seksi bulduğun şeydir ve eğer biraz ilkel kovalamacadan hoşlanıyorsan, bunda hiçbir sakınca yok."

Geçen geceyi hatırladıkça yanaklarım kızarıyor: Rune ormanda beni kovalıyordu, iri vücudu arkamdan benimkine sarılmıştı...

Güneydeki otlak alanına açılan kapı, bacaklarımı ve karmakarışık düşüncelerimi aniden durduruyor. Her zaman olduğu gibi, telaşlandığımda keçi geçirmez mandalla uğraşıyorum.

Rune yaklaştı, kocaman eli benimkini kavrayıp kilidi açtı. Başka hiçbir yerime dokunmuyordu ama varlığını tüm sırtımda hissedebiliyordum. Adımı özlem dolu bir sesle hırladı ve bir an için bunun bir büyü olup olmadığı ya da bizi birinin görüp görmediği umurumda değildi. Geriye doğru hareket etme, kalçamı ona sürtme ve onun da karşılık veren bir arzuyla sertleşmesini hissetme ihtiyacından başka hiçbir şey umurumda değildi.

"Buradayım!" Babybelle bir dizi zıplama hareketiyle koşarak gelir, Mozzarella da onu takip eder. "Ben! Ben! Ben!"

"Merhaba tatlım!" Ona biraz sevgi göstermek için eğiliyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım, böylece ebeveynlerimden biri beni Rune'un bacağına sürtünürken bulmasın. "Astrid ve Agnar'la oynamaya gelmek ister misin?"

"Evet!"

Keçilerin daha fazlası koşarak geliyor. Kızların en cesuru olan Cheddar, Rune'un ceplerine sürtünerek ödül maması arıyor.

"Bunlar Cheddar, Gouda ve Edam." Yanlarından geçerken her bir keçiye işaret ediyorum. "Ve Brie ve Havarti. Ve şu küçük beyaz kabarık top da Mozzarella."

Rune kahkaha attı, sesi zengin ve harikaydı ve kesinlikle daha sık yapması gereken bir şeydi. "Hepsine peynir ismi verilmiş. Bunu kim yaptı?"

"Suçluyum." Elimle işaret ediyorum. "Küçükken yapmaya başladım ve artık çiftliğimizde bir gelenek haline geldi. Hiç pişman değilim."

"Peyniri gerçekten çok seviyorsun." Dudakları seğirdi.

"Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak."

"Beni de unutma! Benim de adımla peynirden aldım!" Babybelle onun yanında sekerek ilerliyor. "Söyle ona."

“Ve Babybelle, adını peynirden aldığını da bilmenizi istiyor.”
Parmaklarımı birkaç santim arayla tutuyorum. “O, en şirin küçük peynir.”
"O benim!"

Sağım ahırına vardık ve Rune kısa sürede saman balyalarının yarısını römorka yükledi, ben de onları saman labirentine doğru sürdüm. Babybelle'i taşıyan traktörün yanında koştu ve diğerlerine ulaştığımızda Babybelle, kurt köpekleriyle oynamaya koştu.

Biraz endişeyle arkalarından bakıyorum. Kimsenin kasten kötü niyetli olacağını sanmıyorum ama peri yavruları benim tanıdığım yaratıktan çok daha güçlü.

Riselda benim baktığımı görünce, "Merak etme. Herkes göz kulak olacak. Biz buradayız." dedi.

"Teşekkürler."

Son saman balyalarıyla geri döndüğümüzde, diğer kurt adamlar ellerindeki tüm balyaları yerleştirmeyi bitirmişlerdi ve saman labirenti yaklaşık 1,5 metre yüksekliğinde ve harika görünüyordu. Rune'un da yardımıyla, son balyalar duvarların üstlerine eklenerek yükseklikleri 2,1 metreye ulaştı.

Rune ile birlikte labirentte yürüyoruz ve bilerek çözümü bilmiyormuş gibi yapıp birbiri ardına yanlış yollara saparken kalbim heyecandan hızla çarpıyor. Bir köşeyi dönüp çıkmaz sokaklardan birinde duruyorum.
"Bunların her birine komik tabelalar asacağım."

Tam arkamdan, çok yakınımdan homurdanıyor ve vücudumdaki her sinir, onun varlığını fark ettiğim anda harekete geçiyor.

Dönüp baktığımda onun yolu kapattığını ve beni küçük çıkmaz sokakta tuzağa düşürdüğünü gördüm. Diğer kurt adamlar saman balyalarının diğer tarafında, sadece birkaç metre ötedeydiler, ama labirent gibi sokak, sanki burada sadece ikimiz varmışız gibi hissettiriyordu.

Daha da yaklaşıyor, geniş omuzları dünyanın geri kalanını dışarıda bırakıyor, gözleri altın rengi parıldayarak dudaklarıma bakıyor.

"Rune," diye fısıldadım. "Ailen burada."

"Yine de, içimdeki ateş—" Saçlarımı dağınık topuzdan çözüp bir tutamı parmaklarının etrafına doluyor. "—aklımdan geçen tek şey sen ve ağzının yakıcı zevki." Eli saçlarımın arasına dolanıp enseme buluyor ve beni kendine çekiyor.

Öpüşmek yok. Öpüşmek kötü. Dilek Değiştirme Operasyonu başarılı olana kadar mesafemi koruyacağım!

"Kapa çeneni, azgın Autumn!" diye tıslıyor. Ve kontrolü ele geçirmesi gerekiyor, çünkü avuçlarım göğsünde yukarı doğru kayıyor. Bu gerçek ben olamam, değil mi?

Sadece ben yukarı doğru zorlanıyorum, boynumdaki kavrayışı ve kendi karşı koyma ihtiyacım beni çekiyor.

Dudaklarının ilk hafif dokunuşu içimde elektrik akımı gibi bir his uyandırdı ve nefesim kesildi.

Rune'nin karşılık olarak çıkardığı inilti, saf bir açlığın sesiydi. Kollarını bana doladı, beni kendine doğru çekip sıkıştırırken dudaklarımı ısırды, içeri girmek için ısrar etti.

BEN-

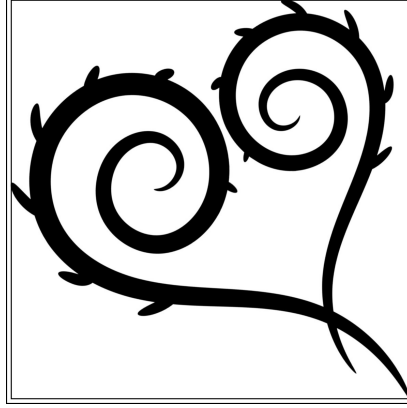
"Rune Amca!" "Rune Amca, neredesin?" Astrid ve Agnar'ın sesleri bizi birden ayırdı.

"Buradayım!" diye seslendi. Sonra elini saçlarımın üzerinden geçirdi ve sesini alçak bir hırıltıya indirdi. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, ateşim."

Rune bana labirentten çıkış yolunu göstermem için işaret ediyor ve tüm süre boyunca hemen arkamda olduğunu hissedince vücudumda bir karıncalanma hissediyorum.

Tanrım, tüm hafta sonunu onunla geçirmeye nasıl dayanacağım?

OTUZUNCU BÖLÜM

Rune

Astrid ve Agnar koşarak yanıma geldiler ve patilerini bacaklarıma koymak için zıpladılar. "Bitti mi?" "Oynayabilir miyiz?"

Babybelle, Autumn'ın önünde zıplayıp duruyor ve sürekli meliyor.

"Hayır, seni unutmadım," kızıl saçlı cadı, tanıdığına sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Hepiniz labirentte dolaşabilirsiniz. Girişe doğru koşun ve buraya nasıl geleceğinizi görün!"

Koşmaya başlıyorlar ve yavruların bu insan oyununu denemek için bu kadar heyecanlı olduklarını görünce gülümsüyorum.

"Bu yeni halini beğendim," diyor Autumn. Ona sorgulayıcı bir bakış attığımda, "Ailen buradayken daha mutlusun. Sanki bir yerini kırmadan gülümseyebiliyorsun," diye ekliyor. Dudaklarını abartılı bir şekilde büzüyor.

Homurdanıp gülmemi bastırdım. "Gerçekten böyle mi görünüyorum?"

"Ah, senin kadar huysuz olamayacağımdan eminim," diye takılıyor, çilli burnunu keyifle kırıştırarak. "Sen genellikle çok daha kötü görünüyorsun."

Riselda köşeyi dönerken gülüyor. "Ah, senden hoşlandım." Autumn'ı işaret ederken bana bakıyor. "Ondan hoşlanıyorum."

Keyifle burnumdan ses çıkardım. "Anlaşıldı."

"Geri kalan grup üyelerimizi Alarria'ya geri gönderdim," diyor kız kardeşim. "Dört gün içinde yeni bir grup göndermeleri talimatını verdim."

Homurdanarak Autumn'a baktım. "İşe yarar mı?"

"Öyle olmalı. Yağmur yağmadığı sürece, labirent açıkken gözetim için iki kişiden fazlasına gerek kalmaz."

"Ya yağmur yağarsa?" diye soruyorum.

"O zaman süper hızınızı devreye sokup brandaları sereceğiz ve umarız hava yakında açılır. Ama endişelenmeyin, önümüzdeki birkaç gün için hava tahmini mükemmel. Bu yıl inanılmaz derecede ılıman bir sonbahar yaşıyoruz."

"Severin'in işi. Bitkilerine çok iyi bakıyor," diyorum. "Sanırım bundan sonra her sonbahar böyle olacak."

"Burada hiçbir şikayetim yok."

Babybelle zafer çiğlikleri atarak labirentten fırlayıp çıkıyor.

"Evet, başardın!" Autumn eğilip minik keçiyi kucağına aldı ve Babybelle heyecanla kıvranarak kafasını kızıl saçlı kızın çenesine çarptı. "Herkes kazandığını söylememi istiyor."

Yavrular heyecanla havlayarak çıkıştan fırladılar. "Babybelle, çok hızlıydın!" "Bizi geçtin!"

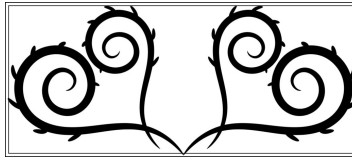
Minik keçiden daha fazla mutlu meleme sesi geliyor ve Autumn onu yere bırakana kadar kıpır kıpır hareket ediyor.

"Hadi tersten deneyelim!" Yavru köpekler labirente doğru geri döndüler.

Labirente oynamayı bitirdiklerinde, Autumn'dan hepimizi tekrar şehre götürmesini rica ediyorlar.

"Elbette, annen ve amcan da onaylarsa," diyor. "Saman labirentini yapmanın bundan çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Biraz boş zamanım var."

Ablamla bakışıyoruz, o da memnuniyetle başını sallıyor.

Bu gezi geçen haftakinin tekrarı olmalıydı, ama tamamen farklı hissettiriyor. Yeğenlerim, tasmalara bağlı kalmadan ve sessiz olma

zorunluluğu duymadan, dik kurt adam formlarında kaldırımında yürüyorlar. Autumn'ın ellerinden sarkarak her şeyin ne olduğunu sorarken, küçük sesleri cıvıldayarak ve neşeli bir şekilde her saniye yeni bir soru soruyorlar.

Kızıl saçlı cadı, bitmek bilmeyen taleplerine hiç yorulmadan her soruyu yanıtlıyor.

"Onlarla arası iyi," diye mırıldanıyor Riselda.

"O."

"Bununla ilgili bir şeyler yapmalısın." Koluma dokunuyor. "Her zamanki gibi duygusuz kalma."

Homurdanıyorum.

"Hadi ama. Ne var?" Ablamın keskin bakışları kısılıyor. "Seni ne engelliyor?"

"Dilek kuyusunda ettiğim tüm dilekler gerçekleşti." Bir an duraksıyorum. "Bir tanesi hariç."

"Hadi, işe koyulalım" dercesine parmaklarıyla daireler çiziyor.

"Kader arkadaşımı bulmayı çok istedim," diyorum.

"Kaderindeki eşin mi?" Ablamın gözleri faltaşı gibi açıldı. Sürüdeki en güçlü, akraha olmayan erkekle eşleşmişti. Başlangıçta aralarında aşk yoktu, ama şimdi mutlular ve ikisi de yavrularına çok bağlılar. "Bunu düşünmemiştim, ama şimdi Periler Diyarı'nın kapıları açıldığına göre, seninkini bulman mümkün olabilir."

"Peki ya sonbahar değilse?"

Riselda gözlerini kısarak hemen karşılık verdi: "Ya öyleyse? Kaçmasına izin verme." İşte benim kız kardeşim, alfa, her zaman meselenin özüne inmeye hazır.

Yeğenlerimin heyecanlı sesleri doruk noktasına ulaşıyor ve Cake My Day'e vardığımızda dikkatimizi tekrar onlara çekiyor. Nihayet dik durarak içeri girebilen ikizler, arkalarında umutsuz bir Babybelle bırakarak içeriye koşuyorlar. Autumn kapı eşiğinde bekliyor, ikizler ona gelip tüm farklı çikolata çeşitlerini anlatmasını söylerken açıkça ikilemde kalmış durumda.

"Git ve onların karar vermelerine yardım et," diyorum. "Ben Babybelle ile kalacağım."

"Ne kadar da asil bir davranış." Bana doğru sırtarak baktı.

"Bu hiç de asil bir davranış değil." diye homurdandım. "Yardım etmezseniz, bütün gün burada kalacağız ve ben de pasta yemek istiyorum."

Gülerek kızıl saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hangisini? Elma mı, kabak mı?"

“İkisini de.” Dudaklarım seğirdi. “Pastanın tamamını yemek istiyorum.”

"Bütün turtalar geliyor!" Fırının içine doğru kayboluyor.

Yine yeşil alanda piknik yapıyoruz ve ikizler gerçekten de çikolatalı her şeyi seviyorlar, en sevdikleri ise çikolatalı kurabiyeler.

“Bu harika bir haber.” Autumn bana doğru eğildi. “Sana hazır kurabiyeler alabiliriz. Tek yapman gereken onları dilimleyip fırına atmak, on dakika sonra da sıcak çikolatalı kurabiyelerin hazır.”

"Böyle mi yapıyorsunuz?"

"Hayır, onları sıfırdan kendim yapıyorum."

"Belki bir gün bana bunu nasıl yapacağımı gösterebilirsin."

Gülümsemesi bir anlığına soldu, sonra tekrar belirdi. "Elbette."

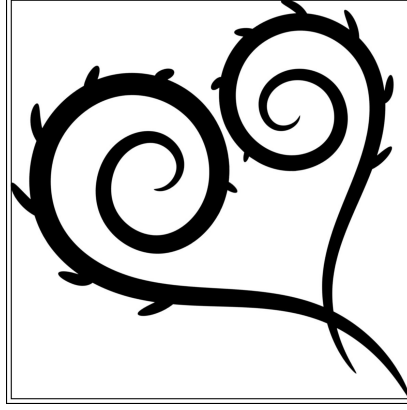
Yuvarlanan balkabakları yeşilliklerin üzerinde sekerek ilerliyor, laleler de peşlerinden koşuyor. Babybelle neşeli bir şekilde meleyip onlara doğru koşuyor, yavrular da onu takip ediyor. Autumn'ı da aralarına katılmaya çağırıyorlar ve Autumn oynamaya hazır bir şekilde zıplıyor.

Hızla yanından geçiyorlar, alevden saçları arkasında muhteşem bir alev bayrağı gibi dalgalanıyor, ikizler ellerini gıdıklamak için fırlıyor ve onu daha da çok güldürüyor. Autumn, tüm varlığını yavruları mutlu etmenin zevkine adıyor.

Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ve işte tam o anda, kader eşi olup olmamasına bakmaksızın, onu sevdiğimi anladım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Bayan Greely, saman labirentinin resmi açılışından bir saat önce, Cuma öğleden sonra çiftliğe varıyor. Rune, kasaba kaldırımlarından daha engebeli olan zeminde bastonunu iyi tuttuğundan emin olarak, arabadan inmesine yardım ediyor. Balkabağı turuncusu kadife eşofmanıyla tam bir sonbahar festivali havasında.

Rosie ve etkinlik komitesindeki diğer birkaç kadın, yolcu ve arka koltuklardan iniyorlar.

İçimde bir korku hissi var. Bu yılki saman labirentini benden alamazlar – bunun için çok geç – ama bir daha asla ev sahipliği yapmama izin vermemeye karar verebilirler.

Hayır. Hiçbir şey. Olmayacak, izin vermeyeceğim. Çenemi kaldırıp endişelerimin üzerine en büyük gülümsememi yerleştiriyorum.

Sabahın tamamını Skye ve Kayla ile kitapçada, sihrimi kontrol etme pratiği yaparak geçirdim. Bazı kısımları beklenmedik derecede eğlenceliydi; örneğin Skye kayıp kütüphane kitaplarından birini dilediğinde, kitap yıllardır nerede olduğunu bilmeden aniden eline geçti. Ardından birkaç kitap daha istedi ve kitapların geri döndüğünü görünce

sevinçten ışıldadı. Sihrimin sonunda bir işe yarayabileceğini fark etmek harika bir duyguydu.

Sonra Kayla bize konuya geri dönmemizi hatırlattı ve seansın geri kalanı hiç de başarılı geçmedi. Kayla defalarca sihirli değneklerinden birini diledi ve ben de dileği durdurmaya çalıştım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başaramadım. Son birkaç seferde sanki dileği biraz yavaşlatmayı başardım? Dileğin otomatik olarak gerçekleşmesi yerine, onu incelemek ve nasıl yerine getireceğimi düşünmek için birkaç saniyem varmış gibi hissettim, ama emin değilim.

Sonra zamanım kalmadı, çiftliğe geri dönüp kurulumu tamamlamam gerekiyordu. Çiftliğin sebze bahçesindeki tüm balkabaklarını hasat ettim. Ticari olarak ürün satmıyoruz, ancak yiyebileceğimiz ve keçilerin yiyecek ihtiyaçlarını karşılamak için kullanabileceğimiz, yetiştirmesi kolay sebzelerle dolu küçük bir bahçemiz var. Sürekli size fazladan kabak vermeye çalışan bir komşunuz mu var? Demek istediğim, onların keçileri yok demektir.

Şimdi o balkabakları, mısır sapı demetleri ve ormandan topladığım ve sakladığım rengarenk yapraklarla birlikte labirentin giriş ve çıkışını süslüyor.

“Şimdiye kadar gördüklerimden memnunum.” Bayan Greely, Rune'a gülümseyerek baktı. “Bu çok hayırlı bir başlangıç, genç adam.”

Bana doğru işaret ederek, "Bunların hepsi Autumn'un işi," dedi.

Ama dilek değiştirme büyüsü—ya da belki de onun yakışıklılığına duyduğu hayranlık—gözlerini ondan ayırmamasına neden oluyor.

Yine de öne doğru bir adım atıyorum. "Labirentte yolunuzu bulmakta yardıma ihtiyacınız var mı, Bayan Greely?"

“Hayır, kasaba halkı gibi deneyimlemek istiyorum. Kaybolursam, elimdeki haritaya bakarım.” Şimdi bana bakıyor ve boşta kalan elinde tuttuğu klasörü sallıyor. “Onayladığım haritayı takip ettin işte...” Kaşını kaldırıyor.

“Yaptık.” Başımı sallıyorum ama Rune de onu rahatlatana kadar yüzündeki şüpheci ifade kaybolmuyor.

Kahretsin, bu gidişle sessiz ve görünmez olsam daha iyi olur! Belki de dilek değiştirme büyüsünden kaynaklanıyordur ama yine de sinir bozucu.

Yaşlı kadınlar labirentin içine doğru kaybolurken, ben de dışarıda sessizce dolaşıp çıkışa doğru ilerliyorum. Derin nefesler al, Sonbahar. Sakinliğini koru.

Çıkışta her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için üç kez kontrol ediyorum. İki ödül masası var, birinde şeker mısırı paketleri, diğerinde keçi sütü sabunu örnekleri var, yani hem çocuklar hem de yetişkinler için bir şeyler mevcut. Ayrıca Babybelle, Mozzarella, Cheddar ve Gouda peynirlerinin bulunduğu bir keçi sevmeye alanı da var. Hayvanların ulaşamayacağı bir yere yerleştirilmiş bir masada ise bu sabah pişirdiğim balkabağı aromalı keçi kurabiyeleri bulunuyor, böylece insanlar hayvanlar için güvenli ikramlıklar sunmuş oluyorlar.

Sabun numune tepsilerini yeniden düzenliyorum, birkaç santim sola kaydırıp sonra tekrar ilk yerlerine itiyorum. Çiftliğin alışlagelmiş lavanta ve nane sabunlarına ek olarak, gizli web sayfamın adresinin yazılı olduğu etiketleri tutan balkabağı rengi kurdelelerle sarılmış, özenle hazırlanmış PSL sabunlarımın küçük dilimlerini de yerleştirdim.

"İyi misin?" Rune kulağıma doğru eğilip fısıldadı.

"Pekala," diye fısıldadım. "Gayet iyi. Aslında, görmezden gelinmeyi çok seviyorum. Bu, en sevdiğim şey."

Burunundan homurdandı. "Şimdi tıpkı Babybelle'in hep hayal ettiğim gibi konuşuyorsun."

Bu beni güldürdü ve kötü ruh halimi biraz olsun dağıttı. "Hayır, alaycı değil. Sadece hayvanların sahip olduğu o dürüst şekilde bencil."

"Her şey yoluna girecek." Rune'un büyük eli omzumu kavrayarak göz teması kurmamı sağladı. "Labirenti çok sevecekler."

"Peki ya yapmazlarsa?"

"Eğer kabul etmezlerse, onları ikna ederek fikirlerini değiştireceğim."

"Biliyor musun? Birkaç hafta önce sana inanmazdım ama kasaba toplantısında Bayan Greely'ye karşı çok nazik ve kibar davrandın."

Altın rengi gözleriyle parlayarak yaklaştı. "Ciddi söylüyorum. Senin için her şeyi yaparım, içimdeki ateş."

Sözleri ve kullandığı tatlı lakap karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı, gözlerimin arkasında yaşlar birikti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Büyünün seni bunu yapmaya zorladığını biliyorum, ama tüm bunlarda bana yardım etmen benim için gerçekten çok şey ifade ediyor. Ben... Ben böyle bir desteğe alışkın değilim." En yakın arkadaşlarım bana inanıyor ve bana bolca duygusal destek veriyorlar, bu harika, ama Rune'nin burada benimle olması, çiftlikte bana yardım etmesi, fiziksel işleri yapmasıyla aynı şey değil.

“Bunu büyü yüzünden yapmadım, Sonbahar.” Gözleri gözlerime kenetlendi. “Bunu şu yüzden yaptım—”

"Vay be genç adam, gerçekten de kendini aşmışsın," diyor Bayan Greely, başvurumun bir parçası olarak sunduğum haritanın bulunduğu dosyasını sallayarak. "Labirent, sinir bozucu olmadan eğlenceli olacak kadar karmaşık ve her çıkmazdaki küçük süslemeler çok hoş bir detay."

"Her şey Autumn'ın işiydi," diye tekrarlıyor ama yine dikkate alınmıyor.

“Bunlar da güzel.” Bastonunu ödül masalarına doğru salladıktan sonra, “Peki ya keçiler?” diye sordu.

Elimle başımın üzerinden işaret veriyorum.

Babybelle işareti anlıyor ve okşama alanının geçici çitine doğru koşarak geliyor. "Ben! Ben! Ben! Bana bakın! Çok tatlıyım!"

Her şey tam planladığımız gibi gitti ve tüm kadınlar, rol yapmaktan zevk alan ve ilgiden keyif alan tanıdığım kişiye hayranlıkla bakıp durdular.

Beklerken Rune ile umut dolu bir bakış paylaştık ve çok geçmeden Bayan Greely tekrar yanımıza geldi. "Aferin. Önümüzdeki üç gün boyunca kaliteyi koruyun, gelecek yıl güçlü bir aday olacaksınız."

Etkinlik komitesinin diğer üyeleri yanlarından geçerken, Rosie ödül masasından benim PSL sabunumdan bir örnek alıyor. Diğer kadınlara koklatınca, hepsi dönüp kendilerine de birer örnek almak için geri geliyor.

"Rune, bu harika!"

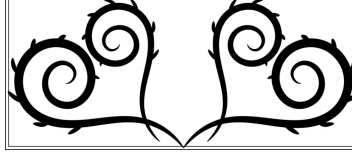
Bana doğru işaret etmeye başladı, ben de gülüp başımı salladım. "Boşver," diye fısıldadım, peri kulağının bunu duyacağını biliyordum. "Dilek takası, hatırlıyor musun? Sabundan da senin sorumlu olduğunu düşünüyorlar."

"Bu doğru değil." Arabalarına doğru labirentin etrafından onları takip ederken kaşlarını çattı. "Çalışmalarınızın karşılığını hak ediyorsunuz."

“Gelecek.” Dilek takası büyüsünün bize neler yaptığını anladığımızdan beri ilk defa umudum var. “Güvenlik şirketinizi kurduk ve balkabağı oyma yarışmasını da atlattık. Saman labirenti de yakında başarılı olacak.”

"Geriye sadece sabun dükkanınız kalıyor," diyor.

"Evet, sadece sabun dükkanı," diye yalan söylüyorum, gerçek aşka duyduğum özlemde hiç, sıfır, hiç söz etmiyorum.

O akşam her şey sorunsuz ilerler; kasaba meydanından çiftliğe atlı arabalarla dört sefer yapılır. Son grup labirente girerken, Maria atları kontrol etmek için arabadan iner.

Yanına doğru koşarak kısa bir ara veriyorum. "Merhaba Maria. Bunu yaptığın için teşekkür etmek istedim." Sarı samanla dolu at arabasını görmek için el sallıyorum. "Keçilerimiz harika, ama at arabası çekmek onların uzmanlık alanı değil."

Minyon ve tıpkı bir jokey gibi yapılı olan Maria, bronzlaşmış yüzünde keskin kahverengi gözleriyle beni değerlendirircesine süzdü. Sonra omuz silkti, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İşler yolunda gitti. Çok hareketli yeni bir safkan at aldık. O, bütün insanlardan ve gürültüden nefret ederdi."

"Yine de teşekkür ederim."

"İyi iş çıkardınız." Gözleri saman labirentinin üzerinde gezindi. "Sanırım çiftliğinizin ne konuda uzmanlaştığını insanlara hatırlatmak için çıkışa yakın bir yere sabunlarla bir şeyler koydunuz, değil mi?"

"Öyle yaptım ve bir de keçi sevme alanı kurdum."

"Güzel." Maria onaylayarak başını salladı ve ondan gelmesi gerçekten bir anlam ifade ediyordu. O ve erkek kardeşi Vasquez At Çiftliği'ni ebeveynlerinden devralıp Ferndale Falls'ın en başarılı işletmelerinden biri haline getirmişlerdi.

Ondan bir iyilik rica ediyorum ve babama kısa bir soru soruyorum, o da evet diyor. Labirentin çıkışında Rune'un yanına doğru koşarken adımlarımda hafif bir neşe var.

Son grup insan ödülleri seçip keçileri sevdikten sonra saman arabasına doğru yöneliyorlar ve ben de Rune'u onların peşinden sürüklüyorum.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Bu bir sürpriz."

Kaşlarını çattı. "Sürprizlerden nefret ederim."

"Eğer bunu beğenmezsen, telafi etmek için sana ev yapımı kurabiyeler pişireceğim."

"Keçi kurabiyeleri mi?"

“Hayır!” diye kekeledim. “Keçi kurabiyesi değil.”

"Tanrıçaya şükürler olsun."

"Bekle." diye onu işaret ettim. "Sen de denedin mi?"

"Onlara kurabiye dediniz değil mi..."

Kabuksuz çekirdekleri çıtırdatırken çıkardığı sesi hayal edip gülüyorum. "Aman Tanrım! Çok çıtır çıtır olmalılar."

"Son derece." Sesi o kadar ciddi ki, daha çok gülmeme neden oluyor.

Sonra dudakları seğiriyor ve bana karşılık olarak takıldığını anlıyorum ve buna bayılıyorum. Tüm o sertliğin altında oyun oynamaktan, şaka yapmaktan ve gülmekten mutlu olan birinin olması hoşuma gidiyor.

Saman arabasına vardığımızda Maria bana başıyla işaret etti ve ben de kenarına tutunarak üzerine çıktım.

İki kocaman el belimi kavrayıp beni zahmetsizce kaldırıp vagonun kasasına bıraktı.

Vay canına, bu çok ateşli!

Rune arkamdan geliyor, o kadar büyük ki samanların üzerinde otururken tam yanıma sıkışmak zorunda kalıyor.

At arabası hareket ediyor, sakın bir tempoyla araba yolundan aşağı doğru ilerliyor. Çiftlik evi ve ahır, altın sarısı akşam güneş ışığıyla aydınlanmış halde çok güzel görünüyor. Babama el sallıyorum, o da keçileri küçük hayvanat bahçesi alanından güneydeki otlak alanına doğru götürüyor.

Atlar ana yola dönüyor, toynaklarının kaldırırma vuran sesleri yankılanıyor. Diğer insanlar bu fırsatı değerlendirerek keçiler ve sabun yapımı hakkında daha fazla soru soruyorlar. Rune onları bana yönlendiriyor ve onlara YouTube kanalında el yapımı sabun yapımını izleyebileceklerini söylediğimde, telefonum yeni abonelerim olduğunu bildiren bir bildirim sesi çıkarıyor. İçimde bir heyecan uyanıyor—bugün neredeyse herkes normal lavanta veya nane sabunları yerine el yapımı PSL sabun örneklerimden birini seçti. Bütün bunlar, insanlara özel sabunlarımı göstermenin bir yolunu bulabilirsem, satılacaklarının kanıtı gibi geliyor.

Ana caddeye giriyoruz ve bu sakın tempoda, zencefilli kurabiyelerle süslenmiş dükkanların hepsi her zamankinden daha sevimli görünüyor. Kasaba meydanının yanında durduğumuzda, diğer herkes iniyor ama ben Rune'un kalkmasını engellemek için kolundan tutuyorum.

Onun nefis, nefis ön kolu. Nefis. Elim orada oyalanıyor, kaslı yüzeyde yukarı aşağı okşuyorum.

Derin sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı. "Önkollarımı beğendin mi?"

“Ne? Hayır!” diye bağırdım. “Demek istediğim, normal miktarda seviyorum. Bir önkolun sevmesi gereken miktarda.”

Gülerek beni kandıramadığımı gösterdi.

Aman Tanrım, yanaklarım yanıyor resmen. Oturduğumuz saman çöpünün açılıp beni yutmasını çok isterdim. Neyse ki bunu sesli söylemiyorum ve gerçekten de oluyor. Küçük mucizeler işte.

Araba tekrar hareket etti, ana cadde boyunca yavaşça geri döndü, arkasında sadece ikimiz vardık. Artık bolca yer olmasına rağmen, omuzlarımızdan uyluklarımıza kadar birbirimize değecek şekilde, tam olarak olduğumuz yerde kaldık. Vücudumu onun sağlam gücüne bıraktım, bugün ilk kez tamamen rahatladım.

Şehir merkezinden uzaklaştığımızda, orman bizi kuşatıyor, ağaçlar her zamankinden daha güzel görünüyor, yaprakları batan güneşin ışığında parıltıyor, gökyüzü de güneş batarken aynı turuncu tonlarıyla bezeniyor.

Rune ve ben sessiz kalıyoruz, ama bu tamamen rahatlatıcı bir sessizlik, inanılmaz derecede özel hissettiren bir sessizlik. Daha önce hiç kimseyle böyle birlikte olamamıştım, konuşma veya eğlendirme baskısı olmadan, sadece arkadaşlığının tadını çıkarabiliyordum. Bu, bazen iyi bir yoga seansının sonuna doğru ulaştığım, bedenimin bilinçli bir düşünce olmadan hareket ettiği ve tamamen anın içinde olduğum o sakinliğe benziyor.

Samanın tatlı kokusu, dökülen yaprakların ve çamın kokusuyla karışarak bana şömine başında sıcak kakao içtiğim o ilk serin sonbahar gecelerini hatırlatan bir karışım oluşturuyor.

Yıllardır bunu yapmadım. Benim yazlığında şömine yok. Ama Rune'nin evinde var.

Göğsümü bir acı kaplıyor. Bunu istiyorum—onunla daha fazla ilkleri yaşamak istiyorum. İlk sıcak kakao yudumunu aldığı anda yanında olmak, ona sarılıp gece geç saatlerde yediği ilk balkabağı turtasını paylaşmak istiyorum.

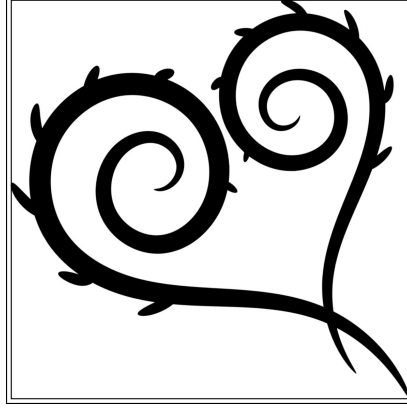
Onunla, herhangi bir büyüünün şartlarına bağlı olmayan bir gelecek istiyorum.

Sevgi üzerine kurulmuş bir yapı.

Çünkü omzuma yaslanıp, gözlerime o muhteşem, memnun gülümsemeyle baktığında, çok önemli bir şeyi fark ediyorum...

Rune'u çok seviyorum ve tüm bunların gerçek olmasını istiyorum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Saman labirenti cumartesi günü tek bir aksaklık olmadan çalıştı, tek sorun her grup arasında sabunluk binasına koşup daha fazla PSL sabun örneği kesmek zorunda kalmam oldu, çünkü insanlar ödül olarak bunları alıyorlar. Pazartesi günü bunu telafi etmek için üç kat daha fazla sabun yapmam gerekecek, ama sabunumu bu kadar çok insanın beğenmesinden daha mutlu olamazdım.

Jared, yerel haber blogu için labirent hakkında birkaç fotoğraf çekmek ve insanlarla röportaj yapmak üzere bisikletle oraya bile gidiyor.

Annem ve babam ara sıra uğrayıp her şeyi gözden geçiriyorlar, etkinlik hakkında henüz fazla bir şey söylemiyorlar ama tanıdıkları herkese gülümseyerek selam veriyorlar.

Babybelle sürekli ilgiden hoşlanıyor ve her yeni grup için küçük bir gösteri yapıyor.

Ve Rune... Rune her zaman yanımda, her zaman bana destek olmaya hazır, her türlü sorunda yardım eli uzatmaya istekli. Onun desteği inanılmaz; keçilerle ilgilenmesinden, anne babasından kaçan yaramaz küçük çocuğu bulmak için labirente dalmasına, yürümekte zorlanan bir büyükannenin torunuyla labirentte dolaşabilmesi için güçlü kolunu

uzatmasına kadar her şeyde bana yardımcı oluyor. Daha destekleyici bir partner isteyemezdim ve her defasında birine yardım etmek için elinden gelenin en iyisini yaptığında, onu daha çok seviyorum.

Son vagon dolusu insan da ayrıldıktan sonra Riselda ve kurt köpekleri bize katılıyor ve Hannah, tam bir kurtarıcı hareketle, Slice of Life'tan pizzalar getiriyor.

Bahçedeki ateş çukurunda bir ateş yakıyorum ve doğaçlama bir piknik için ahşap bahçe mobilyalarına oturuyoruz.

Yavru köpekler huzursuz. Açlar ama anneleri onlara yemeklerini bitirmelerini kaç kez söylese de, akşam yemeğinden çok tatlıyla ilgileniyorlar.

Rune homurdanarak, "Kurt olduğumuz zamanlarda hiç böyle sorunlarımız olmazdı," dedi. "Eğer sincap yakalasaydım, sen sincap yerdin ve bundan mutlu olurdun."

"Ama biz turta istiyoruz!" "Ve kurabiye de!"

Vay canına. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu gerçekten de uzun sürmedi. Tatlılarla büyümüş insan çocuklarına tıpatıp benziyorlar.

"Pizzanı yersen," diyorum, "tatlı olarak marshmallowlu bisküvi yapacağım."

Rune bana minnettar bir bakış attı.

"S'mores nedir?" Astrid'in kulakları dikleşti.

"En lezzetli kamp ateşi atıştırmalıkları!"

"Ben! Ben! Ben!" Babybelle kucağıma atlıyor, sonra aşağı iniyor, ardından ateşin etrafında daireler çizerek koşuyor. "S'mores istiyorum!"

"Sana çok özel bir tane yapacağım." Keçiler çikolata yiyemediği için, onun için bir graham krakerinin üzerine biraz marshmallow sürebilirim.

Rune pizzadan büyük bir ısırık alıyor ve keyifle mırıldanarak, dudaklarını şapırdatarak mutlu yemek sesleri çıkarıyor. Sonra Astrid'in tabağından bir parça pizza alıyor. "Eğer sen yemeyeceksen..."

"Hayır!" Elinden kaptı. "Bunu istiyorum."

Ardından Agnar'inkine uzanır, ancak küçük çocuk ona dokunmasına fırsat vermeden elini çeker.

Rune bana gülümsedi ve ben de ona karşılık gülümsedim, ters psikoloji numarasını kullanmayı hatırladığı için mutluydum.

Sonra onları kucağına çekiyor ve her birini bacaklarının üzerine yerleştirip, geniş göğsüne yaslanarak pizzalarını yiyorlar. Şömine ateşinin ışığı yakışıklı yüzünü aydınlatıyor ve yavruların koyu renkli tüylerinde

parıldayarak üçünü de turuncu renkte resmedilmiş, sıcak bir tabloya dönüştürüyor. Onlarla o kadar rahat, o kadar ilgili ki, üçünün de birbirine sarılmış halini görmek neredeyse yumurtalıklarımı patlatıyor. Kendi çocuklarım hep uzak bir hayal gibi gelmişti, ama Rune bunu inanılmaz derecede mümkün kılıyor. Ve o, herhangi bir çocuğun umabileceği en iyi baba olacak.

S'mores malzemelerini ve birkaç şişi alıp ateşe geri dönüyorum; orada marshmallowları kızartıp çikolata ve graham kraker dilimleri arasına yerleştiriyorum.

İkizler, keyifle kıkırdayarak tatlıları hızla yiyorlar ve Rune onları kendine yaklaştırıyor. "S'mores yemek, akşam yemeğini yemeye değer mi?"

"Kesinlikle buna değdi!" diye hep bir ağızdan haykırıyorlar.

Yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme beliriyor, öyle bir sevgi dolu ki kalbim adeta pathyor.

Pazar sabahı biraz bulutlu başladı, ama güneş kısa sürede çıktı. Rune, ilk saman arabasının gelmesinden yarım saat önce bir grup insanın gelmesi sayesinde çiftliğe tam zamanında yetişti.

Gölge perileri havadan kanat çırparak gelir, cüceler yerden spiral çizerek çıkar ve orman perileri kelimenin tam anlamıyla ağaçlardan belirir. Hepsi labirentin önünde bir araya gelir. Sonra Severin ve Hannah yukarıda belirir, Severin onu kollarında taşır, gölgeleri onun etrafına dolanmıştır. Özellikle şenlikli bir görüntü oluştururlar çünkü bir sürü peri ikisinin üzerinde asılı durmaktadır. Birkaç tanesi Severin'in simsiyah saçlarını tutar ve saçları başının etrafında mavi yıldızlarla bezenmiş minyatür bir gece gökyüzü gibi süzülür.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Periler, insanların bazı geleneksel uygulamalarını denemek istiyorlar ve senin de buna itiraz etmeyeceğini düşündüm," diyor Hannah.

"Elbette, hiç sakıncası yok!"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Blue havaya doğru spiral çizerek yükseliyor ve yüksek ve hızlı bir şekilde bir şeyler ıslık çalıyor. Periler sevinç çığlıkları atarak karşılık veriyor ve labirentin içine o kadar hızlı

dalıyor ki, gözlerimi kırpana kadar birkaç saniye boyunca görüş alanımda küçük parlayan çizgiler bırakıyorlar.

Ardından orman perileri geliyor; uzun, zarif bedenleri yürürken hafifçe sallanıyor, tıpkı hafif bir esintide sallanan bir ağaç gibi.

Elowen en son gidiyor ve Ruby'nin ona katılmasını bekliyor. Cüce, herhangi bir jimnastik hareketi yapmak yerine, kız arkadaşının elini tutuyor ve yanında yürüyor.

"İşte gerçek aşk bu," diye fısıldadı Hannah, çiftin ardından sevgiyle gülümseyerek.

Diğer cüceler ise bunu telafi ederek, heyecanlı çığlıklar eşliğinde labirentin içine takla atıp yuvarlanıyorlar.

Gölge perileri en son giriyor, o kadar uzun boylu, muhteşem ve dövmele ki bir müzik videosundan figüranlar gibi görünüyorlar. Severin ve Hannah da onları takip ediyor, arkadaşım bana son bir mutlu gülümseme ve el sallama hareketi yaptıktan sonra kocasına dönüyor.

"Yapmamız gereken bir şey var mı?" diye soruyor Rune.

"Ah, evet." Sabun deposuna doğru koşmaya başladım, o da yanımda rahatça sekerek geliyordu. "Sabun örneklerinin hiçbirisi hazır değil ve keçiler hala güneydeki otlakta. Periler keçileri görmekten rahatsız olur mu?"

"Belki. Belki de değil," diye homurdanıyor. "Bence daha önemli soru şu: Keçiler perileri görünce rahatsız olacaklar mı?"

"Bilmiyorum. Babybelle bununla gayet iyi başa çıkıyor."

"Babybelle özel çünkü o senin tanıdığın bir varlık."

"Bunu söylediğine bayılacak." Ona sııttım. "Ama haklısın. Şimdilik işi sağlama alalım ve keçileri otlakta bırakalım."

Rune'ye bir kalıp PSL sabununun nasıl örnek boyutlarda dilimleyeceğini gösteriyorum ve o da yaptığı parçaları güzel turuncu kurdele ve etiketlerle sarmaya başlıyor. Çok kısa sürede, örnek tabağımız dolmuş oluyor.

Geri dönmeden önce, küçük bir tabak alıp sabunu keserken dökülen küçük parçaları topluyor. Ona sorgulayıcı bir bakış attığımda, hafifçe sııttı. "Göreceksin."

Ve ben de öyle yapıyorum. Ödül masalarına tam periler labirentten çıkarken ulaşıyoruz. Sabun parçalarının üzerine üşüşüyorlar, kokusuna bayılıyorlar. Ben farkına varmadan, tüm minik parçalar kayboluyor, küçük mavi yapraklı kıyafetlerinin içine saklanıyorlar.

"Teşekkür ederim," diye eğilip Rune'ye fısıldadım. "Onlar için de bir şeyler hazırlamak harika bir fikirdi."

Onun memnuniyet dolu gülümsemesi içimi ısıtıyor.

Orman perileri ortaya çıkıp doğruca şeker mısırlarına yöneliyor, paketleri yırtıp içindekilerin tamamını tek seferde ağızlarına döküyorlar. Kendime not: Orman perilerinin şekere karşı özel bir düşkünlüğü var galiba.

Cüceler de öyle! Çıkıştan öne doğru takla atıp turuncu şekerleri hızla yiyip yere dalıyorlar ve arkalarında küçük çimen kümeleri bırakıyorlar.

Gölge perileri en son gelir ve her sabun türünü koklamak için sabun masasına ok gibi yaklaşırlar.

Severin ve diğerleri, yeni bir şarabın tadımını yapan şarap meraklılarının ciddiyetiyle kendi aralarında konuşuyorlar. Hepsinin benim ev yapımı PSL sabunumu seçmesi ise içimde bir heyecan dalgası yaratıyor.

“Bak Rune, yapabileceğini biliyordum,” diyor Hannah. “Sabunun çok tuttu.”

"Ne?" En yakın arkadaşına şaşkınlıkla baktım.

Kocaman bir el omzumu rahatlatıcı bir şekilde kavradı. "Dilek değiştirme büyüsü."

“Biliyorum, ama... ondan duymak şaşırtıcı,” diye fısıldıyorum. Yıllardır sabun yapımı hakkında konuşmalarımı dinliyor. Hatta geçen sonbaharda, balkabağı baharatlı latte tarifini tam istediğim gibi yapmaya çalışırken Hannah ve Skye'ın kulaklarını çınlattım.

İlk saman arabasının gelişinin sesi bizi harekete geçiriyor. Hannah'ya veda öpücüğü veriyorum ve onun da saman labirenti için bana değil Rune'a teşekkür ettiğini duyuyorum. Hiçbirinin kasıtlı olmadığını biliyorum, ama bu büyüyü bozmaya çok hazırım! Dilek Değiştirme Operasyonu bir an önce bitmeli!

O akşamın ilerleyen saatlerinde, son grup insan labirentten çıktı ve ben de Babybelle gibi sevinçten zıplamak istedim. İşte bu! Başardık! Yıllardır yapılan en iyi saman labirentlerinden birini kurduk ve kasabadaki herkesin çiftliğe olan ilgisini yeniden uyandırdık.

Üç kişilik bir aile en arkadan geliyor; anne babalar PSL sabun örnekleri alırken, küçük oğlan şeker mısırı seçiyor. Ardından tombul kollarını çitin

arasından uzatarak hayvanat bahçesine koşuyor ve Babybelle onun ilgisinden keyif alıyor.

Babası onu uzaklaştırmaya çalıştığında, "Hayır!" diye bağırıyor. Ses o kadar tiz ve delici ki, Rune gözle görülür bir şekilde irkiliyor.

Anne de söze karışıyor. "Tommy, canım, kasabaya geri dönerken eğlenceli saman arabası turuna katılmak istemiyor musun? Orada atlar olacak."

"At istemiyorum." Minik ayağıyla yere vurup Babybelle'e doğru uzandı. "Keçi yavrusu istiyorum."

"Bizim keçi yavrusu almamız mümkün değil canım. Biz çiftlikte yaşıyoruz."

"Bir tane istiyorum! Bir tane istiyorum!"

Eyvah, tam anlamıyla küçük çocukların öfke nöbetlerine doğru gidiyoruz.

Annesi onu çitten uzaklaştırmaya çalışırken, küçük oğlan günlerdir korktuğum şeyi haykırıyor: "Keşke bu keçi yavrusu benim olsaydı!"

Aman Tanrım, hayır!

Sanki parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi içimde sihir cızırdıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, tüm gücümle çabalayarak dileğimi yavaşlatıyor, gerçekleşmesini uzatıyorum.

Babybelle'i asla! Oğlan bir keçiye bakabilse bile -ki annesi bunun kesinlikle mümkün olmadığını açıkça belirtti- evcil hayvanımı kaybetmek istemiyorum! Onu çok seviyorum.

"Hayır!" diye bağırıyor Babybelle. "Seni bırakmak istemiyorum, Autumn! Hayır!"

Onun çığlıkları kalbimi parçalıyor. Düşün, Autumn, lütfen düşün!

İçimdeki sihir dışarı çıkmak için mücadele ederken sinirlerim yanıyor. Ter damlaları tenimde birikiyor ve tüm vücudum titriyor, her kasım sarsılıyor.

Küçük oğlana Mozzarella peyniri verebilir miyim? Normal bir keçi yavrusunu kaybetmek, bağ kurduğum dostumu kaybetmekten daha iyidir, ancak herhangi bir hayvanı ona uygun olmayan bir eve koymak adil değil.

Sonra aklıma geliyor. Ah! Bu mükemmel! Zihnimde istediğim şeyin net bir görüntüsünü oluştururken rahatlama dolu bir hıçkırık kopuyor içimden. Sonra sihrimi serbest bırakıyorum. Bir barajdan salınan sel suları gibi içimden fişkırpıp dünyaya yayılıyor.

Bir patlama sesi duyulur ve çocuğun kollarında küçük bir keçi oyuncağı belirir. Bu, çocukluğumdan kalma, çiftlik evinin tavan arasında bir yerlerde saklı olan benim oyuncağımdır.

"Bu nereden çıktı?" diye soruyor baba.

Rune, endişeli gözlerini bana dikmiş, "Sonbahar halletti," diye homurdandı.

"Bu mantıklı." Adamın yüz ifadesi biraz şaşkınlaşıyor ve Severin'in Ferndale Şelaleleri için yaptığı koruma büyüğü normal insanlar üzerinde etkisini göstermeye başlayınca havada hafif bir sihir titreşimi beliriyor ve sihirli bir şeyin olup bittiğini unutturuyor.

Labirentin etrafında dolaşmaya başladılar ve ben onları takip etmeye çalışırken biraz tökezlediğimde Rune kolunu omzuma doladı. "İyi misin?"

"Yalan söylemeyeceğim, biraz yorgunum." Sonra gülümsedim. "Ama başardım! Dilek büyümünü kontrol ettim!"

"Bu harika." Eli belimi daha sıkı kavradı. "Sen harikasın."

Labirentin köşesini döndüğümüzde, saman arabası yoldan aşağı doğru geri dönerken herkese el sallayarak veda ettik.

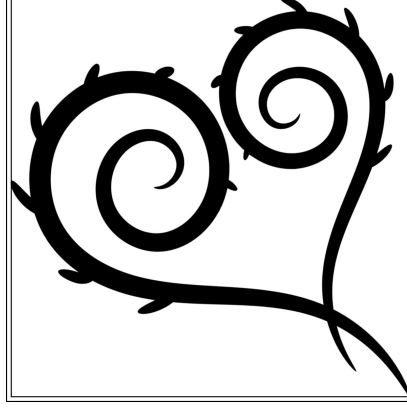
Gözden kaybolur kaybolmaz Rune'ye yaslandım. "Başardık! Bu kasabanın yıllardır gördüğü en muhteşem saman labirentini kurduk!" Bu aile geleneğini geri getirdiğim ve hem büyükannemle büyükbabamın anısını yaşattığım hem de çiftliğe yardım ettiğim için çok gururluyum.

Etrafımızı saran hava sihirle dolup taşıyor ve üzerimden bir yük kalkıyor, kendimi daha hafif hissediyorum.

Rune, "Dilek takası büyüğünün bir parçası daha yerine getirildi," diyor. "Sadece bir dilek daha kaldı."

"Evet, sadece bir tane," diye yalan söylüyorum, kalbimdeki dileği nasıl bozup bizi bu büyüden kurtaracağımı hiç bilmiyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rune

Autumn tüm hafta sonu saman labirentinde koşmasına rağmen, ben Pazartesi sabahı vardığımda çoktan kırmızı ahırda el yapımı sabun yapmaya başlamıştı bile.

O çalışırken içimdeki ateş uğulduyor, hareketleri hızlı, hassas ve amaç dolu. Onu böyle görmek çok hoşuma gidiyor.

“Günaydın!” Onun ısıltı ısıltı gülümsemesi nefesimi kesti ve göğsümün ortasında bir karıncalanma hissi yarattı. Tüm alemlerde bundan daha güzel bir manzara hiç olmamıştı.

O aceleyle yanıma geldiğinde, alev rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum, geri kalanını da topuzundan çözmeden kendimi zor tutuyorum ki, saçları omuzlarına alev dalgaları gibi dökülsün. Benim ateşim. Benim ayartmam. Ben, yanmaya can atan bir güve gibiyim.

Sürüdeki arkadaşlarımdan biri dışarıdan adımı sesleniyor ve ben de elimi indiriyorum. "Samanı yüklemeye geldik."

“Ah, neyse ki. Tam da...” Elini çalışma masasına doğru savurdu. “Tam bir parti hamur hazırlıyorum. Sertleşmeden önce baharatları eklemem gerek.”

"Sona ermek."

Çelişkili görevler arasında kalmış, tereddüt ediyor. "Ama—"

"Sabununu bitir." Omuzlarından tutup gözlerine baktım. "Daha fazla sabun alamazlarsa kasaba halkı isyan çıkarabilir."

Yanakları kızardı ve yarı memnun, yarı utanmış bir şekilde hafifçe güldü. Ama yalan söylemiyorum. Sabunu, saman labirentini ziyaret eden herkes arasında büyük bir beğeni toplamıştı. Başarısının karşılığını almayı hak ediyor.

"Samanın ilk yarısını buraya getirelim."

"Traktörü ben kullanabilirim, onlar da geri kalanını kaldıracaklar," diyor babası arkamdan gelerek.

"Gerçekten mi, baba?" Autumn'ın gözleri kocaman açıldı, sesi umut dolu olduğu için kalbim sıkıştı.

Yaşlı adama, ona böyle hissettirdiği için, sanki en ufak bir aile bağlılığı kııntısı için minnettar olması gerekiyormuş gibi davrandığı için hırlamak istiyorum. Ailesinin çiftliğin durumuyla ilgili tüm endişelerini anlatmasına rağmen, neden ona daha fazla destek olmadıklarını anlamakta zorlanıyorum. Benim dünyamda kesin olan bir şey varsa, o da sürümün her zaman arkamda olduğudur.

"Gerçekten mi, tatlım?" diyor.

Annesi yanından başını salladı. "Saman labirenti konusunda yanılmış olabiliriz. Çiftlik için iyi oldu."

Autumn öne atılarak kollarını ikisinin de etrafına doladı. "Teşekkür ederim."

Beklediğim gibi kaskatı kalmak yerine, anne babası ona sarılıyor, gözlerinden sevgi fışkırıyor. Bu beni biraz rahatlatıyor. Autumn böyle muamele görmeyi hak ediyor. Sonunda bunu yaptıklarını görmek güzel.

Ayrıldıklarında annesi, "Hadi şimdi özel sabununu yapmaya geri dön," diyor.

"Sırada lavanta yetiştirmeye başlamak gerekiyor—"

"Ben hallederim." Annesi onu çalışma masasına doğru yönlendirir.

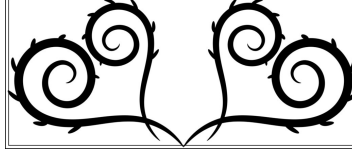
Dışarı adımımı attığımda, peri diyarından yeni gelen sürü üyeleriyle hemen çevriliyim. Peri formlarında yaşamayı öğrenmek için buradalar ve hatta ikizlerle birlikte evde, tıpkı onlar gibi dönüşüm geçirmekte zorlanan sürünün değerli yavrularından biri bile var. Ama onlar başaracaklar—artık Dünya'daki amacım konusunda hiçbir şüphem yok. Sürüme yardım edeceğim.

Ve ben kendi mutluluğumu bulacağım.

Sahaya doğru yola çıkmadan hemen önce, arkama dönüp Autumn'a bakıyorum; dudakları hafifçe kıvrılmış bir gülümsemeyle neşeli bir melodi mırıldanıyor.

Hayatıma ışık ve neşe getiren ateşim.

Onun sonsuza dek benim olmasını istiyorum.

Ertesi sabah şehir merkezinde devriye gezerken, tanımadığım bir gölge perisi bankanın önünden bana seslendi. Uzun boylu ve ince, altın sarısı saçlı ve süt beyazı teni o kadar kusursuzdu ki, bu durum sonbaharın çillerini daha da çok sevmemi sağladı. Kadın, kollarındaki gölge dövmelerini gizleyen uzun kollu, en açık pembe tonunda, peri ipeğinden yapılmış saydam bir elbise giymişti ve bu da ona geçmiş çağlardan kalma bir elf görünümü veriyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum, bunun kasaba koruyucusu olarak konumumla ilgili bir şey olacağını varsayarak.

"Bana bu inanılmaz sabunu yapan kişinin siz olduğunuzu söylediler." Cebinden Autumn'un balkabağı baharatlı latte sabunundan küçük bir parça çıkarıyor.

Ağzımı açıp inkar etmeye hazırlanırken kendimi durduruyorum. İtiraz etmenin bir faydası olmayacak; dilek değiştirme büyüsü, ne söylesem de onun beni sandığına neden olacak, bu yüzden nereye varacağını görmek en iyisi. "Yalnız değilim. Bir ortağım var."

"Size ve ortağınıza bir iş teklifim var. Ferndale Falls'ta bir dükkan açmak istiyorum, ancak kralım bana dükkanın amacını sıradan insanlardan gizlemek için sihirli olmayan eşyalara ihtiyacım olduğunu söyledi. Dükkanımda sizin sabunlarınızı satmak istiyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu olmaz." Çünkü çok daha iyi bir fikrim var.

"Ancak-"

"Bir dakika bekle." Parmağımı kaldırıp geri çekiliyorum. Sonra telefonumu çıkarıp en iyi bildiğim simgeye dokunuyorum. Autumn merhaba diye cevap verir vermez, "Şehir merkezine gelmen gerekiyor. Hemen şimdi. Çok önemli." diyorum.

"Yoldayım." Ses tonunda hiçbir şüphe ya da tereddüt yok ve bana bu kadar güvendiğini düşünmek içimi ısıtıyor.

Gölge perisine döndüm. "Partnerim kısa süre sonra bize katılacak. Autumn yakınlarda yaşıyor."

Bana kaşlarını çattı. Gölge perileri, ana vatanları Avalon'da itaat edilmeye alışkındırlar. Muhtemelen başka bir peri türü tarafından hiç "hayır" denmemiştir.

Ama ben kimsenin dalkavuğu değilim; gururlu savaşçıların uzun bir soyundan geliyorum. Çenemi kaldırıp gözümü kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"İyi."

Karşı kaldırıma doğru işaret ediyorum ve Grounds for Celebration'a geçiyoruz. Birçok televizyon dizisi ve filmde insanların kahve dükkanlarında toplantı yaptıkları gösteriliyor, bu yüzden sağlam bir seçim gibi görünüyor.

Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ama on dakikadan kısa bir süre sonra Tank'ın motorunun tanıdık homurtusunu duyuyorum ve Autumn ana caddeye dönüp önümüzde duruyor. Arabadan atlıyor ve kapıyı, protesto eden menteşelerin gıcirtısıyla birlikte sertçe kapatıyor.

"Rune! Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"İyiden de öte," diyorum. "Sanırım sabun dükkanınızı açmanız için bir yol buldum."

Saçları dağınık bir topuz yapmış, kot pantolon ve sade bir tişört giymiş olmasına rağmen, yüzündeki muhteşem gülümsemeye şu an olduğundan daha güzel görünmemiştir.

Onu gölge perilerinin yanına götürüp, "Bu benim ortağım Autumn. Sabunu yapan o," dedim.

"Ben Gwenfrie. Sizinle iş konularında konuşmak istiyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gwenfrie." Autumn, Kutlama Alanı'nı işaret ederek, "İçeri girelim ve konuşalım." dedi.

Autumn, Gwenfrie'ye bir masa seçmesini söyledikten sonra beni tezgaha doğru sürükledi ve Devina'dan üç tane balkabağı baharatlı latte sipariş etti. Barista kahve çekirdeklerini öğütmeye başlar başlamaz, Autumn gizleyici bir ses tonuyla fısıldadı: "Bu sabun dükkanı meselesi de ne?"

"Sabunlarınızı dükkanında satmak istiyor. Gerçek mallarının ne olduğunu gizlemek için kullanacağını söyledi. Konuya girmedik. Ben de hayır dedim ve sizinle konuşmamız gerektiğini söyledim."

"Hayır mı dediniz?"

"Hayır, onun senin sabununu satmasını istemiyorum." Kolunu sıktım.
"Senin satmanı istiyorum."

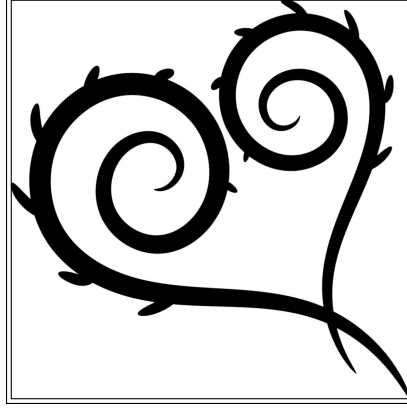
"Dilek Değiştirme Operasyonu." Autumn'un dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Evet." Ama gerçeğin tamamını söylemiyorum. Bu artık dilek takası meselesi değil.

Bu kadını çok seviyorum. Çalışkanlığı, azmi, başkalarına yardım etme isteği... O da birinin kendisine yardım etmesini hak ediyor ve ben o kişi olmak istiyorum.

Bugün burada yaptığım her şey, Autumn'a hayallerini gerçekleştirme fırsatı vermekle ilgili.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonbahar

İçimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Kendi dükkanım! Rune'un bunu dilek takasının isteklerinden birini yerine getirmek için yaptığını biliyorum, ama yine de inanılmaz derecede minnettarım.

Devina içeceklerimiz için sütü köpürtmeye başladığında, adam eğilip mırıldandı: "Gölge perileri kibirlidir. Sana sunduğu ilk şeyi kabul ettirmeye çalışacak. Kabul etme ve geri adım atma. Sen de onun kadar iyisin."

Başımı salladım, içimi bir kararlılık kapladı. Gerekirse sert davranabilirim.

Devina sıcak bir gülümsemeyle içeceklerimizi bize uzatıyor ve biz de Gwenfrie'nin beklediği pencere kenarındaki masaya doğru yöneliyoruz.

"Rune bana Ferndale Falls'ta bir dükkan açacağınızı söyledi?" diye sordum ve bir sandalyeye oturdum.

Diğer kadın bir sessizlik mumu çıkarıp yakıyor ve kahve dükkanının geri kalanından gelen sesler duyulmaz hale geliyor.

"Kral Severin, başarılı bir iş kurabilen herhangi bir gölge perisine Dünya'da kalıcı bir yuva teklif etti." Gwenfrie kahvesinden bir yudum alıp şaşırılmış bir yüz ifadesi takındı. "Bu oldukça iyi."

Rune onaylayarak homurdanıyor ve ben de sırtıtmamaya çalışıyorum. Herkes harika bir PSL'yi sever.

"Ve siz bir sabun dükkanı açmak istiyorsunuz," diyorum.

"Tam olarak değil. Ben, başkalarının kullanabilmesi için büyüleri mumların ve kristallerin içine hapsedebilen bir büyücüyüm."

"Yani şu sessizleştirme mumu gibi mi demek istiyorsun?" Gülümsedim ve masanın ortasında duran titreyen muma işaret ettim. "Slice of Life'ta bunları sürekli kullanıyorum, böylece sihirli olmayan insanların duymaması için arkadaşlarımla cadılıkla ilgili şeyler konuşabiliyorum."

"Aynen öyle." Gwenfrie başını salladı. "Sessizlik ve diğer amaçlar için büyüleri mumlar yapıyorum. Daha uzun süre etkili büyüleri kristallerin içine yerleştiriyorum. Son zamanlarda perilerin insan dillerini okumasına yardımcı olmak için çok sayıda çeviri kristali yapıyorum."

Rune homurdanıyor. Onda da bunlardan biri olmalı.

"Peki, sabunumla ne yapmak istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Dükkanın, sihirli olmayan insanların normal kabul edeceği bir şeyler satması gerekiyor. Sonra da tezgahın arkasından büyüleri mumları ve kristallerimi satabilirim. Rune'nin sabunlarının kalitesini ve işçiliğini beğeniyorum ve bunların güvenilir bir kılıf sağlayacağını düşünüyorum. Dükkanı açmak için birkaç parti sabun almaya hazırım ve gerektiğinde stokları yenileyeceğim."

"Neden normal mum satmıyorsunuz?"

"Mumlarım güzel değil, kokulu değil ya da insanların sıradan bir mumda çekici bulduğu hiçbir özelliğe sahip değil." Tek omuz silkerek, "Ve zamanımı sihirli olmayan bir insanın isteyeceği bir mum yapmaya çalışmaktan ziyade yeni büyüleri tasarlamakla daha çok ilgileniyorum. Ama Rune'nin sabunları hem güzel hem de hoş kokulu. Mükemmel bir kılıf olacaklar." dedi.

Masaya parmaklarımı vurup pencereden dışarı bakıyorum, teklifi kafamda evirip çeviriyorum. Hayallerime her zamankinden daha yakın, ama yine de yetersiz. Sabunlarımın, onları umursamayan biri tarafından satılan bir paravan olmaktan başka bir şey olmasını istemiyorum. Gwenfrie'nin gözlerine bakıyorum ve Rune'un tavsiyesini aklımda tutarak dik duruyorum. "Evet, buna hayır demek zorundayım."

Gölge perisi itiraz eder: "Rune, elbette bu senin kararın."

"İş konularında Autumn'a söz hakkı tanıyorum," diyor hiç tereddüt etmeden.

Minnettar bir gülümsemeyle ona bakıp gölge perisine döndüm. "İşte karşı teklifim. Dükkanı birlikte işleteceğiz. Yine senin tarif ettiğin gibi olacak: benim sabunlarım önde, senin büyülü mumların ve kristallerin tezgahın arkasında. Ama artık ortak olacağız."

"Bir insanla mı partner olacağım?" Diğer kadın gücenmiş gibi konuştu.

Hayır, asla! O az önce "insan" kelimesini sanki kötü bir kelimeymiş gibi mi söyledi?

Ben karşılık veremedim Rune hırladı, "İnsan bir cadı." Dudakları geriye kıvrılarak dişlerini gösterdi. "Güçlü büyüye sahip biri."

Ona minnettar bir bakış attım ve o da masanın altında dizimi teselli edici bir şekilde sıktı. Kalbim buruk bir acıyla doldu. Bunu neden yapıyor olursa olsun, desteği benim için çok şey ifade ediyor.

"Kanıtla," diye çıkıştı Gwenfrie. "Güçlü olduğunu kanıtla."

Rune'un eli bacağıma daha sıkı kavradı, tüm vücudu gerildi.

"Geçerli bir istek." Elini okşadım, sonra kahvemi devirirken doğrudan Gwenfrie'ye baktım. Tarçının yoğun kokusu havayı doldururken, balkabağı baharatlı latte masanın üzerine sıçradı ve gölge perisinin peri ipeği elbisesinin ön kısmına küçük turuncu-kahverengi lekeler bırakarak benim çilli tenime benzetti. "Oooops."

"Nasıl cüret edersin!" Diğer kadının sandalyesi, ayaklarının yere sürtünmesiyle geriye doğru kayd; gölge telleri ilk kez giysilerinin arasından sızarak görünür hale geldi.

Ellerimi dramatik bir hareketle havaya kaldırıp, gür bir sesle, "Keşke balkabağı aromalı latte'm hiç dökülmeseydi," diye mırıldandım. Ne de olsa bir kızın bazen gösteriş yapması gerekiyor, değil mi?

Büyü, elektrik çarpması gibi bir cızırtıyla dışarı doğru yayılır. Kahve lekeleri Gwenfrie'nin elbisesinden kalkarak lekesiz kalır ve seramik kupaya doğru geri döner; kupa da kendi kendine düzelir. Kahvenin geri kalanı masadan kalkarak sütlü kahverengi bir dalga halinde kupaya geri dökülür.

Bardağı alıp şöyle bir yudum aldım, sonra kaşımı kaldırdım. "Memnun kaldın mı?"

"Bu hiç mantıklı değil." Peri, gölgelerini gizli dövmelelerinin içine geri çekiyor. "Böyle bir güçle, sadece bir dükkan dilemek bile yeterli olurdu."

"Yapabilirim. Ama o şekilde yaparsam, kendi dükkanımı ancak başkasından alarak elde edebilirim." Çevredeki dükkana işaret ediyorum. "Devina'dan Grounds for Celebration'ı mı yoksa perilerden Slice of Life'ı mı çalmalıyım?" Soru bir an havada asılı kalıyor. Sonra başımı sallayıp

parmağımı masaya vuruyorum. “Hayır. Bir dükkan istiyorum çünkü bunu hak ettim.”

Rune'nin altın rengi gözlerinde gurur parlıyor, bana bakarken içimi ısıtıyor. Bakışı haklı olduğumu doğruluyor; kendimi savunmayı ve hayallerimi kendi istediğim gibi gerçekleştirmek için mücadele etmeyi hak ediyorum.

Gwenfrie üzölmek yerine gülömsedi. "Bir korkakla iş yapmaya hiç niyetim yok, o yüzden sen olursun."

Sonraki saatler sihir ve evrak işleriyle dolu bir karmaşaya dönüşüyor. Severin bankada bizimle buluşuyor, dükkanın ilk ay kirasını ödöyor ve tüm evrak işlerini resmileştiriyoruz. Dilek takası, Rune'un da benim gibi imza atmasını gerektiriyor, tıpkı onun güvenlik firması için yaptığım iş sözleşmesinde olduğu gibi. Dilek Takası Operasyonu bittiğinde tüm bunları çözmek çok iş gerektirecek, ama bu gelecekteki Sonbahar'ın sorunu.

Dışarıya geri döndüğümüzde, Gwenfrie ve ben bankanın yanındaki, geniş pencereleri ve ekstra süslemeli boş dükkanı seçtik. Severin, en iyi büyöcölerine dış cepheyi tamamen canlandırmalarını emretti ve bir sihir dalgası dükkanın üzerinden akarak dış cepheyi koyu kıızılcık rengine, süslemeleri ise güzel ve zengin bir altın rengine dönöştürdü. Dükkan, sonbaharın canlanmış hali gibi görünüyordu. Ve "Your Bubbly Charm" yazan yepyeni bir tabela ortaya çıkardıklarında, göğsüm duyguyla doldu, boğazım tılandı ve istesem bile konuşamaz hale geldim. İsmi seçtik çünkü ilk bakışta sabundan bahsediyormuş gibi geliyor, "charm" ise sunulan büyölö eşyalara da işaret ediyor.

Dükkanın içinde, bir başka sihirli dokunuş ahşap zemini yeniliyor ve duvarları dış cephedeki süslemelerle aynı sıcak altın rengine boyuyor. Mağazanın ön tarafına yeni ahşap teşhir rafları yerleştiriliyor ve Gwenfrie'nin kristallerini ve mumlarını gözlerden uzak tutmak için kapatılabilen dolaplarla desteklenen ahşap bir tezgah ekleniyor.

Arka tarafta, yarısı Gwenfrie'nin kullanımına ayrılmış, geri kalanı ise sabun yapım ekipmanlarıyla dolu yepyeni bir çalışma odası bulunuyor. Her şey yepyeni ve en üst kalitede ve birbirinden güzel şekillerdeki yeni kalıpları denemek için sabırsızlanıyorum.

Gwenfrie, Severin ve büyöcöleriyle birlikte daireyi yeniden düzenlemek için yukarı kata çıkar; artık gölge perileri sarayından taşınmasına izin verildiği için burada yaşayacaktır.

Rune ile dükkânda yalnız kaldığımızda, ön odanın ortasında durup yavaşça kendi etrafımda dönerek muhteşem dükkânı inceledim. "İnanılmaz! Bu hayali gerçeğe dönüştürmek için yıllarca uğraştıktan sonra sonunda karşılığını aldım! Ve Severin'in yeni işletme desteği sayesinde, işe başlamak için çiftliğin parasından tek bir kuruş bile kullanmak zorunda kalmadım, bu yüzden ailemin de hiçbir ek endişesi yok. Her açıdan kazançlı bir durum!"

"Bunu hak ediyorsun, benim ateşim." Rune beni kucağına alıp döndürüyor, ben de kahkaha atıyorum, başımı geriye atıyorum, kollarımı boynuna dolduruyorum, yıllardır olduğumdan daha mutluyum.

Büyülü bir girdap bizi sarıyor, saçlarımız havaya kalkıyor ve kahverengi ile kıvılcık buklelerimiz havada dans ederek birbirine doğru uzanıyor. Tenimde karıncalanmalar hissediyorum ve tatlı tarçın kokusu havayı sarıyor. Dilek değiştirme büyüsünün bağlarından biri daha koptuğunda, içimdeki basınçtan bir boşalma oluyor ve başım dönüyor.

Rune dönmeyi bırakıyor ve ayaklarım yere değene kadar vücudundan aşağı kaymama izin veriyor. "Dilek Değiştirme Operasyonu başarılı. Özgürüz." Büyük elleri sırtımda yayılmış halde duruyor, yoğun bakışları gözlerime dikilmiş. Gözleri duygu dolu, görmeyi çok istediğim bir duygu...

Yeter ki gerçek olduğunu bileyim.

"Yanılıyorsun." Geri çekildiğimde, elleri isteksizce benden ayrıldı, ama ben hareket etmeye devam ettim. Bütün bunları itiraf etmek, onun bana dokunması olmadan bile yeterince zor olacak. Sonunda biraz mesafe kazandığımda, "Dilek değiştirme büyüsü tamamen bozulmadı. Daha önce bahsetmemiştim ama üçüncü bir dilek diledim, bir kalp dileği. Sana daha önce söylemeliydim biliyorum, ama çok kişiseldi, çok utanç vericiydi." dedim. Yanaklarım kızardı ve ellerimi yanaklarıma bastırmak, dönüp gitmek istedim. Ama yapmadım. Olduğum yerde durdum ve Rune'un beni tamamen görmesine izin verdim.

"Ben de içten bir dilek diledim," diyor.

Bir an duraksıyor ve onun devam etmesini umuyorum ama o hala Rune, hala benim o koca, soğukkanlı, huysuz adamım.

"Gerçek oldu mu?" diye fısıldıyorum.

"Öyle olmadı." Bana doğru bir adım atıyor, bana uzanıyor. "Ama önemli değil. O dileği artık umursamıyorum. Ben sadece—"

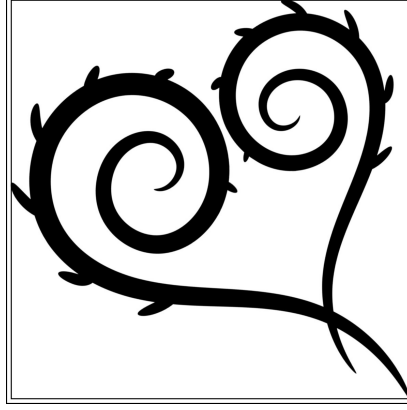
"Önemsiyorum." Onu durdurmak için elimi kaldırdım, gözlerim yüzünü taradı, sessizce anlaması için yalvardım. Onun beni sevmesini çok istiyorum—buna hasretim. Ama aynı zamanda, hissettikleri gerçek değilse

onu benimle tuzaga düşüremeyecek kadar çok seviyorum. “Bu belirsizlikle yaşayamam.”

“Öyleyse size bu kesinliği sağlayalım.” Sesi inançla titreşiyor.
“Birlikte.”

Bu sefer elini uzattığında, elimi onun eline koyuyorum ve hayatımda hiçbir şeye bu kadar sıkıca tutunmamıştım. "Birlikte."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rune

“Lukendevener!” Kalenin kapısına yumruklarımla vuruyorum, içerideki geniş alanlarda yankılanan güçlü sesler çıkıyor. “Bu kapıyı hemen aç!”

Sonunda, buruşuk kıyafetler giymiş ve ateş saçan bir surat ifadesiyle ejderha tarafından geri çekilen odun elimden kayıp düştü. "Ne?"

“Cevaplara ihtiyacımız var.”

Gözleri Autumn'a doğru kayar ve Autumn "Lütfen" der.

Luke, çıplak ayaklarının pençelerinin taş zeminde çıkardığı tıkırtı ve kanatlarının hışırtısı eşliğinde, dönerek ve ayaklarını yere vurarak şatosuna girdi.

Sonbahar'ı öne doğru işaret ederek takip ediyorum ve kütüphaneye doğru ilerliyoruz. Büyük, ortadaki salona girdiğimizde, mekanı çevreleyen mor salkımlar, hissedilmeyen bir rüzgarla okşanmış gibi titriyor. Havada büyümlü bir titreşim var ve lavanta rengi çiçekleri, şafağın ilk kızılıllığı gibi güzel şeftali rengine bürünüyor.

“Ah!” Ateşten yeşil gözlerim kocaman açıldı, içlerinde mutluluk dans ediyordu. “Bunu ne yaptı?”

Luke homurdanır. "Elbette, sihir."

"Bu pek de bir açıklama sayılmaz," diye tersledim.

"Çiçekler ziyaretçilere tepki veriyor."

Şimdi de homurdanma sırası bende. "Daha önce sizi görmeye geldiğimde böyle yapmamışlardı."

Dudakları, gülümsemeyle ancak gevşek bir şekilde ilişkilendirilebilecek bir ifadeyle dişlerinin arasından geri çekildi. "Senden hoşlanmadılar." Ateşime doğru işaret etti. "Ona tepki veriyorlar."

Başımı hafifçe yana eğdim. "Haklısın." Ben de onu kendimden daha çok seviyorum.

Luke kolunu hızla uzattı. "Gördüğünüz gibi, sorununuzla ilgili araştırma yaptım."

Büyülü pencerelerden gelen altın sarısı ışık, kitap ve parşömenlerle dolu birkaç masanın üzerine düşüyor. Ortadaki sandalyeden biraz uzakta bir sandalye duruyor, etrafında yere karalanmış kağıtlar saçılmış.

"Ne buldun?" Heyecan içimde dalgalanıyor. Her şeyden çok, Autumn'a ihtiyacı olan cevapları vermek istiyorum.

"Hiçbir şey." Luke daha da kaşlarını çatı.

"Elbette daha fazlasını bulabilirsiniz."

Pençeli parmağıyla, kitap raflarına açılan kemerli geçitlerden birine doğru işaret etti. "Kütüphanenin o yarısını aradım, hiçbir şey bulamadım."

Sonbahar, işaret ettiği yere doğru yürüyüp içeriye baktı. "Aman Tanrım! Burası ne kadar büyük? Şu koridor, kalenizin genişliğinden daha uzun!"

"Peri binalarının genellikle içeriden daha büyük olacak şekilde büyülendiğini" açıklıyorum.

Ejderha, sesine gurur katarak, "Kütüphanem tüm diyarların en büyüklerinden biri," dedi.

"Hiçbir şey bulamadığınıza göre, bunun ne faydası var ki?" diye homurdanıyorum.

Kadın arkasını dönerek ona şaşkınlıkla baktı, sesi dehşet doluydu. "Hiçbir organizasyon sisteminiz yok mu?"

Cevap vermek yerine, odanın karşı tarafındaki diğer kemerli geçidi işaret ediyor. "Orayı da aradım, hiçbir şey bulamadım, çünkü bana saçma bir problem verdin. Dilekler değiş tokuş edilmez. Bu mümkün değil."

"Kesinlikle mümkün." Autumn ellerini beline götürdü ve gözlerinden ateş saçıldı. "Çünkü bu bizim başımıza geldi."

"Hayır, öyle olmadı."

“Peki o zaman herkesin benden kasaba koruyucusu olmamı beklemesini veya Rune'den el yapımı sabun istemesini nasıl açıklıyorsunuz? Bu açıkça bir takas!”

“Yine de öyle değil.” Başımı sallıyor, boynuzları ışığı yansıtıyor.

“Öyleyse bunu nasıl açıklıyorsunuz?” diye homurdandım, sinirlerim tahriş olmuştu.

“Sanırım daha güçlü bir dilek—ya da dilekler—diğerlerinin önüne geçti. Bana Dilek Kuyusu'nun üç dilek istediğini söylemiştin, ama üçüncüsünden hiç bahsetmedin.”

Ona kaderimde yazılı olan bir eş özleminden bahsetme düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor, tüylerim diken diken oluyor. Riselda'ya bile söylemek yeterince zordu, oysa o benim ikizim.

Bu kadar savunmasız olabileceğim tek kişi Autumn olabilir ve bunu yapmak onu incitebilir. Ya o benim kader eşim değilse? Bu, aramızdaki bağdan şüphe duymasına neden olur mu?

Ejderha sonbahara dönerek, "Sen de üçüncü bir dilek diledin mi?" diye sordu.

Gözleri belirsizlikle dolu bir şekilde gözlerimle buluştu. "Evet, yaptım," diye fısıldadı.

"Bana bunların ne olduğunu söylemeniz gerekiyor."

"Bunlar özel bilgiler," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

“O zaman sana yardım edemem.” Kollarını kavuşturdu, kanatları hışırdadı, dudakları sıkıca kapandı.

"Hâlâ büyüünün etkisinde olup olmadığınızı bize söyle," diyorum. "En azından bunu yapabilirsin."

Arkasını dönüp parşömen yığınlarının arasında aramaya başlar ve parşömenler masadan yuvarlanır.

"Biliyorsunuz, eğer bir kütüphaneciye ihtiyacınız varsa, Skye mükemmel bir kütüphaneci," diyor Autumn.

Luke homurdanarak aramaya devam etti. Sonunda, diğer ziyaretimde bana kullandığı kırmızı kristali buldu. Kendi kendine mırıldanarak kristali aktive etti ve önce bana, sonra da ona doğru salladı. Geçen seferki gibi bir ışık parlaması olmadı ve daha tek bir kelime bile söylemeden göğsümde bir umut belirdi. "Temizsiniz. İkinizde de büyü yok."

“Bu, Dilek Değiştirme Operasyonunun başarılı olduğu anlamına geliyor!” Autumn bana doğru dönüyor, gözleri kocaman açılmış, dudakları ufuktan yükselen güneş gibi muhteşem bir gülümsemeyle kıvrılmış, neşeye

parlıyor. “Dilek büyüü tamamen bozulduysa, bu tüm dileklerimizin gerçekleştiği anlamına geliyor olmalı.”

Bu düşünce bile içimi sevinçle dolduruyor. Sonbahar benim kader eşim! Ona bunu söylemek için sabırsızlanıyorum, ama ejderhanın önünde tek bir kelime bile etmeyeceğim.

Hızlı adımlarla yanına gidip ateşini kucağıma alıp gelin taşıma pozisyonuna getirdim.

Şaşkınlıkla hafifçe içini çekti ve güldü.

“Teşekkür ederim,” dedim Lukendevener’e. “Şimdi gidiyoruz.”

“Evet, teşekkür ederim!” Odadan aceleyle çıkarken Autumn omzumun üzerinden ejderhaya el salladı.

Sonra dışarıdayım ve koşuyorum, güzel sonbahar ormanı bizi sarıyor, tıpkı kollarımın sonbaharıma, ateşime... kader arkadaşına sarılması gibi.

Cevaplanması gereken o kadar çok soru var ki! Konuşulması gereken o kadar çok şey var ki! Sonunda açık ve savunmasız olmak istiyorum—ama sadece onunla, yalnızca onunla.

“Nerede yalnız kalabiliriz?” diye soruyorum, sesim hırıltılı bir şekilde. “Evimde çok fazla sürü üyesi var.” Hepsinin de keskin peri işitme yeteneği var.

“Kulübem.” Parmakları saçlarımin arasında kıvrılıyor, boynumun arkasında okşarken beni sıkıca tutuyor ve vücudumdaki her siniri harekete geçiriyor. Onun dokunuşlarıyla cildimin ne kadar hassaslaştığına hiç alışabilecek miyim? Tanrıçam, umarım alışamam.

Beklenti, vites değiştirme hızımın tamamını kullanarak ayaklarımin yerden uçuşmasına neden oluyor. Çalıların etrafından dolanıyorum ve eğrelti otu kümelerinin üzerinden atlıyorum, bu sırada ateşim bana yapışırken küçük kahkaha sesleri çıkarıyor.

Kulübesinin ormana bitişik olmasından şu anki kadar mutlu olmamıştım. Çiftliğin çitinden sadece birkaç santim ötede durdum ve onu diğer tarafa bıraktım. Çiti aştıktan sonra elini tuttum ve onu arka kapıya doğru çektim.

Uzaktan bir keçi meleşiyor ve Autumn, “Şimdi olmaz tatlım!” diye bağıyor.

Onu içeriye, yatak odasına götürürken adımlarım yavaşlamadı ve eğilip öptüm.

“Bekle, bekle!” Nefes nefese bir kahkahayla göğsüme bastırdı.

“Konuşmamız gerek.”

Dudaklarımı onun şakağına bastırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Dilek takası ve aslında neler olduğu hakkında konuşmamız gerekiyor." Gözlerine bakabilmem için doğrulana kadar göğsüme dokunuyor. "Luke, dileklerin takas edilemeyeceğini, daha güçlü dileklerin daha küçük olanları geçersiz kılmış olması gerektiğini söyledi. Bu da ancak şu anlama gelebilir..."

"Kalplerimizdeki istekler o kadar güçlüydü ki, yaşanan her şeyin sebebi onlar oldu."

"Şey... Sana benimkini anlatmalıydım ama anlatmadım." Autumn'un yanakları kızardı, çilleri her zamankinden daha koyu göründü ve sonraki sözleri ağzından bir anda döküldü. "İlk başta, üçüncü dileğimi sana söylemekten çok utandım. Sonra birlikte çok zaman geçirdik ve sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım, bu da beni endişelendirdi. Kalbimdeki dileğin, aslında hissetmediğin şeyleri hissetmene neden olabileceğini düşündüm."

"Özür dilerim, tam olarak anlamadım."

"Aşk istedim, gerçek aşk, delicesine, çılgınca bir aşk." Güzel yeşil gözleri benimkileri aradı. "Ve onu sende buldum. Seni seviyorum, Rune. Gücünü seviyorum. Bana olan inancını seviyorum. Aileni ne kadar çok sevdiğini, bir yabancıya yardım etmek için elinden gelenin en iyisini yapmanı seviyorum. Seni seviyorum."

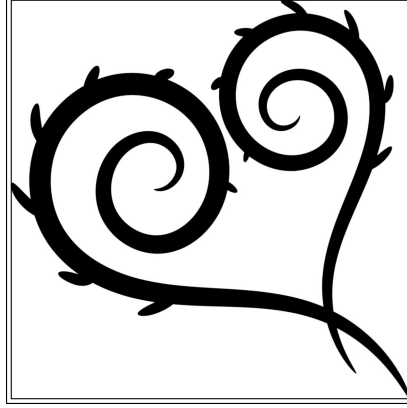
İçimdeki ateş beni çok seviyor! Onun sözleri, şimdiye kadar duyduğum en harika şey; tatlı sıcaklıkları son şüphelerimi de yakıp kül etti ve geriye sadece neşe bıraktı.

"Size söylemem gereken bir şey daha var," dedim sesim derin ve hırıltılı bir tonda. "Ben de kalbimden bir dilek diledim. Kader eşimi bulmayı diledim. Ve buldum. Sonbahar, ateşim, seni tüm varlığımla seviyorum. Sen hayatımı aydınlatan, bana sevgi ve neşe getiren alevsin. Sen ruhumun diğer parçasısın."

Gözleri parlıyor, ruhunun tüm sıcaklığıyla doluyor.

Artık direnemiyorum. Onu kendime doğru bastırarak dudaklarını öpüyorum, göğsümün ortasındaki karıncalanma hissi artarken içimde yakıcı bir açlık belirliyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Sonbahar

Rune beni seviyor! Kalbim mutluluktan yerinden fırlayacak gibi. Sözleri her zaman duymak istediğim her şey. Onu çok seviyorum ve onun da beni sevdiği düşüncesi rüyaların gerçekleşmesi gibi!

Rune'nin öpüşünde kendimi kaybediyorum, tutku, açlık ve sevgiyle sarılıyorum. Çok fazla sevgi.

Sonunda ayrılırken, "İşte büyüü böyle bozduk aslında; birbirimizin kalbindeki dileklerini gerçekleştirdik. Beni derinden seviyorsun, bu da benim dileğim." diyorum.

"Evet." Elimi tutup göğsüne bastırdı. "Bunu hissediyor musun? Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissediyor musun? Sadece senin için atıyor."

"Eğer kalbinin dileğini gerçekleştirdiysem, bu senin kader eşin olduğum anlamına mı geliyor?" diye soruyorum.

"Öyle olmalısın."

"Nasıl emin olabiliriz?"

"İlk kez birbirimize bağlandığımızda, kalplerimizin üzerinde özel işaretler belirecek ve eş bağı sağlamlaştacaktır."

“Az önce ne duyduğumu biliyor musun?” Ellerimi boynuna doladım ve ona sıııttım, artık şehvetli Autumn'un benim yerime konuşmasına gerek yoktu, çünkü tüm vücuda aynı fikirdeydi. “Az önce beni düğümlemen gerektiğini duydum.”

“Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin.” İınleyerek beni daha da sıkıca kendine çekti, ta ki ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissedene kadar. “Düğümüm senin için acıyor. Kalbim senin için acıyor. Her şeyim sana bağlanmak için can atıyor, aşkım, ateşim.”

İçimde yankılanan bir boşluk, tam olarak açıklayamadığım bir ihtiyaç var. "Lütfen, Rune. Beni kendine ait kıl."

Elleri inanılmaz derecede nazik, sanki hayatında aldığı en kıymetli hediyeı açıyormuş gibi tişörtümü üzerimden sıyrılıyor. Rune omzumu, köprücük kemiğimi, boynumun çukurunu öpüyor, dudakları o kadar sıcak ki titrememe neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye nefesimi verdim, ellerim uzun saçlarına dolanmış, onu kendime doğru çekiyordum.

"Yeni çiller bulmak." Göğsümün üst kısmını öpüyor, dişleri sütyenimin kenarına sürtünüyor.

"Her birini öpmek zorunda değilsin."

"Evet, öyleyim." Gözleri altın rengine parladı.

Aman Tanrım. Duyularıma yapılan bu yavaş saldırıdan sağ çıkamayacağım. Dudaklarının baskısı, dilinin dokunuğu, sakalının ve dişlerinin sürtünmesi; hepsi birleşerek en lezzetli işkenceı oluşturuyor.

Gömleğim sonunda yere düşüyor ve beni en sevdiğim sütyenlerimden birinin, saçım la aynı koyu turuncu renkteki dantelli haliyle bırakıyor.

Rune, meme ucumu saran danteli hafifçe ısıyor ve nefesim kesiliyor. Ardından sıcak ağız ucu kapatıyor ve ince kumaşın üzerinden emmeye başlıyor, ta ki dizlerim titreyene ve kalçalarımı kavrayan elleri beni ayakta tutan tek şey olana kadar.

Karnımdan aşağı doğru kayıyor, bulduğu her çilliği okşuyor. Kot pantolonumun beline ulaştığında, dili kenarının altına giriyor ve karnımda, ta içime kadar uzanan, her yerimi karıncalandıran bir ateş izi bırakıyor. Parmakları düğmeyi açıyor, fermuarın sesi hayatımda duyduğum en seksi şey.

“Seni seviyorum.” Yumuşak kot pantolonu bacaklarımdan aşağı doğru yavaşça indiriyor, kalçamın çukurundaki bir çilliği, üst bacağımdaki bir diğerini öpüyor. “Seni çok seviyorum.”

Aman Tanrım, bu adam beni o kötü ağız ve tatlı sözleriyle öldürecek, ama en azından mutlu öleceğim.

Dili iç dizimi yalıyor, beni kıvrandırıyor ve derin kahkahası kalbimi hızlandırıyor, o kadar çok umut dolu ki. Kot pantolonum sonunda ayak bileklerimde toplanıyor ve dikkatlice her iki bacağımı da kaldırıp pantolonu çıkarıyor, ayaklarımın üstündeki çilleri öpüyor.

Turuncu dantelli sütyenim ve külotumla karşısında durduğumda, topuklarının üzerine oturup bana bakıyor, gerçekten bakıyor. Sonra gözlerime bakıyor, gözleri o kadar çok sevgiyle parlıyor ki nefesim kesiliyor. "Ateşim, çok güzelsin."

Rune öne eğilip iç çamaşırlarımın ön üçgenine bir öpücük kondurdu, derin bir nefes aldı. "Ve harika kokuyorsun." Dili dışarı fırladı, hassas bölgemi kaplayan zaten nemli danteli ıslattı ve ben geriye doğru devrilirken inleyerek saçlarına tutundum.

Güçlü kolları beni, Dilek Kuyusu'ndaki ilk günkü gibi zahmetsizce kavradı. Beni yatağa yatırdı ve hâlâ üzerimde giyinik halde, başımda durdu.

Artık bununla ilgili bir şeyler yapmanın zamanı geldi. "Keşke çıplak olsaydın ve kıyafetlerin yerlere serili olsaydı."

Büyü bedenimde titreşiyor, dokunduğumuz her yerden akıyor ve bir nefes ile diğer nefes arasında, o çıplak. Muhteşem göğsü kusursuzca şekillenmiş karın kaslarına doğru daralıyor ve güçlü uylukları, ucundan krema kıvamında sıvı sızan, zaten sertleşmiş, muhteşem büyüklükteki penisini çerçeveleyiyor.

"Büyünüzü çok iyi kullanmışsınız." Kaşını kaldırır, dudakları seğirir.

"Öyle düşünmüştüm. Bunu güvenli bir şekilde kullanmanın daha fazla yolunu bulmak istiyorum ve itiraf etmeliyim ki bu şimdiye kadar en sevdiğim yöntem."

"En iyisi iç çamaşırlarını yok etmek için kullansan." Parmağıyla külotumun kenarına dokunarak beni kışkırttı. "Yoksa onları parçalamayacağıma söz veremem."

Nefes nefese kalmış bir halde iç çamaşırlarımı bir kenara atmayı diliyorum ve iç çamaşırları Rune'un kıyafetlerinin üzerine düşüyor.

"Ateşim." Parmağını kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve zaten ıslak olduğumu fark ediyor. "Benim için nasıl yandığını seviyorum."

O becerikli parmak, hassas noktayı çevreledikten sonra içeri dalıyor ve beni nefes nefese bırakan o büyülü noktaya dokunmak için kıvrılıyor. Bir başka parmak da ilkinde katılıyor ve başparmağı her dokunuşta klitorisime

dokunuyor. Rune yüzümü izliyor, her tepkimi inceliyor ve beni tam doruk noktasına getirmek için kullanıyor, tüm vücudum ihtiyaçla karıncalanıyor.

Bir an duraksıyor ve ben de protesto edercesine miyavlayarak çarşafların üzerinde kıvranıyordum.

Sonra tekrar hareket ediyor, başparmağıyla mükemmel bir basınç uygulayarak parmaklarını içime sokuyor.

Klitorisimden yayılan, yakıcı ve keskin bir haz, tüm vücudumu alev alev yakıyor, nefes nefese kalırken sırtım geriye doğru bükülüyor.

Rune hareket etmeye devam ediyor, yavaşlamadan önce beni orgazm olmaya doğru sürüklüyor. Ona daha yakın olmak istediğim için onu kendime doğru çekiyorum ve o da dudaklarımı, dilini ve arzusunu dolu, ruhumu çalan bir öpüşle ele geçiriyor.

Ellerim ona dokunmaktan kendini alamıyor, etrafıma dökülen saçlarının yumuşaklığı, omuzlarının genişliği, yanımı okşamaya devam ederken kollarının kaslarının güçlü gerginliği... Ayağım bacağına arkasına dolanıyor, onu tamamen üzerime çekiyor ve sızan penisi karnımın üzerinden kayar kaymaz kendimi kaybediyorum, afrodizyak tohumu beni yeniden yakıyor.

“Aman Tanrım.” Parmaklarım boynunu ovuştururken, sırtım yataktan kalkıyor ve ona sürtünüyorum. “Rune, sana şimdi ihtiyacım var!”

“Sakin ol, ateşim. Seni yakaladım.” Yan tarafa doğru döndü, bir avuç krem aldı ve iç bacaklarıma sürdü. “Seni düğümüm için hazırlamam gerek.”

Ellerim onu çekiştirirken, içimden sessizce daha fazlasını yalvararak istesem de başımı sallıyorum.

Bir avuç daha sıvı pompalıyor, kalın parmakları onu içime doğru itiyor ve bu da beni inlemeye iten ani bir his yaratıyor.

“İşte bu kadar. Seni bana hazırlıyorum.” İçime doğru okşamaya başladı. “Penisimin etrafına sarıldığında kendini çok iyi hissedeceksin.”

“Lütfen.” Titriyorum, yine uçurumun kenarındayım. Omuzlarından çekiştiriyorum, ona ihtiyacım var, içimde, saniye saniye büyüyen bu boşluğu dolduracak şekilde. “Lütfen, Rune.”

“Ateşim, eşim.” Rune üzerime yuvarlanıp beni tekrar öpüyor, derin, uyuşturucu öpüşler beni özlemle eritiyor. Kalçaları öne doğru bastırıyor, ereksiyonunun büyük başı girişimi tahrik ederken yavaşça, çok yavaşça içime giriyor, beni iyice genişletiyor.

Kalbim hızla çarpıyor, her nefesim onun çam ve misk kokusuyla dolu. Dizlerim kalkıyor, yukarı doğru uzanırken ayaklarım onun uyluklarının

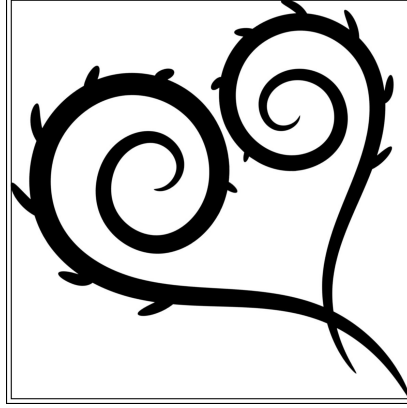
arkasına kenetleniyor.

Ama acele etmeyecek, duyularına yavaş yavaş saldırmaya devam edecek, böylece etkileyici uzunluğunun her bir santimini lezzetli bir şekilde hissedebileceğim.

Sonunda, muhteşem bir şekilde, beni tamamen dolduruyor, derinlere dalarken bizi bir araya getiriyor. "Seni seviyorum, Autumn," diye inliyor.

Orgazmım, beni titreten, ağzım açık bir şekilde adını haykırdığım, ani bir zevk patlamasıyla üzerime çöker.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Rune

Sevgilim, penisimin etrafında kasılırken, kaslarının gerginleşmesiyle oluşan çılgın dansa benzer bir şekilde, adımları haykırıyor.

İnleyerek kalçalarımı öne doğru fırlattım, ereksiyonumun dibindeki karıncalanma beni boşalmaya, onu hemen bağlamaya, onu tamamen kendime ait kılmaya zorladı.

Ama bu ilk sefer özel. O özel. İçimdeki ateşin kıymetini bilmeyi hak ediyor. Tanrıça adına yemin ederim ki, böyle bir nimete nail olacağımı, Sonbahar'a bu kadar derinden aşık olacağımı ve onun aynı zamanda kaderimdeki eşim olduğunu keşfedeceğimi hiç hayal etmemiştim. Gerçekten de perilerin en şanslısıyım.

Yavaşça, çok yavaşça hareket ederek, onu bir başka zevk patlamasına sürüklemeye kararlı bir şekilde tekrar ileri geri hareket etmeye başladım. Yüzü zevkten kızarmış, saçları başının etrafında alevden bir hale gibi parıldayarak bana bakıyordu.

Sırtımı kamburlaştırıp onu öpüyorum ve o da yukarı doğru uzanarak benim açlığımı kendi açlığıyla karşılıyor; eşim, benim dengim, benim mükemmel aşkım.

Birlikte sallanıyoruz, her nefes alış bir ödöl, pembe dudakları ihtiyaçla aralanıyor. Gözlerinde ateş yanıyor, bana duyduğu arzu ve sevgi herhangi bir güneşten daha parlak.

"Seni seviyorum, Rune," diye fısıldıyor, elleri göğsümün üzerinde öyle yoğun bir hisle kayıyor ki başım dönüyor. Teninin tenime değmesi eşsiz bir zevk ve şimdiden bağımlısı oldum. Asla doyamayacağım.

"Sen benim aşkımsın, eşimsin," diye hırlıyorum. "Beni tamamlayan kişisin. Aradığım ve asla bulamayacağımı sandığım eksik parça sensin."

Onu defalarca dolduruyorum, bedenlerimiz iki insanın olabileceği kadar yakınlaşıyor. Autumn'ın gözleri kapanıyor, gerginlik kaslarında titrerken başı geriye doğru eğiliyor, bana yaklaştığını söylüyor.

Tatlı ve baharatlı kokusu, seksin misk kokusuyla karışarak havayı sarıyor. Tadı hâlâ dilimde.

"Bana bak, Sonbahar." İleri atıldım. "Bana bak, aşkım. Bana tekrar yaklaşırken gözlerindeki ateşi görmeme izin ver. Benim için yan, tatlı eşim."

Beni sıkıca kavırıyor ve bu baskı testislerimin kasılmasına, penisimin dibinin şişmek için yanıp tutuşmasına neden oluyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, beni ona doğru, her zaman ona doğru itiyor.

"Rune," diye fısıldadı adımları bir dua gibi, zevkten gözleri irileşti. Sonra sesi şarkı söyler gibi yükseldi, "Ah, Rune!"

Bu sefer eşim etrafımda çırpınırken kendimi bıraktım. Elektrik akımı vücudumdan geçti, saf bir zevk patlamasıyla penisime yayıldı. Düğümüm şişerken, Autumn'un içinde kilitlenip onun adını haykırdım. Kaslarının etrafını saran o lezzetli sıkıştırma beni tekrar bağırttı, zevk devam ederken kalçalarım öne doğru fırladı.

Sonunda, ikimiz de nefes nefese, onun üzerine yığıldım. Birkaç dakika hareketsiz yattık, ta ki çok ağır olduğumdan endişelenene kadar. Yuvarlanarak onu da yanımda sürükledim, sırt üstü yattım ve ateş beni kucakladı. Avuçlarını göğsüme koydu ve beni iyice görebilmek için biraz yukarı doğru itti, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Orada! Gerçekten orada!"

Homurdanarak kalbimi kaplayan, dövme şeklinde yapılmış sivri dişlere baktım.

Sonra gözlerim ona çevrildi ve alev alev yanan saçlarının perdesini kenara iterek kalbini örten deriye dövme olarak işlenmiş sivri dişlerimi ortaya çıkardım. Benim sivri dişlerim.

Kader arkadaşım.

"Kalbinin dileği gerçek oldu." Parmakları, izi çevreleyen hassas cilt üzerinde dans ediyor.

"Seninki de öyleydi." Elini avucumda tuttum ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Çünkü sana delicesine aşığım."

"Ah, Rune." Dudakları titriyor.

Onu tekrar kendime doğru çekiyorum ve o da göğsüme yaslanıyor, çenesini bir elinin arkasına dayamış, diğer eliyle de tenimi okşuyor. "Luke'un söylediklerini düşünüyorum. Kalplerimizin dilekleri o kadar güçlüydü ki, yaşanan her şeye onlar sebep oldu."

"Kalplerimizin istekleri asla birbirinin aynısı olmadı," diyorum. "İkimiz de tam olarak aynı şeyi istiyorduk: ikimizin de evlenip birbirimize aşık olmamızı."

"Yani kalbimizin istekleri 'küçük' isteklerle yer değiştirdi. Neden? Bizi birlikte vakit geçirmeye zorlamak için mi?" Dudakları bir yana kıvrıldı ve yeşil gözlerinde yaramazlık parıltısı belirdi. "Sonunda benimle konuşmanı sağlamak için mi?"

Keyifli bir şekilde homurdanıyorum. "İşe yaradı, değil mi?"

"Sanırım birbirimizi tanımamız için bir şeye ihtiyacımız vardı... ya da en azından senin için öyleydi."

"İstek eksikliğinden değil." Saçının bir tutamını parmaklarımın etrafına doladım, tenimde ipeksi kaymasının tadını çıkardım. "Seni ilk gördüğüm andan beri sana karşı bir çekim duyuyorum."

"Bunu gösterme şeklin gerçekten de çok komikmiş." Göğsüme dokundu ve bana muzipçe gülümsedi. "Dilek takasından önce benimle hiç konuşmadın!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum." Bunu itiraf etmek zor, ama bilmeyi hak ediyor ki, benim suskunluğumun onunla hiçbir ilgisi yoktu. "O zamana kadar peri formuma ancak birkaç aydır dönüşebiliyordum. Dünyadaki her şey çok gürültülü, çok renkli, çok yeniydi. Ve sen, benim ateşim, hepsinin en renklisiydin." Ateşli saçlarından bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Seninle bir erkek olmaya çalışmak için nasıl bir erkek olacağımı çok iyi bilmiyordum."

"Peki ya şimdi?" Sesi kısılıyor. "Hâlâ bir kurt olmayı... ve sadece Periler Diyarı'ndaki gibi bir kurt olmayı mı diliyorsun?"

"Bunu bana iki ay önce sorsaydın, evet derdim." Parlak kırmızı saçlarını okşadım, alev gibi parlayan saç tutamlarını parmaklarımın

arasında kıvırdım. “Ama Cu Sith'lerin tek bir forma sahip olması asla amaçlanmamıştı. İstedğimiz zaman şekil değiştirebilmeli ve her farklı deneyimle zenginleşen dolu dolu bir hayat yaşayabilmeliyiz.”

"Peynir yüzünden, değil mi?" diye sırtarak bana baktı. "Sorun değil. Peynir yüzünden erkek olmaktan hoşlandığınızı bana rahatlıkla söyleyebilirsiniz."

"Peynir yüzünden." Yüz ifademi ciddi tutarak başımı yana eğiyorum.

"Kabul etmemen gerekiyordu!" Kıkırdayarak elinin tersiyle bana şakacı bir şekilde vurdu. "Benim olduğumu söylemen gerekiyordu."

"Sen olduğunu biliyorsun, seni küçük yaramaz." Ona en şeytani gülümsememi atıyorum. "Ve tenin... Tanrı aşkına, teninin tenime değmesi, seni önümüzdeki elli yıl boyunca yatağında çıplak tutmak istememe yetiyor."

"Elli yıl, ha?" Autumn kalçalarını ileri geri salladı.

Girişinin düğümüne uyguladığı çekme kuvveti, içimden artçı şoklar geçerken inlememe neden oluyor.

"Aa!" diye haykırdı Autumn. "Bu çok... Çok doydum."

Elimle yanağını okşadım. "Sorun değil mi?"

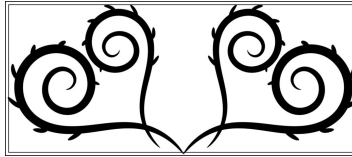
"Ah, evet." Tekrar hareket etti, heyecanlı bir nefes alarak üzerime doğru yükseldi ve zıplamaya başladı. "İyiden de öte. Bunun ne kadar süreceğini söylemiştin?"

"İlk sefer on ila on iki saat sürdü."

"Saatler!" Gözleri kocaman açıldı. "Ne yapacağız şimdi?" Tekrar zıpladı ve artçı şok kalçalarını ona doğru fırlattı. İhtiyaç dolu, alçak bir homurtu çıkardım ve birlikte hareket etmeye başladığımızda nefesi kesildi, zevk gözlerini hayalperest bir hale getirdi.

Benim ateşim.

Aşkım.

Ertesi sabah pencerenin dışından gelen yüksek bir meleme sesi bizi erken uyandırdı. Autumn yataktan kalktı ve kızılıcık kırmızısı bir sabahlık giydi. Ben de kot pantolonumu giyip, tişörtümü giyerken onu mutfığa kadar takip ettim.

Kapı açıldığında içeriye serin bir hava akımı giriyor ve Babybelle mutfağa doğru dörtnala koşup kızıl saçlı cadının ayaklarının dibinde hoplayarak uzun bir şikayet silsilesi sergiliyor.

Sonbahar güldü ve bana baktı. "Onu unuttuğumuz için çok üzgün." Sonra eğilip tanıdık hayvanını aldı. "Unutmadım. Size 'sonra' demiştim ve işte o sonra."

Mini keçi, Autumn'ın göğsüne toynaklarıyla dokunup meledi.

"Üzgünüm ama keçi zamanı insan zamanı gibi işlemiyor, ama bir milyon yıl geçmedi. Daha dün akşam oldu."

Daha fazla meleme sesi duyuldu ve Babybelle daha da sokularak başını Autumn'un çenesinin altına soktu.

Kızım çenesini gıcırdatan bir esneme sesi çıkardı. "Ah, özür dilerim." Sonra bana sırtıttı. "Birisi beni bütün gece uyutmadı."

"Elbette yaptım." diye gülümsedim karşılık olarak.

Onu ancak bir saat önce serbest bıraktım. Bütün gece sevişme aralarında kısa kısa uyuklamalar yaparak geçirdik. Bu sabah onu, başımı çilli bacaklarının arasına gömerek uyandırdım ve adımı son bir kez haykırana kadar onu yaladım.

Göğsümü okşarken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, aramızdaki eş bağının sıcaklığını hissediyorum, artık tamamen oluşmuş durumda. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim; böyle bir duygunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Kalbimden kaderimde yazılı bir eş dilediğimde, umudum belirsiz ve şekillenmemişti, duyduğum hikayelerden kaynaklanan muğlak bir özlem.

Sonbaharı sevmenin, bu hayatta ve ötesinde ona bağlı kalmanın gerçekliğine hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Onun kahkahalarını duymak, gülümsemesini, öfkesini veya kararlılığını görmek... Hepsini seviyorum. Her şeyi bu kadar derinden hissetmesini, dünyayı renk ve hayatla doldurmasını ve her saniyesini kıymetlendirmemi sağlayan bir anlık duyguya sahip olmasını seviyorum.

Kolumu onun etrafına sardım ve güneş gibi parlayan saçlarına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bana doğru eğiliyor ve ikimiz de huzurlu bir mutluluk balonu içinde kalıyoruz; hatta minik keçi bile bir kez olsun sessiz kalıyor.

Sonra dışarıdan daha tiz sesler duyuldu. "Rune Amca!" "Rune Amca!"

İkizler! Kapıyı hızla açıp dışarı fırladım, çiğle kaplı yapraklar çıplak ayaklarımın altında çtırdadı, serin sabah havası yüzüme vurdu.

Çitin diğer tarafında, Astrid ve Agnar ormanın kenarında duruyorlar, anneleri de birkaç adım geride. Üçü de kurt adam formunda.

Sonra havada sihirli bir titreşim belirir ve sivri kulakları ve sivri dişleriyle tam olarak insan olmayan bir varlık olduklarını gösteren perilere dönüşürler. Yeğenlerim, bronz tenleri, koyu kahverengi saçları ve altın sarısı gözleriyle ailemizin görünümüne sahipler. Astrid biraz daha uzun, Agnar ise biraz daha tıknaz, ama ikisi de çok iyi çocuklar.

"Yer değiştirdiniz!" diye bağırıp çiti aştım ve onları kollarımın arasına aldım.

Riselda üçümüzü de kucakladı. "Teşekkür ederim kardeşim. Sensiz bunların hiçbiri mümkün olmazdı." Sözleri duygudan titriyordu ve onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Benzer bir sevinç beni de sarıyor, son endişelerimi de yok ediyor. Yavrular üç formlarına da dönüşebiliyorlar. Bu, elde edilmiş kişisel bir hedekten daha fazlası. Ayrıca, bir sonraki nesil Cu Sith'ler için artık endişelenmeye gerek olmadığı anlamına geliyor. Onlar, halkımızın her zaman olması gerektiği gibi, her dönüşmüş formda rahat bir şekilde büyüyecekler.

Riselda beni bıraktığında, her iki kalçamda birer çocukla kulübeye doğru döndüm. "Başardılar!"

Autumn kapı aralığından bizi izliyor, yüzünde ışıltı ışıltı bir gülümseme var. "İkinizle de çok gurur duyuyorum!"

"Ben de öyleyim," diyorum onları kendime doğru sıkıştırarak.

Küçük parmaklar saçlarımla oynuyor ve ikisi de sırtıyor. "Ödülleri hak ettik!" "Bütün ödülleri!"

Riselda gülüyor. "Onlara kahvaltıda mısır gevreği vermeye çalıştım ama Cake My Day'den pasta istediler."

"Arabam hâlâ şehirde, bu yüzden oraya hızlıca gitmenin bir yolu yok," diyor Autumn. "Ama krep yapabiliriz."

"Çikolata parçacıklı mı?" diye soruyor Astrid.

"Elbette. Çikolatalı parçacıklı pankekler kesinlikle var."

"Yaşasın, krep!" diyor Agnar. Sonra bana yaklaşıp fısıldıyor: "Krep nedir?"

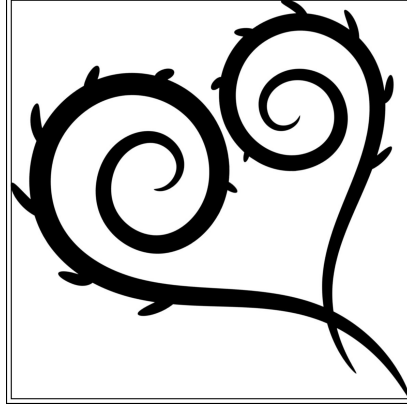
"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Hâlâ onlara öğretemediğim çok şey var, çünkü gerekli bilgiye sahip değilim. Ama artık bunun için endişelenmeme gerek yok, çünkü isteyebileceğim en iyi yardıma sahibim.

İçimdeki ateş bana Dünya ve bir erkek olarak yaşamak hakkında o kadar çok şaşırtıcı şey gösterdi ki, biliyorum ki bana daha milyonlarca şey öğretecek. O yanımda olduğu sürece her şeyi yapabilirim, çünkü artık yalnız değilim. Bundan sonra gelecek olan her şeyin üstesinden, şimdiye kadar her şeyi yaptığımız gibi, birlikte geleceğiz.

Autumn bizi kulübeye çağırırken ikizlere, "Hadi gidip öğrenelim," diyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonbahar

Ertesi öğleden sonra, sabun yapmaya ara verip en yakın arkadaşlarımla uzun uzun sohbet etmek için bir araya geldim.

Yarım saat içinde Cake My Day mi? Mesaj atıyorum. Haberlerim var!

Rune haberleri mi? Skye cevap yazıyor.

Evet. Bir gülümseme emojisi ekliyorum.

Skye mesaj attı: Yoldayım!

Hannah mesajlarımızı beğeniyor ve "Orada görüşürüz!" diye cevap veriyor.

Kütüphane ve Belediye Binası çiftlikten çok daha yakın olmasına rağmen, fırına ilk ulaşan kişi yine ben oluyorum, bu yüzden Grounds for Celebration'a uğrayıp üç tane PSL (Pumpkin Spice Latte) alıp eve götürüyorum. Pepperpot'un dışarıdan içecek getirilmesiyle ilgili hiçbir sorunu yok, çünkü bu ona fırıncılığına odaklanmasını sağlıyor.

Cake My Day'e geri döndüğümde, sevimli pastel renkli masalardan birini kapıp Pepperpot'un en yeni lezzetlerinden, elma sıralı donutlardan üç tane sipariş ediyorum. Hannah ve Skye fırına girer girmez tabağı masaya bırakıyorum. Onları üçlü bir kucaklamayla sararken bilekliklerim neşeli bir şekilde çınlıyor. "Sizler!"

"Bu iyi bir haber. Bunu anlayabiliyorum," diyor Hannah.

"En iyi haber."

Skye mutluluktan ılık atıyor ve beni daha sıkı kucaklıyor.

Sonra masanın etrafına oturuyoruz ve onlara hangi çeşit donut aldığını sylyorum.

"Bunlar Severin'in internette bulduğu şeylerden biri." diye kıkırdıyor Hannah. Meğerse, eskiden krallıkları yöneten, sırtan kocası fırın ürünlerine tamamen takıntılıymış. "Geçen hafta Pepperpot'a deneme amaçlı yaptırmış ve o kadar beğenmiş ki, sonbahar menüsüne eklemiş."

Bir ısırık alıyorum ve tatlı tarçınlı lezzet dilimi kaplıyor, geride meyve tadı kalıyor. "Aman Tanrım! Bu, donut şeklinde bir cennet."

"Bu güzel, ama erkeklerle ilgili haberler vereceğine söz vermiştin, anlat bakalım!" Skye donutundan bir parça ısırırken, heyecanlı gözleri yüzümden ayrılmıyordu.

"Rune ile ben birbirimize aşığız."

"Evet, sonunda itiraf ettin!" Hannah beni işaret ederek, "Sizi bir odaya kilitlemek zorunda kalacağımı sanıyordum." dedi.

"Ha!" diye homurdandım. "Sanırım bahsettiğin kişiler Skye ve Luke."

"Biz değiliz." Sarışın en yakın arkadaşım kıpkırmızı oldu. "Luke benimle konuşmayı bile reddediyor."

"Onunla konuşmayı denedin mi?" Hannah lattesinden bir yudum aldı.

Skye başını şiddetle salladı, platin sarısı sa modeli kusursuz şeklini koruyordu.

"şey, ona kütüphanesini kataloglamak için seni işe alması gerektiğini söyledim." Luke dilek büyüm hakkında beni sorguya çektiğinde Skye'ı bir kez daha vdm. Etrafındaki masayı düzensiz yığınlar halinde kaplayan, sayfalarca karalanmış notu aldı. "Ve hayır demedi."

Skye öne doğru eğilirken yüzünde bir umut belirdi. "Ne dedi?"

"Homurdandı," diye itiraf ediyorum. Yüz ifadesi düştüğünde, aceleyle ekliyorum: "Ama hayır diye homurdanmadı! İnan bana, Rune'u tanımak, huysuz adam homurdanmaları konusunda yoğun bir eğitim gibiydi. Ben bu konuda uzmanım."

"Bana tek bir kelime bile söylemedi."

"Rune da dilek takası gerçekleşene kadar benimle konuşmadı."

"Ve aranızda bir şeyler olup olamayacağını öğrenmek buna değer olurdu. Hatta diyebiliriz ki, iki kat daha değerli olurdu." Hannah anlamlı bir

sırıtişla iki parmağını kaldırıp kaşlarını oynattı. “Anladın mı? İki kat daha değerli.”

"Ejderhaların iki penisi olduğunu kesin olarak birinin öğrenmesi gerekiyor," dedim Skye'ın koluna vurarak. "Hadi gir içeri ve fedakarlık yap."

"İki demek istemedin mi?" diye ekliyor Hannah. "Takım için iki tane."

Skye'ın yüzü tekrar kızardı ama kıkırdadı, gözlerinde biraz da olsa ateşli tarafı parıldadı. "Burada aşk hayatım ya da aşk hayatımın yokluğu hakkında konuşmak için bulunmuyoruz. Sen ve Rune'a dönelim."

"Şey..." Donutumu kemirerek gerginliği daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar uzatıyorum. "Biz sadece aşık değiliz, aynı zamanda kaderin bir araya getirdiği eşleriz!"

"Harika!" diye bağırırdı Hannah, kollarını bana dolarken Skye da diğer taraftan yanımıza geldi.

Sonunda beni bıraktıklarında, Hannah gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Yani düğüm... haklı mıyım, değil miyim?"

"Aman Tanrım, düğüm inanılmaz derecede sıkı!" Düşünürken bile bacaklarım kasılıyor. "Bütün gece birbirimize kenetlenmiştik."

Skye hayalperest bir iç çekişle, "Çok romantik," dedi.

"Biliyor musun, asıl romantik olan ne? Eşler arasındaki bağ." Göğsümün ortasını ovuşturuyorum. "Rune'u burada, her zaman hissedebiliyorum. Kalpten kalbe bağlıyız."

Ve bu, dünyadaki en muhteşem duygu.

"I Touch My Shelf" in kapısından içeri daldım ve kanvas çantalarımı havaya kaldırdım, içindeki şişeler şıkırdadı ve bileziklerim çınladı.

"Merhaba, Cadı Kızlar! Geç kaldığım için özür dilerim." Your Bubbly Charm dört gün önce açıldı ve çiftlikteki sorumluluklarımı yeni dükkanla ve Rune ile olabildiğince çok zaman geçirmekle nasıl dengeleyeceğimi çözmeye çalışırken her şey altüst oldu.

Bütün ekip burada ve Babybelle odanın içinde koşturarak, "Ben! Ben! Ben! Beni okşamak ister misiniz!" diye bağırıyor.

Violeta ve diğerkleri, ilgi manyağı küçük bir yaratık gibi etrafta zıplayan evcil hayvanıma sevgiyle bakarken gülüyorum.

Sonra Naomi ellerini beline koydu. "Tuvalet kağıtlarının hepsini yırtan sensin." Babybelle birden durdu ve ona masum bakışlar attı, arkadaşım da eridi. "Ah, sana kim kızabilir ki, küçük tatlım?"

"Biliyorum," diye meledi minik keçi. "Ben çok tatlıyım!"

"Ne zamandan beri 'lanet olsun' diyorsun?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Aslında kötü bir kelime değil, ama biraz... şey..." Anlamını söylemek istemediğim için sözümü kestim.

Küçük toynaklarını yere vurarak, "Bunu sürekli söylüyorsun," dedi.

Hannah, bana yardım etmek için büfeye doğru gelirken, "Orada seni tutuyor," diyor.

"Eğer 'lanet olsun' dediyse, kesinlikle senin tanıdığın biridir." Skye bize katılırken kıkırdıyor.

Kapıda bir tırmalama sesi duyuluyor ve Kayla kalkıp Finn'i içeri alıyor.

Hannah irkildi. "Burada ne yapıyorsunuz? Kız kıza konuşmalardan hoşlanmadığımı sanıyordum."

Tüylü kuyruğunu sallayarak ona doğru ciyaklıyor ve dişi köpek gülüyor. "Birileri herkesin ilk tanıdık köpeğin kim olduğunu hatırlamasını istemiş."

Tilki sırtışıyla odanın içinde koşturup okşanmak isteyen Finn, herkes kulaklarını kaşındığında veya karnını okşadığında zevkle kıvranıyor, neredeyse bir sırtlanınkine benzeyen bir kahkaha atıyordu. Sonunda Babybelle'in oturduğu yere ulaştı. Burun buruna gelip birbirlerini kokladılar ve ben de, yanımda duran Hannah da gerildim.

Sonra tanıdığım kişi neşeli bir sesle, "Oynamak ister misin?" diye sordu.

Finn, Babybelle'in ses tonunu anlamış olmalı, çünkü ciyaklıyor ve göğsünü yere indiriyor, poposu ve kuyruğu havada kalıyor. Sonra yukarı sıçrayıp kitap raflarına doğru koşuyor. Babybelle mutlu bir şekilde meleyerek onun peşinden koşuyor.

Hannah rahatlamış bir gülümsemeyle bana bakıyor ve Skye'a atıştırılmalık hazırlamada yardım etmeye geri dönüyoruz. Çok kısa bir sürede üçümüz de herkes için kekler ve kokteyller hazır hale getiriyoruz ve Hannah kadehini kaldırarak bir kadeh tokuşturuyor. "Bu Cadı Sürtük Acılı Kitap Kulübü toplantısını başlatıyorum."

"Bravo!" Kağıt bardağımı onun bardağıyla tokuşturup bir yudum aldım, balkabağı baharatlı latte kokteylinin baharatlı tatlılığı dilimde yayıldı.

Grup sohbetinde sürekli mesajlaşıyoruz ama herkes hala detayları soruyor, bu yüzden sihirim hakkında öğrendiğim her şeyi anlatıyorum ve şöyle bitiriyorum: "Demek ki dilek değişimine neden olan benim sihirim değil, kalbimizin dilekleriymiş. Düşündüğüm kadar aksiliklere yol açmadığını bilmek rahatlatıcı ama yine de dilekleri yerine getirirken dikkatli olmalıyım."

"Ne anlamda?" diye soruyor Kayla. Üzerindeki tişörtte şu yazıyor: "Merhaba dedim ama bu seninle gerçekten konuşmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Dileklerin başkasının eşyalarını almasından endişe etmem gerekiyor. Mesela Madison para dilediğinde. Dilek havadan yirmi dolarlık bir banknot yaratmadı, Destiny'nin cüzdanından aldı. Bu yüzden sihirimin yapabileceği güvenli şeyleri bulmaya çalışıyorum." Parmaklarımla sayarak, "Birincisi, kazaları düzeltebilirim, mesela kırılmış bir balkabağı veya dökülmüş kahve. İkincisi, zaten sahip olduğunuz bir şeyi size getirebilirim, bu da kayıp şeyleri bulabileceğim anlamına geliyor, mesela kayıp kütüphane kitapları." diyorum.

"Ah, bu harika!" Jasmine elini uzattı. "Keşke en sevdiğim ipek saç tokam yanımda olsaydı." İçimden bir sihir dalgası geçti ve avucunda ekstra büyük turkuaz bir saç tokası belirdi.

Kayla, "İnsanlar sizin kurallarınızı ihlal eden şeyler dilediğinde ne yapacaksınız?" diye soruyor.

"Ben de onu çalışıyorum." diye sırttım. "Para dilemek."

Elini uzattı. "Keşke yüz dolarım olsaydı."

Büyü içimden geçiyor ve bu sefer bastırıp yavaşlatıyorum, dileğimi şekillendirmeme izin veriyorum. Gücümü serbest bıraktığımda, arkadaşımın elinde bir banknot beliriyor—Monopoly parasıyla yüz dolar.

"Aferin!" Elindekini diğer cadı kızların da görebileceği şekilde havaya kaldırdı ve herkes güldü.

"Peki ya daha soyut şeyler?" diye soruyor Skye, sesi biraz tereddütlü. "Mesela mutluluk ya da aşk?" Her zaman romantik olan en yakın arkadaşım. Skye o kadar harika ki, birinin ona delicesine aşık olmasını tamamen hak ediyor, dilemeye gerek yok.

"Bilmiyorum." Omuzlarım silkilirken ellerimi açtım. "Rune ile kalplerimizin dilekleri gerçekleşti, ama bunun gibi başka bir şey

denemedim.”

“Dileklere ihtiyacın yok.” Babybelle koşarak Skye'ın kucağına atladı.
“Seni mutlu edeceğim!”

Gülümsedim ve onun söylediklerini tercüme ettim, en yakın arkadaşım da Babybelle'e sarılmak için kekini yere bıraktı. Mini keçiyi bıraktığı anda Babybelle keke doğru atıldı.

“Keşke Skye’ın kekini yiyebilseydim,” diye ağzımdan kaçırıldım ve tam o sırada tanıdığım yaratığın dişleri havada şakırdarak bir anda kek elimde belirdi.

"Hey, bu adil değil!"

"İnsan yemeği yememen konusunda sana ne demiştim?" Kaşımı kaldırdım.

Masum gözlerle bakıyor. "Özellikle tatlı veya peynirse çok lezzetli."

Büyücülük gücü sayesinde Babybelle'i anlayabilen Hannah, kıkırdamasını bastırmak için elini ağzına götürdü. "Bu gerçekten de sana benziyor."

En yakın arkadaşımı görmezden gelerek, tanıdığım kişiye işaret ettim.
"Sana bunu hiç söylemedim!"

“İkizlere söylediğin şey buydu!”

“İkizler otçul değil!”

Hızlıca yere atladı ve kehribar rengi gözleriyle beni dikkatle izleyerek, bir tepki beklerken, en sevdiğim kırmızı kovboy çizmelerimden birinin ucunu kemirmeye başladı.

Küçük yaramaz! Ona benden büyük bir tepki alma memnuniyetini yaşatmak yerine, ayağımı kurtardım ve bacaklarımı çaprazlayarak ona en yakın olan botu ulaşamayacağı bir yere koydum. Dramatik bir iç çekişle yan tarafına devrildi.

Başımı sallarken, kendi kekimden büyük bir ısırık alırken onun bu hareketlerine gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Cadılıkla ilgili başka bir şey var mı?" diye soruyor Skye, çantasından ateşli bir ork aşk romanı çıkarırken. "Çünkü sonunda okuduğumuz kitap hakkında konuşabileceğimizi düşündüm!"

Birkaç kişi kendi kartlarını çıkarır, ama Kayla "Benimkini unuttum!" dediğinde hepimiz başımızı sallarız.

Elimi uzatıyorum. "Keşke baharatlı kitap kulübü kitabım yanımda olsaydı." Bir anda sihirli bir dokunuşla kitap var oluyor. Cadı Kızlar

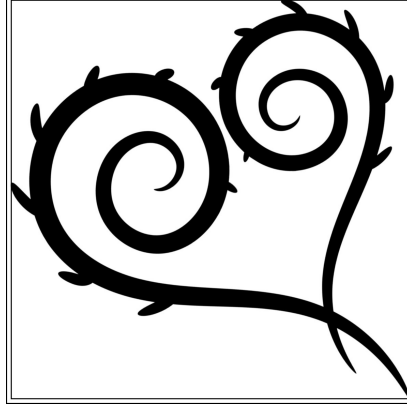
grubunun geri kalanı da benzer dileklerde bulunuyor ve kısa süre sonra ilk baharatlı sahneyi tartışırken hepimiz sevinçten ılık atıyoruz.

Hannah, "Gerçekten havalı bir güç," diye fısıldamak için yaklaşırken omzuma çarptı.

“Öyle.” Göğsümü bir sıcaklık kaplıyor. Büyümün sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir aksilikten ibaret olduğunu düşünerek çok uzun zaman geçirdim. Güçlerime dair bu yeni anlayış beni mutlulukla dolduruyor. Güvenle yapabileceğim tek şey küçük eylemler olsa bile, bunlar insanlara huzur ve neşe getiren küçük eylemler.

Bundan daha iyi ne olabilir ki?

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonbahar

Birkaç gün sonra, Tank'ı Rune'un evinin önünde durdurdum. Henüz öğleden sonra geç saatlerdi ama günler gözle görülür şekilde kısaltmaya başlamıştı ve güneş batmaya başlamıştı bile.

Babybelle kucağında onu tutan emniyet kemerine karşı kıvranıyor ve tokasını çözüp kapıyı açtığım anda arabadan dışarı fırlıyor. Ben araba kullanırken uslu duracak kadar akıllı, ama durduğumuz anda da kemere sürtünecek kadar yaramaz. "Çabuk! Hadi!"

Rune verandaya çıktı, tanıdığım kedicik basamaklardan yukarı fırlayıp doğruca ona doğru koşup bacağına kafa atınca ondan homurdanarak güldü. Kedicik önünde zıplayıp her zamanki gibi ilgi istercesine "Ben! Ben! Ben!" diye bağırırken, Rune ona bol bol okşama verdi.

Yanına yaklaştığım anda doğruldu ve beni kendine çekti. Eli saçlarıma dolandı, başımı geriye doğru eğerek ayak parmaklarımı kıvrıracak bir öpücük kondurdu. "Seni özledim."

"Birbirimizi gördüğümüzden beri sadece birkaç saat geçti." Öğleden sonraki devriyesi sırasında Your Bubbly Charm'a uğradı ama uzun süre kalamadı çünkü periler geri döndü.

"Birkaç saat çok uzun," diye homurdanarak beni tekrar öptü.

Sonunda ayrılıp içeri girdiğimizde, evin sıcak ve davetkar ortamında ceketimi çıkardım. "Cinlere ne oldu?"

"Severin gelene kadar hiçbir insanın büyüünü bozmalarını engelledim." diye homurdandı Rune. "Onları saraya davet etti ve tüm gölge perilerinin akşam için plansız bir parti için oraya dönmelerini emretti."

"Parti mi var?" diye soruyor Babybelle. "Gitmek istiyorum!"

"Bu partiye hayır tatlım," diyorum. "Bu sadece perilerin katılabileceği bir parti."

"Ama burada oynayacak kimse yok," diye sızlanıyor, Riselda ve kurt köpeklerinin bu sabah Periler Diyarı'na geri döndükleri için üzgün.

Mutfağa doğru giderken Rune günümün nasıl geçtiğini soruyor ve ben de ona yeni ekipmanlarımı kullanarak yaptığım özel sabunların birçok çeşidinden bahsediyorum. "Bu kadar çok kalıp ve malzemeye sahip olmak harika."

Çoğu akşam yaptığımız gibi birlikte yemek pişirerek kolay bir ritim yakalıyoruz. Bu akşam ona çedar peynirli çoban böreği ve tatlı olarak esmer şekerli tarçınlı elmalı turta yapmayı göstereceğim.

İki yemeği de fırına koyduktan sonra evin çok sessiz olduğunu, hatta fazla sessiz olduğunu fark ediyorum.

Rune'un gözleriyle karşılaştım ve ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Babybelle?"

Başını yana eğdi, gözlerini kıstı, sonra beni merdivenlerin altına gizlenmiş küçük banyoya götürdü; orada minik keçi oturmuş, eskiden güzel bir el havlusu olan şeyi kemiriyordu.

"Babybelle! Söz vermiştin!"

"Hayır, yapmadım!" Ayağa fırladı. "Rune'nin evi senin kulüben ya da kitapçı dükkanın değil. İstedğim her şeyi çiğneyebilirim!"

Kahkahalarım patladı ve ona ne dediğini anlatmam birkaç saniye sürdü. Sonra ıslak havlunun üzerinde elimi sallayarak, "Keşke el havlusu tekrar yeni gibi olsaydı," dedim. El sallamak şart değildi ama bir kızın biraz gösteriş yapması gerek, değil mi?

Büyü içimden dalgalanıp kumaşın etrafında dönerek gözlerimizin önünde yeniden örülmesine neden oluyor. Havluyu o tekrar eline almadan yerden kapıyorum. "Bu sefer teknik bir nedenden dolayı kurtuldun, ama işin bittiğini sanma küçük hanım. Çiğneme yasağını resmen Rune'un evine de genişletiyorum."

"Bizim evimiz. İsterseniz," diyor. "Yatak odamızı ses geçirmez hale getirmenin bir yolunu bulur bulmaz."

Ah! Henüz nerede yaşayacağımızdan bahsetmedik, geceleri çoğunlukla benim kulübemde geçireceğiz, ailesi ise -ve onların keskin peri duyma yetenekleri- evde olacak.

"Bunu çok isterim." Kolunu bana dolarken ona gülümsedim, kocaman bir eli tüm belime sarılıp beni ürpertti. "Çiftliğe hızlıca ulaşabileceğim kadar yakın."

"Buraya düzenli olarak sürü üyeleri gelecek." Altın rengi gözleri beni dikkatle izliyor. "Birkaç gün içinde başka bir grup daha gelecek."

"Kaçıp dinlenmek için her zaman yazlığım olacak," diyorum.

"Peki ya ben?" Babybelle bacağımı kafasıyla dürttü. "Burada başka keçi yok."

"Geceleri çiftlikte geçireceksin," diyorum. "Hemen yanımızda."

"Onu çiftliğe götürebilirim." Rune, tanıdığım yaratığa sevgi dolu bir ifadeyle bakıyor.

"Benim farklı bir fikrim var. Geçen gün yuvarlanan balkabağıyla ne olduğunu hatırlıyor musun?" Büyücü olmayan bir grup çocuk, hareketli balkabaklarından birini diğerlerinden ayırıp, evcil hayvan olarak beslemek için bir kirpi yakaladıklarını sanarak onu kapmaya çalıştılar. Balkabağının diğerlerinin yanında güvende olmasını diledim ve balkabağı yeşil alanın karşısına ışınlandı, hiçbir şey olmadı. Ondan sonra, pratik olsun diye birkaç böceği ışınladım ve onlar da iyi durumdaydı.

Babybelle'e bakıyorum. "Yeni bir sihir numarası denemek ister misin?"

"Evet!"

"Tamam, kıpırdama. Keşke Babybelle mutfakta olsaydı." İçimde bir sihir dönüyor ve bir patlama sesiyle ortadan kayboluyor, hemen ardından koridordan parke zemine vuran toynak sesleri geliyor.

"İşe yaradı! Buradayım!" diye bağıyor Babybelle, mutfağa aceleyle girerken. Aramızda bir o yana bir bu yana zıplıyor. "Tekrar yap!"

Gülerek onu oturma odasına davet ettim ve Rune ile birlikte ona katıldık. Şömineyi yaktık ve bir sonraki Görevimiz Tehlike filmini, şu an beşinci filme kadar, açtık. Koltuğa yerleştik ve fırın yemeğin piştiğini haber verene kadar ilk ana aksiyon sahnesini bitirdik. Biz çoban böreğimizi yerken Babybelle doğranmış sebzelerle dolu bir kase aldı; keskin çedar peyniri, dana eti ve patates püresi güveçine ekstra lezzet kattı. Yemeğimizi

vanilyalı dondurma ile süslenmiş sıcak elmalı turta ile bitirdik; minik keçi de tatlı olarak birkaç dilim çiğ elma yedi.

Sonrasında, küçük bir keçi gibi kıvrılıp bacağıma sokulmak için kanepeye atlıyor, ben de Rune'a yaslanarak filmi izlemeyi bitiriyoruz; küçük ailemizle ilgili her şey mükemmel. Televizyondaki ekip günü kurtardıktan sonra, Babybelle'e son bir kez sarılıyorum ve keçi ahırındaki sürünün geri kalanına katılmasını diliyorum.

Rune mutfağı temizlerken, ben de ocakta sütü yavaşça ısıtıp kakao tozu ve eritilmiş çikolatayı karıştırarak baştan sona sıcak kakao hazırlıyorum. Kupalarımızı alıp oturma odasına geri dönüyoruz ve şöminenin önündeki halının üzerine oturuyoruz.

Rune ilk yudumunda mutlu bir şekilde homurdanır ve daha büyük bir yudum alır.

Gülümsedim, beğendiğine sevindim ve o yoğun çikolatalı lezzetin dilimde yayılmasına izin verdim.

Rahat bir şekilde oturup, içkilerimizi yudumlarken ateşi izliyoruz. Daha önce hiç kimseyle bu kadar rahat ve doğru bir şekilde vakit geçirememiştim. Bu, şimdiye kadarki en iyi yoga seansından bile daha güzel.

Son yudumlarımızı bitirdikten sonra, memnuniyetle içimi çekiyorum. "Seninle böyle birlikte olmayı, şöminenin önünde ilk sıcak kakaonu içmeni hayal etmiştim."

Bana doğru eğilip kulağıma hırlayarak, "Benimle ilgili hayal ettiğin tek şey bu muydu?" diye sordu.

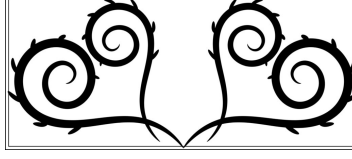
Sözlerindeki ateşli vaat tüm vücudumu alev alev yakıyor. "Hayır." Ayağa fırlıyorum ve odanın karşısına doğru koşuyorum.

"Benden mi kaçırıyorsun dostum?" Sesi iyice kısıldı, gözleri altın renginde parladı, parmak uçlarından pençeler çıkmaya başladı. "Sana ne yapacağıma dair verdiğim sözü hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet!"

Rune hırlayarak yerden kalktı ve kurt adam formuna dönüştü.

Mutluluktan çığlık atıp fırladım, merdivenlerden yukarı koştum ve doğruca yatak odasına gittim. Anlaşılan, uygun bir teşvik olduğu sürece koşmaktan hiç de rahatsız olmuyorum ve Rune, bir kızın isteyebileceği en iyi teşviki sunuyor. Uzun bir kovalamaca olmayabilir, ama beni yakalaması geçen seferki kadar heyecan verici.

O haftanın ilerleyen günlerinde, Gwenfrie'ye el sallayarak veda ettim ve Your Bubbly Charm'ı akşam için mutluluktan mırıldanarak bıraktım. Dükkan yeni bir işletme için iyi gidiyor. Mumlar ve kristaller hakkında haberler yayılıyor ve çok sayıda peri müşterisi kazanıyoruz. Meğerse gölge perileri ve ejderhalar, Periler Diyarı'ndaki en güçlü iki sihir kullanıcısı türüymüş, bu yüzden orklar, periler, cüceler vb. hepsi mumları ve kristalleri satın almak istiyor. Peri müşterilerinden bazıları ziyaret ettiklerinde sabunlarımı da alıyor ve sihir kullanmayan insanlar da sabun alışverişi yapıyor, olup bitenlerden habersiz, tıpkı umduğumuz gibi.

Sonbaharın uzun süren ılıman havası, balkabağı baharatlı latte sabunumun en çok satan ürünlerim arasında yer almasını sağlarken, yaklaşan Noel sezonu da yeni nane şeker kamışı sabunumun bir başka hit olacağını habercisi.

Yıl boyunca satışa sunacağım özel sabunlardan oluşan bir ürün yelpazesi oluşturuyorum, ancak şimdiden mevsimlik ürünler üretmeyi planlıyorum; sırada Sevgililer Günü temalı ürünler var.

Annemle babamı bile çiftlik sabunlarının ambalajlarını güncellemeye ikna ettim. İçine kurutulmuş bitki veya renklendirici eklenmemiş olsa bile, gerçekten güzel lavanta ve nane kokulu sabunlar. Satışlara o kadar katkı sağladı ki, annem daha basit işlerin bir kısmını üstlenmesi için yarı zamanlı olarak bir genci işe aldı, böylece ben de dükkanda daha fazla zaman geçirebiliyorum.

"Genç hanım," diye telaşlı bir ses arkamdan geldi, "biraz konuşabilir miyiz?"

Döndüğümde Bayan Greely'nin kaldırımında, yanında sab patiently bekleyen köpeği Max ile birlikte durduğunu gördüm. Sahibi kasabanın en geveze insanlarından biri olduğu için, Max akşam yürüyüşlerinin birçok durakla bölünmesine alışkın.

"Elbette, Bayan Greely."

"Bu yıl saman labirentini çok güzel yapmışsınız." Bastonunu kaldırıma vuruyor.

Gülümseyerek, dilek takasının bozulmasının sonunda kimin ne yaptığını anlamasını sağladığına sevindim.

Gözleri omzumun üzerinden kayıp gitti ve arkamı dönmeden kime baktığını anladım, çünkü eş bağının büyüğü kalbimde bir karıncalanma hissi yaratarak Rune'nin yakınlarda olduğunu söyledi.

"Ve sen, genç adam, balkabağı oyma yarışmasında çok iyiydin," diyor. "Umarım her ikiniz de gelecek sonbahar festivalindeki etkinliklere katılmak için başvurursunuz."

Rune, derin ve sıcak bir uğultuyla, "Sanırım bunları bu yıl yaptığımız gibi aynen yapacağız," diyor. Kolunu omzuma doluyor. "Birlikte."

Yanına sokuldum, mutlu gülümsemesine karşılık kendi gülümsememle ona baktım. "Birlikte."

Bayan Greely ana caddede ilerlemeye devam ederken, bir ara sokaktan fırlayıp kaldırıma çıkan Babybelle'in toynak sesleri beni döndürdü.

"Babybelle! Burada ne yapıyorsun?" Eğilip onu kucağıma alıyorum. "Çiftlikte olman gerekiyordu." Keçi geçirmez çitten hiç bahsetmiyorum bile. Neden uğraşayım ki? Benim yaramaz dostum söz konusu olduğunda asla adının hakkını vermeyecek.

"Seni çok özledim!" Çenemi yaladı.

"Ben de seni özledim." Küçük alnını okşadım. "Yarın benimle işe gelmek ister misin? Ama hiçbir şey çiğnemeyeceğine söz vermen gerekecek."

"Söz veriyorum."

Rune kıkırdıyor ve ben de tanıdığım yaratığın başının üzerinden ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum. Babybelle verdiği sözlerde her zaman samimidir, ama yine de uzun süre sözlerinde kalmakta gerçekten zorlanıyor. Yanımda yaban mersinli diş temizleme tabletleri ve feda ettiğim terliklerimden birini getireceğim ve umarım bunlar yeterli olur.

Kaldırımda yavaşça yürüyerek kasaba meydanına doğru ilerliyoruz. Sokak lambaları ve dükkan vitrinleri, loş akşam ışığına sıcak bir parıltı katıyor ve mutlu alışverişçiler şehir merkezini hoş bir hareketlilikle dolduruyor.

Yürüyen laleler yeşillikler üzerinde hızla hareket ediyor, yuvarlanan balkabakları arkalarından geliyor ve Babybelle kollarımda kıvranıp ön toynaklarıyla onlara doğru işaret ediyor. "Oynamak istiyorum!"

"Pekala, ama sadece kısa bir süreliğine. Evde beni bekleyen büyük bir tencere yavaş pişirilen acılı güveç var."

"Eritilmiş çedar peyniriyle mi?" diye soruyor Rune, kendi tarzına göre oldukça neşeli bir ses tonuyla.

"Elbette."

"Ekmeğin üzerine mi, yoksa acı sosun üzerine mi?"

"İkisini de alabilirsin," diyorum gülerek. Bir peynir canavarı yarattım; belki o benden daha çok sevecektir. Hiç pişman değilim.

"Acılı yemek isteyeyim mi?" Babybelle bana acınası büyük gözlerle baktı.

"Acı biber yiyemezsin tatlım. Ama sana balkabağı aromalı keçi kurabiyesi yaptım." Onu yere bıraktım ve arkadaşlarının peşinden koşmaya başladı, "Laleleri çiğnemek yok!" diye seslendiğimde de onaylayarak meledi.

Rune ile ben birbirimize sarılıp onları oynarken izliyoruz.

Ona daha sıkı sarılıyorum, bu tanıdık resimde kimin eksik olduğunu düşünüyor mu acaba diye merak ediyorum. "İyi misin?"

"Elbette." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden olmasın ki?"

"İkizleri özleyebileceğini düşündüm." Dün evine yeni bir kurt adam grubu geldi, Dünya'yı ve peri formlarında yaşamayı öğrenmeye hazırdılar, ama bu, yeğenlerinin etrafta olmasıyla aynı şey değil.

"Onları özlüyorum ama sorun değil. Yakında ziyarete gelecekler."

"Ah, evet. Noel hediyeleri hakkında bilgi verdiğimde çok heyecanlanmışlardı." Onların gevezelik eden seslerini ve parıldayan gözlerini hatırlayarak gülüyorum.

"Bana öğretmen gereken bir şey daha."

"Hiç sorun değil. Ben harika bir hediye alışveriş ustasıyım." Sevilen biri için mükemmel hediye bulmak dünyanın en güzel duygusudur.

Küçükler yanımızdan koşarak diğer yöne doğru gidiyorlar, bu sefer balkabakları önde.

"Bir gün kendi yavrularına sahip olmak isteyecek misin?" Beni kendine doğru çekerken sesi derin bir gürlemeye dönüştü. "Benim yavrularım mı?"

Göğsüm duygularla dolup taşıyor, adeta patlayacak gibi hissediyorum. "Elbette yavrularınızı istiyorum! Biraz daha sakinleşince implantımı çıkarttırmak için randevu alabilirim ve denemeye başlayabiliriz." Sanırım onun düğümü, uzun süre denememize gerek kalmayacağı anlamına geliyor.

Altın rengi gözlerinden neşe yansıyor. "Bilmeniz gereken bir şey var. İkizler ailemizde genetik gibi görünüyor."

"Ah." Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Bir şekilde bunu tam olarak kavrayamamıştım.

"Bu uygun mu?"

"Fazlasıyla iyi." Kollarımı ona doladım. "Ben her zaman bir erkek ya da kız kardeş istemiştim. Kız kardeşinle nasıl olduğunu ve yeğenlerinle nasıl anlaştığını gördükten sonra, ikizler mükemmel olur diye düşündüm."

Bir grup cüce Cake My Day'den fırlayıp yeşil alana doğru yuvarlanıyor. Diamond öne doğru bir takla atıyor ve tam önümüzde beliriyor, tıpkı bir jimnastikçinin inişi başarıyla tamamlaması gibi kollarını yana açıyor. Başını Rune'a doğru eğiyor, yosun şapkası sihirli bir şekilde yerinde kalıyor. "Koruyucu."

Onun sessiz gururunu hissedebiliyorum. Dilek değiştirme büyüsünün sona ermesi, kasaba halkının nihayet onun toplumdaki rolünü tanıması anlamına geliyor ve bu onun için iyi oldu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Sanırım asıl soru şu olmalı: Sizin için ne yapabilirim?" Adamın şaşkın bakışına kahkahayla karşılık verdi ve Bling It On'a doğru elini salladı. "Bir çözüm bulduğunuzda gelin ve beni görün." Bana son bir kez göz kırptıktan sonra, grubun geri kalanına yetişmek için bir dizi uzun takla attı ve hepsi kuyumcu dükkanının kapısından içeri girdiler.

Cücelere bakarken bakışları düşünceli bir hal alıyor ve hafifçe homurdanıyor.

Diamond'ın ima ettiği şey, içimde bir düğün isteği olduğunu fark etmemi sağladı. Her zaman açık havada bir düğün istemişimdir ve Rune'un başka türlü bir düğünü olabileceğini hayal edemiyorum. Ona doğru yalınayak, ormanlık bir vadide yürürken, uçuşan krem rengi bir elbise giydiğimi ve saçlarıma çiçeklerden bir taç taktığımı hayal ediyorum.

Ama tüm konuşmalarımızdan anlařıldığđı üzere, kader eşi olmak, herhangi bir insan evliliğinden çok daha güçlü ve uzun ömürlü. Ve bunu hissedebiliyorum. Eş bağı göğsümde titreşiyor, Rune'nin sevgisi ve arzusu tüm varlığımı sarıyor, sonsuz bağlantımızdan emin olmamı sağlıyor. Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

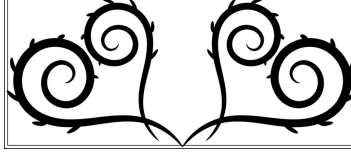
"Ne düşünüyorsun, benim ateşim?" Parmakları saçlarımin arasında kıvrıldı, eliyle boynumun arkasını kavrayarak bana bakmamı sağladı.

"Bizim için, geleceğimiz için," diyorum.

"Sonsuza dek birlikteyiz, dostum." Sözleri inançla yankılanıyor. "Güneş son ışığını saçana kadar, peri diyarının büyük ormanları milyonlarca kez yeniden büyüyene kadar seni seveceğim. Sen benim sonbaharımsın, ateşimsin, tüm hayatımı aydınlatan ve ısıtan sensin."

"Ah, Rune." Ona doğru sendeledim. "Ben de seni seviyorum."

Ferndale Şelaleleri bizi kahkahalarla, insanlarla ve hayatın tüm o güzel karmaşasıyla çevreliyor, ama Rune beni öpüp güçlü kollarında kendimden geçene kadar yalnız bıraktığında, kalbimin dileği gerçekleştiğinde, tüm bunlar sadece ikimize kalıyor.

"Kurt Adam Dileği"ni okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım siz de okurken benim yazarken aldığım kadar keyif almışsınızdır. Daha fazla Autumn ve Rune hikayesi mi istiyorsunuz? Özel bonus hikaye için okumaya devam edin!

Daha fazla keyifli, baharatlı, huysuz ama neşeli romantizme hazır mısınız? Luke sonunda Skye ile konuştuğunda neler olduğunu öğrenmek ister misiniz? Koca huysuzun bir dans yarışmasına katıldığını görmeye hazır mısınız? Ferndale Falls Forever serisinin üçüncü kitabı olan Dancing with the Dragon'a dalın!

Büyüm beni huysuz ejderha patronumla birlikte ateşli bir aşk romanının içine hapsetti ve olay örgüsünü canlandırmak zorundayız!

Hem iyi hem de kötü haber var. İyi haber, artık ne tür bir cadı olduğumu biliyorum. Kötü haber ise, yeni patronum Luke, bizi bir kitabın içine çektiğim için çok kızgın. Hem de sıradan bir kitap değil; dans yarışması içeren ateşli bir aşk romanı! Şimdi güçlü ejderha, kitabı bitirip yarışmayı kazanana kadar aşık erkek arkadaşım rolünü oynamak zorunda kalacak.

Kükreyen ejderhanın kanatlarını çırpmasına veya kuyruğunu sallamasına gerek yok—hata yaptığımı biliyorum. İlk büyümle yetenekli bir kütüphaneciden büyümlü kargaşanın efendisine dönüştüm. Yeni patronu etkilemek de neymiş!

O kadar yakışıklı olması, durumu tam anlamıyla dayanılmaz kılıyor. Çünkü kitabın olay örgüsü devreye girdiğinde ve Luke beni güçlü kollarına aldığı anda, aramızdaki o kıvılcımlı ateşi özlüyorum. Daha da kötüsü mü? İçimdeki romantik taraf, onun tüm o tatlı aşk sözlerinin gerçek olmasını istiyor ki bu da muhtemelen en büyük hatam.

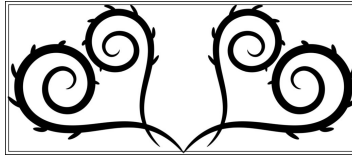
EJDERHA İLE DANS

Autumn ve Rune'un maceralarına hazır mısınız? Noel'de geçen özel bir bonus hikayem var! Kurt köpeklerinin ilk Noel'ini yaşamak ister misiniz? Autumn için ağacın altında çok özel bir hediye olup olmadığını görmek için hazır mısınız? Bu ve tüm ekstra bonuslarımın ücretsiz kopyasını almak için bültenime kaydolun!

ÜCRETSİZ HİKAYELERİNİZİ ALIN

Rune'un ilkel kovalamacanın sonunda Autumn'u yakaladığında neler olduğunu gösteren ateşli çizimleri görmek ister misiniz? Rune'u hem peri hem de kurt adam olarak tüm yönleriyle görmeye hazır mısınız? Tüm bunları ve daha fazlasını Patreon sayfamda bulabilirsiniz!

PATREON'UMA KATILIN

Aynı dünyada geçen daha fazla ateşli, huysuz ve güneşli romantik hikaye mi istiyorsunuz? Naomi gibi insan cadıların peri diyarında ork kocalarıyla tanıştıklarında neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyor musunuz? Ateşli romantizm, mizah, macera, aile bağları, sihir, konuşan hayvan dostlar ve şirin bir ork köyüyle dolu tamamlanmış bir seriye dalın: Ay Kılıcı Klanının Gelinleri!

Ya da ilk kitap olan "Ork Savaş Lorduna Bağlı"dan bir ön izleme için okumaya devam edin:

“Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!”

Bir ağacın tepesine doğru savruluyorum, çam iğneleri çıplak tenime sürtünüyor. İnce gövde göğsüme çarpıyor ve içgüdüsel olarak kollarımı ve bacaklarımı ona sarıyorum, çarpmanın şiddetiyle ileri geri savrulurken canımı dişime takarak tutunuyorum.

Sonunda durdu ve rahat bir nefes aldım. Artık havada sıkışıp kalmadım.

Hayır. Şimdi ağaçta mahsur kalmış bir kedi gibi kaldım.

Aşağıda çok uzak bir açıklık var. Hâlâ ağırlıksızım, ama dallara tutunursam yere inebilir miyim? Peki sonra ne olacak? Ömrümün geri kalanını bu ağaç gövdesine mi tutunarak geçireceğim?

Kendimi aşağı doğru itiyorum, ön tarafım gövdeye sürtünüyor. Neyse ki patronun ofisinde gizlice dolaşmak için sandalet yerine sevimli, alçak topuklu spor ayakkabılarımı giymiştim. Orada işime yaramamışlardı ama şimdi kesinlikle yardımcı oluyorlar. En sevdiğim yeşil elbisem biraz daha sorunlu. Döndüğümde uçuşan eteğini çok seviyorum ama şu anda biraz fazla uçuşuyor, belime kadar çıkıyor ve kalçamı gösteriyor. En azından etrafta kimse yok.

Çok uzaklaşmadan, küçük siyah bir kuş yanımdaki iğne yapraklı çalılıkların üzerine kondu, başını yana eğerek beni şaşırtıcı kırmızı gözleriyle süzdü. Aynı derecede kırmızı olan gagasını açtı ve birkaç saniye boyunca bana baktı.

Hayvansever biriyim ama yine de içimde bir huzursuzluk hissi uyandı.

"Saçmalama Ashley," diye fısıldadım ve kuşu korkutup uzaklaştırmak için el salladım.

İğne gibi saplanan keskin bir gaga darbesi kolumu geriye çekmeme neden oldu. Elimin üstünden bir damla kan fişkırdı. Gaganın üzerinde de aynı şekilde parıldayan bir sıvı belirdi. Sonra kalın, siyah bir dil kanı yaladı.

Bu, tam anlamıyla tüyler ürpertici.

“Hayır. Kesinlikle hayır.” Ona yumruk sallıyorum ve bir daha vuramasın diye olabildiğince hızlı hareket ediyorum. “Defol buradan!”

Uçup gitmek yerine, yüksek sesle bir vıraklama sesi çıkarıyor. Gökyüzünden bir koro halinde karşılık çağrıları geliyor ve kanat çırpışlarından oluşan kara bir bulut güneş ışığını engelliyor. Bu kuşlar kötülük saçıyor.

Bacaklarımı gövdeye daha sıkıca sarıyorum ki kollarımı serbest bırakabileyim. Gövdem ağaçtan dışarı doğru süzülüyor, bu vahşi şeylerin yüzüme saldırmamasından korkarak ellerimi çılgınca başımın etrafında çırpıyorum. Dalıyorlar ve gagalarının değdiği her yerde kollarımda şiddetli acı saplanıyor.

Öfkeli bir çığlık yankılandı ve zümrüt yeşili bir şekil, sürünün arasından ok gibi fırlayarak kuşları her yöne dağıttı. Üç ayak uzunluğundaki kanatlar gürültüyle açıldı ve yarattığı ani ve zarif bir şekilde durdurdu. Yanımda, kanatları beş ayak genişliğinde açılmış minik bir ejderha havada asılı duruyordu. Alnında uzun, tüy benzeri pullardan oluşan bir ibik dikilmişti ve bir tıslama sesi çıkararak ısırın ağzını ilk kuşa doğru uzattı.

Siyah kuş öfkeli bir çığlıkla sıçrayarak uzaklaştı, kanatlarını çılgınca çırparak birkaç saniye yere düştükten sonra tekrar yükseldi. Gökyüzünde daireler çizerek yükseldi, sürekli vıraklayarak, neredeyse bana hakaretler yağdırıyormuş gibi.

Ya da ejderhaya bakın, kuşa sesleniyor, sesi şarkıdan çok daha keskin, flüt benzeri notalar dizisi gibi. Konuşuyor mu? Bunu yapabilir mi?

Şaşkın bir kıkırdama yükseliyor. Neden olmasın ki? Bu bir ejderha!

Olaylar bundan sonra daha da çılgınlaşıyor, çünkü siyah bir tek boynuzlu at açıklığa doğru dörtlüye koşuyor, sırtında devasa bir adam var. Adam öne eğilip bir bacağını üzerinden atıyor ve yere iniyor. Kahverengi deri pantolonu kaslı uyluklarına yapışmış, mavi-yeşil gömleği ise ormanın çam ağaçlarının rengiyle uyumlu.

Tek boynuzlu at kişnedi ve adam başını geriye doğru eğerek bana bağırdı, derin sesi anlayamadığım kelimelerle yankılanıyordu.

Hareket yüzünü gösteriyor ve şok içinde nefesimi tutuyorum. Zengin yeşil teni yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde uzanıyor ve fildişi dişleri güçlü bir ağız çevreliyor. Kare çenesini, sırtından aşağı sarkan uzun örgü kadar siyah, düzgün kesilmiş bir sakal örtüyor. Yeşil kulakları üstte sivri uçlarla sonlanıyor.

O, kocaman, tuhaf ve muhteşem biri; yoğun bakışları ise hissedebildiğim bir güçle beni içine çekiyor.

Aman Tanrım. Yanaklarımda alevler patladı. Eteğim belime kadar sıyrılmış, kalçam ve uyluklarım tüm dünyanın görebileceği şekilde ortada kalmıştı.

Şükürler olsun ki en güzel pembe külotumu giydim, yoksa kesinlikle gözüne bir şey çarpacak.

**Huysuz orkun onu kurtarmak için yukarı tırmandığında neler
olacağını görmeye hazır mısınız? Hiçbir şeyi kaçırmamak için hemen
kopyanızı alın!**

ORK SAVAŞ LORDUNA BAĞLI

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap üzerinde emek harcamak muhteşem bir şey ve bunu iyi bir ekiple yapmak çok daha kolay. Tavsiye, destek ve cesaretlendirme sunan tüm sevgili yazarlara teşekkür ederim.

ARC ekibime çok teşekkür ederim. Siz harikasınız! Bu karakterlere ve dünyalara gösterdiğiniz sevgi ve destek için minnettarım!

Muhteşem okuyucularıma ve yorumcularıma kocaman teşekkürler! Sizsiz bunların hiçbiri mümkün olmazdı! Her yorum, her Instagram ve Facebook gönderisi, her TikTok videosu, her geri bildirim, her e-posta; her biri benim için çok şey ifade ediyor!

YAZAR HAKKINDA

Krista Luna, doğaüstü erkekler ve onlarsız yaşayamayacakları güçlü kadınları konu alan, heyecan verici fantastik ve doğaüstü romantik romanlar yazıyor. Ateşli romantizmi, heyecan verici maceraları, kahkaha attıran mizahı ve en iyi arkadaşlardan ve konuşan hayvanlardan oluşan sıcak, kendiliğinden oluşmuş aileleri bir araya getirmeyi seviyor.

Krista yazmadığı zamanlarda, en sevdiği fantastik veya bilim kurgu dizisini okurken veya izlerken, bir yandan da çikolata yiyor. Çünkü her zaman çikolata var.

Ekstra hikayeler okumak, yeni yayınlardan ve sanat eserlerinden haberdar olmak isterseniz, Krista'nın bültenine kaydolun. Daha fazla içerik, ekstra bonus hikayeler ve daha fazlası için Patreon'da ona katılın. Discord'da bir okuyucu grubu var ve Instagram ile TikTok'ta da aktif. Ayrıca Amazon, Bookbub ve Goodreads'te de onu takip edebilirsiniz. Tüm bağlantıları KristaLunaAuthor.com adresinde bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM